

တစ်ဖြူ

သိပ်ချစ်တယ်နောက်မှဆုတ်ဘူး

BURMESE
CLASSIC

L nE

တက္ကသိုလ်တင်မြင့် - SEP 2012

သိပ်ချစ်တယ်နောက်မဆုတ်ဘူး

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (၀၃၈၈၇)စေတနာစာပေ

အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)စေတနာ Offset

ပခုပ္ပာလမ်း၊ ရဲရိပ်သာလမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

၈၉၅. ၈၃

သိပ်ချစ်တယ်နောက်မဆုတ်ဘူး၊ တက္ကသိုလ်တင်မြင့်(ရန်ကုန်)

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၂

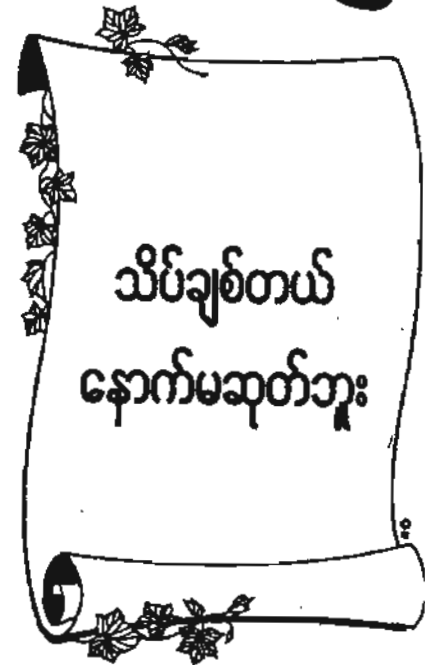
၃၂၈-စာ၊ ၅x၇

(၁) သိပ်ချစ်တယ်နောက်မဆုတ်ဘူး

တက္ကသိုလ် တစ်မြေ

BURMESE
CLASSIC

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာတပေ

BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၁)

လက်ပံပွင့်ချိန်မို့ စွန်တွေ၊ လင်းယုန်တွေ ပေါ်လှသည်။ ကောင်းကင်မှာလည်း ဝဲကြသည်။

လက်ပံပင်အမြင့်ကြီးတွေမှာလည်း နားကြသည်။

ရိတ်သိမ်းပြီးစ ရိုးပြတ်တွေကြားတွင် မြေကြွက်ကြီးတွေ ထွက်၍ မြူးတတ်သောအချိန်မျိုးမို့ စွန်တွေ၊ လင်းယုန်တွေ ကလည်း သူတို့အစာဖြစ်သော မြေကြွက်ကြီးများကို သုတ်ချီရန် ဝဲ၍ နား၍ ချောင်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဇော်သစ်ဇော်သည် လက်ပံပင် ထိပ်ကိုင်းတွင်နားနေသော စွန်တစ်ကောင်ကို ပြောင်းရှည် ပျိုင့်တူးတူးသေနတ်ဖြင့် ချုံတစ်ခုအကွယ်ယူကာ ချိန်နေသည်။

ဒီလိုပဲ ဇော်သစ်ဇော်သည် ပေါက်မြိုင်သို့လာတိုင်း ဘိုးဘိုး စောဝဏ္ဏ၏ လိုင်စင်သေနတ်တွေယူကာ တောစပ်တွေထဲဝင်၍ အမဲပစ်လေ့ရှိခဲ့သည်။ ယခုလို နေခြည်လေးနွေးစနံနက် (၈)နာရီ (၉)နာရီဆိုလျှင် စွန်တွေ၊ လင်းယုန်တွေကို ပျိုင့်တူးတူးနှင့် ထွက်ပစ်လေ့ရှိခဲ့သည်။

ဇော်သစ်ဇော် ချိန်သီးဖျားတွင် စွန်၏ ရင်အုပ်ကြီးကို မိမိရချိန်မိလေပြီ။

ခလုတ်ဆွဲ ဓောင်းဖြုတ်ရန် လက်ညှိုးအကွေးမှာ ပင် ...

“လုပ်ကြပါဦး အဘရေ ... ခွေးစူး ... ခွေးစူး”

မိန်းမသားတစ်ဦး၏ ထိတ်လန့်တကြားအော်သံ၊ ပြေးလွှားသံကို ချုံကွယ်မှ ဇော်သစ်ဇော် ကြားရသည်။

မိမိရရ ချိန်ထားပြီးမှ လွတ်သွားသည်ကို မကျေမချမ်းဖြင့် ဇော်သစ်ဇော် ချုံကွယ်မှထွက်ကာ အော်သံ ပြေးသံများ ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှေ့မှ ပြေးနေသည်။

လျှာတွဲလဲဖြင့် သွားရည်တွေကျနေသော ခွေးစူးအနက်ကြီးတစ်ကောင်က နောက်မှလိုက်နေသည်။ လမ်းက မြေကြီးလှည်းလမ်းဖြစ်သည်။

ကောင်မလေးခြေထောက်တွင် ဖိနပ်ပင်မရှိတော့ပြီ။ ကျစ်စာခဲတွေ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်တွေဖြင့် ခြေဖဝါးကို စူးထားပုံ ရသည်။

ကောင်မလေး ထောင့်နင်းထောင့်နင်းနှင့် အားမာန်ဖြင့် ပင် မပြေးနိုင်တော့။

ခွေးနက်ကြီးက ‘ထွားကြိုင်းသည်။ ပတတ်ရပ်လျှင် လူတစ်ရပ်ကျော်လောက်သည်။ မကြာမီ ကောင်မလေးကို ခွေးနက်ကြီး မိတော့မည်။

ဘိုးဘိုးစောဝဏ္ဏက မှာထားဖူးသည်။

“မဆိုးဆိုတာ မစားကောင်းတဲ့ အကောင်ကို မပစ်ရဘူး ဖိုးဇော်ရ”

ဇော်သစ်ဇော် ခွေးကို လက်ထဲက သေနတ်ဖြင့် မပစ်ပေ။

ကောင်မလေးဆီသို့ ဇော်သစ်ဇော် တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးသွားပြီး ကောင်မလေးကို ဆွဲဖက်ကာ လမ်းဘေးဘက် ချုံတွေထဲသို့ နှစ်ယောက်စလုံး လှိမ့်ဆင်းလိုက်သည်။

ခွေးစူး၏ သဘာဝကို ဇော်သစ်ဇော် အတော်အသင့် နားလည်သည်။

ခွေးစူးသည် ရှေ့သို့ တစိုက်မတ်မတ်သာပြေးပြီး သူပြေးရာလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆက်ပြေးသွားသည်။

ခွေးစူးသည် ပြေးလမ်းရှိနေသရွေ့ နောက်သို့ ပြန်မလှည့်။ ဘေးသို့ ဖောက်မထွက်။

ချုံထဲသို့ နှစ်ယောက် လှိမ့်သွားရာမှ ရပ်အသွားတွင် ကောင်မလေးက ဇော်သစ်ဇော်၏ အပေါ်မှ ဖိလျက်သားလေး ပုံစံ ဖြစ်နေသည်။

ဇော်သစ်ဇော်က အောက်မှနေပြီး ဖက်မိဖက်ရာ သဘောဖြင့် ကောင်မလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မြွေပတ်သလို ဖက်ထားသည်။

အရှိန်ဆဲသွားသည့်တိုင်အောင် ဇော်သစ်ဇော်က မလွှတ်မိသေး။

“ဟင့် ... လွှတ်ပါတော့”

BURMESE CLASSIC

ကောင်မလေးက ဇော်သစ်ဇော်၏ ရင်အုံကြီးကို သူမ၏လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်ပြီး ရုန်းရင်း နှုတ်မှလည်း လွှတ်ပါတော့ဟု တောင်းပန်သံလေး ထွက်လာသည်။

“အော် ... အင်း ... အင်း”

ဇော်သစ်ဇော်က မိမိဖက်ထားသည်မှာ မိန်းမပျိုလေး ပါလားဟု ယခုမှ အသိဝင်လိုက်သလို ဖက်ထားသော လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို စုံခွဲချလိုက်သည်။

ကောင်မလေးမမျှာ ဤမျှလောက်အထိ ယောက်ျားပျိုတစ်ဦးနှင့် ပူးပူးကပ်ကပ် ပလုံးပထွေးဖြစ်သွားရသည်ကို ထိတ်လန့်တကြားပင် ရှက်သွေးဝင်ပြီး မျက်နှာကလေး နီနေသေးသည်။

“တို့ တမင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အမိကို ခွေးစူးရန်ကလွတ်အောင် ဘေးကို လိုမ့်ထွက်လိုက်တာ၊ မှတ်ထား၊ ခွေးစူးလိုက်ရင် သူ့ရှေ့က လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဘယ်တော့မှ တည့်တည့်မပြေးနဲ့၊ ဘေးကို ကွေ့ပြေးချင်ပြေး၊ ဒါမှမဟုတ် တွေ့ရာသစ်ပင်ပေါ် အမြန်တက်ရတယ်”

ကောင်မလေးက ဘာမျှ ပြန်မပြောသေး။ လေးငါးစာအကွာတွင် လွတ်ကျခဲ့သော ပျိုင့်တူးတူးသေနတ်ကို ကောင်မလေးက လှမ်းကြည့်သည်။

“ဪ ... အမိက ခွေးစူးကို သေနတ်နဲ့ပစ်ပါလားလို့ ဆိုချင်သလား၊ တို့အဘိုးက မှာထားတယ်၊ မစားနိုင်ကင်းတဲ့ အကောင်ကိုမသတ်နဲ့ မစားကောင်းတဲ့အသီးကို မစူးနဲ့တဲ့”

ကောင်မလေးက ဇော်သစ်ဇော်ကို သေချာကြည့်သည်။

ဇော်သစ်ဇော်က မြို့သားပုံစံပေါ်နေသည်။ ဆံပင်ထားပုံမှအစ ရုပ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီအမျိုးအစားနှင့် ဝတ်စားပုံအားလုံး ပေါက်မြိုင်သားနှင့်မတူ။ မြို့ကြီးသားနှင့်သာ တူနေသည်။

ပြီး ... ကောင်မလေးအနေနှင့် ပေါက်မြိုင်မှ လူတွေကို တော်တော်မြင်ထားသိထားသည်။ ဤအစ်ကိုသည် ပေါက်မြိုင်သားမဟုတ်မှန်း သေချာသည်။ မိမိထက်လည်း အတန်ငယ်အသက်ပို၍ ကြီးလိမ့်မည်ဟုလည်း ခန့်မှန်းသည်။

“အစ်ကိုက ပေါက်မြိုင်သားမဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ရန်ကုန်ကပါ၊ ပေါက်မြိုင်မှာ တို့အဘိုးရှိတယ်လေ၊ တို့တစ်နှစ်တစ်ခါဆိုသလို ပေါက်မြိုင်ကို အလည်လာတတ်သားပဲ၊ အဘိုးက တို့ကိုလွမ်းရင် စာရေးပြီးဖြစ်ဖြစ်၊ လူကြိုနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် မှာတတ်တယ်၊ အဘိုးက တို့ရှိတဲ့ ရန်ကုန်ကိုတော့ လိုက်လာလေ့မရှိဘူး၊ မျက်စိရှုပ်တယ်၊ နားငြီးတယ်၊ အသက်ရှူကျပ်တယ်တဲ့”

ဇော်သစ်ဇော်က သူ့ဟာသူပြောပြီး သူ့ဟာသူ သူ့အဘိုးကိုပင် ပြန်သဘောကျသွားသလို ရယ်နေပေသည်။

ဇော်သစ်ဇော် ရယ်သည်ကို ကောင်မလေးက ငေးကြည့်နေပေသည်။

ကောင်မလေးသည် တစ်ခါတစ်ရံ အဘ ပျဉ်းမနားမြို့သို့တက်သည့်အခါ လိုက်သွားတတ်သည်။

အဘက အရောင်းအဝယ်ကိစ္စအတွက် သွားနေချိန်တွင် ပျဉ်းမနား ဗီဒီယိုပြသည့် အခါ၏မိတ်ဆွေအိမ်တွင် ကောင်မလေးကို ထားခဲ့ပြီး မြန်မာဇာတ်လမ်းပြသည်ကို ကြည့်စေသည်။

ယခု တွေ့နေရသော အစ်ကိုသည် ဒီဒီယိုထဲက ဇာတ်လိုက်မင်းသားတစ်ယောက်နှင့် ဆင်ဆင်တူသည်ဟု ကောင်းလေး ရင်ထဲက မှတ်ချက်ချမိသည်။

အရပ်ရှည်သည်။ ထောင်မောင်းသည်ဟု ပြောနိုင်၏။ ကိုယ်ထည်ကျစ်လစ်သည်။ လက်ဆံ ခြေဆံ သွယ်ကျပ်မှာ အရပ်အမောင်း ခန္ဓာဗလနှင့် ဘက်ညီသည်။

ရယ်လေလျှင် ထူသောနှုတ်ခမ်းစုံ ပွင့်သွားပြီး သွားဖြူတန်းပေါ်လာသည်။ သွားဖြူတန်း၏ အပေါ်သွားတန်း ဟိုဘက်စွန်းတွင် သွားစွယ်လေးတစ်ချောင်း၊ သည်ဘက်စွန်းတွင် သွားစွယ်လေးတစ်ချောင်း ရှိနေသည်။

အစ်ကိုရယ်သည်မှာ ပိုပြီး ကျက်သရေရှိသွားရုံမက ဘာလို့မှန်းမသိ။ ကောင်မလေးရင်ထဲတွင် အလိုလို အသည်းယားတားတားလေး ခံစားလိုက်ရသည်။

ဇော်သစ်ဇော်က သေနတ်ကို ပြန်ကောက်ယူသည်။

“အမိနာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“ပို့ ... ပို့” ဟု မရဲတရဲပြန်ပြောသည်။

“အိမ်အထိ လိုက်ပို့ဖို့ပြောနေတာလား၊ ပို့ပေးမှာပေါ့၊ တို့မေးကာက အမိနာမည်ကို”

“ပို့ပို့နာမည်က ပို့ပို့လို့ ပြောတာပဲဟာ”

“ဪ ... ဪ ... နာမည်ကိုက ပို့ပို့တဲ့လား၊ တစ်မျိုးလေးပဲ၊ နာမည်ငါးလုံး ခြောက်လုံးမှည့်ကြတဲ့ အမျိုးသမီးခေတ်မှာ အမိနာမည်လေးက ရှားရှားပါးပါးနဲ့ ဆန်းသစ်သလိုပဲ၊ ဒီနာမည်ကို ဘယ်သူမှည့်ပေးတာလဲ၊ ပို့ပို့ရဲ့အမေမှည့်ပေးတာလား၊ အမေမှည့်တာလား”

“မသိဘူး”

နစ်ယောက်သား လမ်းပေါ်ပြန်တက်ကြသည်။ လာမင်းဘက် ပြန်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

“ဘာလို့ မသိရမှာလဲ၊ မွေးလာလို့ တစ်လအတွင်းမှာပဲ တုံ့မြန်မာလူမျိုးတွေက နာမည်ပေး ကင်ပွန်းတပ်တာပဲဟာ၊ နောက်ပြီး မိသားစုထဲမှာ စကားစပ်မိရင် ကိုယ့်နာမည်ကို အမေမှည့်တာ၊ အမေမည့်တာ၊ ဒါမှမဟုတ် အဘိုးအဘွားက မှည့်တာ၊ ဆရာတော်ဘုရားက ဗေဒင်တွက်ပြီး မှည့်တာ ဆိုတာမျိုး ပြောထုတ်ကြတာပဲ”

“ပို့ပို့မှာ အမေနဲ့အမေမှ မရှိတာ၊ ပို့ပို့ ငါးနှစ်သမီးလောက် တည်းက အဘနဲ့ နေခဲ့ရတာလို့ အဘပြောတယ်”

“ဪ ... ဪ”

ဇော်သစ်ဇော်သည် ပို့ပို့အပေါ် ကရုဏာသက်လိုက်မိသည်။

“မေးမိတာ တို့ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မေးလက်စရှိသွားမှတော့ ဆက်မေးချင်တယ်၊ ပို့ပို့ရဲ့ဖေဖေနဲ့ မေမေက ပို့ပို့ ငါးနှစ်သမီးတည်းက ဆုံးပါးသွားလို့လား”

“မသိဘူး၊ ငါးနှစ်အရွယ်ကဟာကို ပို့ပို့ ဘယ်မှတ်မိမှာလဲ အစ်ကို”

ကောင်မလေးနှုတ်မှ အလိုလိုပင် ဇော်သစ်ဇော်အား အစ်ကိုဟု ခေါ်မိသွားသည်။

“အဘဆိုတာကို မေးမကြည့်ဘူးလား”

“မေးကြည့်ဖူးတယ်၊ အဘက ငေါက်တယ်၊ နောက်
ဘယ်တော့မှ ထပ်မပေးနဲ့တဲ့၊ ပို့ပို့ ထပ်မမေးရဲတော့ဘူး”
“ပို့ပို့အတွက် တို့ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”
“ဘာလို့ မကောင်းရမှာလဲ၊ ပို့ပို့တောင် ဘာမှ မဖြစ်တာ”
“ပို့ပို့တောင် ဘာမှမဖြစ်တာ ဟုတ်လား”

ဇော်သစ်ဇော်က တအံ့တဩ ပြန်မေးသည်။

“အစ်ကို စဉ်းစားကြည့်လေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်လေးငါးနှစ်
ကတည်းကမရှိတော့တဲ့ မိဘလို ပြောလည်းရတယ်၊ မျက်စိ
ထဲမှာ ပြန်စဉ်းစားရင် လုံးဝ ရုပ်မပေါ်အောင် မမှတ်မိတော့
တဲ့ မိဘလိုပြောရင်လည်း ရတယ်၊ အဲဒီ မိဘနဲ့ပတ်သက်လို့
ပို့ပို့က ဘာဝမ်းနည်းစရာရှိတော့မှာလဲ၊ ပို့ပို့ရဲ့ ဘဝမှာ
အဘဟာ အဓိကပဲ၊ ပို့ပို့ရဲ့အဖေဟာ အဘပဲ၊ ထပ်ပြော
ရဦးမယ်ဆိုရင် ပို့ပို့ရဲ့ဘဝဟာ အဘဖြစ်သလို၊ အဘရဲ့ဘဝ
ဟာလည်း ပို့ပို့ပဲ”

ဇော်သစ်ဇော် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ ပို့ပို့သည်
လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်လေးငါးနှစ်က ငါးနှစ်အရွယ်ရှိပြီဆိုသောကြောင့်
ယခု (၁၈)နှစ်၊ (၁၉)နှစ်ဟု တွက်ယူရနိုင်သည်ကိုလည်း ဇော်သစ်
ဇော် စိတ်ထဲမှ တွက်မိသည်။

ပို့ပို့၏ပင်ကိုရင်း သတ္တိလေးကိုလည်း ချီးကျူး
မိသည်။ ဘဝအနေနှင့် ကြေကွဲစရာ ဖြစ်နေသည်ကို ကြုံကြုံခံသော
စကားလုံးလေးများဖြစ်ပါ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

နားပါးသော ဇော်သစ်ဇော်သည် ရှုပ်ရှုပ် ရှုပ်ရှုပ်နှင့်
နောက်မှ ခြေသံကြားသဖြင့် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အားပါး ...။

ခွေးရွူးအနက်ကြီး ပြန်လှည့်ပြေးလာသည်မှာပင်
ဆန့်ဆယ်လောက်သာ ကွာတော့သည်။

ဆတ်ခနဲ ပို့ပို့ကို ဘေးသို့ တွန်းပစ်လိုက်သည်။

ပို့ပို့ ကမ်းဘေးဘက်သို့ အရှိန်နှင့် လဲကျသွားသည်။

“ဖန်း ... ဖန်း”

ပျိုင့်တူးတူး သေနတ်ကို ချိန်ပြီး နှစ်ချက် ဆင့်ပစ်
လိုက်သည်။ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြင့် နှစ်ချက်သုံးချက် အကြောဆွဲ
ကာ တစ်ချည်တည်း ငြိမ်သက်သွားသည်။

စိတ်ချရမှ လဲကျနေသော ပို့ပို့ဆီသို့ လွှားခနဲရောက်
သွားပြီး ပို့ပို့ကို ထူလိုက်သည်။

“ကျွတ် ... ကျွတ် ... အား ... အား”

ပို့ပို့ မတ်တတ်အထတွင် နာကျင်သော ညည်းသံ
လေးထွက်လာသည်။

“ဘယ်နားနာသွားသလဲ ပို့ပို့”

“ညာဘက်ဒူးဆစ် နာသွားတာ၊ ခြေခေါက်သွားတယ်
အစ်ကို”

“ဒါဆို ခဏထိုင်၊ အဲဒီသစ်ပင်ကြီးကိုမှီပြီးထိုင်”

ပို့ပို့ မှီထိုင်သည်။

“ပြစမ်း၊ နာတဲ့နေရာကို”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း”

ဇော်သစ်ဇော် ခါးတွင်ပတ်ထားသော ခါးပတ်နှင့် တွဲထားသည့် သားရေပျော့အိတ်တစ်လုံး ပါရှိသည်။ အထဲတွင် ပတ်တီးလိပ်၊ ဂွမ်း၊ တင်ချာ၊ တောဇောဘမ်း၊ ပရုပ်ဆီ၊ အိုင်အိုဒင်း စသည် ရုတ်တရက် ထိခိုက်မိသည်များကို လတ်တလောထည့်သော ဆေးများပါရှိသည်။ ပါရာစီတမော၊ ဘီစစ်(စ်)၊ တက်ထရာဆိုက်ကလင်း စသည့်အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး၊ အမူးအဝေပျောက်ဆေးတို့လည်း ပါရှိသည်။ တောပစ်ထွက်တိုင်း ရေဘူးနှင့် အတူ ယူဆောင်ခဲ့သော ပစ္စည်းများဖြစ်ပါ၏။

“မဟင့်အင်းနဲ့ ပို့ပို့”

ပို့ပို့က ထဘီနားကို ဒူးဆစ်အထိ လှစ်ပြရမည်ကို ရှက်သဖြင့် အတင်း ဟင့်အင်းနေသည်။

“ဒဏ်ရာဖြစ်လာရင် ကုသမှုလက်ဦးထားမှ”

ပြောပြောဆိုဆို ဇော်သစ်ဇော်က ထဘီနားကို ညာဘက်ဒူးဆစ်ပေါ်သည်အထိ ဖွတ်ပင်ဆွဲတင်လိုက်သည်။

“အို ...”

“ဒါများ ရှက်စရာလားလို့၊ မြန်မာရုပ်ရှင်တွေမှာတောင် အမျိုးသမီးတွေ ရေကူးဝတ်စုံနဲ့ ရိုက်ပြနေတာပဲဟာ၊ အဲ... ဟုတ်ပါ၊ ဒူးဆစ်ရောင်နေပါလား”

ဇော်သစ်ဇော်က ရေဘူးထဲမှရေဖြင့် ဒူးဆစ်ကို လောင်းချသည်။ ဂွမ်းနှင့် ရေစင်အောင်သုတ်သည်။ အရက်ပျံ ဂွမ်းဆွတ်ပြီး ဒူးဆစ်တစ်ဝိုက် ထပ်မံပွတ်လိမ်းသည်။ အရက်ပြန် ခြောက်သွေ့သည်နှင့် တောဇောဘမ်းများ ဒူးဆစ်အထက်အောက် ပွတ်

လိမ်းပေးပြန်သည်။ အသားထဲအကြောက် စိမ့်ဝင်သွားသည်အထိ ဖွတ်ပေးသည်။

ပတ်တီးလိပ်ထုတ်ကာ ဒူးဆစ်ပတ်လည်ကို ပတ်တီး

စည်းပေးပြန်သည်။

ပို့ပို့၏ မျက်ဝန်းအစုံသည် ဒဏ်ရာကုသရေးတွင် သဲမဲအာရုံထား လုပ်ပေးနေသော ဇော်သစ်ဇော်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ပို့ပို့ရင်တွေ တအားခုန်ရပါ၏။

ရင်အခုန်ဆုံးမှာ ဇော်သစ်ဇော်၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဒူးဆစ်အထက်အောက် ဘေးအားလုံးကို အကြာကြီးပွတ်လိမ်းပေးနေသည့်အခါက ဖြစ်ပါ၏။

ဒီအသက်အရွယ်ထိ ပို့ပို့ တစ်ခါမှ ယခုလို ရန်မခုန်ခဲ့ဖူးပါလေ။ ဖိုနှင့်မ တွေ့ထိလေတိုင်းလည်း ဖောဋ္ဌပ္ပဟူ၍ မမှတ်ယူစကောင်းပေ။

တန်းစီလက်မှတ်ထိုးသည်မျိုး၊ ဘတ်စ်ကားပေါ် ဖိုနှင့်မ ကျောချင်းကပ်၊ ရင်ချင်းအပ်ရသည့် အဖြစ်မျိုးတွင် ဖိုရော၊ မရော ဖောဋ္ဌပ္ပအာရုံရှိဖို့ နေနေသာသာ တစ်မျိုးပင် စိတ်ညစ်ရသေးသည်။

ဖောဋ္ဌပ္ပအာရုံခံစားမှုတွင် ရင်ထဲက ကြည်နူးမှုလေး ရှိနေလေမှ ဖြစ်ပေသည်။

ယခု ပို့ပို့ရင်ထဲ ကြည်နူးမိလေသလား။ ကောင်းလေး ကြည်နူးမိရှာမိပါ၏။

နို့ ... ဇော်သစ်ဇော်ကော ...။

ယခု အဖြစ်အပျက်တွင် ဇော်သစ်ဇော်ကော ဘာသား
နှင့် ထုထားသော အရုပ်မို့နည်း။

ပို့ပို့ကဲ့သို့ပင် ခံစားရပါ၏။ ဇော်သစ်ဇော် ခံစားရ
သည်မှ လမ်းဘေးသို့ ဖက်တွယ်တွန်းချ လိမ့်ဆင်းသွားကတည်း
ကဖြစ်ပါ၏။ ဇော်သစ်ဇော်လည်း ရင်ခုန်ပေသည်။ သူ့တစ်သက်
တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ရင်ခုန်ရခြင်း ဖြစ်ပါလေ၏။

ဇော်သစ်ဇော်က ဒူးဆစ်ဒဏ်ရာသာမက ခြေဖဝါး
ဒဏ်ရာတွေပါ ဆေးထည့်ပေးသေးသည်။

“ကဲ ... ပြီးပါပြီဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို ဇော်သစ်ဇော်ကပင် ပို့ပို့၏ထဘီ
နားစကို ခြေမျက်စိဖုံးသည်အထိ ဆွဲချပေးလိုက်သည်။

“မတ်တတ်ရပ်ကြည့်”

ပို့ပို့ ရပ်ကြည့်သည်။ ရပ်နိုင်ပါ၏။

“ခြေထောက်ကို ရဲရဲထောက်ကြည့်၊ အရိုးကိုထိခိုက်တာမှ
မဟုတ်တာ၊ ခြေခေါက်လဲတော့ ဒူးဆစ်ကို မာမာကျောကျော
တစ်ခုခုနဲ့ ဆောင့်မိတာ၊ အခု တောဇောဘမ်းလူးပြီး ပတ်
တီး တင်းတင်းလေး စည်းထားတာ၊ ခြေထောက်နိုင်ရမယ်၊
လမ်းလျှောက်နိုင်ရမယ်လေ”

ပို့ပို့ ခြေထောက်ကြည့်သည်။

နာတော့နာသည်။ သို့ပေမယ့် အမေလေး အဘလေး
တ၊ ရသည်အထိ နာသည်မျိုးမဟုတ်။ ကောင်မလေးက သည်းလိုက်
တာဟု အထင်မခံချင်သဖြင့် နာနာလေးနှင့်ပင် ဖိလျှောက်သည်။

လေးငါးလှမ်း၊ လှမ်းပြီးသည်နှင့် ရဲရဲတင်းတင်း
ထောက်ရဲလျှောက်ရဲသွားပေသည်။

ခွေးနက်ကြီးကို ပို့ပို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ခေါင်းထိပ်တည့်တည့်ကို နှစ်ချက်ဆင့် မှန်ထားမှန်း
အဝေးကပင် လှမ်းမြင်နိုင်သည်။

“အစ်ကို လက်လည်းတည့်တယ်၊ သွေးလည်းအေးတယ်၊
ခွေးကြီးနဲ့ ဆယ်ပေလောက်အကွာအထိ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်
ရပ်ပြီး ခေါင်းကိုထိအောင် ပစ်နိုင်တယ်”

“တို့အဘိုးက သေနတ်ပစ် သင်ပေးထားတယ်လေ၊ ငယ်
ငယ်တည်းက လေသေနတ်နဲ့ အပစ်သင်ပေးထားတာ၊
ခြောက်ပေရှည်တဲ့ စားပွဲဟိုဘက်ထိပ်က ယင်ကောင်ကို
ဒီဘက်ထိပ်က သေနတ်ပြောင်းချိန်ပြီး ထိအောင်ပစ်နိုင်
တယ်၊ တစ်ချက်တည်းနဲ့ တစ်ကောင်ထိရင် ဘိုးဘိုးက
ငွေတစ်ဆယ်ဆုချတယ်၊ အဲ ... မထိရင်တော့ တို့ခေါင်းကို
ခေါက်တာ၊ ပူခနဲ ရှိန်ခနဲ နာသွားရော၊ ဒီတော့ တို့က
ပစ်တိုင်းထိအောင် သိပ်ကျင့်ရတယ်”

“ခုန အစ်ကိုပြောတဲ့အထဲမှာ မစားကောင်းတဲ့အကောင်ကို
မပစ်ရဘူးလို့ အစ်ကိုတို့ဘိုးဘိုးက ပြောထားတယ်ဆို”

“အဲဒါ ဟုတ်သားပဲ၊ ဪ ... ဪ ... ခွေးနက်ကြီးကို
ပစ်သတ်လိုက်တာ ဘိုးဘိုးပြောထားတာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်
လို့ ပြောချင်တာလား”

ပို့ပို့က ဘာမျှမပြောဘဲ ပြုံးနေလိုက်သည်။

ကောင်မလေး တော်တော်လာသည်။ ချက်ချင်း လက်ငင်း စကားမှားကိုကောက်ပြီး သွယ်ဝိုက်ချေပတတ်သည်။

“အေး ... ဘိုးဘိုးက နောက်ဆက်တွဲ ပြောထားတာမှ ပို့ပို့ မသိသေးဘဲကိုး၊ အဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါရယ်၊ အစွယ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါရယ်က ကိုယ့်အသက်ကို အန္တရာယ်ပြုလာရင်တော့ ကိုယ်ကဦးအောင် ပစ်သတ်လိုက်တဲ့၊ လူတွေရဲ့တရားဥပဒေ ရံကတောင် ကိုယ့်အသက်ကာကွယ်ရင်း၊ ရန်သူကိုသတ်မိ ရင် ခွင့်လွှတ်တယ်တဲ့၊ ကဲ ... ရှင်းပြီလား။”

“ရှင်းတယ် အစ်ကို၊ ဂျပန်ရေချိုးသလိုပဲ ရှင်းပါတယ်”
“ဘာရယ်၊ ဂျပန်ရေချိုးသလို ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ... ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“အဓိပ္ပာယ်တော့ ပို့ပို့ မသိဘူး၊ အဘနဲ့ ဦးရွှေအိတို့ ဦးဘိုးမိုန်တို့ တောင်စကား တောစကားပြောတဲ့အခါ ကဲ ရှင်းရဲ့လားဗျာလို့ တစ်ယောက်ကပြောရင်၊ ရှင်းပါတယ်၊ ဂျပန်ရေချိုးသလို ရှင်းပါတယ်လို့ပြောပြီး ရယ်ကြတယ်၊ အဲဒါ ပို့ပို့က ကြားနေကျမို့ အခုလည်း အစ်ကို ရှင်းပြ တာကို ရှင်းပါတယ်၊ ဂျပန်ရေချိုးသလိုပါပဲလို့ လိုက်ပြောမိ တာ”

ဤ ဂျပန်ရေချိုးသလိုပါပဲဆိုသည့် ဝေါဟာရကိုတော့ အထွေထွေ စပ်စပ် စပ်စပ်နှင့် ဗဟုသုတရှိထားသော ဇော်သစ်ဇော် ပင် နားမလည်ပေ။ မကြားဘူးပေ။ အိမ်ကျမှ အဘိုးကို မေးကြည့် ရဦးမည်ဟု ရင်ထဲက မှတ်သားထားရသည်။

“အစ်ကိုဘိုးဘိုးက ဘယ်သူလဲဟင်၊ ပေါက်မြိုင်မှာ ပို့ပို့ မသိတဲ့သူရှားရှားပါ”

“ဘိုးဘိုးစောဝဏ္ဏတဲ့”

“ဩ ... ဩ ... အစ်ကိုက ဦးစောဝဏ္ဏရဲ့မြေးကိုး”

“ဘိုးဘိုးကို ပို့ပို့ သိလို့လား”

“ပေါက်မြိုင်မှာ ဦးစောဝဏ္ဏကို မသိတဲ့သူ ဘယ်သူရှိမှာလဲ အစ်ကို”

“ဘိုးဘိုးက တယ်ဟုတ်ပါလား”

“လောကကြီးမှာ ဆင်းရဲရဲလူကိုသာ လူတွေက မသိတာ၊ ချမ်းသာတဲ့လူဆိုရင် အလိုလိုသိကြတာပဲ အစ်ကို၊ အစ်ကို တို့က လူချမ်းသာမျိုးတွေပဲနော်”

“ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟောဟိုရှေ့က ပို့ပို့တို့အိမ်လေးပဲ၊ လာ အစ်ကို၊ အဘနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပေးရအောင်”

ပို့ပို့တို့အိမ်လေးသည် ပေါက်မြိုင်၏ အစွန်အဖျားပိုင်း ကျပြီး တောတန်းနှင့်နီးကပ်သည်။

ခြံမှာမူ အတော်ကြီးကျယ်ဝန်းပါ၏။

ခြံထဲဝင်သည်နှင့် နှင်းဆီ၊ ဂန္ဓမာ၊ မေမြို့ပန်း၊ ကျိုင်းတုံပန်း စသည်ပန်းပင်တွေ များပြားလှသည်။ မြင်ရုံမျှနှင့် ဝါသနာစိုက်၊ အလှစိုက်မဟုတ်ဘဲ စီးပွားရေးအရစိုက်သော ပန်း များဖြစ်ကြောင်း သိသာအောင် များပြားပါ၏။ ပန်းတွေက ပွင့် လည်းပွင့်ကြပေသည်။

“ပို့ပို့တို့ ပန်းစိုက်တာ စီးပွားရေးအရလား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ခြံက အကျယ်ကြီး၊ အိမ်နောက်ဘက် မှာ ရှေ့ကထက် နှစ်ဆလောက် ပိုကျယ်တယ်၊ အဲဒီမှာလည်း ပန်းတွေပဲစိုက်တယ်”

“ပို့ပို့တို့စီးပွားရေးဟာ ပန်းလုပ်ငန်း တစ်ခုတည်းလား”

“ဟင့်အင်း ... ဥယျာဉ်လည်းလုပ်တယ်၊ ဥယျာဉ်တွေက တော့ ရွာနဲ့ နည်းနည်းလှမ်းတယ်”

“ပို့ပို့အဘနဲ့ ပို့ပို့ နှစ်ယောက်တည်း လုပ်တာလား”

“ဘယ်ရလိမ့်မလဲ အစ်ကို၊ လူငှားသုံးယောက် ထားတယ်၊ လူငှားတွေကတော့ ဥယျာဉ်မှာပဲ တာဝန်ပေးထားတယ်၊ ဒီအိမ်နဲ့တွဲနေတဲ့ ပန်းတွေကိုတော့ အဘနဲ့ ပို့ပို့ပဲ လုပ်ကြ တယ်”

“ပင်ပန်းမှာပေါ့နော်”

“လုပ်နေကျဆိုတော့လည်း ပင်ပန်းတယ် မဟုတ်တော့ဘူး အစ်ကို၊ ဘာပင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် နေ့တိုင်းတပင်တပန်းကြီး လုပ် ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ အပင်ဖြစ်အောင် စိုက်တုန်း ပင်ပန်း တယ်၊ အပင်ဖြစ်သွားတဲ့နောက် နေ့တိုင်း ကြည့်ရှုစစ်ဆေး တာကလွဲပြီး မပင်ပန်းတော့ဘူးလေ၊ လိုတာလေးတွေ အနည်းအကျဉ်း လိုက်လုပ်ရတာလောက်ရှိတာပဲ”

“ပန်းခူးတဲ့နေ့ကျတော့ကော”

“ပို့ပို့တို့တောင် လိုက်ခူးပေးစရာမလိုဘူး အစ်ကို၊ ပန်းယူ နေကျမှောက်သည်တွေက သူတို့အကြိုက် ဝင်ခူးတာတွေ ကို အဘက တန်ဖိုးဖြတ်ယူတယ်”

“သူတို့ဘာသာ ဝင်ခူးတော့ အပင်တွေ အပွင့်တွေ မနာ ဘူးလား”

“အဲဒီအခါကျတော့ ပို့ပို့က လိုက်ကြည့်ရတယ်လေ၊ အပင် တွေနဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့အပွင့်တွေမနာအောင် အော်ရတယ်၊ ပြော ရတယ်ပေါ့၊ သိပ်ပြောစရာတောင် မလိုပါဘူး အစ်ကို၊ သူတို့က နားလည်ပြီးသားပါ၊ ပန်းရောင်းသူနဲ့ ပန်းစိုက်သူ ဟာ ပန်းပွင့်လေးတွေကို သနားတတ်ပါတယ်”

“ဘာရယ် ပို့ပို့၊ ပို့ပို့စကားက သိပ်သိမ်မွေ့ပြီး သိပ်လေး နက်သွားသလားလို့”

“ဪ ... အစ်ကိုရယ်၊ ပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့် ဖြစ်လာ အောင် ဘယ်လိုယူယရတယ်၊ ဘယ်လိုပိုးမွှားအန္တရာယ် ကာကွယ်ရတယ်၊ ဒါမှ ပွင့်ကောင်းပွင့်လှလေးတွေဖြစ်လာရ တယ်ဆိုတာ ပန်းစိုက်တဲ့လူနဲ့ပန်းရောင်းတဲ့လူက နားအလည် ဆုံးပါ၊ ပိုက်ဆံပေးပြီးဝယ်ယူတဲ့ လူတွေက နားလည်မှု နည်းပါးလိမ့်မယ်အစ်ကို”

ပို့ပို့၏အတွေးအခေါ်လေးသည် ဒဿနိကဆန်လေ သလားဟု ဇော်သစ်ဇော် တွေးမိသည်။

“ပို့ပို့ ကျောင်းနေသလား”

“မနေတော့ဘူး၊ ပေါက်မြိုင်မှာက အလယ်တန်းကျောင်းပဲရှိ တယ်၊ အလယ်တန်းကျောင်းမှာ ပို့ပို့က အတန်းကုန်ပြီလေ၊ ကိုးတန်း ဆယ်တန်းဆက်ချင်ရင် ပျဉ်းမနားမှာ သွားနေရ မှာ”

“သွားနေပေါ့”

“အဘက တော်ပြီတဲ့၊ အဘ မျက်စိကွယ်ရာမှာ ပို့ပို့ကို မထားနိုင်ဘူးတဲ့၊ ပို့ပို့ကလည်း အဘနဲ့ခွဲပြီး မနေနိုင်ပါဘူး လေ၊ ဟော ဟိုမှာ အဘ ထွက်မျှော်နေပြီ၊ လာ အစ်ကို”

အိမ်ရှေ့တွင် အဘဆိုသူသည် အင်္ကျီမပါ၊ အပေါ် ဗလာဖြစ်သည်။ ညှိမောင်းသော ရင်အုပ်ကြီးက မိုမောက်ကျယ် ပြောသည်။ လက်မောင်းလုံးကြီးတွေက တော်တော်ကြီးသော ဝါးလုံးကြီးတွေ အကြောတင်းသလို တင်းနေသည်။

အသက်(၅၀)ခန့်ရှိသော်လည်း အလုပ်ကြမ်းသမားမို့ လားမသိ။ ကြံ့ခိုင်လှသည်။ အရပ်အမောင်းကလည်း အနည်းဆုံး ငါးပေရှစ်လက်မလားမသိ။ ကြံ့ခိုင်လှသည်။

ဆံပင်က ငွေရောင်တချို့၊ အမည်းရောင်တချို့ ရောယှက်နေသည်။

လက်တစ်ဆစ်ခန့်ရှည်နေပြီဖြစ်သော ပါးမြိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများကလည်း ငွေရောင်နှင့်အမည်း ရောင် ရောယှက်လျက်ပင်။

ရှမ်းဘောင်းဘီအနက်ကြီး ဝတ်ထားသည်။ လက် တစ်ဝါးခန့်ရှိသော သားရေအနက်ရောင်ခါးပတ်ကြီး ပတ်ထား သည်။

ဆေးတံခဲထားသည်။ လက်ထဲတွင် ကြီးမားရှည်လျား သောတူရှင်းကြီးတစ်ချောင်းကို မြေကြီးထောက် ကိုင်ထားသည်။

မျက်မှန်မတတ်။ အဘ၏မျက်စိအကြည့်သည် စူးရှ လှသည်။ မြင်ရုံနှင့် လူရိုသေရသော ဥပဓိရုပ်များ အဘတွင်ရှိနေ သည်။

“အဘရေ ... ပို့ပို့ ကံကောင်းလို့သိလား၊ ဟောဒီ အစ်ကို ဝင်ကယ်လို့”

အဘက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ခဲထားသော ဆေးတံ ကို လက်ဝါးဆုပ်ယူထုတ်လိုက်သည်။

“ဘာများဖြစ်လာလဲ လုံမလေးရယ်”

“ခွေးရူးလေ အဘ၊ အနက်ကြီး၊ ပို့ပို့နောက်ကိုလိုက်တာ၊ ညောင်သုံးပင် လှည်းလမ်းတစ်လျှောက်လုံးပဲ၊ ပို့ပို့တော့ မလွတ်တော့ဘူး ခံရပြီအောက်မေ့တာ၊ ဒီအစ်ကိုက စွန့်တွေ၊ လင်းယုန်တွေ ပစ်ရင်း အဲဒီမှာ ကြုံလို့ ခွေးနက်ကြီးကို ပစ်သတ်လိုက်တယ်”

ပို့ပို့က သေနတ်နှင့် ခွေးရူးကို ပစ်သတ်သည်ကို သာပြောသည်။ ပစ်မသတ်မီ လမ်းဘေး အတူဖက်ပြီးလှဲချရပ် တွေ ဘာတွေ မပြောပေ။

“ဪ ... အေး အေး၊ မောင်ရင့်ကို အဘက ကျေးဇူးတင် တယ်ပေါ့ကွာ”

အဘပြောပုံက တစ်မျိုးကြီးပါလားဟု ဇော်သစ်ဇော် တွေးလိုက်မိသည်။

“ကျေးဇူးတင်တယ်ပေါ့ကွာ”ဆိုသည့် စကားတွင် ရာနှုန်းပြည့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အားအင်မပါသည်ကို ဇော်သစ် ဇော် သတိထားမိသည်။

“ကဲ ... အဘနဲ့ ဒီအစ်ကိုကို မိတ်ဆွေဖွဲ့ပေးမလို့ ပို့ပို့ ခေါ်လာတာ၊ ဒီအစ်ကိုက ဦးစောဝဏ္ဏရဲ့မြေးတဲ့ အဘ”

“ဪ ... စောဝဏ္ဏရဲ့မြေးကိုး၊ နာမည်က ဘယ်လိုတဲ့လဲ လုံမလေး”

“အဲ ... အဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် ဇော်သစ်ဇော်ပါ”

ပိုပိုက အစ်ကိုဟုသာ ခေါ်ခဲ့ပြီး နာမည်မမေးခဲ့သဖြင့် မသိဘဲ ဖြစ်နေသဖြင့် ဇော်သစ်ဇော်ကပင် ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

“အင်း ... နာမည် တော်တော်ကောင်းသားပဲ၊ ကိုစောဝဏ္ဏ ပေးတဲ့နာမည်ထင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘိုးဘိုးစောဝဏ္ဏက မေမေဘက်က ဘိုးဘိုး ပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ဇော်သစ်ဇော်လို့ နာမည်ပေးသွားတာက ဖေဖေရဲ့အမေ၊ ကျွန်တော့်အဘွားကပေးတာ”

“အေးလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဟာ ဇော်သစ်ဇော်ပေါ့၊ ငါက ဦးလူမော်တဲ့၊ ပိုပိုရဲ့အဘပေါ့၊ ပိုပိုက မိတ်ဆွေဖွဲ့ ပေးလို့ ငါက ထုံးစံအတိုင်း သူ့နာမည် ကိုယ့်နာမည်တွေ ပြောပြနေတာပါ၊ ဒါထက် လုံမလေးက ဘယ်တွေသွားလို့ ခွေးရူးအလိုက်ခံရတာလဲ၊ အဘကိုလည်း ပြောမသွားပါ လား”

“ဟော ... ကြည့်၊ အဘ ညက ရေချိန်လွန်သွားပြီထင်တယ်၊ ညကပဲ အဘ မသောက်ခင်ပြောတယ်လေ၊ မနက်ကျရင် ဒေါ်အေးသာကြီးဆီ ပန်းဖိုးငွေကျန်တာ သွားတောင်းဆို”

“ဟုတ်လား ... ဒါဆိုလည်း လုံမလေး ကိုင်နေကျ ခူးလေးဖြစ်ဖြစ်၊ မှုတ်ပြောင်းဖြစ်ဖြစ် ဘာလို့ ယူမသွားလဲ၊ အဘ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား၊ လမ်းထွက်ရင် ဘေးဆီးရန်ကာ တစ်ခုခုယူသွားလို့”

“ဒေါ်အေးသာကြီး အိမ်ကနီးနီးလေးပဲဆိုပြီး ယူမသွားတာ အဘ”

“ရန်သူဆိုတာ နီးတယ် ဝေးတယ် ဘယ်တွက်လို့ရလိမ့် မလဲ လုံမလေးရယ်၊ တစ်ခါတလေဆိုရင် ရန်သူဟာ ကိုယ့်အနီးအနားမှာတောင် ကပ်ရိချင်ရှိနေတာပဲ”

အဘ ဦးလူမော်က ပြောရင်း ဇော်သစ်ဇော်ကို ကြည့်လိုက်သေးသည်။ တစ်မျိုးကြီးပါလား။

ဇော်သစ်ဇော်ပင်လျှင် ပိုပိုအနီးကပ်ရန်သူများ ဆိုချင်လေသလား မပြောတတ်။

“ရော ... အဘ၊ ဒေါ်အေးသာကြီးက ကိုးဆယ့်ရှစ်ကျပ် ပေးလိုက်တယ်၊ ခွေးရူးလိုက်လို့ ပြေးရင်းလွှားရင်း ကျမကျန်ခဲ့တာ ကံကောင်း”

“လုံမလေးပဲ သိမ်းထားလိုက်ကွယ်၊ အဘ ဥယျာဉ်ကို သွားဦးမယ်၊ စောစောက အောင်ကွန့် လာသွားသေးတယ်၊ မနေ့က ပျဉ်းမနားက ဦးကျင်ဟုတ်ဆီက သစ်မြစ်နဲ့သမင်ချို အတွက် ငွေငါးရာ ကြွေးဆပ်လိုက်တာ လာပေးတာ၊ လုံမလေးအတွက်လည်း လက်ဆောင်ဝယ်လာတယ်ဆိုပဲ၊ အိမ်ထဲက ဘုရားစင်ပေါ် တင်ထားခဲ့တယ်”

ပိုပိုက အောင်ကွန့်ဆိုသူနှင့် ပတ်သက်ပြီး အဘ ဦးလူမော်ကို ဘာမျှ ပြန်မပြောပေ။

“လာ ... အစ်ကို၊ အိမ်ထဲသွားရအောင်၊ အစ်ကိုကို ချေသားခြောက် မီးဖုတ်ဆီဆမ်းနဲ့ ကောက်ညှင်းချက်ကျွေးမယ်”

ပို့ပို့ကပင် အိမ်ထဲသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ငင်သည်ကို ဇော်သစ်ဇော်က တန်းလိုက်မသွားသေးဘဲ အဘ ဦးလူမော်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

အဘ ဦးလူမော်က “လိုက်သွားပါ” ဟု အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်စေသည့် ဦးခေါင်းတစ်ချက်ညီတံပြမှ ဇော်သစ်ဇော် အထဲသို့ ဝင်လိုက်သွားသည်။

အိမ်လေး၏အတွင်းခန်းမှာ သန့်ရှင်းလှသော်လည်း အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဟူ၍ မည်မည်ရရ ဘာမျှ မရှိပေ။ ရှေးခေတ် ကြိမ်ထိုး သစ်သားဘောင်ကွပ်ဖြင့် ခြေတင်ခြေဆန့် တင်၍ရပြီး အိပ်လျှင် ပက်လက်အနေအထားရသော ပက်လက်ကုလားထိုင် ကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ ဘယ်(လ်)ဂျီယံလုပ် ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီး တပ်ထားသော ရှေးခေတ် သပြေရောင် ဗီရိုကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ ဗီရိုကြီးထိပ်တွင် ဒေါင်းကနေသော ပန်းပုနှင့် ဗီရို၏ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် မှန်ကြီးလိမ်သဖွယ် ပွတ်တိုင်များ တပ်ဆင်ထား သည်။

ဇော်သစ်ဇော်အဖို့ ရန်ကုန်တွင် မေမေ့ကို ဆရာ တော်ကျောင်း လိုက်ပို့ရင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်သာ ဤပက်လက် ကုလားထိုင်မျိုးနှင့် ဗီရိုမျိုး မြင်ခဲ့ဖူးသည်။

ကြမ်းပြင်မှာ ကျွန်းလျှာထိုးကြမ်းပြင်ဖြစ်သည်။ ပါလစ်တွေ ဘာတွေ မသုတ်ဘဲ ကျွန်း၏ နဂိုသစ်သားရောင် ပြောင်လက်နေသည်။ ပို့ပို့ နေ့စဉ် ကြမ်းကို ရေဖတ်တိုက်သည် ထင်ပါ၏။

“ထိုင် ... အစ်ကို”

ပို့ပို့က သင်ဗျူးများချောလေး ခင်းပေးသည်။

ဇော်သစ်ဇော် သေနတ်ဘေးချ ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“အစ်ကို ခဏစောင့်နော်၊ ပို့ပို့တို့ တစ်ခုခုစားရအောင်၊ ပို့ပို့လည်း မနက်ကတည်းက အဘနီးရင် အဆင်သင့် စားရအောင် ကောက်ညှင်းချက်ပြီး ချေသားခြောက် မီးဖုတ် ဆီဆမ်းထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားတော့ ဘာမှ မစားရသေးဘူး”

ပို့ပို့ မီးဖိုဘက်ဆီသို့ ဝင်သွားသည်။ ဇော်သစ်ဇော် အိမ်၏ဧည့်ခန်းကို မျက်စိစိုက်ပြီး လျှောက်ကြည့်သည်။ တော်တော် အားမောင်းကောင်းသော ဒူးလေးကြီးတစ်လက်နှင့် ယှဉ်လျက်သား အခြား ခပ်သေးသေး ဒူးလေးတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဒူးလေးကြီးမှာ အဘဦးလူမော် ကိုင်ဆောင်ပြီး အသေးမှာ ပို့ပို့ကိုင်ဆောင်သည်ဖြစ်ရမည်။ ခုနက အဘ ဦးလူမော်က ပို့ပို့အား အပြင်ထွက်လျှင် ခြေစောင့်လက်စောင့် ဒူးလေးယူသွားရန် ပြောသည့်စကားနှင့် ဆက်စပ်ကြည့်ခြင်းဖြစ် ပါ၏။

မြားကျည်တောက်ဘူးများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အလယ်အလတ် ဝါးဘိုးတစ်ဆင့်ကို ကျည်ထောက် လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျည်ထောက်ဘူးထဲတွင် မြားတချို့ အသင့်ထည့်ထား ပါ၏။

ထို့နောက် နံရံတွင် ချိတ်ထားသော ကျားချေပြား ကြီး၊ သမင်ခေါင်း အပါအဝင် ချိုကြီးများကို တွေ့ရပြန်သည်။

“ပျင်းနေပြီးလား အစ်ကို”

ပို့ပို့သည် လင်ပန်းထဲတွင် ရေခွေးကြမ်း ကြွေကရား အိုး၊ အကြမ်းပန်းကန်များထည့်ပြီး ယူဆောင်လာပြီး ဇော်သစ်ဇော် ရှေ့တွင် ချလိုက်သည်။

“ရေခွေးကြမ်းက အေးသွားလို့ ပြန်ခွေးနေတာ ကြာသွားတယ် အစ်ကို၊ ကဲ ... စား၊ ပို့ပို့လည်း စားမယ်”
ဇော်သစ်ဇော်က ဟန်ဆောင်မငြင်း။

ကောက်ညှင်းချက်ကို လက်ဝါးတွင်ထည့်ပြီး အလုံးကျစ်မာသွားအောင် ဆုပ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ အတောင့်လိုက်၊ အလုံးလိုက် ကိုက်စားရင်း ချေသားခြောက် ဆီဆမ်းဖတ်လေးတွေကို ကောက်ယူ ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုက ကောက်ညှင်းချက် စားတတ်သားပဲ”

“အို ... သိပ်စားတတ်တာပေါ့၊ မြန်မာမှန်ရင် ကောက်ညှင်း ကြိုက်တဲ့လူချည်းပဲ”

“ပြောတတ်ဘူးလေ၊ ကောက်ညှင်းဆိုတာက တောသူတောင်သားတွေရဲ့အစာ၊ အစ်ကိုတို့မြို့ကြီးသားတွေကျတော့ ကိတ်မုန့်တို့၊ ဘီစကွတ်တို့၊ ပေါင်မုန့် ထောပတ်တို့မှ နှစ်သက်သလားလို့”

“ဒါပေါ့လေ၊ အဲဒီလို လူတွေလည်း ရှိတတ်သားပဲ၊ တို့မိသားစုကတော့ ဖေဖေ အနားယူတဲ့ရက်ဆိုရင် မေမေက ကောက်ညှင်းပေါင်းပေးတယ်၊ ဆီထမင်းထိုးပေးတယ်၊ မုန့်ပြားသလက် လုပ်ပေးတယ်”

“ဒါဆို မြန်မာဆန်သားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုဝတ်ထားတာ ဂျင်းဘောင်းဘီနော်”

“ဒါကတော့ ဘာဆိုင်လဲ ပို့ပို့၊ ဘောင်းဘီဆိုတာက သွားရလာရ၊ ကျော်ရလွှားရ၊ ခုန်ရပေါက်ရလွယ်တယ်လေ၊ ဘောင်းဘီဝတ်တိုင်း အနောက်တိုင်းဆန်ချင်လို့ ဝတ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ တို့ ညအိပ်ရင်တော့ ဘောင်းဘီမဝတ်တတ်ပါဘူး၊ လုံချည်အဝတ်များပါတယ်၊ အခုဟာက တောထဲငှက်ပစ်ထွက်လာတာပဲဟာ၊ လုံချည်နဲ့ဆို ဖိုးရိုးဖားယား နိုင်တာပေါ့၊ နောက်ပြီး အဘ ဦးလူမော်လည်း ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ အစ်ကိုပြောတာ သိပ်မှန်ပါတယ်၊ ပို့ပို့တောင် အဘနဲ့ တောပစ်လိုက်ရင် ဘောင်းဘီရှည်ပဲ ဝတ်တာပဲ”

“ပို့ပို့က တောပစ်လိုက်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့၊ ဥယျာဉ်လုပ်ငန်းနဲ့ တောပစ်လုပ်ငန်းဟာ ဆက်စပ်နေတယ် အစ်ကို၊ ပို့ပို့တို့ဥယျာဉ်တွေက တောပိုင်းထဲမှာရှိနေတာ၊ အဘက ဒူးလေးသိပ်တည့်တာ၊ တောပစ်လို့ရတဲ့အသားတွေကို နေလှမ်း၊ ကျပ်တင်၊ အခြောက်ထားပြီး ပျဉ်းမနားမှာရောင်းတယ်၊ သမင်ရေ၊ ချေရေတွေလည်း ရောင်းတယ်”

“အဘ ဦးလူမော်က လုပ်ငန်းစုံတယ်နော်၊ ကြည့်ရတာလည်း ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေတဲ့ပုံစံပဲ”

“ပရဆေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သစ်ပင်အမြစ်တွေလည်း အဘက ကျွမ်းတာပဲ အစ်ကို၊ တောပစ်ထွက်ရင်း အဲဒီလိုအပင်အမြစ် တွေလည်း ရှာတတ်တယ်၊ တောထဲမှာ သဘာဝအတိုင်း သစ်ပင်ကြီးတွေမှာ တွယ်ကပ်နေတဲ့ သစ်ခွပန်းတွေလည်း အဘ နားလည်တာပဲ၊ တချို့သစ်ခွတွေဆိုရင် ပျဉ်းမနား က သူဌေးတွေက ငွေကိုးရာတစ်ထောင်ထိ ပေးဝယ်တယ်၊ သူတို့လိုချင်တဲ့ သစ်ခွမျိုးကိုလည်း အဘကို ကြိုပြီးမှာထား တတ်တယ်၊ အိမ်နောက်ပေးဘက်မှာ သစ်ခွခြံလည်းရှိတယ်၊ စားသောက်ပြီးရင် အစ်ကိုကို ပို့ပို့ လိုက်ပြပေးမယ်”

“ဒါဆို ပို့ပို့တို့ လုပ်ငန်းကများသားပဲ၊ ဝင်ငွေ ဘယ်နည်း မလဲနော်”

“ထိုက်သင့်သလောက်ရပါတယ် အစ်ကို၊ အဘက သူ့သေ သွားရင် ပို့ပို့ မျက်နှာငယ်ပြီး မကျန်ရစ်အောင် ကြိုးစား လည်းရှာတယ်၊ စုလည်းစုတယ် အစ်ကို၊ ပျဉ်းမနားဘဏ်မှာ ကို ပို့ပို့နာမည်နဲ့ စာရင်းဖွင့်ထားတယ်”

“ဒါဖြင့် နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဒူးလေးကြီးက အဘ ဦးလူမော်ရဲ့ဒူးလေးပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို”

“ဒူးလေးအသေးက ပို့ပို့ရဲ့ဒူးလေး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို”

“ပို့ပို့ ဒူးလေး တော်တော်ပစ်တတ်မှာပေါ့”

“အဘ သင်ပေးထားသလောက် ပစ်တတ်တယ် အစ်ကို၊ သမင်တို့၊ ချေတို့လောက်အထိ ပို့ပို့ပစ်တယ်၊ ကျားလို၊

တောဝက်လို၊ ပြောင်လို အကောင်ကျတော့ ပို့ပို့ မနိုင်သေး ပါဘူး”

“နံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ ကျားရေကကျားကို အဘ ဦးလူမော် ပစ်တာလား”

“အင်း ... အဘ ပစ်တာ”

“သိပ်တော်တာပဲနော်၊ ကျားပစ်ရတာ မလွယ်ဘူးလို့ ဘိုးဘိုး ကပြောဖူးတယ်၊ နို့ အဘ ဦးလူမော်က သေနတ်မကိုင်ဘူး လား၊ သေနတ်နဲ့ အလေ့အကျင့်မလုပ်ဘူးလား”

“သေနတ်ကို အဘက မနှစ်သက်ဘူး၊ သေနတ်နဲ့ ယမ်း ပေါက်ကွဲသံဟာ တောကောင်တွေ အားလုံးကို တိတ်လန့်စေ ပြီး တခြားဝေးရာ တောနက်ရာကို ပြောင်းပြေးတတ်တယ် တဲ့၊ အဲဒီကိစ္စကြောင့်ပေါ့၊ အစ်ကိုဘိုးဘိုး ဦးစောဝဏ္ဏနဲ့ အဘ စကားများတာ”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို ဘိုးဘိုးနဲ့ စကားများတာ ဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ဦးစောဝဏ္ဏက တောပစ်ထွက်တဲ့ အခါ နောက်လိုက်တပည့်တစ်ပုံကြီးနဲ့ ထွက်တယ်၊ ပစ်ခတ် နည်းကလည်း တပည့်တွေ တစ်ပုံကြီးက သံပုံးတီး၊ ဝါးပင်နဲ့ သစ်ကိုင်းတွေကို ဘုံးဘုံးရိုက်၊ ပေးလားတီးလား ညာသံပေးပြီး၊ တောကောင်ကို ခြောက်လှန့်တယ်၊ တော ကောင်က လန့်ပြီး ထွက်ပြေးနိုင်တဲ့အပေါ်ကတွေကနေပြီး သေနတ်ကိုင်တွေက စောင့်တယ်၊ အထိတ်တလန့်ပြေးထွက် လာတဲ့ သားကောင်ကို ယမ်းအားပြင်းတဲ့ သေနတ်နဲ့ ပစ်

တယ်။ ကိုယ့်ပစ်တဲ့တောကောင်ကို တစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင် ရလိုက်ပေမယ့် ကျန်တဲ့တောကောင်တွေဟာ ထိတ်လန့်ပြီး ပြေးမိပြေးရာ တခြားတောနက်ရာကို ရောက်သွားတယ်။ အန္တရာယ်ကင်းမယ်ထင်တဲ့ တခြားတောကို ပြောင်းသွားတယ် ဒါကြောင့် အဘက ဦးစောဝဏ္ဏကို ကန့်ကွက်စကား ပြောတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘိုးဘိုးကို အဘဦးလူမော်က ဘယ်လိုကန့် ကွက်စကားပြောလဲ”

“သေနတ်နဲ့ပစ်တာတော့ပစ်ပါတဲ့၊ လူအုပ်ကြီးနဲ့ တော ချောက်တာတော့ မတရားဘူးတဲ့၊ ထက်မြက်တဲ့မုဆိုးဆိုတာ သူ့စည်းကိုယ့်စည်းထားပြီး တောကောင်အပေါ်မှာ ထိုက် သင့်တဲ့ အခွင့်အရေးပေးရမယ်တဲ့၊ တောကောင်က အနံ့ ခံနိုင်တဲ့စွမ်းရည်၊ အင်မတန်နားပါးတဲ့စွမ်းရည်၊ အပြေးသန် တဲ့စွမ်းရည်တွေရှိတယ်၊ ထက်မြက်တဲ့မုဆိုးက ကိုယ့်ပစ် မှတ်သားကောင်ကို ထိအောင်ပစ်နိုင်ရမယ်တဲ့၊ ဒါမှ နှစ် ဖက်ညီမျှတယ်တဲ့၊ ဦးစောဝဏ္ဏ လုပ်ပုံတွေက ပေါက်မြိုင် တစ်ဝိုက်က သားကောင်တွေပြုန်းအောင် လုပ်တာနဲ့ အတူတူ ပဲတဲ့၊ ဒီအတိုင်းသာ ဦးစောဝဏ္ဏလုပ်နေရင် နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ဆို ပေါက်မြိုင်တောတစ်ဝိုက်မှာ တောကြက်တစ် ကောင်၊ ယုန်တစ်ကောင်တောင် ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူးလို့ ပြောတယ်”

“အဘ ဦးလူမော် ပြောတာ နည်းလမ်းကျသားပဲ၊ ဘိုးဘိုး က ဘာပြန်ပြောလဲ”

“ဦးစောဝဏ္ဏက လူမော်ဟာ တော်တော်ခက်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ဘယ်လောက်ခန့်ခန့် ဖုန်မထပါဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်တဲ့ လေ၊ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အစ်ကိုရယ် အဘပြောတာတွေ ဟာ ဦးစောဝဏ္ဏအဖို့ ခွေးလေးခန့်လို့ ဖုန်မထဘူး၊ ဂရု စိုက်စရာမလိုဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီအဓိပ္ပာယ်ပဲပေါ့”

“ဒါကို အဘက သိပ်နာတယ်လေ၊ သက်သက်အနိုင်ကျင့် တဲ့စကား၊ တမင်သက်သက် နှိမ်ချတဲ့စကားလို့ ယူဆတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဘအဖို့က လက်လီးဆုပ် အံကြိတ်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှ မလုပ်နိုင်ပါဘူး”

“အဘ ဦးလူမော်က ဘယ်လိုမှ ပြန်မချေပဘူးလား”

“ချေပရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သတ်ကြပုတ်ကြရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့ အစ်ကို၊ ပေါက်မြိုင်မှာ ဦးစောဝဏ္ဏလိုလူ ကို ဘယ်သူတစ်ယောက်က ယှဉ်ပြိုင်ရဲမှာလဲ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝတယ်၊ တပည့်တပမ်းပေါ့များတယ်၊ လိုင်စင်နဲ့ သေနတ်သုံးလေးလက်ထားနိုင်တယ်”

ဇော်သစ်ဇော် စဉ်းစားသည်။

ဘိုးဘိုး စောဝဏ္ဏသည် မာန်မာနကြီးသည်တော့ မှန်သည်။ သို့သော် ဤမျှလောက် တရားလက်လွတ်ပြောသည်မျိုး တော့ ဇော်သစ်ဇော် သိခဲ့ရလောက် မရှိစဘူးခဲ့။ အဘ ဦးလူမော် ကျမှ အဘယ်ကြောင့် ရင့်သီးသောစကားဆိုခဲ့လေသနည်း။

ဘိုးဘိုးစောဝဏ္ဏသည် သူငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွမ်း ကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်ခဲ့သော သိုင်းပညာ၊ ဖန်တိုဗန်ရှည်၊

မြန်မာ့လက်တွေ့ စသည့် ကိုယ်ခံပညာများ မိမိကို သင်ပေးရာ၌ ပင် ...

“သေချာမှတ်ထား၊ ငါ့မြေး ငဇော်၊ ကိုယ်ခံပညာဆိုတာ သူတစ်ပါးက စော်ကားလာရင်သာ ခုခံနိုင်ဖို့ ပညာမျိုးဖြစ် ရမယ်၊ ကိုယ်က သူတစ်ပါးကို စော်ကားအနိုင်ယူဖို့ ပညာမျိုး မဖြစ်စေရဘူး၊ အဲဒါ ကြပ်ကြပ်သတိထား”

ဟု တဖွဖွ ဆုံးသြဝါဒပေးလေ့ရှိသည်။

ဘိုးဘိုးစောဝဏ္ဏနှင့် အဘဦးလူမော်ကြားတွင် တခြား ခိုးလိုးခုလု တစ်ခုခုတော့ ရှိနေလိမ့်မည် ထင်သည်ဟုသာ စော်သစ် ဇော် ယူဆလိုက်သည်။

စကားတပြောပြော ကောက်ညှင်းချက်နှင့် ချေသွား ခြောက်တို့ စားနေစဉ် အဘဦးလူမော် အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။

လူငယ်နှစ်ဦးအား စောင်းငဲ့၍ပင် မကြည့်ဘဲ သူ၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ပင်နီဖျဉ်ကြမ်းအင်္ကျီ ဝတ်ထွက်လာသည်။ စစ်ဦးထုပ် အဟောင်းအစိမ်းရောင် ဆောင်းထားသည်။ တောစီးဖိနပ်စီးထား သည်။

နံရံမှ ဒူးလေးကြီးနှင့် မြားကျည်တောက်ဘူးကို လှမ်းယူသည်။

“အဘ သွားတော့မလား”

“မား”

“ထမင်းထုပ်လည်း မပါသေးဘူး၊ ဒီနေ့ အဘ သွားတာစော လိုက်တာ”

“ရတယ်၊ အောင်ကွန့်က ဟိုမှာ ချက်ထားမယ်လို့ပြော တယ်”

“အဲဒါ ပိုပို စိတ်ညစ်တာပဲ အဘ၊ ကိုအောင်ကွန့်နဲ့တွေ့ ရင် အဘ အသောက်လွန်ရော”

“တစ်ခါတလေပေါ့၊ လုံမလေးရယ်၊ အဘ တစ်ခါတလေ အသောက်လွန်ပေမယ့် ဘယ်တုန်းကမှ အမှားတစ်ခုခုမလုပ် ခဲ့တာ လုံမလေး သိသားနဲ့”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ အဘ၊ ထမင်းစားဝင်ရုံလောက် နေ့တိုင်း သောက်တာကို ပိုပို ဘာပြောလို့လဲ၊ အဘ ကျန်းမာရေး အတွက် သောက်တာလို့ပဲ ပိုပို သဘောတောင်ကျသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေပြောကြတယ် အဘ၊ တော့အရက်ဟာ သိပ်များများသောက်ရင် အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်တတ်တယ် တဲ့၊ အဘ ဝတ်စုံခုဖြစ်မှာ ပိုပို အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ၊ အဘသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ပိုပိုလည်း သေပြီမှတ်”

“ဪ ... လုံမလေးရယ်၊ ပူတတ်ရန်ကော၊ အဘမှာ အမြဲတမ်း ချင့်ချင်ချိန်ချိန် သတိမျိုးရှိပါတယ်ကွယ်၊ အဲ အဘက နိုင်ငံခြားဖြစ် ဝိစကိတို့၊ ဘရန်ဒီတို့မှ မသောက် နိုင်တာ၊ တောအရက်ဆိုတာကတော့ အချိန်အဆ မရှိဘူး ပေါ့လေ၊ နည်းနည်းသောက်တာနဲ့ များများမူးအောင် ဒီဂရီတွေ ပိုနေတာလည်းရှိရဲ့၊ အေး ... များများသောက် ပေမယ့် နည်းနည်းပဲမူးတဲ့ ဒီဂရီမပြည့်တွေလည်းရှိရဲ့၊ အဲဒီအပေါ်မှာ အဘက ချင့်ချိန်ပြီး သောက်တာပါ၊ ကဲ သွားမယ်၊ နေမဝင်ခင် အဘ ပြန်ခဲ့မယ်”

အဘ ဦးလူမော်သည် မြေးမလေး ပိုးပိုးနှင့် စကား
ပြောလျှင် မျက်နှာတွင် တင်းမာနေသော အရေပြားများ လျော့ရဲ
ပြီး အပြုံးရိပ်လေးနှင့်ပြောပေသည်။ သာမန်ဆိုမူ မျက်နှာထားကြီး
တင်းလှပါ၏။

ဇော်သစ်ဇော်အား တစ်ခွန်းမှ နှုတ်လည်းမဆက်
ကြည့်လည်းမကြည့်ဘဲ ထွက်သွားပေသည်။

ဖိနပ်ချွတ်သို့ ခြေချပြီးမှ အဘ ဦးလူမော်သည်
ပိုးပိုးနှင့် ဇော်သစ်ဇော် ထိုင်စားနေသည်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။
လှမ်းပြောသည်။

“ဪ ... လုံမလေး”

“ဟုတ်ကဲ့အဘ”

“ဘုရားစင်ပေါ်မှာ အောင်ကွန့် လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့
အထုပ်ရှိတယ်နော်၊ ယူကြည့်လိုက်ဦး၊ သူက ကိုယ့်ကို
အမြတ်တနိုးပေးတဲ့ဟာပဲ”

“ကြည့်မှာပါ အဘ၊ အေးအေးဆေးဆေးကျမှ ကြည့်မလို့ပါ”

“အေး ... နောက်တစ်ခု အဘ မှာချင်သေးလို့”

“မှာလေ အဘ”

“လုံမလေး ငယ်ငယ်က အဘ ပုံတစ်ပုံ ပြောဖူးတယ်၊
ထိန်ထိန်သာနေတဲ့ လမင်းကြီးကို မြေခွေးမိုက်က ဒိန်ခဲကြီး
ပါလား၊ အလိုရှိလိုက်တာလို့ မော့ကြည့်ပြီး တပ်မက်ဆန္ဒ
နဲ့ အူတာလေ၊ နောက်ဆုံး လမင်းကြီးကတော့ သူ့ဆီကျ
မလာဘဲ မြေခွေးမိုက်ခမျာ အူရလွန်းလို့ ရင်ကွဲနာကျသေ
ပွဲဝင်တဲ့ပုံလေ၊ မှတ်မိလား”

ပိုးပိုးမျက်လုံးလေးဝိုင်းပြီး သူမ၏ချစ်စွာ အဘကို
အံ့သြသော အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

“ဒီမယ် လုံမလေး၊ လောကကြီးမှာ ခြင်္သေ့ဆီဟာ သိရှိ
ရွှေခွက်မှာပဲတည်တယ် ရိုးတံရှည်နဲ့ အုန်းမှုတ်ခွက်ကတော့
လမ်းဘေး ရေအိုးစင်မှာ တည်တယ်နော်၊ အေး အေး ...
ဘာမဆို သတိရှိပို့ သတိပေးတာပါ၊ ကဲ ... သွားပြီ”

အဘ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“အဘ ဦးလူမော်ရဲ့စကားက တစ်ခုခုကို ညွှန်းနေသလိုပဲ
နော် ပိုးပိုး”

ပိုးပိုးက ဘာမျှမပြော။ မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ဇော်သစ်ဇော်
ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ တစ်လုံးချင်းပြောသည်။

“အစ်ကိုဟာ ဦးစောဝဏ္ဏမြေးဖြစ်နေတာရယ်၊ နောက်ပြီး
အစ်ကိုတို့ သိပ်ချမ်းသာတာရယ် အဘက ရည်ညွှန်းချင်
တယ်ထင်ပါရဲ့ အစ်ကို”

“ဟုတ်မယ်၊ တို့စိတ်ထဲမှာလည်း အဲဒီလိုပဲ တွက်မိတယ်၊
ဒါထက် ကိုအောင်ကွန့်ဆိုတာက ပိုးပိုးတို့ငှားထားတဲ့ လူ
ငှားနော်၊ ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲ”

“အသက်နှစ်ဆယ်ရှစ်၊ နှစ်ဆယ်ကိုးလောက်ရှိမယ်၊ အဘ
ငှားထားတဲ့ လူငှားသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ပါ
အစ်ကို”

“အဲဒီ ကိုအောင်ကွန့်ဆိုတဲ့လူကိုတော့ ပိုးပိုးရဲ့အဘက
တော်တော်မျက်နှာသာပေးပုံရတယ်”

ပိုးပိုးမျက်နှာလေး ကွက်ခနဲပျက်သွားပါ၏။

သက်ပြင်းလေးတစ်လုံးကိုလည်း မျှဉ်း၍ချလိုက်ဟန် တူသည်။ သူမ၏ရင်ညွန့်လေး မိုတက်လာပြီးမှ တဖြည်းဖြည်း လျှောကျသွားခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ကိုအောင်ကွန့်က လူပျိုလူလွတ် လည်းဖြစ်တယ်၊ အဘလုပ်ငန်းတွေမှာလည်း တော်တော်ကြီး ကို မျက်နှာလွှဲရတယ်၊ ဆေးမြစ်ဆေးပင်ရှာတဲ့နေရာမှာလည်း အဘသင်ပေးထားတဲ့အတိုင်း တော်တော်ကျွမ်းကျင်တယ်၊ တောထဲမှာ သူ့ဟာသူ ဆေးမြစ်၊ ဆေးပင် တစ်ခုခုတွေ့ လာရင်တောင် အဘလက်ကိုအပ်တယ်၊ သူ့ဟာသူ ပျဉ်း မနားကို သွားမရောင်းဘူး၊ သူ့ဟာသူ ရှာလို့တွေ့လာတဲ့ ဆေးပင်ဆေးမြစ်ကို အဘက ပျဉ်းမနားမှာ သွားသွားပြီး ရောင်းတာ၊ ငွေသုံးထောင်ဖိုးလောက် ရပြီးပြီ၊ သူ့ကို တစ်တောင့်ငါးရာပြန်ပေးတော့ ဒီလို တစ်ထောင့်ငါးရာမျိုး ကျွန်တော် မလိုချင် မမက်မောပါဘူး အဘလို့ ပြန်ပြော တယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကိုအောင်ကွန့်က ပို့ပို့နဲ့ လက် ထပ်ချင်တယ်၊ အဘကလည်း သဘောတူချင်ပုံပဲ၊ သူ့မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ၊ မိဘဆွေမျိုးတွေမရှိတဲ့ တစ်ကောင် ကြွက်ဖြစ်တဲ့အပြင် အဘလုပ်ငန်းအားလုံး ဦးဆောင်နိုင်တာ တွေကို အဘကသဘောကျပုံရတယ် အစ်ကို”

“ပို့ပို့စိတ်ထဲကကော”

“ဦးလေးတစ်ယောက်လို့၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို့ပဲ သဘော ထားလို့ရတယ်၊ ဒီထက် လုံးဝမပိုဘူး”

“အဲဒီလို စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း အဘ ဦးလူမော်ကို ပို့ပို့ က မပြောပြဘူးလား”

ပို့ပို့ သက်ပြင်းလေးချပြန်သည်။

“မပြောသေးဘူး အစ်ကို”

“မပြောသေးဘူးဆိုတာက တစ်နေ့ကျရင်တော့ ပြောမယ် ဆိုတဲ့သဘောလား”

“အစ်ကို စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ပို့ပို့က အဘကို ပြောလိုက် ပါပြီတဲ့၊ ပထမအချက်က အဘ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမယ်၊ အဘအနေနဲ့ ပို့ပို့ မလိုလားဘူးဆိုရင် ဇွတ်မတိုက်တွန်းဘူး ဆိုတာ ပို့ပို့ ခံယူထားပြီးသားပါ၊ ဒါပေမဲ့ အဘ ကျိတ်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်တာမျိုးကျတော့ ပို့ပို့ဂိုယ်တိုင် မလိုလား ပြန်ဘူး အစ်ကို၊ ပို့ပို့ပြောခဲ့ပြီပဲ၊ ပို့ပို့ရဲ့ဘဝဟာ အဘ၊ အဘရဲ့ဘဝဟာ ပို့ပို့လို့”

“မှန်ပေတယ်ဗျာ၊ ဒါဆို ဒုတိယအချက်ရှိသေးလား၊ ခုနပြော တာဟာ ပထမအချက်လို့ ပို့ပို့က ပဏာမခံပြောလို့ပါ”

“ဒုတိယအချက်ရှိတယ် အစ်ကို၊ တကယ်လို့ ပို့ပို့က ကိုအောင်ကွန့်ကို ငြင်းတယ်ဆိုရင် အဘက မေးတော့မယ်၊ အဘ စိတ်တဲလူကို ပို့ပို့က လက်မခံနိုင်ရင် ပို့ပို့ရင်ထဲမှာ ရည်ရွယ်ပြီးသား ရှိနေလို့လားလို့”

“ပို့ပို့မှာ ရှိမနေဘူးတဲ့လား၊ ပို့ပို့လို့ အချောအလှ မိန်းက လေးတစ်ယောက်မှာ မရှိဘူးဆိုတာ ယုံနိုင်ပါသေး၊ ပို့ပို့ ကိုချစ်မြတ်နိုးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလေးတွေ ရှိနေမှာပါ”

“ရှိကြပါတယ် အစ်ကို၊ ပန်းပွင့်ပြီးဆိုရင် လိပ်ပြာတွေ၊ ပျားတွေ၊ ပိတုန်းတွေ ပုံစံအမျိုးမျိုးတွေ ရစ်ဝဲစမြဲပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို မယုံလည်း ပုံပြင်ပဲပေါ့လေ၊ ပို့ပို့ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်နဲ့မှ မငြိသေးဘူး၊ ဘာလို့ မငြိသလဲ အစ်ကိုသိလား။”

“စိတ်ကြိုက်မတွေ့လို့ နေမှာပေါ့”

“အစ်ကိုပြောတာမှန်မလိုလိုနဲ့ မှားနေတယ် အစ်ကို”

“ဘာလို့ ...”

“ကြိုက်တာနဲ့ ချစ်တာကို အစ်ကိုက ရောထွေးပစ်သလို ပြောလိုပါ”

“ဟုတ်လား၊ ဆိုစမ်းပါဦး”

“ကြိုက်တယ်ဆိုတာက သက်ရှိကိုပဲကြိုက်ကြိုက်၊ သက်မဲ့ပစ္စည်းကိုပဲကြိုက်ကြိုက်၊ အကြိုက်ခံရတဲ့ပစ္စည်းရဲ့ အရည်အသွေး၊ အရောင်အဆင်းကိုမူတည်ပြီး ကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ ဖြစ်လာတာပါ အစ်ကို”

“အားပါးပါးမြင့်လှချည်လား၊ ပို့ပို့ ဖီလော့ဆော်ဖီက ...”

“ဥပမာဆိုပါတော့၊ ကိုအောင်ကွန့်မှာ အရည်အသွေးတွေရှိတယ်၊ ဥယျာဉ်တွေကို ဦးစီးနိုင်တယ်၊ အဘလိုပဲ ဒူးလေးနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ သေနတ်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် တောလိုက်နိုင်တယ်၊ ပရဆေးမြစ်၊ သစ်ဥ၊ သစ်ပင်တွေကို နားလည်တတ်ကျွမ်းတယ်၊ ခေတ်ပညာ အထိုက်အလျောက်တတ်တယ်၊ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါဆိုလည်း မဆိုးလှဘူး၊ ဒါတွေက ကြိုက်စရာတွေလေ၊ လက်ရှိ ပို့ပို့နဲ့ အဘရဲ့ ဘဝနဲ့လည်း ရေအိုးနဲ့ အဖုံးလို အဝင်ခွင့်ကျဖြစ်နေတယ်”

ဇော်သစ်ဇော်သည် ပို့ပို့မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ငေး၍ နားထောင်ရပါ၏။

ဒီကောင်မလေး ယခု ရောက်ရှိနေသော အသက်သည် (၁၈) သို့မဟုတ် (၁၉)နှစ်ပေါ့။ ဆယ်ကျော်သက်ဟု ခေါ်နိုင်သေးသော အရွယ်သာပင်။

ပညာအားဖြင့်လည်း ပို့ပို့ပြောသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် (၈)တန်းအောင်ရုံမျှသာ။

သို့သော် ပို့ပို့တွင် အရွယ်နှင့် ပညာနှင့် ပို၍သာလွန်သော အတွေးအခေါ်လေးတွေရှိနေပါလားဟု ဇော်သစ်ဇော် ငေးကြည့်ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဒါပေမဲ့ ပို့ပို့ကို ကိုအောင်ကွန့်ကို ရင်ထဲက မချစ်ဘူး အစ်ကို၊ မလွဲသာ မရောင်သာလို့ လေးထပ်ပြီဆိုတောင် ပို့ပို့ ကိုအောင်ကွန့်ကို ချစ်လို့မဟုတ်ဘူး၊ ကြိုက်လို့ လက်ထပ်တာလိုပဲ ပြောလိုရမယ်”

“ပို့ပို့ရယ် ... ပို့ပို့ ပြောတာလေးတွေက လေးနက်လိုက်တာ၊ နောက်ပြီး သိမ်မွေ့လိုက်တာ”

“လေးနက်ပါစေ၊ သိမ်မွေ့ပါစေဆိုပြီး ထွင်ပြောနေတာတော့မဟုတ်ဘူးနော်၊ ပို့ပို့ရင်ထဲမှာ ဖြစ်လာတဲ့အတိုင်း ပြောတာ၊ ပို့ပို့ဆိုလိုတာက ပို့ပို့ကို ချဉ်းကပ်တဲ့လူတွေထဲမှာ ကိုအောင်ကွန့်လိုပဲ ကြိုက်ချင်စရာ အရည်အသွေး အရောင်အဆင်းနဲ့လူတွေလည်း ပါတာပါပဲ အစ်ကို၊ ကြိုက်တယ်ဆိုတာက အကန့်အသတ်မထားဘဲ ကြိုက်လို့ရတာပဲ၊ အဲ ... ချစ်တာကျတော့ ရင်ထဲက၊ နှလုံးထဲက သူ့ဟာသူ ဖြစ်လာရမှာမဟုတ်လား”

“အဲဒီလို ဟုတ်တယ်ထင်တာပဲ ပို့ပို့၊ တို့အနေနဲ့လည်း ပို့ပို့ရဲ့၊ ဖီလော်ဆော်ဖီမျိုးနဲ့ဆိုရင် ရင်ထဲ နှလုံးထဲက သူ့ဟာသူ ဖြစ်လာတဲ့အချစ်မျိုး မကြိုက်ဖူးသေးဘူး”

“ယုံချင်စရာမှ မဟုတ်တာ”

“ဘာရယ် ပို့ပို့”

ပို့ပို့က ပြုံးလိုက်သည်။ ပို့ပို့၏ အပြုံးသည် မြင်ရသူ မည်သူ့ကိုဖြစ်စေ ရင်အေးသွားနိုင်စေနိုင်သည်ဟု ဇော်သစ်ဇော်ထင်မိသည်။

“အခု အစ်ကိုအသက် ဘယ်လောက်လဲ”

“တိတိကျကျဆိုရင် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်နဲ့ ငါးလရှိပြီ”

“ပညာကကော”

“အခုထက်ထိ သင်တန်း”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဘယ်တက္ကသိုလ်မှာ ဘယ်နှစ်ရောက်နေပြီလဲ”

“စက်မှုတက္ကသိုလ်မှာ စတုတ္ထနှစ်အောင်လို့ ပဉ္စမနှစ်တက်တာ နှစ်လပဲရှိသေးတယ်၊ ဒီစင်ဘာလကျောင်းပိတ်လို့ ပေါက်မြိုင်ကဘိုးဘိုးက လှမ်းခေါ်လို့ ရောက်လာတာ၊ ကဲ ဘာသိချင်သေးလဲ”

ဇော်သစ်ဇော်သည် ကျွဲမြီးတိုသံလေးနှင့် မေးသည်ထက် ပို၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ကြည့်လေ ... ယခု ပို့ပို့မေးနေသည်တို့မှာ စောစောက စကားနှင့် ဘာဆိုင်သနည်း။ မိမိက ခုချိန်ထိ ရင်ထဲနှလုံးထဲက သူ့ဟာသူ ဖြစ်လာတဲ့ အချစ်မျိုး မကြိုက်ဖူးသေးဘူးဟု အမှန်အတိုင်းပြောသည်ကို ယုံချင်စရာမှ မဟုတ်တာဟုပြောပြီး ပေါက်

ကရမေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်လျှောက်မေးနေသည်မှာ စိတ်တိုချင်စရာ ဖြစ်လာပါ၏။

“အစ်ကိုမိဘတွေက ချမ်းသာတယ်နော်။ အင်းပေါ့လေ ပေါက်မြိုင်က အဘိုးတောင် မနည်းမနောကြီး ချမ်းသာနေတာပဲ”

“နေပါဦး ပို့ပို့။ အဲဒီလိုမေးခွန်းတွေကို ဘာလို့မေးနေတာလဲ။ တို့စကားစပ်ပြီး ပြောလိုက်တာက သူ့ဟာသူ ဖြစ်လာတဲ့အချစ်မျိုး တို့မှာ မကြိုက်ဖူးသေးဘူးလို့ ပြောမိတာပဲ”

“အင်းလေ။ အဲဒါကို ပို့ပို့က ယုံချင်စရာမှ မဟုတ်တာလို့ ပြောတာပဲ”

“ဘာလို့ မယုံချင်စရာ မဟုတ်တာလဲ”

“အစ်ကိုမှာ ရုပ်၊ အရွယ်၊ ပညာ၊ မိဘမျိုးရိုးတွေ ဒီလောက် ပြည့်စုံနေတာ”

“ဘာဆိုလဲ။ ပို့ပို့ ဖီလော်ဆော်ဖီကို ကြိုက်တာနဲ့ချစ်တာကို ခွဲပြထားတာပဲဟာ။ တို့အရည်အချင်းတွေက ကြိုက်စရာသာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ။ အစ်ကိုအရည်အချင်းတွေက အမျိုးသမီးတော်တော်များများက ကြိုက်စရာဖြစ်နေလို့ ပြောတာပေါ့။ သစ်ငုတ်တောင် နဲ့ပါများရင် လူပီလာတယ်လို့ အဆိုရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အစ်ကိုမှာလည်း အနဲ့စရာတော့ များလာရင် နှလုံးသားထဲက အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်လာနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါဆို ပို့ပို့ကျတော့ကော၊ စောစောကပဲ ပို့ပို့ပြောတယ်။ ပန်းပွင့်လာရင် လိပ်ပြာ၊ ပျားပိတုန်းတွေ ရစ်ဝဲခံရတာပဲဆို”

“အစ်ကိုနဲ့စာရင် ရာခိုင်နှုန်း အများကြီး နည်းတာပေါ့ အစ်ကို။ ပို့ပို့မှာ ဘာအရည်အသွေးနဲ့ ဘာအရောင်အဆင်း ရှိလို့လဲ။ ပို့ပို့ ရုပ်ချောတယ်။ အဲဒါတစ်ခုပဲရှိတယ်။ ကျန်တာတွေက မလာနီးပါးပါ။ ပညာနည်းတယ်။ မိဘမရှိဘူး။ အဘတစ်ယောက် အားကိုးသက်သက်။ ဒီတော့ သစ်ငုတ်တို့ ချင်း တူဦးတော့၊ အနဲ့ခံရတာချင်း အစ်ကိုနဲ့ဘယ်တူလိမ့် မလဲ။ ပို့ပို့ အဓိကဆိုလိုတာက အနဲ့ခံရတာများလွန်းတဲ့ အစ်ကိုမှသာ တစ်ကြိမ်မဟုတ်တစ်ကြိမ် နှလုံးသားလှုပ်ရှားလာနိုင်လို့ အစ်ကိုကို ယုံချင်စရာမှ မဟုတ်တာလို့ပြောတာ”

“ဟာ ... ပို့ပို့ ပြောတာတွေက ဂျာအေး သူ့အမေရိုက် ကျနေတာပဲ။ လုံးလည်လည်နဲ့။ ပို့ပို့ကျတော့ ကြိုက်တာနဲ့ ချစ်တာ ခွဲပြတယ်။ တို့ပြောတာကျတော့ မယုံဘူးဆိုတော့”

ပို့ပို့ ရယ်သည်။

ဇော်သစ်ဇော် နာရီကြည့်သည်။ နံနက်(၁၁)နာရီထိုးတော့မည်။ ဘိုးဘိုး စိတ်ပူနေမည် ထင်ပါ၏။

“တို့ ပြန်သင့်ပြီထင်တယ် ပို့ပို့”

“အစ်ကိုသဘောပါ”

“တို့သဘော အမှန်ဆိုရင်တော့ မပြန်ချင်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တို့ ဒီမှာ အကြားကြီးနေတာကို ပို့ပို့အဘသိရင် ပို့ပို့ကို ရိုက်လိမ့်မယ်”

“အဘက ပို့ပို့ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိဘူး။ ဟဲ့လို့တောင် မငေါက်ဖူးဘူး။ ဆုံးမစရာရှိရင် ချောပြီးဆုံးမတာ”

“ဒါပေမဲ့ အဘဦးလူမော်က တို့ကို သိပ်ကြည်ပုံ မရဘူး။ ပို့ပို့ဆီ နောက်တစ်ခေါက်လာဖို့တောင် ခက်ခက်ပဲ”

“မလာတာ ကောင်းပါတယ်”

“ပြတ်လှချည်လား ပို့ပို့”

ပို့ပို့က အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေပေသည်။ မျက်စိက တခြား၊ စိတ်ထဲကတခြားဖြင့် ကြည့်မိကြည့်ရာမျိုး ဖြစ်ပါ၏။

“ပို့ပို့ ဒူးလေးနဲ့ တောလိုက်တယ်ဆို”

“တစ်ခါတလေ အဘနဲ့ လိုက်တာပါ”

“ဒါဆို မနက်ဖြန် ထမင်းစားပြီး မွန်းလွဲတစ်နာရီလောက် တို့နဲ့အတူတူ တောပစ်ထွက်ရအောင်လေ။ အဲဒီအချိန်ဆို ပို့ပို့အဘ ဥယျာဉ်ထဲ ဆင်းရောပေါ့”

“ပို့ပို့က အဘမသိအောင် တိတ်တိတ်လေးလာလို့ အစ်ကို ဆိုချင်တာလား”

“ဒါပေါ့ ... ပို့ပို့အဘက တို့ကိုမှ မကြည်တာ”

“အဘမသိအောင် ပို့ပို့ ဘာမှမလုပ်ဘူး အစ်ကို။ ပို့ပို့လုပ်ချင်တာဆိုလည်း အဘက လိုက်လျောတာချည်းပဲ။ ပို့ပို့ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းနိုင်တယ်လို့ အဘက ယုံကြည်ထားတာပဲ။ ဘယ်သွားသွား၊ ဘယ်လာလာ အဘက အပြစ်မပြောပါဘူး။ အဲ ... တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အစ်ကိုနဲ့ အတူတူ သွားမယ်ဆိုရင်တော့ အဘ စိတ်မကောင်းဖြစ်မလားပဲ”

“ဒါဆို မလာဘူးလား ပို့ပို့။ တို့ကတော့ ဒီအိမ်ကို ထပ် လာဖို့ မရဲတာအမှန်ပဲ”

ပို့ပို့ ခဏ စဉ်းစားသည်။

စဉ်းစားရင်း ဇော်သစ်ဇော်၏ မျက်နှာကိုလည်း စူးစူး စိုက်စိုက်လေးကြည့်သည်။

“အင်းလေ၊ အစ်ကိုပြောတဲ့အတိုင်း မွန်းလွဲတစ်နာရီလောက် ကန်သာယာက စောင့်ကြည့်ပေါ့။ တစ်နာရီထိုးလို့မှ ပို့ပို့ မလာရင် အစ်ကို အိမ်ပြန်တော့။ ပို့ပို့မလာဖြစ်လို့သာမှတ်။ အဲ ... ပို့ပို့မလာဘဲ အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း တောထဲ မဝင်နဲ့နော်။ ခုတလောက ပေါက်မြိုင်တောထဲမှာ တောဝက် တွေ သိပ်သောင်းကျန်းနေတယ်လို့ အဘကပြောတယ်။ တောဝက်အပက်ခံရရင် ကျားကိုက်တာထက် ဆိုးတယ် အစ်ကို”

“တို့မှာ ဒါရှိသားပဲ”

“ဇော်သစ်ဇော်က ပွိုင့်တူးတူးသေနတ်ကို ထောင်ပြ ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ရလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး။ အစ်ကိုသေနတ်က အသည်း ငယ်တဲ့ ချေတို့ ဒရယ်တို့တောင် လဲမှာမဟုတ်ဘူး။ တော ဝက်က အသက်ပြင်းတယ်၊ မာန်ကြီးတယ် အစ်ကို၊ တစ် ဂျူးထိုးလိုက်တဲ့ အကောင်မျိုး။ တော်ရုံသေနတ်ဒဏ်ရာနဲ့ လဲမသွားဘူး”

“ဒါဖြင့် ပို့ပို့ ဒူးလေးနဲ့ဆို သာဝေးတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူး လား”

“ဟုတ်ဘူး။ ပို့ပို့ ဒူးလေးရဲ့မြားထိပ်မှာ အဘကိုယ်တိုင် စပ်ထားတဲ့ အဆိပ်လူးထားတာ။ သားကောင်ကို ထိတာ နဲ့ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း တုံးခနဲ လဲတာ”

“ဪ ... ဪ ... ဒါကြောင့် မြေးအဘိုးက ဒူးလေး အားကိုးတာကိုး။ ဒါထက် ကန်သာယာက ဘယ်နားမှာလဲ”
“အစ်ကိုတို့ တိုက်အိမ်ကြီးရဲ့ မြောက်ဘက် တစ်မိုင်လောက် မှာ အစ်ကို။ ပေါက်မြိုင်က ဘယ်သူ့ကိုမေးမေး ကန်သာယာ ကို လမ်းညွှန်ပြမှာပါ”

ဇော်သစ်ဇော် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာလာသည်။

ပို့ပို့က ခြံဝအထိ လိုက်ပို့ပါ၏။

သေနတ်ကို ပန်းထမ်းရင်း ဇော်သစ်ဇော် အိမ်ဆီ သို့ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းပြီး စဉ်းစားခန်း ဝင်လာသည်။

ပထမဦးစွာ အဘဦးလူမော်၏ အမိပွယ်နက်နက် စကားတွေကို စဉ်းစားကြည့်သည်။

“မောင်ရင့်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်ပေါ့ကွာ”

လှိုက်လှဲမှုမပါဘဲ ဝတ္တရားအရ ကျေးဇူးတင်ခြင်းမျိုး ဟု ယူဆနိုင်သည်။

“ရန်သူဆိုတာ နီးတယ် ဝေးတယ် ဘယ်တွက်လို့ရလိမ့် မလဲ လုံမလေးရယ်။ တစ်ခါတလေဆိုရင် ရန်သူဟာ ကိုယ့်အနီးအနားမှာတောင် ကပ်ရှိချင် ရှိနေတာပဲ”

ထိုသို့ပြောစဉ် ပို့ပို့နားတွင် မိမိက အနီးကပ်လျှက် သားရှိသည်။ မိမိကိုပင် ရန်သူဟု သဘောထားဟု အဘကဆို လိုခြင်းပေလား။

“နောက်ဆုံး လမ်းကြီးကတော့ ကျမလာဘဲ မြေခွေးမိုက် ချော့ အူရလွန်းလို့ ရင်ကွဲနာကျ သေပွဲဝင်တဲ့ပုံလေ။ လုံမလေး မှတ်မိရဲ့လား”

ဤစကားစုသည် အဘဦးလူမော်က ပို့ပို့ကို မြေခွေး နေရာထားပြီး မိမိကို လမ်းနေရာထားပြီး ပုံခိုင်းခြင်းပေးလား။ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်လေး စဉ်းစားလျှင် မိမိနှင့် ပို့ပို့ ချစ်ကြိုက် သွားပါက မိမိ၏ဘဝက မြင့်လွန်းနေသဖြင့် သူ၏မြေးမလေး ပို့ပို့နှင့် မပေါင်းရဘဲ ပို့ပို့ ရင်ကွဲနာကျမည်ကို ရည်ညွှန်းပြောခြင်း ပေးလား။

“ဒီမယ် လုံမလေး။ လောကကြီးမှာ ခြင်္သေ့ဆီဟာ သီဂီ ရွှေခွက်မှာပဲတည်တယ်။ ရိုးတံရှည်နဲ့ အုန်းမှုတ်ခွက်က တော့ လမ်းဘေးရေအိုးစင်မှာပဲ တည်တယ်နော်”

ဒါလည်း ပို့ပို့အနေနှင့် မိမိကိုမမှန်းနှင့်၊ လက်မခံ နှင့်။ အောင်ကွန့်လို့ လူကိုပဲလက်ခံဟု သွယ်ဝိုက်သတိပေးခြင်း ဖြစ်နိုင်ကောင်းသည်။

“ဪ ... အဘ ... အဘ၊ မြေးမလေးအတွက် ပူတတ် ရန်ကော”

ဟု ဇော်သစ်ဇော် ရင်ထဲကကျိတ်၍ ညည်းတွားမိ ပါ၏။

ဇော်သစ်ဇော်၏ အတွေးသည် အဘဦးလူမော်နှင့် ဆက်စပ်ပြီး ပို့ပို့အကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်ပြန်သည်။

ပို့ပို့အကြောင်း စဉ်းစားရင်းနှင့် ဇော်သစ်ဇော်သည် သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်းတစ်ခု ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။

“မင်း ပို့ပို့ကို စိတ်ဝင်စားသလား ဇော်သစ်ဇော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ပို့ပို့ကို မင်း ချစ်ကောချစ်မိသွားပြီလားကွာ။ ကြိုက်နေပြီဆိုတာတော့ ထည့်မပြောနဲ့။ ပို့ပို့ရဲ့ရုပ်၊ ပို့ပို့ရဲ့ ကိုယ်လုံးအချိုးအဆစ် ပြေပြစ်ပုံကတော့ ယောက်ျားသား တိုင်း မြင်ရုံနဲ့ကြိုက်မိမှာ သေချာတယ်”

ဇော်သစ်ဇော်သည် ရန်ကုန်တွင် စိတ်ကြိုက်လေး တွေနှင့် တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ (၁၇)နှစ်သားအရွယ် စက်မှုတက္ကသိုလ် စတက်ကတည်းက ငါးသောင်းကျော်ပေးရသော မော်တော်ဆိုင် ကယ်ဖြင့် တက်ခဲ့သည်။

ယခု ပဉ္စမနှစ်ရောက်သည်အထိ စိတ်ထဲတွင် ကြိုက်မိ သော လီလီ၊ နှင်းယု၊ မျိုး၊ စံပယ်တို့နှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် တွဲခဲ့သည်။

ရပ်ရှင်အတူကြည့်သည်။

အင်းလျားတွင် လှေစီးကြသည်။

ဘူးသီးကြော် ပျော်ပျော်ပါးပါး စားခဲ့ကြသည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်နောက်တွင် အတူတွဲစီးစေခဲ့ သည်။

သို့တစေ ဇော်သစ်ဇော်သည် မည်သူ့ကိုမျှ ချစ်နေပါ ပြီဟု ဖွင့်မပြောမိခဲ့သေး။

ဇော်သစ်ဇော်ကသာ ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် သူတို့လေး ယောက်သည် ခေါင်းညိတ်လက်ခံမည်မှန်း သေချာသည်။

လီလီက အင်ဂျင်နီယာကြီး၏သမီးဖြစ်ပြီး ကုက္ကိုင်းလမ်းမကြီးတွင် ခြံနှင့် ဝန်းနှင့်နေပြီး အက်စ်အီးစပရင်တာကားစီးနေသူဖြစ်ပါသည်။

နှင်းယု၊ မျိုးနှင့် စံပယ်တို့ မိဘတွေကလည်း ဝင်ဒါမီယာ၊ ဂျူးဘန်း၊ ဘောက်ထော် စသည့်နေရာမျိုးတွင် ကိုယ်ပိုင်တိုက်၊ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် နေသူများချည်းဖြစ်ကြသည်။

လီလီက စက်မှုတက္ကသိုလ်ကပင်ဖြစ်သည်။

နှင်းယုက ပညာရေးတက္ကသိုလ်ကဖြစ်ပြီး၊ မျိုးနှင့် စံပယ်က ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေးတွေ ဖြစ်ပါ၏။

တံစံမျိုးစီ ချောကြသည်ချည်းဖြစ်သည်။ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများမို့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများသုံးကာ ဖြီးလိမ်းခြယ်သာ နိုင်ကြသဖြင့် ပို၍ချောလှသေးသည်။

ပို့ပို့၏ ဖီလော်ဆော်ဖီအရဆိုလျှင် ရန်ကုန်မှ လေးယောက်ကို ဇော်သစ်ဇော် ကြိုက်ရုံသာဖြစ်သည်။ ရင်ထဲကချစ်လာသည်မဟုတ်။

ပို့ပို့ကျတော့ တစ်ဘာသာ ဖြစ်နေသည်။

သနပ်ခါးလိမ်းပြီး ပင်ကိုအလှများသာ ပေါ်လွင်နေသည်။ စက်ဖြင့်ထုတ်လုပ်သော ခြယ်သဖြီးလိမ်းရသည့်ပစ္စည်းမသုံးပါလေ။ မသုံးနိုင်သည်လား၊ မသုံးချင်သည်လားတော့မမြှောတတ်။

မသုံးချင်သည်ပဲ ဖြစ်ဖို့များသည်။ အဘဦးလူမော်၏ ဝင်ငွေမှာ လေးငယ်သည်မဟုတ်။ ပို့ပို့သားသုံးချင်လျှင် ပျဉ်းမနားမြို့ကြီးတွင် ကြိုက်ရာအလှကုန်ပစ္စည်းဝယ်၍ ရသည်သာ။

ကဲ ... ဇော်သစ်ဇော်တွင် ထူးခြားမှုတစ်ခု ခံစားရသည်။ ပို့ပို့နှင့်တွေ့ရပုံမှာ အထိတ်တလန့်ကြားက တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဖက်ဟယ်၊ တွယ်ဟယ်မို့ ဇော်သစ်ဇော် အရမ်းရင်ခုန်ခဲ့သည်။

ယခင်က တစ်ခါမျှ မခုန်ဘူးသော ခုန်ခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါ၏။

ပို့ပို့ထဘီနားလေးကို ပင့်တင်ပြီး ဆေးလူးစဉ် ပတ်တီးစည်းစဉ်ကလည်း ဇော်သစ်ဇော် ရင်ခုန်သည်ပင်။

ဆန်းတော့ အဆန်းသား။

ရန်ကုန်တွင်တဲ့ခဲ့သော အမျိုးသမီး(၄)ယောက်လုံး နှင့်အတူ၊ ရေကူးကန်တွင် အတူရေကူးခဲ့ဖူးသည်။

သူတို့ရေကူးဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည်မှာ ပေါင်ရင်းအထိ ဗလာကိုယ်ဖြစ်ပါ၏။ သို့တစေ ဇော်သစ်ဇော် မျက်စိထဲတွင် “ထူးဆန်းတာမှတ်လို့” ဟုသာ မြင်သည်။

ရင်တစ်ချက်လေး မခုန်စဖူးခဲ့။

ဒါဆို အခု နှလုံးခုန်၊ ရင်ခုန်တာဟာ ပို့ပို့ကိုချစ်သွားလို့လား။

“ဝေ ... ကိုဇော်။ တို့ကွာ စိတ်ပူလိုက်ရတာ”

အတွေးစုံဖြင့် ငေးလျှောက်လာစဉ် ဘေးဘက်လမ်းချိုးဆီမှ လှမ်းခေါ်သံကြားရသဖြင့် ဇော်သစ်ဇော် အတွေးပျက်သွားပြီး ခေါ်ရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဦးလေးစိန်ပန်း၊ တပည့် ဟိုင်းလုံနှင့် ဇော်လူတို့

(၃)ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

ဦးလေးစိန်ပန်းက နှစ်လုံးပြုသောနတ်ကိုကိုင်ပြီး၊
ဟိုင်းလုံနှင့် ပေတလူက ဓားအိမ်ပါသော ဓားရှည်များ လွယ်ထား
သည်။

“ဪ ... ဦးလေးစိန်ပန်းတို့ပါလား”

“အေးလေကွာ။ ဆရာကြီးက ထမင်းစားချိန် သူ့မြေးပြန်
မရောက်လို့ တို့ကိုမဲပြီး ကြိမ်းမောင်းနေတာကွ။ နောက်ပြီး
ကိုဇော်ကို မတွေ့မချင်း ပြန်မလာနဲ့။ သွားရှာဆိုပြီး
လွှတ်လိုက်တာ ကိုဇော်ရေ။ တို့ ပေကုန်းတောထဲရော၊
ဘုရားသုံးဆူတောထဲရော လိုက်ရှာတာ နဲ့နေတာပဲ”

“ဟာဗျာ။ ကျွန်တော်က ညောင်လုံးပင်ဘက်မှာ စွန်နဲ့
လင်းယုန် လိုက်ပစ်နေတာဗျ”

“အင်းလေ ... ကိုဇော်မှာလည်း သေနတ်ပါသားပဲဟာ။
ဆရာကြီးက သူ့မြေးကို တကယ့် ကလေးလေးကျနေတာပဲ၊
စိတ်ပူလိုက်တာ”

အားလုံး အိမ်ပြန်လာကြတော့သည်။

အိမ်ဝတွင် ဘိုးဘိုး စောဝဏ္ဏက ထမင်းဟင်းမစား၊
မြေး ဇော်သစ်ဇော်ကို စောင့်နေပါလေ၏။

အခန်း(နှစ်)

“ဪ ... ဪ ... ဪ လက်စသတ်တော့ လူလေး
က လူမော်တို့တူဝရီးနဲ့ အပေါင်းအဖော် ဖြစ်လာတာကိုး”

“တူဝရီး ဟုတ်လား ဘိုးဘိုး”

“အင်းလေကွာ”

“သူတို့က မြေးအဘိုး မဟုတ်ဘူးလား ဘိုးဘိုး”

“လူမော်က တစ်ခါမှ မိန်းမယူဘူးသေးတဲ့ လူပျိုကြီးပဲ
လူလေးရ။ ဘယ်လိုလုပ် မြေးရမှာလဲ။ ကောင်မလေးက
လူမော်ရဲ့ညီကဆိုလား၊ ညီမလေးကဆိုလား ရတဲ့ကလေး
မလေးပဲ။ လူမော်နဲ့ဆိုရင် ဘကြီးနဲ့ တူမတော်တာပေါ့”

“ဪ ... အင်း ... ဒါကြောင့် ပိုပိုက အဘလိုခေါ်တာ
ဖြစ်မယ်။ အဘိုးတော်ရင် ဘိုးဘိုးလို့ ခေါ်မှာပေါ့နော်”

“ဘာကွ လူလေး။ ကောင်မလေးနာမည်က ပိုပိုတဲ့လား”

မြေးချစ် ဇော်သစ်ဇော် ရောက်လာမှ ဘိုးဘိုးစော
ဝဏ္ဏက မြေးနှင့်အတူ ထမင်းစားသည်။

ထမင်းမစားမီ ဘိုးဘိုးက ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ကျော်နီ ဝါကား နိုင်ငံခြားအရက်ကို ထုတ်ယူပြီး နှစ်ပတ် သုံးပတ်လောက် သောက်သေးသည်။

ပေါက်မြိုင်တွင် လျှပ်စစ်မီး ရသေးသည် မဟုတ်သော် လည်း ဘိုးဘိုးက ကိုယ်ပိုင်မီးစက်(၃)လုံးဝယ်ယူပြီး ရွာဦးက ဆရာတော် ဦးကုဏ္ဍလ၏ကျောင်းကို တစ်လုံးလျှူသည်။ ဒီဇယ်ဆီ ကအစ ဆရာတော်ကျောင်းမှာ သုံးသရွေ့ ဒကာခံထားသည်။

အိမ်တွင် မီးစက်နှစ်လုံးကို လိုအပ်သလိုသုံးသည်။ ဒီဇယ်ဆီကို ပေါင်လုံးဖြင့် မပြတ်ဝယ်ထားသည်။

ညဘက်ဆိုလျှင် ပေါက်မြိုင်တွင် ဆရာတော်ကျောင်း နှင့် ဦးစောဝဏ္ဏ၏အိမ်ကြီးမှာ ထိန်ထိန်ငြီးပါ၏။

ရေခဲသေတ္တာ၊ ရေစုတ်စက်အားလုံး ဘိုးဘိုး သုံးပေ သည်။ ဇော်သစ်ဇော်က ထမင်းဝိုင်းတင် မနက်က စွန့်ပစ်ထွက်ရင်း တွေ့ကြုံခဲ့သမျှ ဘိုးဘိုးကို ပြန်ပြောခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဟုတ်တယ် ဘိုးဘိုး။ ပို့ပို့တဲ့။ နာမည်လေးက ရိုးသလိုလို နဲ့ မဆန်းဘူးလား။ ဘိုးဘိုးက ပေါက်မြိုင်မှာ တစ်သက်လုံး နေလာတာ ပို့ပို့နာမည်ကိုကျတော့ မသိဘူးတဲ့လား။”

“ဘယ်သိမလဲ လူလေးရာ၊ နောက်ပေါက်တွေကျတော့ သူတို့နာမည်တွေကို ဘိုးဘိုး ဘယ်သိမလဲ။ ကိုယ့်ဆီမှာ လာပတ်သက်တဲ့ ချာတိတ်တွေကိုသာ ဘိုးဘိုး သိတာပေါ့။”

ကိုယ့်ဆီမှာ လာပတ်သက်တဲ့ ချာတိတ်တွေဆိုသည် မှာ ဘိုးဘိုးလုပ်ငန်းခွင်များတွင် နေ့စား၊ လစား၊ အလုပ်ခန့်ထား သည့် သူငယ်များကို ဘိုးဘိုး ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ဒါထက် ဘိုးဘိုး၊ အဘဦးလူမော်တို့ဟာ ပေါက်မြိုင်ဇာတိ တွေပဲလား။ အရင်အခေါက်တွေ ကျွန်တော်လာတုန်းက မတွေ့မိဘူးလားလို့။”

“ဒီဇာတိတွေတော့ မဟုတ်ဘူး လူလေးရ။ ဒါပေမဲ့ ပေါက်မြိုင်ကို လူမော် ရောက်လာတာ ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ် လောက်ရှိပြီ။ လာကတည်းက သူ့တူမလေးနဲ့ သူနဲ့ နှစ် ယောက်တည်းပဲ။ ဖိုးထိန်နဲ့ သက်ပုတို့လင်မယားရဲ့ဥယျာဉ် သုံးခုကို လူမော်က တရားဝင် သုံးသောင်းပေးဝယ်တယ်။ အခု သူနေတဲ့ရွာအစွန်က ခြံကြီးနဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးကို တော့ ငဇူးဆီက တစ်သောင်းခွဲ ပေးဝယ်လိုက်တာ။ အဲဒီ နောက် ဥယျာဉ်တစ်ခုကို စားရင်းငှားတစ်ယောက်စီထား ပြီး သူတို့တူဝရီး ဦးဆောင်ပြီး လုပ်ကိုင်နေတာပဲ။”

“အဘ ဦးလူမော်က ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ ဘိုးဘိုး။”

“လူလေးက ဘာကို ဘယ်လိုလူစားလဲလို့ မေးချင်တာလဲ။”

“သူ့အရည်အချင်း သူ့စိတ်နေသဘောထား၊ သူ့လုပ်ရည် ကိုင်ရည်တို့ပေါ့ ဘိုးဘိုး။”

“ဒါလား လူမော်ဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပဲကွ။ သတ္တိရှိ တယ်။ ယောက်ျားပီသတဲ့စိတ်ရှိတယ်။ ဘာမဆို ဇွဲနဲ့လုပ် တယ်။ သူဝယ်လိုက်တဲ့ ဥယျာဉ်သုံးခုလုံးဟာ ဖိုးထိန်နဲ့ သက်ပုလင်မယားလက်ထက်က အသီးမှ ကောင်းကောင်း မလိုက်တာ။ ဘိုးဘိုးတို့ စိုက်ပျိုးရေးသမားစကားနဲ့ပြော ရရင် အညံ့စားဥယျာဉ်တွေပေါ့ကွာ။ ဒါကြောင့်လည်း လူမော်က ဈေးချိုချိုနဲ့ ရလိုက်တာပေါ့။ ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံး ဆိုရင် အနည်းဆုံး သုံးသောင်းအထက်မှာရှိတယ်။”

“အခု အဘဦးလူမော်လက်ထက်ကျတော့ကော”

“လူမော် စ,ဝယ်တဲ့နှစ်ကတော့ တော်ရုံပဲကွ။ နောက်နှစ် ကျတော့ လူမော်ဥယျာဉ်တွေ အသီးလိုက်လိုက်တာ။ အဲဒီ နှစ်မှာတင် ဥယျာဉ်သုံးခုဖီး ကျေတယ်ဆိုပဲ။ နောက်နှစ် တွေရသမျှ အမြတ်ချည်းပေါ့။ ဒါကြောင့် လူမော်ဟာ တော်တယ်၊ ဇွဲရှိတယ်လို့ ပြောတာ”

“သတ္တိရှိတာနဲ့ ယောက်ျားပီသတယ် ဆိုတာကကော”

“ဒီကောင် လူမော်က တောလိုက်ရင် အဖော်တောင်မခေါ်ဘူး။ ဓားမြှောင်ခါးပတ်ပြီး ခူးလေးတစ်လက်နဲ့လိုက်တာ။ အေး ... စပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ပေါက်မြိုင် တောတစ်ဝိုက်မှာ ကျားတစ်ကောင် တော်တော်သောင်းကျန်းခဲ့တယ်။ ပေါက်မြိုင်ကရော ပတ်ဝန်းကျင် ဘုရားသုံးဆူနဲ့ ပေကုန်းရွာကရော၊ တောထဲ ထင်းဝင်ခုတ်တဲ့ လူနှစ်ယောက်နဲ့ ဟင်းရွက်ခူးတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကိုက်သတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီကျားကို ဘိုးဘိုးနဲ့တပည့်တွေ သုံးညတိတိ တောထဲမှာ လင့်စင်ထိုးတယ်။ ဆိတ်ကို သစ်ပင်ချည်ပြီး လင့်စင်ပေါ်က သေနတ်နှစ်နဲ့စောင့်တယ်။ ကျားက ဘိုးဘိုးတို့ထက် ပါးသေးဗျာ။ လုံးလုံးမလာဘူး။ ဘိုးဘိုးစိတ်ထင်တော့ ဆိတ်ကို သစ်ပင်မှာချည်ပြီး လင့်စင်နဲ့ စောင့်ပစ်မှာကို ကျားရဲ့အသိဉာဏ်က ထောင်ချောက်မှန်း သိနေတယ် ထင်ပါရဲ့ လူလေးရာ။ အေး ... အဘတို့ လက်လျှော့ပြီး မပစ်တော့ဘူး။ ဘာကြာလဲ နောက်နှစ်ရက်ပဲ ကြာတယ်။

လူမော်တစ်ယောက်တည်း ခူးလေးနဲ့ပစ်ပြီး ကျားသေကြီးကို ရွာအထိထမ်းလာတယ်လေ။ တစ်ရွာလုံးကို ကျားသား၊ ကျားရိုး ဝေပေးတယ်။ သူက ကျားရေနဲ့ ကျားစွယ်ကိုပဲ ယူတယ်။ လူတွေလည်း အဲဒီနောက်မှ တောထဲကို ရဲရဲဝင်ရဲကြတော့တယ်။ ဒီကောင် လူမော် အဲဒီလောက် သတ္တိကောင်းတာ လူလေးရဲ့”

“ယောက်ျားပီသတာကကော”

“ဒီကောင် ပေါက်မြိုင်ကိုရောက်တော့ အသက်လေးဆယ် ကျော်လောက် ရှိသေးတာပဲ။ လူပျိုကြီးလည်းဖြစ်ပြန်၊ အလုပ်အကိုင်လည်း တော်ပြန်ဆိုတော့ ပေါက်မြိုင်ကမိန်းမတွေ လူမော်ကို လိုလားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင် ဘယ်သူ့သမီးပျိုကိုမှ မဖျက်ဆီးဘူး။ ယူလည်း မယူဘူး။ အနေအထိုင် လူနေရတယ်။ နောက် သတင်းသုသုကြားတာက သူ မိန်းမယူလိုက်ရင် သူ့တူမလေး စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးလို့တဲ့။ သူ့စိတ်ဓာတ်က ဘယ်လောက်ယောက်ျားပီသသလဲ။ အေး ... ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိရဲ့။ ဒီကောင် လူမော်က တော်တော်မာနကြီးတယ်ကွ။ ဘိုးဘိုးနဲ့ ခုချိန်ထိ မေးထူးခေါ်ပြောပဲ”

ဇော်သစ်ဇော် စဉ်းစားသည်။ ဘိုးဘိုးစောဝဏ္ဏက ဦးလူမော်အား ကောင်းကြောင်းတွေချည်း ပြောသည်။
ဟိုက ပိုပိုပြောလိုက်သည်ကျတော့ ဘိုးဘိုးက သူ့အဘကိုနှိမ်သည်။ မလိုမလား ရှိသည်ဟု ပြောသည်။

“ဒါထက် ဘိုးဘိုးနဲ့ ဦးလူမော် စကားများဖူးတယ်ဆို”

“မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး တစ်မိနစ်တောင် လူမော်နဲ့စကား မပြောဖူးဘူး။ အဝေးကတွေ့ပြီး ရယ်ပြ၊ ပြုံးပြရုံပဲ။ မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ပက်ပင်းတွေ့လည်း နေကောင်းရဲ့လား။ ထမင်း စားပြီးပြီလား ဆိုတာလောက် ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ပြောတာ ပဲရှိတယ်။ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘာလို့ စကားများရမှာလဲ လူလေးရ”

“ဟိုဟာလေ ... ဘိုးဘိုးရ။ တောထဲမှာ ဘိုးဘိုးအမဲလိုက်ပုံ ဟာ တပည့်တွေ တစ်အုပ်ကြီးနဲ့ တောချောက်ပြီး ဂယ်ပေါက် ပေးထားတဲ့ဆီက တောကောင်ထွက်လာမှ ဘိုးဘိုးတို့ သေနတ်နဲ့ပစ်တာ မတရားဘူး ဆိုတာတွေ၊ ဒီပုံစံနဲ့သာဆို ရင် တောကောင်တွေ တောပြောင်းပြေးလို့ ပေါက်မြိုင်မှာ ဘာကောင်မှ မရှိတာတွေ ဖြစ်မှာလို့ ဦးလူမော်က ပြော တယ်ဆို”

“အေး ... ဒါတော့ လူမော်ဆီက ပြောဖူးတယ်။ ဒါလည်း လူမော်က အစိုးရိမ်ကြီးတာပါ။ ဘိုးဘိုက ပေါက်မြိုင်ဇာတ် ပဲ။ အခုပဲ အသက်ခြောက်ဆယ်ရှိနေပြီ။ ပေါက်မြိုင် အကြောင်း အသိဆုံးပေါ့။ ပေါက်မြိုင်တောထဲမှာ ဘယ် တော့မှ သားကောင်တွေ မပြုန်းဘူး။ ဘာလို့လဲ လူလေး သိလား”

“ဘယ်သိမလဲ ဘိုးဘိုးရ”

“အလေ့ကျ ဆီးဖြူတောတွေရှိတယ်။ ကနစိုပင်တွေရှိ တယ်။ တယ်ပင်တွေရှိတယ်။ မြက်ဆိုလည်း မြက်နုတွေ အချိန်မရွေးပေါက်နေတယ်။ သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေ၊ စိုင်း၊

ဆတ်၊ ပြောင်၊ တောဝက်တွေကြိုက်တဲ့ သီးပင်တွေလေ။ ဒီတော့ ... သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေ၊ ဆိုင်၊ ဆတ်ဟာ ဒီပေါက် မြိုင်တောထဲက ဘယ်ပြေးထွက်မလဲ။ နောက်ပြီး ပေါက်မြိုင် တောရဲ့သဘာဝအနေအထားနဲ့ ရာသီဥတုက သားကောင် မြူးတဲ့အနေအထား။ သားကောင်မြူးလေ၊ သားပေါက်လေ ပဲ လူလေး။ သားပေါက်လေ ပွားလေပေါ့။ အသားစားလို့ ကောင်းတဲ့ သားကောင်တွေပေါ့လို့ ကျားတွေတောင် တောနက်ထဲက ထွက်ပြီး ပေါက်မြိုင်တောကို ကူးလာနေ ကြတယ်။ အဲဒါက အန္တရာယ်မဟုတ်လား။ စမ်းချောင်း လေးတွေရှိတယ်။ အရေးအကြီးဆုံးက ပေါက်မြိုင်တောထဲ မှာ ဆားတွင်းရှိနေတယ်”

“ဆားတွင်း ဟုတ်လား ဘိုးဘိုး။ ဆားတွင်းဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဆားတွင်းဆိုတာ ဆားဓာတ်ပါဝင်နေတဲ့ မြေသားနဲ့ ကျောက်တချို့ပေါ့။ ဘယ်သားကောင်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ အတွက် ဆားအင်္ဂါဓာတ် လိုနေတတ်တယ်။ အဲဒီဆား တွင်းမှာ ဆားလာလျက်ကြတယ်။ ဒီတော့ ဒီလောက် အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံတဲ့ ပေါက်မြိုင်တောထဲက ဘယ် သားကောင်မှ တောပြောင်းမပြေးဘူးဆိုတာ ဘိုးဘိုး အခု အသက်ခြောက်ဆယ်ရှိလာတဲ့အထိပဲ။ ဘယ်လောက်တော ခြောက်ပြီး ပစ်ပေမယ့် သားကောင် ဘယ်တော့မှ မပြုန်း ဘူး။ အခု ကျားတွေဝင်လာလို့တောင် ဘိုးဘိုး တောခြောက် ပြီး ကျားတွေကို တခြားပြေးအောင် ထုတ်ပစ်တဲ့သဘော သက်ဝင်သေးတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဘိုးဘိုးရယ်၊ အဲဒီလို လူမော်ကို ရှင်းပြလိုက်ရင် ပြီးသွားမယ့်ဟာပဲ”

“ဟ ... လူလေးရ။ ရှင်းပြရအောင် လူမော်က ဘိုးဘိုးနဲ့ တစ်မိနစ်ကြာအောင်တောင် စကားပြောဖူးတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါနဲ့ ဘိုးဘိုးက ဦးလူမော် လာတုန်းက ခွေးလေးခုန်လို့ ဖုန်မထပါဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်ဆို”

ဘိုးဘိုးသည် စဉ်းစားလိုက်သဖြင့် ထမင်းစားသော လက်ပင် တန်းလန်းဖြစ်သွားသည်။

“ဪ ... ဪ ... ဘိုးဘိုး သတိရပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးလလောက်က ဘိုးဘိုး တောချောက်ပစ်ခတ်ပြီး တစ်ရက် နှစ်ရက် အကြာမှာ ဒီအိမ်ကို လူမော်ရဲ့တပည့် အောင်ကွန့်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် လာဖူးတယ်။ အဲဒီ အောင်ကွန့်က ပဲ ဘိုးဘိုး အခုလို တောခြောက်ပြီး ပစ်ခတ်နေတာ သားကောင်အပေါ်မှာလည်း မတရားလွန်းရာ ရောက်တယ်။ တောထဲမှာလည်း လူအုပ်ရဲ့ခြောက်လှန့်သံနဲ့ သေနတ်သံတွေကြောင့် တောကောင်တွေ တောပြောင်းပြီး ပေါက်မြိုင်တောမှာ သားကောင် ရှားသွားမယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဘိုးဘိုးက အောင်ကွန့်ကို တိုတိုပြတ်ပြတ်တစ်ခွန်းပဲ ပြောလိုက်တယ်။ အောင်ကွန့်ကို ဘိုးဘိုးက ဧည့်ခံပြောနေဖို့ မလိုဘူးလေ။ ဒီလိုကောင်မျိုး ဘိုးဘိုးလက်အောက်မှာ တစ်ရာမကရှိတယ်”

“ဘိုးဘိုးက ဘယ်လို တိုတိုပြတ်ပြတ် ပြောတာလဲ”

“လူမော်ဟာ တော်တော်ခက်တဲ့ကောင်ပဲ။ ဘယ်လောက် ခုန်ခုန် ဖုန်မထ၊ ပါဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်တာလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဘိုးဘိုး ဆိုလိုတာက ဒီပေါက်မြိုင်တောထဲက တောကောင်တွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲ တောခြောက်ပြီးပစ်ပစ်၊ သားကောင်တွေ မျိုးပြုန်းမသွားဘူး။ ဒီပြင်တောကို ကူးမပြေးဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောလိုက်တာ”

“အဲဒါဆို ဟုတ်တာပေါ့။ အဘဦးလူမော်ကို ကိုအောင်ကွန့်က ပြန်ပြောတာကျတော့ ပေါက်မြိုင်မှာ ဘိုးဘိုးကလူချမ်းသာ၊ အဘဦးလူမော်က လူဆင်းရဲ။ ဦးလူမော် ပြောသရွေ့ဟာ ဘိုးဘိုးလိုလူအဖို့ ခွေးလေးခုန်လို့ ဖုန်မထ၊ သလိုလို၊ ဟိုမှာ ဘာသာပြန်တယ်လေ။ ဒီတော့ ... အဘဦးလူမော်က ကိုအောင်ကွန့်စကားအရ ဘိုးဘိုးက သူ့ကို ခွေးနဲ့နှိုင်းတယ်။ တမင်သက်သက်နှိမ်ပြီး ပြောတယ်လို့ ယူဆထားကြတာ”

“ကြံကြံဖန်ဖန် လူလေးရ။ ဘိုးဘိုး ဒီအသက်ခြောက်ဆယ်အထိ ဘယ်လောက် ဆင်းရဲတဲ့လူ၊ ကိုယ့်တပည့်လက်သား အပေါ်မှာတောင် ဒီလိုရိုင်းပျံတဲ့ စကားအသုံးအနှုန်းမျိုး မသုံးခဲ့ပါဘူး။ တကယ်လို့ လူမော်ကိုယ်တိုင် လာပြီး ပြောပြလည်လည် ဘိုးဘိုးနဲ့ ဆွေးနွေးရင်တောင် သူပြောတာကို လက်ခံသင့်သလောက် လက်ခံမှာပါ။ တောခြောက်ပြီး ဂယ်ပေါက်က စောင့်ပစ်တာ သားကောင်အပေါ်မှာအနိုင်ကျင့်လွန်းတယ် ဆိုတဲ့ လူမော်ရဲ့စကားကို ဘိုးဘိုးရင်ထဲက လက်ခံသားပဲ။ အဲ ... သေနတ်နဲ့ပစ်တဲ့ ပစ်မှာပဲ”

ဇော်သစ်ဇော် စိတ်ထဲတွင် ဘိုးဘိုးက ဦးလူမော် အပေါ် လူတော်ဟု မြင်သည်ရော၊ ဦးလူမော်ကို ခွေးနှင့်နှိုင်းပြောခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်ရော၊ သိပ်ကျေနပ်သွားသည်။

နောက်တစ်ခေါက် ပို့ပို့ဆီသွားလျှင် ယခု ဘိုးဘိုး ပြောသည့်အတိုင်း- ပို့ပို့ကိုရော၊ ဦးလူမော်ကိုရော ရှင်းပြရန်စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အင်းပေါ့ လူလေးရာ။ လူမော်တို့ တောပစ်တယ်ဆိုတာက စီးပွားရေးအရ တောပစ်တာကိုး။ ဒီတော့ သားကောင်ရှားပါးရင် သူ့စီးပွားရေး ထိခိုက်နိုင်တာဆိုတော့ စိုးရိမ်စိတ်ရှိမှာပေါ့။ ဘိုးဘိုးပစ်တာက ဝါသနာအလျှောက်ပစ်တာကိုး”

နံနက်ထမင်းဝိုင်း လက်စသတ်လိုက်ကြသည်။

ဘိုးဘိုးသည် ထမင်းစားပြီး နေ့ခင်းနေ့လယ် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်တတ်သည်။

ယခု အိပ်ခန်းထဲ မသွားသေးမီ ဧည့်ခန်းတွင် ၄၄ ငေါင်ငေါင် ထိုင်နေသော မြေးချစ် ဇော်သစ်ဇော်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်

“ငါ့မြေး ဘာတွေစဉ်းစားနေလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ဘိုးဘိုးရာ။ တောင်တွေ မြောက်တွေဆိုပါတော့”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

ဘိုးဘိုးက ရယ်သံထွက်လာသည်။

“လူမော်တူမလေး တော်တော်ချော၊ တော်တော်လှတယ်ကွနော်”

“ဟာ ... ဘိုးဘိုးကလည်း”

“ဒီကောင်မလေးကို ဘိုးဘိုး သုံးလေးခါ မြင်ဖူးတယ်။ ဒီနောက် ကောင်မလေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတွေ ကြားရတယ်။ ပေါက်မြိုင်မှာ ဘိုးဘိုးက အပ်ကျတာကစ ကြားတယ်။ သိတယ် လူလေးရာ။ တပည့်တပန်း ပေါတယ် မဟုတ်လား။ ဘိုးဘိုးတပည့်တွေက ပုရွက်ဆိတ်လို၊ ပိုးဟပ်လို နေရာတကာ အနံ့အပြား ရှိနေတာကိုး”

“ပို့ပို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းဟုတ်လား၊ ပြောပြစမ်းပါ ဘိုးဘိုး။ ဘယ်လိုကြားလို့လဲ”

ငူငိုငနေသော ဇော်သစ်ဇော်သည် ပျာခနဲ ကိုယ်လှုပ်သွားပြီး မျက်လုံးအရောင်တောက်ဖြင့် ဘိုးဘိုးကို မေးလိုက်သည်။

“ကြားရတာက အကောင်းနဲ့အဆိုး ဒွန်တွဲနေတယ်ပေါ့ကွာ”

“ဘယ်လို ဒွန်တွဲနေတာလဲ ဘိုးဘိုးရ”

“ဒီလိုလေကွာ၊ ပေါက်မြိုင်မှာ လူမော်တူမလေးက အချောဆုံး အလှဆုံး အပြေပြစ်ဆုံးမို့ ပေါက်မြိုင်ကလူတွေ ရှင်ပြုနားသမင်္ဂလာလုပ်တဲ့အခါ ကောင်မလေးကို ကွမ်းတောင်ကိုင်အဖြစ်နဲ့ ရှင်လောင်းလှည့်ချင်လို့ လူမော်ဆီသွားခွင့်တောင့်တာ ခဏခဏပဲတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ခွင့်မပြုဘူးတဲ့”

“ဒါ အကောင်းသတင်းပေါ့ ဘိုးဘိုး၊ အဆိုးမှမပါတာ”

“အဆိုးပါတာပေါ့၊ လူလေးရာ၊ ကောင်းသတင်းဆိုးတာက တော့ ကောင်မလေးရဲ့ အချောအလှပေါ့ကွာ၊ အဆိုး သတင်းကတော့ လူမော်ဟာ ရပ်ရေးရွာရေး လူမှုရေးတွေ ကို မငဲ့ကွက်၊ ဂရုမစိုက်တာကို ပြောတာပေါ့။”

“ဒါတော့ ဘိုးဘိုးရယ်၊ အဘ ဦးလူမော်က သူ့တူမကို သူထိန်းကျောင်းတဲ့သဘောဖြစ်မှာပေါ့၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အဲဒီလိုမှ တန်ဖိုးရှိတာအဘရ၊ ဟိုပွဲမှာတွေ့၊ ဒီပွဲမှာတွေ့နဲ့ ဆို လူအထင်သေးတာပေါ့။”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ...”

ဘိုးဘိုး ရယ်ပြန်သည်။ ဘိုးဘိုး ဆေးပြင်းလိပ်သောက် သည်။ ကွမ်းဝါးသည်။ ဒါကြောင့်များ အသက်(၆၀)အထိ သွား တွေမကျိုးခြင်းလားမပြောတတ်။ ဘိုးဘိုးရှုထောင့်က သွားဖုံးနှင့် သွားကြိုသွားကြားတွင် တွယ်တတ်သော ဝိုးများသည် ဆေးပြင်းလိပ် ငွေကြောင့် မတွယ်နိုင်။ ကွမ်းထဲမှ ရှားစေးနှင့် ထုံးအပြင် ကွမ်း ရွက်၏ အာနိသင်ကြောင့်လည်း ဝိုးများ သေသည်ဟုဆိုပါသည်။ သိပ္ပံနည်းအရတော့ ဘိုးဘိုး၏ရှုထောင့် မှန်မမှန်မပြောတတ်။ လက်တွေ့တွင်မူ ဘိုးဘိုး သွားတစ်ချောင်းမှ မကျိုးသေးသည် တော့အမှန်ပင်။

“ဘာ ရယ်တာလဲ ဘိုးဘိုးက”

“ဘိုးဘိုးကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ဒီနေ့မနက် မင်းတွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူမော်တူမလေးကို မင်း သဘောကျနေပြီမဟုတ်လား ငမော်”

“ဟာ ... ဘိုးဘိုးကလဲ”

“ဘိုးဘိုး ဗေဒင်မေးရင် ဆန်ကုန်မယ်ထင်တယ်၊ လူလေး ကောင်မလေးကို သဘောကျလာတာ သေချာပါတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား ငမော်”

“ဒါတော့ ဘိုးဘိုးရာ”

ဇော်သစ်ဇော် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ။ ရပ်သွား သည်။

“ဒါတော့ ဘိုးဘိုးရာနဲ့ ပြီးရောလား၊ ဆက်ပြောပါဦး”

“ဘယ်သူမဆိုပေါ့၊ ဘိုးဘိုး၊ ဣန္ဒာရုံကို သဘောကျတတ်ပြီး၊ အနိန္ဒာရုံကိုတော့ ဘယ်သဘောကျလိမ့်မလဲ”

“အလဲ ... ငါ့မြေးစကားက မဟာဆင်ကောင်ပါလား၊

ဒါပေမဲ့ မှန်ပါတယ်၊ ကောင်မလေးက တကယ်ဣန္ဒာရုံ

လေးပဲ၊ ငါ့မြေး သဘောကျမယ်ဆို ကျသင့်ပါတယ်၊

ဒါပေမဲ့ ငါ့မြေးကိစ္စက မလွယ်ဘူး”

“ကျွန်တော့်ကိစ္စက ဘာကိစ္စမို့ ဘာတွေ မလွယ်တာလဲ ဘိုးဘိုး”

“အင်း ... လူမော်နဲ့ ဘယ်လွယ်မလဲ၊ လူမော်က ငွေကြေး

ချမ်းသာတဲ့လူတွေကို အပေါင်းအသင်းလည်းမလုပ်ဘူး၊

နောက်ပြီး အယုံအကြည်ရှိပုံလည်းမရဘူး၊ လူလေးက

လူချမ်းသာသားတစ်ယောက်၊ နောက်ပြီး ရန်ကုန်မှာနေတဲ့လူ၊

လူလေးရဲ့မိဘကလည်း လူမော်တူမနဲ့ သဘောတူမှာမဟုတ်

ဘူး၊ လူမော်ကလည်း သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘိုးဘိုး ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဟေ ... ဘိုးဘိုး အဲဒါတွေ ပြောနေတာလကွာ၊ လူလေးက လူမော်တူမကို သဘောကျတယ်ဆို၊ နောက်ဖြစ်လာနိုင်တာတွေကို ဘိုးဘိုးက တင်ကြိုဟောကိန်းထုတ်နေတာပေါ့”

“သဘောကျတာနဲ့ မေတ္တာရှိကြတာ တစ်မျိုးစီးပဲ ဘိုးဘိုးရယ်”

“အေး ... အမြင်အားဖြင့်တော့ လူလေးပြောတာ ဟုတ်သလိုလိုပဲ၊ ဘိုးဘိုးပြောမယ်၊ လူလေး သေချာနားထောင်၊ သင်္ချာမှာ သုညဟာ တန်ဖိုးဘာရလဲ”

“ဘာမှ မရှိဘူး၊ ဗလာပဲ ဘိုးဘိုး”

“ဒါဆို သုညလုံးဝပြုတ်ထားပြီး သင်္ချာတစ်ပုဒ် ဘိုးဘိုးကို တွက်ပြစမ်းကွာ”

“ဘယ်တွက်လို့ရမလဲ ဘိုးဘိုး၊ သုညဟာ ဗလာပေမယ့် တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး၊ ဂဏန်းအားလုံး ကိုးအထိဟာ သူနဲ့ တွဲမှ ဖြစ်တာပဲဟာ”

“အေး အေး ... အဲဒါပဲ လူလေးရ၊ ရင်ထဲချစ်တာတို့၊ နှလုံးသားက မေတ္တာတို့ဆိုတာကို သုညနေရာမှာထားလိုက်၊ သဘောကျတာတို့၊ ကြိုက်တာတို့၊ နှစ်သက်တာတို့၊ စိတ်ဝင်စားကြတာတို့၊ ကြည်နူးတာတို့၊ ရင်ခုန်တာတို့၊ နှစ်သက်တာတို့၊ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး၊ ငါး၊ ခြောက် စသဖြင့် ထားလိုက်ကွာ၊ ချစ်မေတ္တာသုညကို သဘောကျတာ ကြိုက်တာ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေးက လာတွဲရတာပဲမဟုတ်လား”

ဇော်သစ်ဇော် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရပါ၏။

“ဒီတော့ အချစ်ဆိုတာ သဘောကျတာတို့၊ ကြိုက်တာတို့က အခြေခံပြီး လာတွဲမှ ဖြစ်ပေါ်လာရတာပဲလေကွာ၊ ကဲကဲ ... လူလေးက လူမော်တူမလေးကို သဘောကျတယ်ဆိုကတည်းက သဘောကျတာက လူလေးရဲ့နှလုံးသားထဲ ဝင်ပူးတွဲမှီတာနဲ့ လူလေးရင်ထဲကအချစ်ဟာ ဗလာသုညမဟုတ်တော့ဘဲ တန်ဖိုးတက်လာတဲ့ နှလုံးသားအချစ် ဖြစ်သွားရောမူတ်လား၊ များများသဘောကျလေ ရင်ထဲက အချစ်က များလေပေါ့ကွာ”

ဇော်သစ်ဇော် ရှုမနဲ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။ ယခု ဘိုးဘိုး ပြောနေသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်း သည် ဘိုးဘိုး၏ဖလော်ဆော်ဖီဟုပင် ပြောရပေမည်။

သို့သော် ဘိုးဘိုးပြောသည်မှာ မှားသည်ဟု ဇော်သစ်ဇော် စောတကမတက်နိုင်ပါလေ။

အကြောင်းမူ မိမိသည် ပိုပိုအား သဘောကျမိသည်မှာ မှန်ပါ၏။ နှစ်ခြိုက်မိသည်မှာ မှန်ပါ၏။ သာမန်ထက်ပိုလွန်သော စိတ်ဝင်စားမှုလည်းဖြစ်ပါ၏။ ပိုပိုနှင့် ထိတွေ့ရသည်တွင် ရင်ခုန်မိသည်လည်းဖြစ်ပါ၏။ ပိုပိုနှင့် စကားပြောနေရာ၌လည်း အချိန်ကုန်လို့ကုန်မှန်းမသိအောင် မိမိ ကြည်နူးခဲ့ရသည်လည်း ဖြစ်ပါ၏။

ဒါဆို မိမိရင်ထဲက ပိုပိုကို ချစ်မိလေပြီလား။

ချစ်မိသည်ဆိုပါလျှင် ရင်ထဲကချစ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာမှုသည် မမြန်လွန်းပေဘူးလား။ မစောလွန်းပေဘူးလား။ မြန်လွန်းစောလွန်းဖြစ်ပေါ်သော အချစ်စိတ်သည် အပေါစားသန်နေလေမလား။

“ဘယ်လိုပဲကွ လူလေးရ၊ ဝိုင်လှချည်လား၊ ဘိုးဘိုးပြောသလို သဘောကျတာ၊ စိတ်ဝင်စားတာဟာ နှလုံးသားမေတ္တာရဲ့ အတွဲအဖက်ဆိုရင် ဒီနေ့မနက်မှစပြီး တွေ့ဖူးတဲ့ ပို့ပို့ကို ကျွန်တော် မေတ္တာရှိသွားပြီဆိုတဲ့သဘော သက်ရောက်သွားသလားလို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာ”

“သက်ရောက်သွားတာပေါ့ လူလေးရာ”

“သက်ရောက်တယ်ဆိုရင် မေတ္တာရဲ့သဘောက မမြန်လွန်းဘူးလား ဘိုးဘိုး၊ ဒီလောက်မြန်တဲ့မေတ္တာဟာ အပေါ်စားမှဆန်ဘူးလား”

ဘိုးဘိုး ရယ်ပြန်သည်။

“ဥပမာတစ်ခုဆိုပါတော့ကွာ၊ ဥပမာဆိုပေမယ့် တကယ့်ဖြစ်ရပ်ပါ။ ဘိုးဘိုးတို့ ကာလသားအရွယ်တုန်းက ဖြစ်ရပ်ပါ။ ပေါက်မြိုင်မှာ ရွှေဖွိုးဆိုတဲ့ ဘိုးဘိုးတို့အရွယ် ကာလသားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ရွှေပန်းတိမ်လုပ်ငန်းနဲ့ လူချမ်းသားရဲ့သားပေါ့ကွာ၊ အေး ... ပေကုန်းရွာမှာလည်း ငြိမ်းအိဆိုတာရှိတယ်။ မယ်ငြိမ်းအိမိဘတွေကလည်း နဝလီကြိတ်ဆန်စက်နဲ့ ဆီစက်ပိုင်တဲ့ လူချမ်းသာသမီးပဲပေါ့၊ ရွှေဖွိုးကို သူ့မိဘတွေက ကျောမှဆိုတဲ့ ပေါက်မြိုင်ကမိန်းကလေးနဲ့ ပေးစားဖို့ လူကြီးချင်း သဘောတူပြီးသား၊ ပြောပြီးဆိုပြီးသား၊ သီတင်းဝါလကျွတ်ရင် လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ပြီးသား၊ ရွှေဖွိုးကလည်း နေ့စဉ် ကျောမှတို့အိမ် ဝင်ထွက်နေတာပဲ၊ သူဟာ ကျောမှနဲ့ သီတင်းဝါလကျွတ်ရင် လက်ထပ်ရတော့မယ်ဆိုတာလည်း ကျေနပ်ပြီးသားလူလေးရ ... ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

ဘိုးဘိုးကရယ်ပြီး ဆေးပြင်းလိပ် မီးညှိနေသေးသည်။
ဇော်သစ်ဇော်ကလည်း ခုချိန်ထိ ဘိုးဘိုးပြောပြနေသည်ကို စိတ်ဝင်စားလှသည်မဟုတ်ဘဲ ပို့ပို့အကြောင်းသာ ခေါင်းထဲရောက်နေသည်။

“အလားတူပဲ လူလေးရ၊ ပေကုန်းက ငြိမ်းအိကိုလည်း လယ်ဝေးက သူဌေးသားတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားဖို့ မိဘအချင်းချင်း စကားပြောပြီးသား၊ ရွှေဖွိုးလိုပဲ သီတင်းကျွတ်မှာ ပေးစားဖို့ စီစဉ်ပြီးသား၊ အဲ ... သီတင်းလည်းကျွတ်လာတယ်၊ ရွှေဖွိုးကို သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ငါးရက်နေ့မှာ လက်ထပ်ဖို့ ဖိတ်စာတောင်ရိုက်ပြီးပြီ၊ အေး ... ငြိမ်းအိကျတော့ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ဆယ်ရက်မှာ မင်္ဂလာပွဲ ခြိမ်ခြိမ့်သဲသဲလုပ်ဖို့ ရက်သတ်မှတ်ထားပြီးပြီ၊ အဲ ... သီတင်းကျွတ် အဖိတ်ရယ်၊ လပြည့်ကျော်တစ်ရက်ရယ်၊ ပျဉ်းမနားမှာ ရွှေမန်းတင်မောင်ပွဲသုံးချီဝင်တယ်၊ ဘိုးဘိုးတို့ခေတ်တုန်းက ရွှေမန်းတင်မောင်လာပြီဆိုရင် ကာလသားတွေရော၊ ကာလသမီးတွေရော၊ ရွှေပိုးကိုထ၊ နေအောင် ကြည့်ချင်ကြတာကွ၊ အဲဒီတုန်းက ရွှေမန်းတင်မောင်ကလည်း ကောင်းသလားမမေးနဲ့၊ အဆိုရော၊ အကရော၊ အခမ်းအနားရော ကောင်းမှကောင်း၊ အထူးသဖြင့် ရွှေမန်းတင်မောင်က အပြော အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ စာကလည်း တကယ့်တတ်တယ်၊ နှစ်ပါးသွားတဲ့အခါ မင်းသမီးတွေကို ချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်တာများကြည့်နေတဲ့ ပရိသတ်ရင်ထဲမှာ အမယ်လေး ချစ်တတ်လိုက်

တာလိုကြည့်ရင်း သိပ်ကိုကြည့်နူးရတယ် လူလေးရ၊ အဲ
ရွှေမန်းတင်မောင် ငိုချင်းချပြီဆိုလည်း ပြောပြောပြီးငိုလိုက်
တာ၊ ကြည့်နေတဲ့ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတောင် ရှိုက်သံ
တွေထွက်လာတဲ့အထိ လွမ်းရတယ်၊ သနားရတယ်”

“လွန်တာပေါ့ ဘိုးဘိုးရ”

“မလွန်နဲ့ ငါ့မြေး၊ အနုပညာ တကယ်မြောက်လာရင်
ရင်ထဲ နှလုံးထဲက လုပ်လုပ် လုပ်လုပ်နဲ့ ခံစားလာစေ
တယ်”

“အင်း ... ဒါနဲ့ ကိုရွှေဖြိုးနဲ့ မကျော့မူအကြောင်းပြော
တော့လေ ဘိုးဘိုး”

“အေး ... ပျဉ်းမနားမှာ ရွှေမန်းတင်မောင်ပွဲလာဝင်တော့
ထုံးစံအတိုင်း တို့ရွာရော၊ ဒီပြင်ရွာတွေကရော တတ်နိုင်
သူတွေက ရွှေမန်းတင်မောင်ပွဲကို သွားကြည့်ကြတာပေါ့၊
အဲဒီမှာ ရွှေဖြိုးတို့ဝယ်တဲ့ဖျာနဲ့ ငြိမ်းအိတို့ဝယ်တဲ့ဖျာဟာ
ကပ်လျက်သားဖြစ်သွားတယ်၊ အဲ ... တိုတိုပြောရရင်
ရွှေဖြိုးနဲ့ငြိမ်းအိဟာ ရွှေမန်းတင်မောင်ရဲ့နှစ်ပါးသွားကြည့်
ရင်း ချက်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မေတ္တာရှိသွား
တယ်၊ ပွဲပြီး မိုးလင်းထိတောင်မနေဘူး၊ ရွှေဖြိုးနဲ့ငြိမ်းအိ
ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားကြတယ် လူလေးရ”

“တကယ်”

“ဟာ ... တကယ်မဟုတ်ဘဲ ဘိုးဘိုးက ပြောနေမလား၊
လူလေး ပျဉ်းမနားရောက်ရင် ဈေးဘက်လမ်းမှာ စုံစမ်း
ကြည့်၊ ဦးရွှေဖြိုးနဲ့ ဒေါ်ငြိမ်းအိရဲ့သင်္ကန်းပရိကံ့ရာဆိုင်နဲ့

တွဲပြီး စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ကြီးရှိတယ်၊ အခုဆို ရွှေဖြိုးနဲ့
ငြိမ်းအိမှာ ဘိုးဘိုးလိုပဲ မြေးတွေတောင် တော်တော်ကြီး
ကုန်ပြီ၊ ဘိုးဘိုး အဓိကဆိုလိုချင်တာက နှလုံးသားရဲ့ချစ်
ခြင်းမေတ္တာမှာ နှေးတယ် မြန်တယ်ဆိုတာ ထည့်တွက်လို့
မရဘူး၊ ချက်ချင်းကြီး ရင်ထဲက ချစ်ချင်ချစ်လိုက်တာပဲ၊
ဘိုးဘိုးက ရွှေဖြိုးနဲ့ခင်တော့ ဟော့ကောင် ရွှေဖြိုး၊
မင်းတို့ဟာက မမြန်လွန်းဘူးလား၊ တစ်ခါမှ တစ်ယောက်
နဲ့တစ်ယောက် မမြင်ဘူး၊ မသိဘူးဘဲနဲ့ ညပွဲကြည့်၊ မိုး
မလင်း ပွဲမပြီးခင် ခိုးရာလိုက်ဆိုတော့ လွန်တာပေါ့၊
ပြီးတော့ မင်းရော ငြိမ်းအိရော နှစ်ယောက်စလုံး မင်္ဂလာ
ဆောင်ဖို့ ဖိတ်စာတောင် ကမ်းထားပြီးမှလိုပြောတော့
ရွှေဖြိုးက ဘာပြန်ပြောလဲ လူလေး သိလား”

“ဟာ ... ကျွန်တော်က ဘယ်လိုသိမှာလဲ ဘိုးဘိုးရ”

“သူငယ်ချင်းတဲ့၊ ရင်ထဲက အချစ်ဆိုတာ အင်မတန်ဆန်း
ကြယ်တယ်ကွာတဲ့၊ ဇာတ်စင်ပေါ်က ရွှေမန်းတင်မောင်က
နှစ်ပါးသွားမှာ သူ့ချစ်သူ မယားတွေကို ဘယ်လိုချစ်ကြောင်း
ဋီကာချဲ့ပြီး နိပါတ်တွေ၊ ပုံတွေနဲ့ ပြောသွားလိုက်တာ ငါ
ရော၊ ငြိမ်းအိရော ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြည့်နူးမှုတွေ ခံစား
ရမှန်းမသိဘူး။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြ
တယ်၊ ပြုံးမိကြတယ်၊ သူ့လက်ကို ငါ အလိုလိုကိုင်မိတယ်၊
အဲဒီနေရာမှာပဲ နှစ်ယောက်လုံး ရင်ထဲက အချစ်အိုးကြီးတွေ
ပြီး သဘောတူထွက်ပြေးကြစို့ဆိုပြီး ပြေးကြတာပဲ ဘေးဝတ္ထု
ရဲ့တဲ့လေ”

ဇော်သစ်ဇော် ဘိုးဘိုးပြောသည်ကို ငေး၍ နားထောင်နေမိသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မိမိ ပို့ပို့ကို ချစ်မိပြီဆိုဦးတော့ဦးရွှေဖြိုးနှင့် ဒေါ်ငြိမ်းအိလောက် မမြန်သေးဟု မှတ်ချက်ပြုနေမိသည်။

“ကဲ ... လူလေး၊ ရွှေဖြိုးနဲ့ ငြိမ်းအိ အချစ်ဟာ မမြန်လွန်းဘူးလား၊ အေး မြန်လွန်းလို့ အပေါစားအချစ်လို့ ထင်သလား၊ မထင်နဲ့ ငါ့မြေး၊ ဖြုန်းခနဲ ရွှေဖြိုးမိဘတွေရော၊ ငြိမ်းအိမိဘတွေရော အသီးသီးမှာ စိစဉ်ထားတာတွေရှိလျက်နဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးကြရမလားဆိုပြီး နှစ်ယောက်စလုံးကို အမွေဖြစ်ကြေညာတာပဲ၊ ရွှေဖြိုးနဲ့ ငြိမ်းအိက အမွေဖြစ်ခံမယ်၊ သူတို့ချစ်ခြင်းကိုတော့ အကွဲမခံဘူးဆိုပြီး ဆက်ပေါင်းနေကြသေးဟေ့၊ ရွှေဖြိုးက သူများပန်းတိမ်မှာ လက်ခစားဝင်လုပ်ပြီး ငြိမ်းအိကို ရှာကျွေးတယ်၊ ပြန်မင်္ဂလာဆောင်ပေးတယ်၊ နှစ်ဖက်မိဘစလုံးက ချမ်းသာသူတွေပဲလေကွာ”

“ထားပါတော့ ဘိုးဘိုး၊ အဲဒီတော့ ဘိုးဘိုးက ဒီလောက် အရှည်ကြီး ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ပြောသွားတယ်၊ ဘယ်လို ကွန်ကလူရှင်း (နိဂုံးချုပ်) ပြောပြချင်လို့လဲ”

“အေး ... ကွန်ကလူရှင်းဆွဲရရင် နှလုံးသားထဲက ပေါက်ကွဲထွက်လာသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသည်မှာ အချိန် ကန့်သတ်ချက်အပေါ် မူတည်ခြင်းမဟုတ်၊ ပေါက်ကွဲစေလောက်သောဖြစ်ရပ်အပေါ်၌သာ မူတည်သည်ကို ကွန်ကလူရှင်းဆွဲတယ်ကွာ”

“ဟင်း ...”

ဇော်သစ်ဇော် သက်ပြင်းကြီးချပြန်သည်။ ဘိုးဘိုး၏ ကွန်ကလူရှင်းကို ရင်ထဲမှ ထောက်ခံသလိုလည်းရှိလာသည်။ ဦးရွှေဖြိုးနှင့် ဒေါ်ငြိမ်းအိ၏မေတ္တာအိုးပေါက်ကွဲစေသော ဖြစ်ရပ်မှာ ရွှေမန်း၏နှစ်ပါးသွား လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ဟုဆိုနိုင်သလို ...။

မိမိအနေနှင့် ပို့ပို့နှင့် တွေ့ဆုံပုံကလည်း အင်မတန် အင်မတန် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ဖြစ်ရပ်တွေနှင့် ကြုံပြီး တွေ့ဆုံရခြင်းဖြစ်သည်။ ခွေးစူးဘေးမှ လွတ်အောင် ပို့ပို့ကို သိမ်းကျူးဖက်တွယ်ပြီး လမ်းဘေး လူလိမ့်ထိုးကျခဲ့ရသည်။ ဒီနောက် ပို့ပို့၏ ထဘီနားလေးကို မ၊ကာ ဆေးပွတ်လိမ်းပြုခဲ့ရသည်။

ဤသို့ ထိတ်လန့်ဖွယ်၊ ရင်ခုန်ဖွယ်၊ ကြည်နူးဖွယ် ဖြစ်ရပ်များသည်ပင်လျှင် ဖြုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲစေသည့် စနက်တံမီးရှို့မဖြစ်ပေဘူးလား။ နောက်ဆုံး ဇော်သစ်ဇော်သည် တစ်လုံးချင်း ဝန်ခံစကားထွက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ် ဘိုးဘိုးရာ၊ ဘိုးဘိုးပြောပြတဲ့အလေးအနက် သဘောတွေနဲ့ဆိုရင် ကျွန်တော် ပို့ပို့ကို မေတ္တာရှိသွားပြီလား မပြောတတ်တော့ဘူး”

“အေး ဘိုးဘိုးက လူလေးရင်ထဲမှာ လူမော်တူမကို မေတ္တာသက်ဝင်သွားပြီ ထင်လို့ ဒီလောက် အရှည်ကြီးပြောပြတာပဲ၊ ဘိုးဘိုး အခုလိုပြောပြနေတာက လူမော်တူမကို လူလေးချစ်သွားအောင် တိုက်တွန်းတဲ့သဘောနဲ့ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တကယ်သာ လူမော်တူမကို လူလေးမေတ္တာရှိသွားရင် နီးစပ်ဖို့မလွယ်ဘူး အခက်အခဲတွေရှိနိုင်တယ်ဆို

တာ ကြိုတင်သသိထားစေချင်လို့ အမောခံပြီး လူလေးကို ပြောပြနေတာ”

“ဘိုးဘိုးပြောတာမှန်ပါတယ်။ ပိုပိုနဲ့သာဆိုရင် ရန်ကုန်က ဖေဖေနဲ့မေမေကလည်း လွယ်မယ်မထင်ဘူး။ အဘဦးလူမော် ကလည်း လွယ်မယ်မထင်ဘူး။ အဘဦးလူမော်က သူ့တူမကို ကျွန်တော့်ထက် ကိုအောင်ကွန့်လိုလူနဲ့သာ ပိုထိုက်တန်တယ် လို့ ယူဆမှာသေချာတယ်။ ကဲ ... ဒါဖြင့် ဘိုးဘိုးကို ကျွန်တော် မေးမယ်။ တကယ်လို့ ပိုပိုကို ကျွန်တော် မေတ္တာရှိနေတယ်ဆိုရင် ဘိုးဘိုးရဲ့ဆန္ဒကကော ဘယ်လို ရှိမလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မရှိဘူး”

“ဗျာ ...”

“ငါ့မြေး နားမရှင်းဘူးထင်တယ်။ လူလေးရဲ့မေမေ စောဥမ္မာ ဟာ ဘိုးဘိုးရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သမီးမဟုတ်လား”

“ဟာ ... ဒါက လူတိုင်းသိနေတာပဲ ဘိုးဘိုး”

“အေးလေ ... သမီးစောဥမ္မာ ပျဉ်းမနားကနေပြီး ဆယ် တန်းအောင်လို့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ပို့ပေးတယ်။ တက္ကသိုလ် မှာ လူလေးရဲ့ဖေဖေ ဖုန်းမြင့်ဇော်နဲ့ သူတို့ချင်း မေတ္တာရှိ တယ်။ သွဲ့တွေအသီးသီးရပြီးတဲ့နောက် ဘိုးဘိုးပေးစားလိုက် သားပဲ။ ဘိုးဘိုးရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားလိုက်ရပါဘူး။ ခြောက် ... ငါ့သမီးလေး စောဥမ္မာ သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့် ချိန်တန်ပွင့်တာပဲလို့ သဘောထားလိုက်တယ်။ အခုလည်း လူလေး အလှည့်မှာ ဘိုးဘိုး သဘော ဘယ်လိုလဲမေးတယ်။

ဘိုးဘိုးသဘော ဘယ်လိုမှမရှိဘူး၊ ခြောက် ... ငါ့မြေးလေး သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်တာပဲလို့ သဘောထားတယ် လူလေးရဲ့”

“ဟာ ... ဒါဆို ဘိုးဘိုးက သဘောတူတယ်။ မကန့်ကွက် ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား ဘိုးဘိုး”

“အင်း ... အဲဒီသဘောပါပဲ လူလေးရယ်”

“သူတို့က ဘိုးဘိုးလို မချမ်းသာဘူးနော်”

“ဟ ... လူလေးရ၊ ဆင်းရဲတယ် ချမ်းသာတယ်ဆိုတာက ဘဝအကျိုးပေးပဲ၊ ဘိုးဘိုး ချမ်းသာတာကလည်း ဘိုးဘွား လက်ထက်က ချမ်းသာတာကိုး၊ ဆက်ပြီး လုပ်ကိုင်ရင်း ချမ်းသာနေတာပဲ၊ လူမော်တို့မှာ မိဘဘိုးဘွားက မချမ်းသာ လို့ အခု မချမ်းသာတာပဲဖြစ်မှာပါ။ လူမော်က ညံ့တဲ့လူ မှ မဟုတ်တာ၊ ဒီကောင်လူမော် ရိုးရိုးသားသားနဲ့ အလုပ် ကို ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်နေတာတဲ့၊ ကလိန်ကကျစ်မရှိဘူး၊ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကိုမခိုးဘူး၊ သမ္မာအာဇီဝလုပ်ကိုင်တဲ့လူ ပဲဟာ၊ သူတို့ ဘိုးဘိုးလောက် မချမ်းသာတာကို ထည့် တွက်စရာမလိုပါဘူး ငါ့မြေးရာ”

“ဟာ ... ဘိုးဘိုးက အရမ်းတရားပြည့်တာပဲ”

“ဟဲ ဟဲ ... ကိုယ့်လိုဘလေးနဲ့ တိုက်ဆိုင်လို့ ဘိုးဘိုးကို သိပ်ချီးမွမ်းမနေနဲ့ လူလေး၊ လောကကြီးမှာ လူဆိုတာ အတ္တသမားပဲ၊ ဘိုးဘိုးကလည်း တွက်တယ်လေ၊ သမီး စောဥမ္မာ ယူထားတဲ့ လူလေးရဲ့ဖေဖေ ဖုန်းမြင့်ဇော်ဟာ ရာထူးရှင် အကြီးအကဲလည်းဖြစ်နေတယ်။ သူ့မိဘတွေ

ကလည်း ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ အကြီးအကဲလည်းဖြစ်နေတယ်။ သူ့မိဘတွေက ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ ချမ်းသာတဲ့လူဆိုတော့ ဘိုးဘိုးရဲ့ပေါက်မြိုင်က လုပ်ငန်းတွေကို စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘိုးဘိုး သေတာနဲ့ ဘိုးဘိုးရဲ့ လက်ငုပ်လက် ရင်း ပေါက်မြိုင်က ဥယျာဉ်တွေ၊ ခြံတွေ၊ နိုက်ခင်းတွေကို ရတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းပစ်ကြမှာ၊ တကယ်လို့ လူလေးသာ လူမော်တူမနဲ့ အကြောင်း ညီညွတ်သွားရင် ဘိုးဘိုးလုပ်ငန်း တွေ လူလေးဆက်လုပ်ရုံပဲ၊ ကဲ ... စကားကြော့ရှည်နေတာ နဲ့ ဘိုးဘိုး အိပ်ချိန်တောင် လွန်သွားပြီ၊ ဘိုးဘိုး တစ်ရေး လောက် မှေးလိုက်ဦးမယ်”

ဘိုးဘိုးက ထိုင်ရာမှထသည်။

အိပ်ခန်းထဲ အဝင်ဝရောက်မှ မြေးချစ်ကို လှမ်းပြော လိုက်သေးသည်။

“ဒီမယ် လူလေး ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က အမွေအနှစ်ဆို တာ မထုခွဲကောင်းပါဘူးကွာ၊ ဒါတွေထုခွဲလိုက်ရင် တမလွန် ကိုရောက်နေတဲ့ ဘိုးဘွားဘီဘင်တွေကို အမှုမထား မလေး စားရာရောက်သွားမှာပေါ့၊ အဲဒါ လူလေး ခေါင်းထဲမှာ မှတ်ထားစမ်းပါ၊ ရှင်းရဲ့လား လူလေး”

“ရှင်းပါတယ် ဘိုးဘိုး၊ ဂျပန်ရေချိုးသလို ရှင်းပါတယ်”
“ဟေ”

ဘိုးဘိုးက “ဟေ” ဟု အာမေဍိတ်သံပြုလိုက်ပေသည်။

“ဂျပန်ရေချိုးသလိုဝေါဟာရက လူလေးကို မွေးဖို့ နေနေ သာသာ ဘိုးဘိုးတို့တောင် ကာလသားအရွယ် ဒုတိယကမ္ဘာ

စစ်ပြီးစက ဝေါဟာရပါ၊ ဘယ်နှယ် လူလေးက ဒီဝေါဟာရ ကို သုံးလိုက်တာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်ကော လူလေးသိလို့လား”

“မသိဘူး ဘိုးဘိုး၊ ပို့ပို့ အဲဒီလိုသုံးလို့ ကျွန်တော် လိုက် သုံးတာ”

“ဟ ... ကောင်မလေးက မင်းထက်တောင် အသက်ငယ် သေးတာပဲဟာ”

“သူ့အိမ်မှာ သူ့အဘဆီ လာလည်ပြီး စစ်တုရင်ထိုးတဲ့ ဦးရွှေအိတ်၊ ဦးဖိုးမှန်တို့ဆီကတဲ့၊ သူတို့အချင်းချင်း ပြဿနာ တစ်ခုခုငြင်းကြပြီးရင် ရှင်းရဲ့လားလို့ ရယ်မောပြီး ပြန်ပြော တတ်တယ်တဲ့၊ ပို့ပို့ကလည်း အဓိပ္ပာယ်မသိပါဘူး၊ အဘိုးကြီး တွေ ပြောတာ ကြားပါများပြီး သူက လိုက်ပြောတဲ့သဘော ပါ၊ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဂျပန်ရေချိုးသလို ရှင်းတယ်လို့ ပြောတာလဲ ဘိုးဘိုး”

ဘိုးဘိုးက သဘောကျစွာ တဟဲဟဲ ရယ်လိုက်သေး သည်။

“ဘိုးဘိုးတို့မြန်မာပြည်မှာ တစ်ထောင့်ကိုးရာ လေးဆယ့်နှစ် ကနေပြီး တစ်ထောင့်ကိုးရာ လေးဆယ့်ငါးအထိ သုံးနှစ် တာကို ဂျပန်ခေတ်လို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ဂျပန်စစ်သားတွေ အများကြီးရောက်လာပြီး မြန်မာပြည်ကို ချုပ်ကိုင်တဲ့ ခေတ်ပေါ့၊ အဲဒီ ဂျပန်စစ်သားတွေဟာ ရေတွင်းမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ရေကန်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ လမ်းဘေးဘုံပိုင်မှာဖြစ်ဖြစ် ရေချိုးရင် အပေါ်ရောအောက်ရော ဘာအဝတ်မှမပါဘဲ ကိုယ့်တုံးလုံး ရေချိုးတတ်တယ် လူလေးရဲ့၊ အဲဒါကို အဲဒီလိုပြီး ဂျပန်

ရေချိုးသလိုရှင်းတယ်လို့ လူတွေက ဟာသဆန်ဆန် ခေါ်ဟာ
ရပြောကြတာပဲ လူလေးရ၊ အဲဒီခေတ်က လူရွယ်တွေက
အခု အဘိုးကြီးတွေ ဖြစ်နေတော့ အဘိုးကြီးအချင်းချင်း
စကားဖြစ်နေတာ”

“ဪ ... ဪ ... ဒီလိုလား”

“အေး ... ဒီလိုပဲ လူလေးရဲ့၊ ကဲ ... ဘိုးဘိုး တက်အိပ်
တော့မယ်၊ လူလေးလည်း ဂျပန်ရေချိုးသလို ရှင်းသွားပြီ
မဟုတ်လား”

ဇော်သစ်ဇော်သည် ဘိုးဘိုး စောဝဏ္ဏကို ပြုံးပြရင်း
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့သည်။

အခန်း(၃)

နောက်တစ်နေ့ ...

နေ့ခင်းမွန်းတည့် (၁၂)နာရီတွင် ဘိုးဘိုး မနက်စာ
စားသောက်အပြီး တစ်ရေးအိပ်သည်။

ကန်သာယာတွင် ပို့ပို့နှင့် မွန်းလွဲတစ်နာရီတွင် ဆုံ
ကြဖို့ ချိန်းထားသည်။

ဇော်သစ်ဇော်သည် နံရံတွင် ကပ်ချိတ်တားသော
သေနတ်တွေထဲမှ အိုဗာအံဒါ နှစ်လုံးပြုးကို ယူလိုက်သည်။

နှစ်လုံးပြုးဆိုပေမင် ရှေးခေတ်ရွာသူကြီးကို နှစ်
လုံးပြုးမျိုးမဟုတ်။

ခေတ်ပုံစံဖြစ်သည်။ ပြောင်းနှစ်လုံးသည် သူကြီး
သေနတ်လို ပြုးပြုးကြီး ယှဉ်နေသည်မဟုတ်။ အပေါ်တစ်လုံး
အောက်တစ်လုံး တပ်ထားသဖြင့် ပြောင်းရှည်ပုံသွယ်ပြီး လှသည်။
သူကြီးသေနတ်ပြောင်းလို ဗက်ပြီကြီးဖြစ်မနေ။ နှစ်ထပ်ပြောင်း
အရှည် သွယ်ပုံနှင့် ဒင်ချိုးထားပုံကလည်း လိုက်မကပ်သည်။

ဆိုဗာအံဒါ နှစ်လုံးပြူးသည် မြင်ရုံမျှဖြင့် လိုချင်ဖွယ် သဏ္ဌာန်ရှိနေပြီး ကျစ်လျစ်ခိုင်မာသည့်အသွင် ဆောင်နေသည်။

ဇော်သစ်ဇော် ကျည်ဆံဆယ်တောင်ယူသည်။ ကျည်တောင်ကြီးတွေမှာ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဆေးတောင့်တွေနှင့် တူသေးတော့သည်။ ကျည်အမျိုးအစားလည်း ကွဲလွဲသည်နှင့် အရောင်လည်း ကွဲပြားသည်။

အစိမ်း၊ အနီ၊ အပြာ သုံးမျိုး။

စရိပ်ကျည်၊ ကိုးလုံးကျည်၊ တစ်လုံးထိုးကျည် သုံးမျိုး ဖြစ်ပါ၏။ စရိပ်ကျည်သုံးတောင့်၊ ကိုးလုံးကျည် လေးတောင့်နှင့် တစ်လုံးထိုးကျည်သုံးတောင့် ယူလိုက်ပြီး ဂျင်းဂျာကင်တွင် လက်ဝဲအိပ်၊ လက်ယာအိတ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ နောက်အိတ်များတွင် အမှတ်အသားဖြင့် သုံးတောင့်စီ၊ လေးတောင့်စီ ခွဲထည့်ထားသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ပစ္စည်းစုံချိတ်ထားသော သားရေပြား ခါးပတ်ကိုပတ်သည်။ ဝေါ့ကင်ရှူးဖိနပ်အဟောင်းကြီးကိုစီးပြီး သံပရာခွံဦးထုပ် ဆောင်းထွက်ခဲ့သည်။

လွယ်လွယ်နှင့်ပင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မမေးမြန်းရဘဲ ပို့ပို့ ပြောထားသည့်အတိုင်း ပေါက်မြိုင်မှ မြောက်ဘက်သို့ တစိုက်မတ်မတ် လာခဲ့ရာ နာရီဝက်ပင် မကြာလိုက်။ ကန်သာယာသို့ ရောက်လာသည်။

မွန်းလွဲတစ်နာရီထိုးရန် ရှစ်မိနစ်ပင် လိုသေးသည်။

ကန်ဘေးက ကနစိုပင်ကြီး၏ ပင်စည်ကိုမှီ၊ ခြေတစ်ပက်ဆန့်၊ နောက်တစ်ဖက် ကွေးမတ်တတ်ရပ်ရင်း ပို့ပို့အလာကို မျှော်နေမိသည်။

တောသည် ငြိမ်သက်လှပါ၏။

မျှော်ရင်း စောင့်ရင်း ရပ်နေသည်မှီ တော၏သဘာဝ အသံတွေကို ဝီဝီပြင်ပြင် နားထဲတွင် ကြားနေရသည်။

ငှက်လေးများ အော်မြည်သံ။ လေတိုးသဖြင့် သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းများ အချင်းချင်း ပွတ်တိုက်သံ။

လျှိုမြောင်ဆီကလား၊ ချုံဖုတ်ချုံကွယ်ဆီကလား။ ဘယ်ကမှန်းမသိဘဲ အုခနဲ့ အုပ်ခနဲ့ အော်လိုက်သည့် အသံဗလံလေးတွေ စုံအောင်ကြားနေရသည်။

ဇော်သစ်ဇော် ကျောမှထားသော ကနစိုပင်ကြီးဆီသို့ ချိုးစိမ်းတစ်အုပ် ပျံသန်းလာသည်။ အကောင်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိအံ့ထင်သည်။

လက်ထဲက နှစ်လုံးပြူးကို စရိပ်ကျည်ထိုးပြီး ပစ်လိုက်လျှင် ချိုးစိမ်းအုပ်ထဲမှ အနည်းဆုံး လေး၊ငါး၊ခြောက်ကောင် ကျလာနိုင်သည်။

ချိုးစိမ်းသည် ရိုးရိုးချိုးအရွယ်ထက် အနည်းငယ်ပိုထွေးသည်။ အသားအရသာနှင့် နူးညံ့ပုံ အတူတူလောက်ဖြစ်သည်။ ချိုးစိမ်းက အရောင်အားဖြင့် အစိမ်းနုလေးမို့ ချိုးစိမ်းဟု ခေါ်ကြသည်။ တချို့ဒေသတွင် “ငှ” ဟုခေါ်ကြသည်။ ကိုယ်ထည်၊ နှုတ်သီး၊ အမြီး၊ လည်တိုင်ပုံသဏ္ဌာန်၊ ရိုးရိုးချိုးငှက်ပုံစံအတိုင်းဖြစ်ပါ ၏။

ချိုးစိမ်းတွေကိုကြည့်ပြီး လက်ယားပေမင့် ဇော်သစ်ဇော် မပစ်ရဲ။ သေနတ်သံက မြည်လွန်းလိမ့်မည်။ သေနတ်သံကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူတွေရှိနေက သိသွားမည့် လူတွေ သိသွားလျှင် ပို့ပို့ မလာရဘဲ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

တစ်နာရီကို ငါးမိနစ်စွန်းသွားလေပြီ။

“တစ်နာရီထိုးလို့မှ ပို့ပို့မလာရင် အစ်ကို အိမ်ပြန်တော့။ ပို့ပို့မလာဖြစ်တာလို့သာမှတ်”

ဟု မနေ့က ပို့ပို့ကပြောသည်။ ယခု တစ်နာရီကျော် သွားပြီ။ ပို့ပို့မလာဖြစ်တော့ ထင်ပါ၏။

ဇော်သစ်ဇော် စိတ်ထဲတွင် ဟာသွားသည်။ ပို့ပို့က မိမိကို အရေးတယူမထားဟုလည်း စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်သလို ခံစားရသည်။

“တောထဲကို အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း မဝင်နဲ့နော်”

ဟု ပို့ပို့ စိုးရိမ်စိတ်လေးနှင့် မှာလိုက်သည်ကို နားထဲတွင် ကြားယောင်မိသည်။

တမင်ကလာပင် ပို့ပို့ကို အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်လေး ဇော်သစ်ဇော် ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“သူ မဝင်နဲ့ဆိုလို့ကို ဝင်ပြလိုက်မယ်”

ဟု အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်ဖြင့် ကနစိုးပင်ရင်းမှခွာကာ မြောက်ဘက်တောနက်ရာဘက်သို့ ခြေလှမ်းရင်း ကနစိုးပင်တွင် နားနေသော ချိုးစိမ်းတွေကိုပစ်ရန် သေနတ်မြှောက်လိုက်သည်။

“ခုမှတော့ သူမှမလာတာ။ သေနတ်သံ ဘယ်သူကြားကြား”

ဟု စိတ်မှတ်ဖြင့် အပေါ်သို့ သေနတ်ကိုချိန်လိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရွှီး ... ဒေါက်”

သေနတ်မောင်းမဆွဲမီ ဇော်သစ်ဇော် မှီရပ်ခဲ့သော ပင်စည်ကြီးကို ရွှီးခနဲအသံဖြင့် ဒေါက်ခနဲ စိုက်လိုက်သည်ကို

ကြားရ မြင်ရသည်နှင့် ဇော်သစ်ဇော်သည် သေနတ်ပြောင်းကို ခြားလာရာလမ်းကြောင်းသို့ ပြောင်းချိန်လိုက်သည်။

“ဗျို့ ... ဆရာကြီးနဲ့ သေနတ်”

သေနတ်နဲ့ ဆရာကြီးကို တမင် ပြောင်းပြန်နောက် ပြောင်ခေါ်လိုက်သော ပို့ပို့၏ အသံလေး ချုံ့ကွယ်ကြားမှ ထွက်လာသည်။

“မပစ်လိုက်ပါနဲ့နော်။ ပို့ပို့ ကြောက်ပါရဲ့”

ကြောက်ပါရဲ့ဆိုသော စကားလေးကို တမင်တကာ လုပ်ပြောလျှင် တခြားတစ်ဖက်သား၌ အခံရခက်စေသော အဓိပ္ပာယ် တစ်မျိုး သက်ရောက်တတ်သည်။ ခင်မင်သော လူငယ်လူရွယ် အချင်းချင်း နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်ပြောသော စကားလေးဖြစ် ပါသည်။

အခု ချုံ့ကွယ်မှထွက်လာသော ပို့ပို့က တမင်တကာ လုပ်ပြောသော အသံလေးဖြင့်ပြောကာ ရယ်မောရင်း ထွက်လာသည်။

ကြည့်ပါ။ ကောင်မလေး အရမ်းချစ်စရာကောင်းနေပါ၏။ ယခုလောလောဆယ်တွင် ကောင်မလေး သိပ်ချော့သိပ်လှနေသည်ဟု မဆိုလိုပါ။ ချစ်စရာကောင်းခြင်းသည် သီးသန့် ဖြစ်ပါ၏။

ဂျင်းဆောင်းဘီအပြာလေးပင် ဝတ်ထားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် တစ်တိုင်းတည်းချုပ်ထားပြီး ပေါင်တံမှခြေသလုံး၊ ခြေမျက်စိအကျအထိ ပေါင်တံအရှိ၊ ခြေသလုံးအရှိအတိုင်း ချုပ်ထားသဖြင့် သူမ၏ပေါင်တံမှ ခြေသလုံးထိ သွယ်ကျသွားပုံ ထင်းခနဲ

ပေါ်သည်။ ဘောင်းဘီဝတ်လျှင် ဝမ်းဗိုက်စုသလောက် ကွယ်မရ။ အခု ပို့ပို့ဝမ်းဗိုက်လေးမှာ ပြားချပ် ရှပ်ဟတ်နေသည်။ ကင်းဗတ် ဖိနပ်အနက်ရောင်လေး စီးထားသည်။

စပိုရှပ်လက်တိုအနက်ပေါ်တွင် အမည်းရောင်သားရေ ပျော့ ဂျာကဝင်ဝတ်ထားသည်။

ဆံပင်ဟူသရွေ့ကို နောက်လှန်ပြီးထားကာ နောက် စေ့နေရာတွင်စုပြီး ကလစ်နှင့်ဖမ်းထားသည်။ မြင်းမြီးသဖွယ် ကျောဖုံးဆံပင်မှာ ခါးအောက် တင်ပါးစပ်အထိပင် ရောက်နေပါ ၏။

ဆံပင်အားလုံး နောက်လှန်ပြီးထားသဖြင့် နဖူးပြင်မှ အစ မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံး ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်နေသည်။ အထူး သဖြင့် ပည်းနက်သော စင်ရော်တောင်ပံကွေး မျက်ခုံးထူထူလေး နှင့် မျက်တောင်ကျောကြိုးများ ပိုမိုပေါ်လွင်နေပေသည်။

ခေါင်းတွင် ပျော့တီပျော့ဖတ် အဝါပုပ်ရောင် အဝတ် ဦးထုပ်လေး ရွဲ့တိရွဲ့စောင်း ဆောင်းထားသည်။

ပို့ပို့လက်ထဲတွင် ခူးလေးကို ကိုင်ထားသဖြင့် ဝါးကျည်တောက်မြားဘူးကို ကျောပိုးလွယ်ထားသည်။

လွယ်ထားသော သားရေမျှင်ကြိုးက စပိုရှပ်ဝတ်ထား သည့် သူမ၏ရင်ညွန့်ဖို့ဖို့လေးနှစ်ခုကြားတွင် ညက်နေသည်။

ပို့ပို့ကလည်း သူ့ဆီလျှောက်လာသည်။

သူကလည်း ပို့ပို့ဆီလျှောက်သွားသည်။

မကြာမီ ခုလတ်တွင် နှစ်ဦးသား မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိကြသည်။

“အစ်ကို မြောက်ဘက်တောထဲကို ဝင်တော့မလို့ မဟုတ် လား”

“အင်းပေါ့”

“ဒါဆို ပို့ပို့ သတိပေးထားတာကို တော်တော်ဂရုစိုက်သားပဲ”

“တမင်ကို အရွဲ့တိုက်ဝင်တာ”

“ဘယ်သူ့ကို ဘာလို့ အရွဲ့တိုက်တာတဲ့လဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ပို့ပို့ကိုပေါ့၊ ချိန်းတဲ့အချိန် ရောက်မလာ တော့ ပို့ပို့စကားအတိုင်း မလာတော့ဘူးလို့ တို့မှတ်လိုက် တယ်၊ ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲဖြစ်သွားတယ်၊ မွန်းလွဲတစ်နာရီ လွန်သွားပြီကိုး၊ တို့ရင်ထဲ ဟာရုံမကဘူး၊ မကျေနပ်သလို ခံစားရတယ်၊ ဒါကြောင့် မဝင်ပါနဲ့ဆိုတဲ့တောထဲကို ဝင်ဖြစ် အောင်ဝင်မယ်ဆိုပြီး စ၊ထွက်တာ၊ သေနတ်သံ ဘယ်သူ ကြားကြားဆိုပြီး ချိုးစိမ်းအုပ်ကို ပစ်မလို့ရွယ်တာ”

ပို့ပို့ ရင်ကလေးမို့တက်လာပြီး တဖြည်းဖြည်း ပြန် ပိန်သွားသည်။ တိတ်တနိုး သက်ပြင်းလေး ချလိုက်ခြင်းပါပေါ့။

“ပို့ပို့ တစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်အလိုကတည်းက ရောက် နေတယ် အစ်ကို”

“တကယ်”

“ဘာလို့ ပို့ပို့ကညာရမှာလဲ၊ ကနစိုးပင်အောက်မှာ အစ်ကို သေချာမှမကြည့်တာ”

ကနစိုးပင်အောက်ဆီသို့ ဇော်သစ်ဇော် လှမ်းကြည့် သည်။

“ဘာတွေလဲ အစ်ကို”

“ဘာမှမတွေ့ပါလား ပိုပို့”

“အစ်ကို့မျက်စိရှန်းတယ်၊ ဒီမျက်စိမျိုးနဲ့ တော့လိုက်ရင် ဘယ်လွယ်မလဲ၊ လာ ... ပိုပို့ပြမယ်”

ကနစိုးပင်ရင်းဆီသို့ နှစ်ယောက် လာခဲ့သည်။

ပိုပို့က အပင်အောက်တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုး

ပြသည်။

အနက်ရောင် နှင်းဆီပွင့်လေးတစ်ပွင့် မြေပြင်တွင် ရှိနေသည်ကို ယခုမှ ဇော်သစ်ဇော် တွေ့ရသည်။ နှင်းဆီပွင့်နက် လေးကို ဇော်သစ်ဇော် ကောက်ယူပြီး နာဖျားတွင် တေ့ကာ မွေးလိုက်သည်။

ရင်အေးသွားအောင် သင်းသင်းလေး မွေးရနံ့ရှူရ

ပါ၏။

“အစ်ကို့ကို ဒီကနစိုးပင်အောက်ကပဲ ပိုပို့ စောင့်နေတာ၊ အစ်ကို့ခြေသံမလဲဘူး၊ အစ်ကို့ခြေသံကို ပိုပို့ကြားတယ်၊ ပိုပို့အစ်ကို့ကို စ၊ချင်တာနဲ့ ကပျာကယာ ချုံကွယ်ဘက်ဆီ အကူးမှာ ဒီနှင်းဆီနက်ပွင့်လေး ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့တာ”

“ဘာလို့ ပိုပို့က ဝင်ပုန်းတာလဲ”

“ဩ ... ကြည့်၊ အစ်ကို့ကို စ၊ချင်လို့ပါလို့ ပြောသားနဲ့၊ နောက်တစ်ချက်က ခြေသံဟာ အစ်ကို့မဟုတ်ဘဲ ဒီပြင်လူ ဖြစ်နေရင် အဲဒီလူဟာ ပိုပို့အတွက် အန္တရာယ်လားလို့ တွေ့ ပူရသေးတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ဝင်ပုန်းလိုက်တာ”

ဇော်သစ်ဇော် ကျေနပ်စွာပြုံးသည်။

စ၊ချင်၍ ပုန်းသည်ဆိုခြင်းမှာ သာမန်မိတ်ဆွေအဆင့် ထက် ကျော်လွန်လေပြီဟု ဇော်သစ်ဇော်က ကိုယ်လိုရာ ဆွဲတွေး ပြီး ကျေနပ်စွာပြုံးမိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဒါဖြင့် ပုန်းနေရာကနေ တို့ကို ချောင်းကြည့်နေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့”

“ချောင်းကြည့်တော့ ဘာတွေမြင်လဲ”

“ရေတွေ”

“အာ ... ဒီနေ့ ပိုပို့တအားနောက်နေပါလား”

“လာ ... တောထဲဝင်ကြမယ်”

နှစ်ဦးသားယှဉ်ပြီး မြောက်ဘက်တောင်တန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ယှဉ်တွဲလျှောက်ရင်း ပိုပို့က ဇော်သစ်ဇော် ကိုင်လာ သော သေနတ်ကို သေချာကြည့်သည်။

“အစ်ကို့ကို တစ်ခုပြောမယ်”

“တစ်ခုမဟုတ်ဘူး၊ ကြိုက်သလောက်ပြော၊ တို့နားထောင်ဖို့ အသင့်”

“အစ်ကို့သေနတ်က ပစ်မလွဲသေနတ်ပဲ၊ ကျည်တစ်တောင့် ထဲက ခဲသီးတွေ အများကြီးထွက်ပြီး သားကောင်ကို ထိမှာသေချာတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ တို့မှာ စရိပ်ကျည်တောင့်ရော၊ ကိုးလုံးကျည် ရော ပါလာတယ်”

“ဒါဆို ယုန်တို့၊ ငှက်တို့ မပစ်ပါနဲ့အစ်ကို”

“ဘာလို့လဲ”

“သူတို့အတွက် ဒီသေနတ်နဲ့သာပစ်ရင် ပြေးဖို့ ပျံဖို့ အခွင့်အရေးမရဘဲ ထိသွားမှာ သေချာနေလို့”

“အို ... တောပစ်ထွက်မှတော့ သားကောင်ကိုထိဖို့ အဓိက မဟုတ်လား”

“အဲဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဒီလိုသာဆို တောထဲဝင်ပြီး ဘာလို့ အပင်ပန်းခံပစ်နေမလဲ၊ အစ်ကိုတို့ ပိုက်ဆံချမ်းသာ တာပဲ၊ ကြက်ခြံကကြက်တွေဝယ် တိုင်မှာ ကြီးချည်ပြီး ပစ်ပေါ့ အစ်ကို”

“ဟာ ... ပို့ပို့ပြောတာ တို့အတွက် အောက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ အစ်ကို၊ အဘဆိုရင် ငှက်တို့၊ ယုန်တို့ဆို မပစ်ဘူး၊ ဒါတောင် ခူးလေးနဲ့နော်၊ သေနတ်နဲ့မဟုတ်ဘူး၊ အဘကပြောတယ်၊ အသက်တစ်ချောင်း သေရခြင်းအတူတူ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးမများတဲ့ အကောင်ငယ်လေးတွေကို ဘာလို့ပစ်မလဲတဲ့၊ သမင်တို့၊ ဒရယ်တို့ဆိုရင် အသက်တစ် ချောင်းပစ်သတ်ရပေမယ့် သူ့အသားကို ကိုယ့်ဟင်းစားသာ မကဘူး၊ အခြောက်လှမ်းပြီး ရောင်းစားလို့ရအောင် အသား တွေ ပိသွားလို့က ထွက်တယ်တဲ့”

“ဒါတော့ ပို့ပို့အဘက စီးပွားရေးအရကိုး”

“စီးပွားရေးအရမဟုတ်ဘဲ အဘက သတ္တဝါနဲ့လက်နက်နဲ့ မမျှရင် မပစ်ဘူးအစ်ကို၊ ဥပမာဆိုပါတော့၊ လိုအပ်လို့ ငှက်ပစ်ရမယ်၊ ယုန်ပစ်ရမယ်ဆိုရင် လောက်စလုံးနဲ့ လောက်လေးကိုပဲ သုံးတဲ့သဘောပြောတာပါ၊ အစ်ကို

သေနတ်ကြီးနဲ့ဆိုတော့ သတ္တဝါနဲ့ လက်နက်နဲ့မမျှဘူး၊ မတရားဘူးပေါ့ အစ်ကို”

“အင်းလေ ထားပါတော့၊ တို့ ငှက်တွေ ယုန်တွေမပစ်တော့ ပါဘူး၊ အကောင်ကြီးကြီးတွေမှ ပစ်တော့မယ်၊ ဒါထက် ပိုပိုကို တို့ ပြောစရာရှိတယ်”

“အဲ ... ဘာတွေ ပြောမလို့လဲ၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောနဲ့ နော် အစ်ကို”

အတွင်းရှိ ပြင်ပမဆောင်နိုင်။ အိုးမလုံ အုံ့ပွင့်။

မလုံတဲ့အိုး တုတ်နဲ့ထိုးဆိုသည့် စကားပုံများ ရှိသည်။

အဓိပ္ပာယ်မှာ အတွင်းဓာတ်ခံတစ်ခုခုရှိနေလျှင် ယင်းဓာတ်ခံနှင့် သွယ်ဝိုက်၍ဖြစ်စေ၊ ပြောကြားလာလျှင် မိမိစိတ်ရင်းဓာတ်ခံ မျှို သိပ်ထားရာမှ တစ်ခွန်းတစ်စဖြစ်စေ၊ သိသိသာသာကြီးဖြစ်စေ အလိုလို မိမိဘက်မှ ပေါ်သွားသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်ပါ၏။

ကောင်မလေး ပို့ပို့တွင်လည်း အစ်ကိုဇော်သစ်ဇော် အပေါ်တွင် နှလုံးသားရေးရာလေးများ ရင်ထဲတွင် ရှိနေပြီးသား ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ပြီး နဂိုကမှ စိတ်မလုံဖြစ်နေသည့် လူပျိုလေးနှင့် အပျိုလေးတွင် လူပျိုလေးက ပြောစရာရှိတယ်ဟု စကားစသည်နှင့် မေတ္တာကစား ဖွင့်ဟတော့မှာဟု တင်ကြိုတွက်မိတတ်သည်။

ဘာပြောပြော ဇော်သစ်ဇော်ရင်ထဲ ကြည်နူးသွား သည်။ မိမိအပေါ်တွင် ပို့ပို့နှလုံးသားထဲ၌ မေတ္တာရိပ်လေး ဟပ် နေပြီဖြစ်ကြောင်း တင်ကြိုအကဲခတ်လိုက်ရသည့်အတွက် ကြည်နူး လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“တို့ပြောမှာက ဘိုးဘိုးနှင့် ပို့ပို့တို့ အဘအကြောင်းပါ”
“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မြန်မြန်ပြော”

ဇော်သစ်ဇော်က ဘိုးဘိုးစောဝဏ္ဏ ပြောသမျှတွေကို
ပြောပြသည်။

ကိုအောင်ကွန့်က အဘဦးလူမော်ကို တစ်ဆင့်ပြန်
ပြောရာ၌ အဓိပ္ပာယ်တွေ လွဲမှားနေသည့်အကြောင်း သေချာရှင်းပြ
သည်။

နာရီဝက်နီးပါးကြာအောင် ဇော်သစ်ဇော်က ဘိုးဘိုး
၏ စိတ်ရင်းသဘောထားနှင့် အဘ ဦးလူမော်အပေါ်တွင် ဘိုးဘိုး၏
အမြင်တို့ကိုလည်း ပြောပြသည်။

“ဒါဆို သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ အဘကို ပို့ပို့ သေချာပြော
ပြမယ်၊ အစ်ကိုရဲ့ဘိုးဘိုးက ဒီအတိုင်းပြောတယ်လို့နော်”

“အင်း ... ပို့ပို့ရဲ့ဘိုးဘိုးက ဒီအတိုင်း ပြောတယ်လို့
အဘကို ပြောလိုက်ပေါ့”

“ဘာ ... ပို့ပို့ရဲ့ဘိုးဘိုးလဲ”

ဇော်သစ်ဇော် ရယ်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးကို
အလစ်တွင် ဝင်တွယ်ကြည့်သည်။ မရ။

ကောင်မလေးက ချက်ချင်း အကဲဖမ်းမိပြီး ဘာ ...
ပို့ပို့ရဲ့ဘိုးဘိုးလဲဟု ပြန်မေးသည်။

“ဪ ... ပို့ပို့ရယ်၊ မြန်မာလူမျိုးမှာ ဦးလေးအရွယ်
ဦးလေး၊ အဘအရွယ် အဘ၊ အဘိုးအရွယ် အဘိုးလို့
ခေါ်နေကြတာပဲဟာ၊ အစ်ကိုဘိုးဘိုးကို ပို့ပို့ဘိုးဘိုးလို့ပြော
ရင်လည်း မှားတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟင်းနော် ... အစ်ကိုက ရန်ကုန်သား၊ စကားအားကြီး
တတ်တယ်”

“ဟင်းနော် ... ပို့ပို့က ပေါက်မြိုင်သူ၊ အီးတဘူဘူပေါက်
တယ်”

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်း၊ ညစ်တီးညစ်ပတ် ရှက်စရာ”

ကောင်မလေး ရှက်သွားသည်။

ရှက်ရမ်းလေးဖြင့် ဇော်သစ်ဇော်၏ကျောပြင်ကို သူမ
၏ လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် ထုနှက်တော့သည်။

ဇော်သစ်ဇော် လွတ်ခနဲ ဗလွတ်ရွတ်တပြောစဉ်က
တော့ စကားကာရံကိုလိုက်ပြီး ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

သို့သော် မိမိစကားကြောင့် ပို့ပို့က ရှက်ရမ်းလေး
လက်သီးဆုပ်နှင့် ထုသောအခါ လွန်မင်းစွာ ကျေနပ်ကြည်နူးသွား
ရပြန်တော့သည်။

အမျိုးသမီးငယ်လေးများ၏ သဘာဝမှာ မိမိ၏
ချစ်သူကဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် မိမိနှင့် အလွန်အမင်း ခင်မင်ရင်း
နှီးသူကဖြစ်စေ၊ မခံချင်အောင်ပြောလာလျှင် လက်သီးလေးများ
ဖြင့် ထုခြင်း၊ ဆွဲဆိတ်ခြင်းများ ပြုမူတတ်ကြသည်။

ဒါဆို ...

ယခု ပို့ပို့သည် ဇော်သစ်ဇော်အား ရင်ထဲက ချစ်သူ
ဟု မှတ်ယူလေပြီလား။ သို့မဟုတ် အလွန်အမင်း ခင်မင်ရင်းနှီး
သူဟု မှတ်ယူလေသလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇော်သစ်ဇော် ရင်ထဲတွင် ကြည့်နူးခြင်း၊
ပီတိဖြစ်ခြင်းတို့မှာ အရှိန်အဟုန်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဖိန်းဖိန်း
တက်လာပါလေ၏။

“တို့ကို လက်သီးနဲ့ထုတာ ပန်းနဲ့ပေါက်တယ်ထင်တာပါ၊
ပို့ပို့လက်သီးလေးတွေ နာသွားမှာပဲ စိုးရိမ်ပါတယ်”

ပို့ပို့ အထုရပ်လိုက်သည်။ ဇော်သစ်ဇော်ကို မျက်
စောင်းလေးထိုးသည်။

ချစ်စရာမျက်စောင်းလေးပါပေ။

“ဪ... နောက်တစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ ဂျပန်ရေချိုးသလို
ရှင်းတယ်ဆိုတာလေ၊ အဲဒါ ဘိုးဘိုးကို တို့ မေးကြည့်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘာတဲ့လဲ၊ ပို့ပို့ သိချင်လိုက်တာ၊ အဘကို
မေးတော့ မပြောဘူးလေ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ သမီးနဲ့အေ၊ မောင်နဲ့အေ ပြော
ပြရမှာ ခက်ခဲတဲ့စကားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တို့က ပို့ပို့ကိုပြောမယ်၊
မောင်နှမမှ မဟုတ်တာ”

ဇော်သစ်ဇော် ဘိုးဘိုးပြောသည့်အတိုင်း ရှင်းပါ
တယ် ဂျပန်ရေချိုးသလိုပါပဲ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြောပြလိုက်သည်။

ကောင်မလေး ဟိုဘက်လှည့်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ်ပေ
သည်။

“ဘိုးဘိုးပြောတာ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ် ပို့ပို့၊
စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်”

“ဟုတ်လား ဒါဖြင့် ပြောလေ၊ အစ်ကို့ရဲ့ဘိုးဘိုးက စိတ်
ရွှင်စရာလေးတွေ ပြောတတ်တယ်နော်”

“အင်းပေါ့၊ အခုပြောမယ့်ဟာက တကယ့်အဖြစ်အပျက်
တဲ့၊ ပို့ပို့ ပျဉ်းမနား ခဏခဏရောက်ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ခဏခဏတော့ မရောက်ဖူးဘူး၊ အဘက သွားတဲ့အခေါက်
တိုင်း မခေါ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နှစ်ကို နှစ်ခါသုံးခါလောက်
တော့ ရောက်ပါတယ်”

“အဲဒီ ဦးရွှေဖြိုးနဲ့ ဒေါ်ငြိမ်းအိပေါ့”

ဇော်သစ်ဇော်က ဦးရွှေဖြိုးနဲ့ ဒေါ်ငြိမ်းအိအကြောင်း
စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောပြပေသည်။

ပို့ပို့မှာ မည်းနက်ထူထဲသော မျက်ခုံးလေးများ ပင့်
သွားလိုက်၊ မျက်တောင်ကော့နှင့် မျက်ဝန်းအစုံ ပုတ်ခတ်ပုတ်
ခတ်ဖြစ်သွားလိုက်ဖြင့် စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်ပေသည်။

ပြောဆိုခြင်း ဆုံးသွားသည်။

ပို့ပို့ ဇော်သစ်ဇော်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး တခြား
ဘက် မျက်နှာလွှဲသွားကာ မပွင့်တပွင့်လေသံလေးဖြင့် ပြန်မေး
လိုက်သည်။

“အစ်ကို့ဘိုးဘိုးက ဘာနဲ့ စကားစပ်ပြီး ဦးရွှေဖြိုးနဲ့
ဒေါ်ငြိမ်းအိအကြောင်း ပြောတာလဲဟင်”

“ဒါကတော့ တို့က ဘိုးဘိုးကို မေးမိတာကိုး၊ ရင်ထဲက
မေတ္တာဟာ ခုတွေ့၊ ခုမေတ္တာရှိဖြစ်သွားရင် အဲဒီမေတ္တာကို
အပေါ်စားဆန်တယ်လို့ မစွပ်စွဲနိုင်ဘူးလားလို့ မေးတာ၊
ဒီတော့ ဘိုးဘိုးက ဦးရွှေဖြိုးနဲ့ ဒေါ်ငြိမ်းအိတို့အကြောင်း
ပြောတာပဲ၊ ဘိုးဘိုးရဲ့ခံယူချက်က ရင်ထဲကမေတ္တာဆိုတာ
ကာလအပိုင်းအခြား သတ်မှတ်မှုနဲ့ မဆိုင်တာဘူးတဲ့၊ ဆုံ

စည်းကြဲတဲ့ ဖြစ်ရပ်ပေါ်မှာ မူတည်ပြီး နှလုံးသားထဲက အချစ်ပေါက်ကွဲတာပဲတဲ့”

ရှုးခနဲ အတိအလင်းပင့် ယခုတစ်ခါတော့ ပို့ပို့က သက်ပြင်းချလိုက်ပေသည်။

“ကဲပါ အစ်ကိုရာ၊ ပို့ပို့တို့ တောလည်ထွက်လာတာပဲ၊ အကောင်ဗလောင်လေးရှာပြီး ပစ်ကြစို့နော်”

ပို့ပို့စကားဖြတ်လိုက်ပြီး အတူဘေးတိုက် ယှဉ်သွားရာမှ ရှေ့သို့တက်သွားသည်။ ဇော်သစ်ဇော်က နောက်မှ လိုက်သည့် ပုံစံဖြစ်သွားသည်။ ကိုက်ငါးဆယ်လောက် ရောက်လာသည်။

ပို့ပို့သည် လမ်းဘေးစုံစွတ်နေသော မြေကြီးဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး ငုံ့ကြည့်သည်။

“အစ်ကိုလာကြည့်”

ဇော်သစ်ဇော် ခူးကွေးထိုင်ပြီး ပို့ပို့ပြသည်ကို ကြည့်သည်။

“တောဝက်ခြေရာတွေလေ၊ အုပ်လိုက်ကြီး အစ်ကို၊ ခြေရာတွေကို ရှုပ်နေတာပဲ၊ ဟိုမှာကြည့်ဦး အစ်ကို”

ပို့ပို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြရာသို့ ဇော်သစ်ဇော် ကြည့်သည်။

“မစင်စွန့်ထားခဲ့တာတွေလေ၊ အနည်းဆုံး ငါးကောင်ထက် မနည်းဘူး အစ်ကို၊ ဝက်သိုးခေါင်းဆောင်ဖြစ်မယ်၊ အစ်ကို၊ သေနတ်မှာ ကျယ်ပြန့်ကျယ်ဆံ ထိုးမထားနဲ့ အစ်ကို၊ တောဝက်က အခေါက်ထူတယ်၊ ခဲကျည်သေးသေးလေးတွေဆို ထိလည်းအရာမရောက်ဘူး၊ ဒီတောဝက်အုပ်စု၊ ဒီအနီးအနားမှာပဲ ရှိနေဦးမှာ”

ပြောပြောဆိုဆို ပို့ပို့သည် ဝါးကျည်တောက်ကို ကျောလွယ်ရာမှ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ရွှေ့ပြီး စိတ်ကြိုက် မြားတစ်စင်း ထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အရှည်တစ်ပေခန့်ရှိသည့် သုံးမတ်လုံး ပိုက်လုံးကိုထုတ်ပြီး ရွေးထားသောမြားကို ပိုက်ထဲသို့ အလိုက်သင့် ထည့်သွင်းလိုက်သည်။

မူတ်ပြောင်းကို အသင့်ပြင်ထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ခူးလေးကိုလည်း ညှို့ဆွဲတင်ထားသည်။

ဇော်သစ်ဇော်သည် အပေါ်ပြောင်းတွင် တစ်လုံးထိုးကျည်သွင်းပြီး အောက်ပြောင်းတွင် ကိုးလုံးကျည်သွင်းထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ချုံတွေထဲမှ ဂစ်ဂစ် ... ဂစ်ဂစ် နှင့် အသံတွေကြားရသည်။

“လာ ... လာ အစ်ကို၊ အကားအကွယ်တစ်ခုခုဆီပြေးမှ၊ တောဝက်လိုက်ရင် ဝါးလုံးထိုး တည့်တည့်ကြီးအရှိန်နဲ့ လိုက်တာ၊ ဒီလိုအုပ်စုနဲ့လာရင် အုပ်စုခေါင်းဆောင် ဝက်သိုးကိုလည်း ကြောက်ရတယ်၊ သင်းကွဲဝက်ကိုလည်း ကြောက်ရတာပဲ”

တကယ်အရေးကြုံလာသည့် သဘောပင်။

ပို့ပို့ကပင် ဇော်သစ်ဇော် လက်ကိုဆွဲကာ ပင်စည်ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ပို့ပို့က ဇော်သစ်ဇော်ထက် ပိုပြီး တောလိုက်အတွေ့အကြုံရှိပေသည်။

မကြာလိုက်ပါချေ။ ထင်သည့်အတိုင်းပင်။

တောဝက်အုပ်သည် ချုံထဲမှ ထွက်လာသည်။ ထိုအုပ်ထဲမှ ခေါင်းဆောင် ဝက်သိုးကြီးသည် မှန်တေတေအကြည့်ဖြင့် ဇော်သစ်ဇော်နှင့် ပို့ပို့ ပြေးသွားသည်ကိုကြည့်ကာ ရှူးခနဲ အပြေးလိုက်လာတော့သည်။

နစ်ယောက်သား အားသွန်ပြေးပြီး သစ်ပင်ကြီးဆီရောက်မှ ပင်စည်ကိုကွယ်ပြီး ပြန်ကြည့်သည်။

ဝက်သိုးကြီး အရှိန်နှင့်ပြေးလာသည်မှာ နီးကပ်လာပြီ။

“အစ်ကို ... ပစ် ... ပစ်၊ ပို့ပို့၊ ဒူးလေးက မြားမတင်ရသေးလို့”

“ဒိုင်း”

ဇော်သစ်ဇော်သည် တစ်ရှူးထိုးပြေးလာသော ဝက်သိုးအား တည့်မတ်စွာချိန်ရင်း မိရာမောင်းခလုတ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

ဝက်ကြီးသည် ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားသော်လည်း ချက်ချင်း ကုန်းထကာ ပြေးမြဲပြေးလာသည်။

ဇော်သစ်ဇော် ဆွဲလိုက်သော ခလုတ်မောင်းမှာ ကိုးလုံးကျည်ထည့်ထားသော သေနတ်၏ အောက်ဘက်ပြောင်းဖြစ်သွားသည်။

ကျည်တောင့်ထဲမှ ခဲသီးကိုးလုံးထွက်လာပြီး တောဝက်သိုးကို ထိမှန်သည့်ခဲသီးက ထိမှန်ပြီး လွဲချော်သည့်ခဲသီးက လွဲချော်သွားပုံရသည်။ ကိုးလုံးကျည်၏ ထိချက်များ ဗုန်းဗုန်းလဲ မသေနိုင်သည်မို့ ဝက်သိုးကြီး ပြန်ထလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝှတ်”

ပို့ပို့ မှုတ်လိုက်သော မှုတ်ပြောင်းမှ မြားသည် ဝှတ်ခနဲ အသံနှင့်အတူ ထွက်သွားကာ ဝက်ကြီး၏ မျက်စိနှစ်လုံးကြား အလယ်တည့်တည့်သို့ စိုက်ဝင်သွားသည်။

ချက်ချင်းတော့ မလဲသေး။ ရှေ့သို့ဆက်ပြေးလာရင်း သိသိသာသာ အပြေးနှုန်း လျော့သွားရုံမက နောက်ဆုံး တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းရင်း သစ်ပင်ကြီးနှင့် လေးငါးပေးကွာတွင် ဝက်သိုးကြီး ခွေခနဲ လဲကျသွားပြီး စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ငြိမ်သွားသည်။

“အစ်ကို ... အစ်ကို လာပြန်ပြီ၊ နောက်တစ်ကောင်၊ ပစ်ပစ်”

ဟုတ်ပါ။ ဝက်အုပ်စုရှိနေသော ချုံပုတ်ဆီမှ မဟုတ်ဘဲ ဆားဘက်မှဝင်လာသော နောက်ထပ် ဝက်သိုးကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်ပေသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ဇော်သစ်ဇော် ပထမအတွေ့အကြုံ ရထားပြီးမို့ သွေးအေးပေသည်။

“ပို့ပို့ အပင်ကြီးကွယ်နေ”

ပို့ပို့ကို စိုးရိမ်စွာ တောဝက်ကြီးလာရာမှ တည့်တည့်ပင်စည်၏ နောက်ကွယ်သို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။

ပြီး ဇော်သစ်ဇော်သည် ပခုံး၌ ဒင်ထောက်ခါ အသက်ရှူအောင့်ထားပြီး ဝက်ကြီး၏ခေါင်းတည့်တည့်ကို ချိန်ထားသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မျက်စိက သစ်ပင်ကြီး၏ အပေါ်သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို လှမ်းကြည့်ပြီးသားဖြစ်သည်။

တောဝက်ကြီးပြေးလာသည့် ဆယ့်ငါးပေအကွာ
လောက်ရောက်မှ ဒိုင်းခနဲ မောင်းကို ဆွဲဖြတ်လိုက်သည်။

ဝက်၏နဖူးတည့်တည့်ကြီးကို တစ်လုံးတည်းသော
ခဲသီးက စိုက်ဝင်သွားပါ၏။

ဝက်ကြီး ဖင်ထိုင်ကျသွားသော်လည်း တုံးလုံးလဲ
မသွားသေးဘဲ သွေးရူးသွေးတန်း ပြန်ထပြေးဝင်လာသည်။

ဇော်သစ်ဇော်က သေနတ်ကို မြေသို့ပစ်ချပြီး စော
စောက ကြည့်ထားသော သစ်ကိုင်းကို လှမ်းခုန်ဆွဲကာ ခြေနှစ်
ဖက်ကို မြှောက်တင်ထားလိုက်သည်။

တောဝက်ကြီးသည် သွေးရူးသွေးတန်း မမြင်မကန်း
ပြေးလာပြီး သူ့နှုတ်သီးနှင့် သစ်ပင်ကြီးကို တည့်တည့်ဝင်တိုးပြီးမှ
တုံးလုံးလဲကျ ငြိမ်သက်သွားပေတော့သည်။

ဇော်သစ်ဇော် သစ်ကိုင်းမှ ပြန်ခုန်ဆင်းပြီး ပထမ
ဦးစွာ ပို့ပို့ရှိရာ ပြေးသွားပြီး ပို့ပို့ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ပို့ပို့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

ပို့ပို့က မျက်ဝန်းစုံဖြင့် ကြည့်ရင်း ဦးခေါင်းလေး
ခါပြလိုက်သည်။

“တကတဲ ပို့ပို့ပြောတာ အရမ်းမှန်ပဲ၊ တစ်လုံးထိုး ကျည်ဆံ
နဲ့ နဖူးတည့်တည့်ကြီးထိတာတောင် ဆက်ပြေးလာသေး
တယ်၊ တော်တော်အသက်ပြင်းတဲ့ကောင်”

ကျန်အုပ်စုဝက်များသည် သေနတ်သံ နှစ်ချက်ကြား
ရပြီးသည်နှင့် တောထဲသို့ အော်ဟစ်ပြေးဝင်သွားကြတော့သည်။
ဝက်မတွေနှင့် ဝက်ပေါက်ငယ်လေးများ ဖြစ်ပေမည် ထင်ပါ၏။

ဟိုဘက်တစ်ကောင်၊ သည်ဘက်တစ်ကောင် ဝက်
သေနတ်ကောင်ကြား ပင်စည်ကိုမှီပြီး ပို့ပို့နှင့် ဇော်သစ်ဇော် ထိုင်
လိုက်ကြသည်။

“နည်းတဲ့ကောင်ကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ကောင်ကို
အချိန်သုံးလေးဆယ်စီလောက်ရှိမယ်၊ အစွယ်ကြီးတွေ
ကြည့်စမ်း အစ်ကို၊ လက်ညှိုးလောက် ရှည်ငေါနေပြီ၊
ဒီအစွယ်ကြီးတွေနဲ့ အပက်ခံလိုက်ရရင်တော့”

ပို့ပို့က ဆက်မပြောဘဲ ပခုံးလေးသာတွန့်ပြလိုက်
သည်။

“ပို့ပို့က သိပ်သိတာပဲနော်၊ ဝက်ခြေရာတွေ ကြည့်ကတည်း
က အန္တရာယ်ပေးမယ့်ဝက်ကြီးနှစ်ကောင်လို့ ပို့ပို့ ပြောတဲ့
အတိုင်း တကယ်ပဲ နှစ်ကောင် ထွက်လာတယ်နော်၊ သို့ပို့
ဘယ်လိုသိသလဲ”

“အဘ ပြောထားတာလေ၊ အုပ်စုနဲ့နေတဲ့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်
တွေမှာ များသောအားဖြင့် ခွန်အားကြီးပြီး အတိုက်အခိုက်
တော်တဲ့ အထီးကောင်က ခေါင်းဆောင်လေ့ရှိတယ်တဲ့၊
ဆင်တွေမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲတဲ့”

“ဟိုတခြားတစ်ကောင်ကကော”

“အဲဒီအကောင်က သင်းကွဲကောင်တဲ့၊ သူတို့သဘာဝအရ
ပေါ့ အစ်ကို၊ အုပ်စုခေါင်းဆောင်ဖြစ်ချင်တဲ့ အထီးကောင်
တွေဟာ သူတို့ချင်း တိုက်ခိုက်ကိုက်ခဲရတယ်၊ နေ့ကဆုံး
ရှုံးတဲ့အကောင်က အုပ်စုထဲက ထွက်သွားရတယ်၊ အုပ်စုထဲ

ကို နိုင်တဲ့ခေါင်းဆောင်က အဝင်မခံတော့ဘူးလေ၊ ဝင်လာတာနဲ့ ထပ်ပြီးကိုက်တယ်၊ တိုက်တယ်၊ ရွံးသွားတဲ့ ကောင်ကို သင်းကွဲကောင်လို့ခေါ်တယ်၊ အုပ်စုအသင်းထဲက ကွဲသွားတဲ့အကောင်လို့ ပြောရမလားမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီသင်းကွဲကောင်က အဝေးကို ထွက်မပြေးဘူး၊ အုပ်စုနဲ့ မလှမ်းမကမ်းနေရာကနေပြီး အုပ်စုသွားရာနောက်ကို လိုက်နေတာပဲ၊ ဒါကြောင့် တောဝက်အုပ်စုလိုက်တွေ့တာနဲ့ အန္တရာယ်နှစ်ကောင်လို့ ပိုပိုပြောနိုင်တာပါ။”

“ဪ ... ဪ”

စကားပြောနေစဉ်တစ်လျှောက်လုံး ဇော်သစ်ဇော်၏ လက်တစ်ဖက်က ပိုပို၏ ပခုံးပေါ်သို့ ကျောငိုက်ပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သည်။

ပိုပိုက စကားအဆုံးတွင် သူမ၏ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဇော်သစ်ဇော်၏ လက်ကို ညင်သာစွာပင် ဖယ်ရှားလိုက်သည်။

“မီးဆိုတာ မလောင်ခင်က တားတာဟာ အကောင်းဆုံးပါ အစ်ကို၊ လောင်ပြီးမှဆိုရင် အပူငြိမ်းအောင်လုပ်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး၊ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ သိပ်ပြင်းထန်ကုန်မယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုပိုကို တုံ့ချစ်တယ်၊ ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲချစ်တာ၊ ဒီအရွယ်အထိ ပိုပိုကို ချစ်မိတာမျိုး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ တို့ မချစ်ဖူးဘူး၊ ဘုရားမှာ ကျမ်းကျိန်ပြောရမလား၊ ဘုရားမှာသာ သစ္စာတိုင်ပြီး ပြောရမလား”

“မချစ်နဲ့ အစ်ကို”

“ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ ကြင်နာခြင်း ဆိုတာတွေဟာ နှလုံးသားထဲက အလိုလိုဖြစ်လာတာတွေပါ ပိုပို၊ ချစ်တာကို မချစ်နဲ့လို့ ဓားမိုးပြီး ဟန့်တားတော့ကော ရမလား၊ အဲ... ကိုယ်အမူအရာအားဖြင့်တော့ ကြောက်လို့ မချစ်တဲ့ဟန်ဆောင်ချင်ဆောင်လို့မရယ်၊ နှလုံးသားထဲက ချစ်နေတာကိုတော့ ဓားမိုးရုံမကလို့ အမြောက်ကြီးနဲ့တော့ချိန်ထားတောင် မရပါဘူး”

“မချစ်ပါနဲ့ အစ်ကို၊ ပိုပို ထပ်တလဲလဲပြောပါမယ်၊ ပိုပိုကို မချစ်ပါနဲ့ ညက အဘကလည်း ပြောတယ်၊ လုံမလေးဇော်သစ်ဇော်ကို မချစ်နဲ့တဲ့”

“ဟင် ... အဘဦးလူမော်က ဘယ်လိုကြောင့် ဝင်ပြောတာလဲ”

“အဘက သူကိုယ်တိုင် အိမ်ထောင်မပြုတဲ့ လူပျိုကြီးပေမယ့် သိပ်လက်ခတ်ကောင်းတယ် အစ်ကို၊ ညက ပိုပိုက အဘကိုပြောတယ်၊ ဒီနေ့ နေ့လယ် အစ်ကိုနဲ့အတူတူ တောပစ်သွားမလို့လို့”

“ပိုပို အဲဒီလို အဘကို ပြောရဲတယ်နော်”

“ဒီအရွယ်ထိ အဘမသိအောင် တိတ်တိတ်ခိုးလုပ်တာမျိုး ပိုပိုမှာ လုံးဝမရှိဘူး အစ်ကို၊ အဘကလည်း ပိုပိုရဲ့ဆန္ဒကို ဒေါမာန်နဲ့ ဟန့်တားတာမျိုး တစ်ခါမှ မပြုလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြောပြလျက်နဲ့ ပိုပိုဆက်လုပ်ရင်လည်း အပြစ်မပြောဘူး၊ အဲ... အဘ စိတ်

မကောင်းတော့ဖြစ်တယ်၊ ပို့ပို့ကလည်း အဘရိုက်တာကို ခံချင်သေးတယ်၊ အဘ စိတ်မကောင်းမှာ အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ”
“ဒါဆို အခု အဘ ဒီကိုလာဖို့ သဘောတူလွှတ်လိုက်တာ ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲနော် ပို့ပို့”

“ပို့ပို့ သွားချင်သွားတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဇော်သစ်ဇော်ကို မချစ်နဲ့တဲ့၊ ပို့ပို့ကပြန်ပြောတယ်၊ ဟာ ... အဘကလည်း ပို့ပို့တို့ ဘာမှ မဖြစ်ကြပါဘူးဆိုတော့ အဘက သက်ပြင်းချရင်း ပြောတယ်၊ အဘသိတယ် လုံမလေးတဲ့၊ ဇော်သစ်ဇော်ရဲ့ မျက်စိနဲ့ လုံမလေးရဲ့မျက်စိကို အဘမြင်တာနဲ့ လုံမလေးတို့ ကိုယ်စီ ရင်ထဲနလုံးထဲမှာ ဘယ်လိုတွေ့ရှိနေတယ်ဆိုတာ အဘ ခန့်မှန်းနိုင်တယ်၊ အခု လုံမလေးပြောသလို ဇော်သစ်ဇော်နဲ့ ဘာမှ မဖြစ်တဲ့အတိုင်း နောက်လည်း ဘာမှ မဖြစ်ရင် အကောင်းဆုံးပဲတဲ့”

“ဘာလို့များ အဘက ပို့ပို့ရဲ့နလုံးသားကို ဟန့်တားချင်တာလဲ ပို့ပို့”

“ပို့ပို့ရဲ့နလုံးသားကို ဟန့်တားတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကို အပေါ်မှာသာ မချစ်ဖို့ ဟန့်တားတာပါ၊ အဘက ပြောတယ်၊ လောကကြီးမှာ အမျိုးတူချင်းသာ ပေါင်းသင်းပါတဲ့၊ စလောင်းဖုံးနှစ်ချပ်တီးရင် ခွပ် ... ခွပ်ဆိုတဲ့အသံ ထွက်လာနိုင်သေးတယ်တဲ့၊ စလောင်းဖုံးကို ကြေးသွန်းလင်းကွင်းနဲ့ တီးတဲ့အခါ စလောင်းဖုံးက အသံမထွက်နိုင်ဘဲ ကွဲသွားတာပဲ အဖတ်တင်မယ်တဲ့၊ ကြေးသွန်းလင်းကွင်းကတော့ အသံလည်းမြည်တယ်၊ ကွဲလည်းမကွဲဘူးတဲ့၊ ဇော်သစ်ဇော်

ဟာ ကြေးသွန်းလင်းကွင်းတဲ့၊ ကြေးသွန်းလင်းကွင်းနဲ့တီးလိုက်မှ ချန်းချန်းနဲ့ စည်ပင်သာယာတဲ့အသံ ပိုပြီးထွက်မယ်တဲ့”

“ဒါတော့ ပို့ပို့ရာ၊ အဘက တစ်ဖက်သတ်ကြီး ပြောတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပို့ပို့က အဘစကားကို နားဝင်တယ် အစ်ကို၊ ဒီတော့ ပို့ပို့ကို အစ်ကို မချစ်နဲ့တဲ့”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် တို့မေးမယ်၊ တို့ရင်ထဲက ပို့ပို့ကို ချစ်မိနေပြီ၊ ချစ်မိတာကိုလည်း ပြောပြီးပြီ၊ ပို့ပို့ရင်ထဲက တို့ကို ပြန်ချစ်သလား၊ မချစ်ဘူးလား၊ အဲဒါပဲပြော”

“ပြောပြီးပြီပဲ အစ်ကို၊ အဘက အစ်ကိုကို ပြန်မချစ်နဲ့လို့”

“အဘပြောတာ မလိုချင်ပါဘူး၊ အဘကိုပြောလို့ အဘစကားကို နားထောင်တာက တခြားပါ၊ တို့ မေးတာက ပို့ပို့ရင်ထဲမှာ တကယ်ဖြစ်နေတာကိုမေးတာ၊ တို့ကို ပို့ပို့ ပြန်ချစ်သလား၊ မချစ်ဘူးလား”

“သွားကြစို့ အစ်ကို၊ ဝက်တွေ ပုပ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“အို ... ပုပ်ပုပ် မပုပ်ပုပ်၊ တို့မေးတာကို ဖြေပါ ပို့ပို့၊ အဘဟန့်တားလို့ လက်မခံဘူးဆိုတာကို တစ်ကဏ္ဍထားပါ၊ အဘစကားကို လိုက်နာချင် လိုက်နာပါ၊ ပို့ပို့ရင်ထဲက ဖြစ်နေတဲ့ အမှန်ကိုတော့ တို့သိပါရစေ ပို့ပို့”

“ခက်ပါလား အစ်ကိုရယ်”

“မခက်ပါနဲ့ ပို့ပို့၊ အမှန်ကိုအမှန်အတိုင်း ပြောပြတာ ခက်စရာမှမဟုတ်တာ၊ ပို့ပို့ရင်ထဲက တို့ကို မုန်းတယ်ဆို

လည်း မုန်းတယ်လို့ အပြတ်သာပြောလိုက်၊ တို့ကို ပို့ပို့ နောက်ထပ်မမြင်စေရဘူး”

“အိုး ... အစ်ကိုကို ပို့ပို့ မုန်းမှမမုန်းတာ”

“ဒါဖြင့် ချစ်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ပို့ပို့”

ပို့ပို့သည် မျက်ရည်ငွေးများ ဝိုင်းလာသည်။ သူမ၏ ဦးခေါင်းလေးကိုလည်း မသိမသာလေး ညိတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ပို့ပို့၏ခေါင်းညိတ်မှုမှာ အားမာန်မပါလှပေ။ ဇော်သစ်ဇော် အားမလိုအားမရဖြစ်ရသည်။

“ပြတ်ပြတ်သားသား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပို့ပို့နှုတ်က ဖွင့် ပြောပါလား ပို့ပို့”

အကယ်၍သာ ...

ထိုအချိန်က ဘေးမှ အသံတစ်ခု ဝင်မလာလျှင် ပို့ပို့နှုတ်က “အစ်ကိုကို ပို့ပို့ကလည်း ချစ်ပါတယ်” ဟုများ ပြော ထွက်လာလေမလား မပြောတတ်။

သို့သော် ...

“ဟေး ... လုံမလေး၊ အားပါးပါး တကယ့်ဝက်ကြီးနှစ် ကောင်တောင် ရထားပါလား၊ တော်တယ်ဟေ့၊ အဘက စိတ်ပူလို့လိုက်လာတာ”

အဘဦးလူမော် ခူးလေးကြီးကိုင်ပြီး ရှေ့ဆုံးမှ လျှောက်လာသည်။ နောက်တွင် လူနှစ်ယောက် ပါလာသေးသည်။ အဘဦးလူမော်၏ တပည့်နှစ်ယောက်ဖြစ်ပုံရသည်။

နောက်မှ လူနှစ်ယောက်ကို ဇော်သစ်ဇော် တစ်ခါမှ မမြင်ရဖူးခဲ့။

တစ်ယောက်မှာ အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိအံ့သည်။

ရှုပ်အင်္ကျီအပေါ်တွင် ဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံအင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။

ချည်လုံချည် တိုတိုဝတ်ထားသည်။ ဂျပန်ဖိနပ် စီးထားသည်။

ကျန်တစ်ယောက်မှာ စစ်စိမ်းရောင်ဘောင်းဘီဝတ် ထားသည်။ သားရေကျာကင် ဝတ်ထားသည်။ တောစီးဖိနပ်စီးထား သည်။ ထိုလူသည် သားနားသည်။ အသက်သုံးဆယ်မပြည့်တတ် သေးဟု ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ နှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးရိပ်သမ်းနေသည်။

လူချောလူခန့်တစ်ဦး ဖြစ်ပါလေ၏။

“ဟင် ... အဘလိုက်လာတယ်”

“အင်းပေါ့ လုံမလေးရာ၊ အဘ ဥယျာဉ်ရောက်သွားပြီး အလုပ်လုပ်ရင်း စပ်မိစပ်ရာပြောကြရင်း လုံမလေးနဲ့ သူ့ သူငယ်ချင်း ပေါက်မြိုင်ကန်သာယာ မြောက်ပိုင်းတောထဲမှာ တောပစ်သွားတဲ့အကြောင်း အဘက ပြောလိုက်တယ်၊ ဒီမှာတင် ဟောဒီအောင်ကွန့်က ...”

အဘဦးလူမော်သည် ပြောရင်း သားရေကျာကင်၊ စစ်ဘောင်းဘီစိမ်းနှင့် သားနားသော လူရွယ်ကို မေးဆတ်ပြလိုက် သည်။

ဤသူသည် ကိုအောင်ကွန့်ပါလားဟု ဇော်သစ်ဇော် သိလိုက်ရပါ၏။

“ဟာ ... ဆရာကြီး ဘာလို့ ပို့ပို့ကို လွှတ်လိုက်ရတာလဲ၊ ကန်သာယာမြောက်ဘက် တောထဲမှာ တောဝက်အုပ် သောင်းကျန်းနေတယ်၊ သင်းကွဲကောင်ကြီးလည်း ဝက်အုပ်

နားမှာပဲရှိနေတယ်လို့ သူ့တပည့်စံပေါက်ပြောတယ်။ အဘ
စိုးရိမ်သွားတယ် လုံမလေး။ တောဝက်ဟာ အုပ်စုနဲ့ဆိုရင်
ကျားကိုတောင် အသေပိုင်းတိုက်၊ ပိုင်းပက်တတ်တယ်။
ဒါနဲ့ မောင်အောင်ကွန့်နဲ့ ကိုငြိမ်းခေါ်ပြီး လိုက်လာတာ၊
ဟဲ ဟဲ ... လုံမလေးတို့က ဝက်သိုးကြီးနှစ်ကောင်စလုံး
နှိမ်နှင်းထားပြီးပြီကိုး၊ တော်တယ်ဟေ့၊ မောင်ဇော်သစ်ဇော်
လည်း တော်ပါပေတယ်။ အင်း ... အဘ ဝက်တွေကို
ထိထားပုံကို ကြည့်ဦးမယ်”

အဘဦးလူမော်သည် လဲကျနေသော ဝက်ကြီးတစ်
ကောင်အနီးသို့ ကပ်ပြီး သစ်ကိုင်းခြောက် တစ်ခုနှင့် ဒဏ်ရာကို
ထောက်ကြည့် တိုးကြည့်သည်။

“အား ... ဒီဝက်ကြီးက လုံမလေးရဲ့ဒူးလေးလက်ချက်နဲ့
ကြွသွားတာပဲ၊ မောင်ဇော်သစ်ဇော်ရဲ့ ချည်ဆံတွေက ဝက်ရဲ့
သေချက်ကိုမဖောက်နိုင်ဘူး၊ လုံမလေးရဲ့ ဆိပ်လူးမြားနဲ့
သေတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ ကျွန်တော် ကိုးလုံးကျည်နဲ့ပစ်လိုက်
မိတယ်”

ဦးလူမော်သည် နောက်တစ်ကောင်ကို ပြောင်းကြည့်
ပြန်သည်။

“ဟာ ... ဒီဝက်ကတော့ နဖူးတည့်တည့် ကျည်ဆန် ဝင်
တာပဲဟေ့၊ လုံမလေးရဲ့ ဒူးလေးချက် တစ်ချက်မှ မရှိဘူး၊
မှုတ်ပြောင်းချက်လည်း မရှိဘူး”

“ဟုတ်တယ် အဘ၊ ပို့ပို့ မြားထုတ်ချိန်တောင်မရလိုက်
ဘူး၊ အစ်ကိုက လက်ဦးအောင် ပစ်နိုင်လို့၊ နို့ပို့ရင် ပို့ပို့
ကွယ်နေတဲ့ ဟောဒီ ပင်စည်ကြီးဆီ တန်းပြေးလာတာ”
“ဒါဆို လုံမလေးအတွက် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ပြီး ကျေးဇူး
တင်တယ်ပေါ့ကွာ”

“ရပါတယ် အဘ၊ တမင်တကာ ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့
ဝက်ကို ပစ်ခတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အရေးကြုံ သက်လုံ
ကောင်းသဘောနဲ့ ပစ်လိုက်တာပါ”

ဇော်သစ်ဇော်သည် ပို့ပို့ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်
သည်။ စောစောက ချထားသော သေနတ်ကို ပြန်ကောက်ယူ
သည်။

“သွားမယ် ပို့ပို့၊ သွားမယ် အဘ”

ဇော်သစ်ဇော် နောက်ပြန်မကြည့်သော ခြေလှမ်းဖြင့်
လှမ်းလိုက်သည်။

ပို့ပို့သည် ဇော်သစ်ဇော်၏ နောက်ပိုင်းကို ငေးကြည့်
ရင်း အလိုလို မျက်ရည်တွေဝဲလာသည်။

“ဟေး ... မောင်ဇော်သစ်ဇော်”

ဇော်သစ်ဇော် ကိုယ်တစ်ခြမ်းလှည့်ပုံစံဖြင့် ဦးလူမော်
ကို ရပ်၍ ပြန်ကြည့်သည်။

“ဝက်တစ်ကောင်က မောင်ဇော်သစ်ဇော်နဲ့ ဆိုင်တယ်လေ၊
မင်း မယူသွားနိုင်ရင် အဘ မောင်ရင့်အိမ်ကို ပို့ပေးလိုက်
မယ်”

“နေပါစေ အဘ၊ ကျွန်တော် အပျော်တမ်းပစ်တာပါ။
တာမှမလိုချင်ပါဘူး၊ အဘတို့ပဲ ယူပါ”

ဇော်သစ်ဇော် ပြန်လှည့်ဆက်လျှောက်သည်။

“နက်ဖြန် မနက်စာ ပို့ပို့တို့အိမ်မှာ ထမင်းလာစားပါနော်၊
ဟောဒီဝက်သားဟင်း ပို့ပို့ စပါယ်ရှယ်ချက်ထားမယ်”

ဇော်သစ်ဇော်က ချက်ချင်း ခေါင်းမညိတ်သေးပေ။
ပို့ပို့က ဇော်သစ်ဇော် ပေးမည့်အဖြေကို အစွမ်းကုန် နားစွင့်ထားရင်း
ဇော်သစ်ဇော်၏မျက်နှာကို ရိုဝေသော အကြည့်ဖြင့် ငေးကြည့်နေ
သည်။

လူငယ်နှစ်ဦး၏ အပြန်အလှန်အမူအရာကို အဘနှင့်
အောင်ကွန့်က အကဲခတ်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

ဇော်သစ်ဇော်က ဖြည်းညှင်းစွာ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး
ဆက်၍ ပြန်လမ်းသို့ မြန်းတော့သည်။

“မဆိုးပါဘူး ဆရာကြီး”

အောင်ကွန့်က ဟဲခနဲရယ်ရင်း ဦးလူမော်အား လှမ်း
ပြောသည်။

“ပျဉ်းမနားမှာ ကျွန်တော် ခဏခဏဝင်ကြည့်တဲ့ ဗီဒီယို
ထဲက ခုခေတ်ဇာတ်လိုက်မင်းသားပေါက်စတွေနဲ့ ဇော်သစ်
ဇော်က တော်တော်တူတယ်၊ အခု သူလုပ်ပြသွားတဲ့ အမူ
အရာလေးက အကယ်ဒမီရှေ့တွေပဲ ဆရာကြီး၊ ပရိသတ်
စိတ်ထိခိုက်ပြီး စွဲမက်လောက်တယ်”

ပြောရင်း အောင်ကွန့်က ရယ်သည်။

ရယ်ရင်းလည်း ပို့ပို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သေးပါ၏။

“ကိုအောင်ကွန့်လည်း ရုပ်ရှင်ထဲက ဟိုလူနဲ့တူတာပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ ပို့ပို့”

“ဦးအုံကျော်နဲ့”

အောင်ကွန့် ပါးစပ်ပြသွားသည်။ ပြီသည့်အတူတူ
ရောနှောရယ်မောလိုက်သည်။

“ဦးအုံကျော်ကို အထင်မသေးနဲ့ ပို့ပို့၊ အကယ်ဒမီရထားတာ
နော်၊ နောက်ပြီး မင်းသားတွေ နာမည်ကြီးအောင် ဦးအုံကျော်
က အနာခံပြီး ပို့ပေးနေတာ သိလား”

“မသိဘူး”

ဦးလူမော်က တူမချောသည် အောင်ကွန့်ကို တွယ်နေ
ပြီးမှန်း ရိပ်မိသည်နှင့် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။

“ကဲ ကဲ ... မောင်အောင်ကွန့်နဲ့ ကိုငြိမ်းတို့နှစ်ကောင်
အိမ်သယ်ကြပေတော့၊ တို့ပြန်နှင့်မယ်၊ လာ ... လုံမလေး
သွားကြစို့”

အောင်ကွန့်နှင့် ကိုငြိမ်းသည် ဝက်နှစ်ကောင်ကို
တုတ်လှိုပြီး ရှေ့နောက်ထမ်းရန် ဝါးပင်များဆီသို့ ဝါးတစ်လုံး
နှစ်လုံးခုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေစဉ်မှာပင် ဦးလူမော်နှင့် ပို့ပို့တို့ ထွက်
လာခဲ့ကြတော့သည်။

“အဘ ကိုအောင်ကွန့်ကို အရမ်းကြီး ဝစ်ယုံမနေနဲ့ဦးနော်၊
ကိုအောင်ကွန့်စကားအဓိပ္ပာယ်အပြောမှားလို့ အဘက
ဦးစောဝဏ္ဏအပေါ် အထင်မှားနာကြည်းစရာတွေ ပြစ်ခဲ့တာ”

“ဆိုပါဦး လုံမလေးရဲ့၊ မောင်အောင်ကွန့်က ဘယ်လို
စကားတွေမှားခဲ့လို့လဲ”

ပို့ပို့က အဘဦးလူမော်အား အစ်ကိုဇော်သစ်ဇော်
ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း တစ်လုံးမကျန် အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြလိုက်
ပေတော့သည်။

အဘဦးလူမော် ဂရုတစိုက် နားထောင်ပါ၏။

အခန်း(၄)

ပတ္တလားသံ ကြားရသည်။

ပြီးသီချင်းဆိုသံကို ကြားရသည်။

ပို့ပို့ သီချင်းဆိုပြီး ပတ္တလားတီးနေသည်ပဲ ဖြစ်ပေ
မည်။

ဇော်သစ်ဇော် ခြံသို့ ရောက်လာချိန်တွင် အိမ်ထဲ၌
ပို့ပို့ဆိုတီးနေသည့် သီချင်းတစ်ဝက်တစ်ပျက်လောက် ရှိနေပြီ။

ဇော်သစ်ဇော် ဆက်မဝင်သေးဘဲ သစ်ပင်ကွယ်ပြီး
နားထောင်နေသည်။

“မျက်တောင်မခတ်နဲ့ ... ကြည့်စမ်းကွယ် ကျွန်မ လှနေ
တယ် ... ဘာကိုချစ်တာလဲ ... ရင်ထဲမှာငြိတွယ် ... မချစ်
နိုင်တဲ့တစ်နေ့မှာ ... ပစ်သွားရင် ခက်ဦးမယ်၊ အတွေးနဲ့သော
က ... ထွေးလုံးရစ်ပတ်နေချိန်ဝယ် ... တည်ကြည်ခန့်ညား ...
မောင့်စကားပရိယာယ် ... မေတ္တာအသိ နောက်ကျသွား
တယ် ...”

ပတ္တလားသံချည်းသက်သက် အတီးပြန်ကျောသည်။
ပို့ပို့ ပတ္တလားလက်သံ မခေ။ ဇော်သစ်ဇော် ကိုယ်တိုင် အိမ်တွင်
စန္ဒရားတီးနေသူမို့ ပို့ပို့၏ အတီး လက်ကျလက်ကျကို ကောင်း
ကောင်း အကဲခတ်မိသည်။

ယခု ပို့ပို့ဆိုတီးနေသော သီချင်းကိုလည်း ဇော်သစ်
ဇော် ကောင်းကောင်း ကျက်မိသည်။

မာမာအေး၏ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါ၏။ သီချင်းသံ
စဉ်က ဆိုလိုကောင်း တီးလိုကောင်းသော သံစဉ်များဖြစ်သည်။

သီချင်းစားသား အဓိပ္ပာယ်ခြုံလိုက်လျှင် မိန်းမသား
အနေနှင့် မေတ္တာတံခါးဖွင့်ပေးခင်ကသာ တင်းမာနိုင်ပြီး ကိုယ်တိုင်
ကချစ်၍ မေတ္တာတံခါးဖွင့်ပေးပြီးသောအခါ ချစ်သူက ကိုယ့်အပေါ်
ချစ်ဖို့ သနားဖို့သာ အရေးကြီးပြီး အေးအတူ ပူအမျှ နေမည်ဆိုသည့်
အဓိပ္ပာယ်လေးဖြစ်သည်။

“ရွှေလိုလည်း မငွေချင်နေ ... အခုတော့ တကယ်ချစ်တယ်
စိတ်ညစ်စရာတွေ ဘယ်မှာလဲ ... ကျွန်မ နားမလည် ...
အဆင်မပြေမှာ စိုးရိမ်တယ်၊ ဝတ္တရားပျက်မှာ စိုးရိမ်
တယ် ...

အေးအတူ ပူအမျှ ... ကျွန်မ နားလည် ...
ယုံကြည်အားထား ... ချစ်စကားကြွယ် ... မချစ်နိုင်တဲ့
တစ်နေ့ဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူးကွယ် ... မောင် သနားဖို့
သာ အရေးကြီးတယ် ... မောင်ချစ်ဖို့သာ အရေးကြီးတယ် ...”

အတီးပုဒ် ပြန်ကောက်ပြန်သည်။

ဇော်သစ်ဇော် သစ်ပင်ကွယ်မှထွက်လာပြီး အိမ်လေး
သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ပို့ပို့ ဤသီချင်းကို ဆိုတီးနေခြင်းကပင်လျှင် မိမိ
အား ပို့ပို့ ချစ်ပါပြီ။ မေတ္တာတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါပြီ။ မိမိကသာ
သူမအား သနားဖို့ အရေးကြီးသည်။ ချစ်ဖို့အရေးကြီးသည်ဟု
အဓိပ္ပာယ်ကောက်နိုင်ပါ၏။

“ဪ ... မောင်ဇော်သစ်ဇော် လာကွာ ထိုင်၊ လုံမလေး
တော့ မောင်ရင်ကိုစောင့်ရင်း ပတ္တလားတီး သီချင်းဆိုနေလေ
ရဲ့၊ ထမင်းတောင် မောင်ရင်လာစားမှ စားမယ်ဆိုလို့
အဘ တစ်ယောက်တည်း စားလိုက်ရတယ်”

အိမ်ရှေ့ရှိ ဝါးကွပ်ပျစ်တွင် ခြေတွဲလွဲချင်ထိုင်လိုက်
သည်။

“အဘ ဒီနေ့ ဥယျာဉ်ဘက် မသွားဘူးလား”

“အေး ... သွားတော့သွားမယ်ကွယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး
စားသောက်ပြီးမှ သွားမယ်ဆိုပြီး ထိုင်နေတာ၊ အဲ ...
မောင်ဇော်သစ်ဇော်နဲ့လည်း စကားလေး ဘာလေး နည်းနည်း
ပါးပါးပြောချင်လို့ စောင့်နေတာဆိုလည်း မသားမပါဘူးပေါ့
ကွယ်”

“ဗျာ ... ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေတယ်”

“ဟော ... လုံမလေး ပတ္တလားတီးသံ ရပ်သွားပြီ၊ လှမ်း
ခေါ်ဦးမှ”

“လုံမလေးရေ ... ဒီမှာ မောင်ဇော်သစ်ဇော် ရောက်နေတယ်
ဟေ့”ဟု လှမ်း အသံပြုလိုက်ပေသည်။

ပို့ပို့ထွက်လာသည်။ ကွပ်ပျစ်သို့လာပြီး အဘဘေးတွင် ပို့ပို့ ဝင်ထိုင်သည်။

“အစ်ကို ထမင်းစားတော့မလား၊ ပို့ပို့မနေ့ကအကောင်တွေထဲက အကောင်းဆုံးအသားတွေကို ရွေးပြီး ဆီပြန်ချက်ထားတယ်၊ မရန်းသီးသုပ်ထားတယ်၊ အအိပြေအောင်”

“မဆာသေးဘူး ပို့ပို့၊ အဘနဲ့စကားပြောပြီးမှ စားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် လုံမလေး၊ အဘ မောင်ဇော်သစ်ဇော်နဲ့ နည်းနည်းပြောစရာရှိလို့၊ လုံမလေး ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ သွားနွေးထားပါလား၊ ဘူးသီးဟင်းခါးလေးက အေးနေရင် သောက်လို့မကောင်းဘူးလေ”

ပို့ပို့ နားလည်စွာ ထ၊သွားပေသည်။

အမှန်တော့ အဘ ဦးလူမော်သည် သူမနှင့် အစ်ကိုဇော်သစ်ဇော်ကိစ္စကို အစ်ကိုနှင့် ပြောဆိုဆွေးနွေးမည်ဖြစ်သဖြင့် သူမ၏ ကွယ်ရာတွင် ဆွေးနွေးချင်မှန်း ပို့ပို့ အကဲခတ်မိသည်။

“မနက်က မောင်ရင် အိပ်ရာထနောက်ကျတယ်ထင်တယ်၊ အဘ လာသေးတယ်၊ မောင်ရင်အဘိုး ဦးစောဝဏ္ဏနဲ့ တစ်နာရီလောက် ထိုင်ပြီး စကားပြောခဲ့သေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အဘ လာသလား၊ ကျွန်တော့်ကို နှိုးခိုင်းရောပေါ့ အဘရာ၊ ညက ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ဘူး၊ မိုးလင်းခါနီးမှ မေးခနဲပျော်သွားလို့ မနက်ရှစ်နာရီလောက်မှ ထ၊ ဖြစ်တယ်”

“အေး အေး ... မောင်ရင် အိပ်မပျော်ဘူး၊ အိပ်မရဘူးဆိုတာ အဘ လက်ခံပါတယ်၊ ညက လုံမလေးလည်း တစ်ရေးမှတောင် မအိပ်ဘူးထင်ပါကွာ၊ အင်း ... လူငယ်တွေကိုး၊ ဒိန်းဒလိန်းနတ် အဖမ်းခံရပြီကိုး”

“ဒိန်းတလိန်းနတ်ဆိုတာ ဘာလဲ အဘ”

“လွယ်လွယ်ပြောရရင် ဖူးစာရေးနတ်လို့ပဲ ဆိုပါတော့မောင်ရာ၊ ဒီထက်ပိုပြီးပြောရရင် ဒိန်းဒလိန်းနတ်ဆိုတာ အချစ်နတ်ပေါ့၊ အဘတို့ငယ်ငယ်ကတော့ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မအိပ်နိုင် မစားနိုင်ဖြစ်တဲ့လူတိုင်း ဒိန်းတလိန်းနတ်ဖမ်းစားတယ်လို့ ပြောတတ်ကြတယ် ... ဟဲ ဟဲ”

အဘက တဲ့ဟဲ့ဟဲ့ရယ်ရင်း ရေနွေးကြမ်းအိုး ငဲ့လိုက်သည်။

တောအရက်နဲ့ ထောင်းခနဲထွက်လာပါ၏။

ရေနွေးကရားအိုးထဲတွင် တောအရက်ထည့်ပြီး အဲဘသောက်နေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“အဘနဲ့ ဘိုးဘိုးတို့ စကားပြောတာ အဆင်ပြေကြရဲ့လား အဘ”

“အေး ... မောင်ရင်ကို ပြောချင်တာ အဲဒီအကြောင်းအရာနှစ်ခုပဲကွ၊ ပထမတစ်ခုက ညက လုံမလေးကို အဘ အတိအကျ မေးလို့ရလာတယ်၊ ဒုတိယတစ်ခုက ဒီနေ့မနက် မောင်ရင်အဘိုးနဲ့ စကားပြောခဲ့တဲ့ကိစ္စရယ်ပဲ”

“ပြောပါ အဘ၊ ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်ဝင်စားနေပါပြီ”

“ညက အဘက လုံမလေးကို သေချာမေးတယ်လေ၊ လုံမလေးကို မောင်ဇော်သစ်ဇော်က မေတ္တာရှိတဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောတယ်မဟုတ်လားလို့ မေးတော့ လုံမလေးက ဟုတ်ပါတယ်တဲ့၊ ဒါဖြင့် လုံမလေးကို အဘ သတိပေးထားတယ်၊ မောင်ဇော်သစ်ဇော်ကို မချစ်နဲ့လို့၊ အဲဒါ အခု လုံမလေးက မောင်ရင့်ကို ဘယ်လိုအဖြေပေးလိုက်သလဲလို့”

အဘ ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်လုံးတွင် ငဲ့ထားသော အရက်ကို မော့နေပြန်သည်။

အရက်တစ်မော့ကိုပင် ဇော်သစ်ဇော် စိတ်ထဲတွင် တစ်ကမ္ဘာလောက် ကြာသည်ဟု ထင်မိသည်။ ပို့ပို့က သူမ၏ အဘကို ဘယ်လိုအဖြေပေးလဲဟု ဇော်သစ်ဇော် ကြားချင်လှပြီ။

“ဟဲ ဟဲ ... လုံမလေးက ပြောတယ်၊ မောင်ရင့်ကို သူ့ရင်ထဲက ချစ်နေပြီတဲ့လေ”

အဘ ဦးလူမော် ကရာကို ထပ်ငဲ့ပြန်သည်။

“ဟဲ ဟဲ ... လုံမလေးက ပြောသေးတယ်ကွ၊ ရင်ထဲက သူ့အလိုလိုဖြစ်လာတဲ့မေတ္တာကို ဓားမိုးပြီး မချစ်ရဘူးဆိုလည်း မရပါဘူး အဘတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်တဲ့၊ အစ်ကိုကို ချစ်တာကတော့ ချစ်မှာပဲတဲ့၊ အဘက သဘောမတူဘူး ဆိုရင် ခိုးရာလည်းမလိုက်ဘူး၊ ယူလည်းမယူဘူးတဲ့၊ အဲဒါဟာ ပို့ပို့ရဲ့ ကတိစကားပဲတဲ့၊ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ ကိုအောင်ကွန့်ကို အဘက ယူရမယ်ဆိုလည်း ယူလိုက်မှာပဲတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုဇော်သစ်ဇော်ကို ချစ်တာကတော့ ချစ်တာပဲတဲ့”

အဘ ဦးလူမော်သည် တဟဲဟဲဆက်ရယ်တော့တဲ့ ထူနေကြီးသော နဂိုမျက်နှာ ပြန်ဖြစ်သွားသည်ကို ဇော်သစ်ဇော် အကဲခတ်မိသည်။ ရေနွေးပန်းကန်လုံးကို မော့ပြန်သည်။

“အဘဟာ လူပါမောင်ရာ၊ အဘမှာလည်း အသည်းနှလုံးနဲ့ပါ၊ အဘ စိတ်ချမ်းသာအောင် မောင်အောင်ကွန့်ကို လုံမလေးက မျက်စိမှိတ်ယူပြီး၊ မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့ ပေါင်းသင်းရခြင်းဒုက္ခမျိုး လုံမလေးကို ဘယ်မှာ ဖြစ်စေရမှာလဲ”

မော့ပြီး ပန်းကန်လုံးကို ပြန်ချရင်း ဇော်သစ်ဇော် အား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ ဦးလူမော်က မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... အဘမေးမယ်၊ မောင်ဇော်သစ်ဇော် အခုပဲ လုံမလေးကို လက်ထပ်ယူမလား၊ ပေါက်မြိုင်မှာ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲလုပ်မလား၊ အဘ တာဝန်ယူတယ်”

“ဟာ ... အဘ၊ ကျွန်တော် ကျောင်း ...”

ဦးလူမော်က လက်ဝါးကာပြသည်မို့ ဇော်သစ်ဇော်က ကျောင်းကိစ္စ တန်းလန်းဖြစ်နေသည်ကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ၊ ခုနက အဘပြောခဲ့တဲ့အထဲမှာ ဒုတိယအနေနဲ့ မောင်ရင့်ဘိုးဘိုး ဦးစောဝဏ္ဏနဲ့ သွားတွေ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြီးပြီ၊ ဒါပဲပေါ့ မောင်ရင့်၊ ညက လုံမလေး ကိုယ်တိုင်က မောင်ရင့်ကို ချစ်နေပါတယ်လို့ ပြောတော့ အဘက ဒီကိစ္စကို မောင်ရင့်ဘိုးဘိုးနဲ့ သွားတွေ့ရတာပေါ့၊ ဟဲ ဟဲ ... အဘမှာ မာနကြီးလောက်တဲ့ ဥစ္စာ

ပစ္စည်းလည်း မကြွယ်ဝပါဘူး၊ ပညာအရည်အချင်းလည်း မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဘက မာနကြီးတယ် မောင်ရင်၊ ဘယ်တော့မှ လူ့အောက်မကျိုးဘူး၊ ကိုယ်တတ်နိုင်သ လောက် ရှာဖွေစားသောက်တယ်၊ သူတစ်ပါးက မြှောက် ပေးမှ မြှောက်ရတာမျိုး အဘ လက်မခံဘူး၊ ကိုယ့်အားကိုယ် ချွန်ပဲ”

“ကျွန်တော် တွေ့ကတည်းက ရိပ်လည်းရိပ်မိတယ်၊ အဘမှာ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိကြောင်းလည်း ပို့ပို့က အရိပ်အမြွက် ပြောပါတယ်”

“အေး ... လုံမလေးကိစ္စနဲ့ကျတော့ အဘက မိန်းကလေး ရှင်ပါနော်၊ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားလေးရှင် မောင်ရင် ဘိုးဘိုး ကို အဘက သွားတွေ့တာပါ၊ ဟွန်း ... လုံမလေးကိစ္စ သာမဟုတ်ရင် သိကြားမင်းတောင် အဘက သွားတွေ့မယ့် လူမဟုတ်ဘူး၊ အဘကို တွေ့ချင်ရင် အဘဆီ လာခဲ့ပဲ မောင်ရင်ရဲ့”

“အဘကိုများ ဘိုးဘိုးက မချေမငံ ပြောလိုက်လို့လား၊ ဒါဆို ကျွန်တော် မခံဘူး၊ ဘိုးဘိုးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရှင်းမယ်”

“ဟာ ... ဟာ ... အဲလိုမဟုတ်ဘူးလေကွယ်၊ ချောင်ပါတယ်၊ ဦးစောဝဏ္ဏက အဘကို နက်(စ်)ကော်ဖီ၊ ပေါင်မုန့်ထော့ ပတ်သုတ်၊ ကြက်ဥနဲ့ဝက်အူချောင်းကြော်တွေတောင် ကျွေး ပြီး ဧည့်ခံပါတယ်ကွာ ... ဟဲ ဟဲ၊ အဘကလည်း မနေ့က လုံမလေးက အားလုံး ပြောပြတယ်လေ၊ ဦးစောဝဏ္ဏက

အဘကို ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ၊ အဲဒီလို အမြင်ရှင်းသွား လို့လည်း လုံမလေးကိစ္စနဲ့ဦးစောဝဏ္ဏဆီ သွားဖြစ်တာ လည်း ပါတယ်ပေါ့ကွာ”

“ဘိုးဘိုးက ပို့ပို့နဲ့ ကျွန်တော့်ကိစ္စမှာ ဘယ်လိုသဘော ထားလိုက်သလဲ အဘ”

ဦးလူမော်က တစ်ခွက်ငဲ့ပြန်သည်။

“အဘ သိပ်များ များနေပြီလား အဘ”

“မများပါဘူး မောင်ဇော်သစ်ဇော်ရာ၊ မင်း စိုးရိမ်တာ ကျေးဇူးတင်တယ်၊ အဘသောက်တာ အခုမှ ပန်းကန်လုံး နဲ့ သုံးခွက်ရှိသေးတာ၊ အေး ... ဦးစောဝဏ္ဏက အဘတူမ ပို့ပို့နဲ့ သူ့မြေး မောင်ရင်နဲ့ သဘောတူသတဲ့ဗျာ၊ ဟား ဟား ဟား ... ပြီး ဆက်ပြောသေးတယ်၊ ပေါက်မြိုင်မှာ သူချမ်းသာသမျှ လက်ငုတ်လက်ရင်းတွေကို သူသေသွားရင် ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းဖို့ သူ့မြေးချစ် မောင်ရင်ကိုပဲ အားကိုး တယ်တဲ့၊ ပို့ပို့ကလည်း အထိုက်အလျောက် ဒီလုပ်ငန်းတွေ မှာ အထိအတွေ့ ရှိထားတော့ ပိုတောင် အဆင်ပြေသေး တဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့ အဘရာ၊ ကျွန်တော်က အဘကို ဘိုးဘိုးကများ ကလွှာကောဇ မချေမငံတွေ ပြောလိုက်သလား လို့၊ ဘိုးဘိုးနဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း မနေ့က ကန်သာယာ တောထဲ ပို့ပို့နဲ့မသွားခင်ကတည်းက ဆွေးနွေးခဲ့ပါတယ်၊ ဘိုးဘိုးက အခု အဘကိုပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်၊ ဘိုးဘိုး အမွေကိုဆက်ခံရမယ့် ကျွန်တော့်မေမေ

သာဆိုရင် ပေါက်ဖြိုက်က ဘိုးဘွားလက်ထက်က ဆက်ခံလာတဲ့ လက်ငုတ်လက်ရင်းတွေကို ထုခွဲပစ်မှာတဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဆက်ထိန်းဖို့ ဘိုးဘိုးဆန္ဒရှိနေတယ်”

“အေး ... ဒီအထိတော့ ဟုတ်ပြီ မောင်ရယ်၊ နောက်အဆင့်တွေ ရှိသေးတယ်”

“ပြောပါ အဘ”

ဦးလူမော် ခွက်မော့ပြန်သည်။ ခွက်ကို ပြန်ချပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ဦးစောဝဏ္ဏကိုယ်တိုင် သဘောတူပြီဆိုတော့ အဘက ဒါဆို အချိန်မဆွဲချင်ဘူး၊ ချက်ချင်းပဲ မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ထိုးပြီး ပေးစားရအောင်လို့ အဘက ပြောတယ်”

ဇော်သစ်ဇော် ငြိမ်ပြီး နားထောင်ပါ၏။

“ဟဲ ဟဲ ... အဲဒါတော့ မလုပ်နဲ့ဦးလို့ ဦးစောဝဏ္ဏက ဟန့် စကားပြောတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပထမအချက်က လူလေးက ကျောင်းမပြီးသေးဘူးတဲ့”

“အဲဒါ ဘိုးဘိုးပြောတာ ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ ကျွန်တော် နောက်ထပ်နှစ်နှစ်ဆို စက်မှုတက္ကသိုလ်က ဘီအီးဘွဲ့ရတော့ မယ့်ဆဲဆဲပါ၊ အားလုံး ခြောက်နှစ်ကျော်ကျော် သင်ရတာပါ၊ အခု လေးပုံသုံးပုံလောက် ရောက်ပြီးမှ ကျောင်းထွက်လိုက်ရင် သင်ခဲ့တာတွေ အလဟဿဖြစ်သွားမှာပါ အဘ”

“မှန်၏။ မှန်၏။ မှန်၏”

အဘက မှန်၏တွေ ထပ်ဆင့်ပြောလိုက်ပါသေး

သည်။

“အဘဟာ အဘတို့ခေတ်ပညာရေးစနစ်အရ ဟိုက်စကူး ဖိုင်နယ်အောင်ခဲ့ပါတယ်ကွ၊ အေး ... မက်ထရစ်လို့ခေါ်တဲ့ တက္ကသိုလ်ဝင်သင်တန်းကိုတော့ ဖြေကိုမဖြေခဲ့ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဘမှာ တက္ကသိုလ်နေနိုင်တဲ့ အခြေအနေ မရှိလို့၊ အဲဒီခေတ်က ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ်အောင်ပေမယ့် တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် မပေးဘူး၊ မက်ထရစ်အောင်မှ တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်ရတာ”

“အဲဒါတွေ ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ် အဘ”

“အေး ... အဘ ထုတ်ပြောနေတာက အဘမှာ ပညာရေးနဲ့ပတ်သက်ရင် အကောင်းအဆိုး မြင်နိုင်စွမ်းရှိပါတယ်ဆိုတာကို ပြောချင်တာပါ၊ မှန်တာပေါ့၊ မော်ဇော်သစ်ဇော် အနေနဲ့ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ဆိုတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ ကျွန်တော် ဖိုင်နယ်ဖြေပြီးပြီးချင်း ပို့ပို့ကို လက်ထပ်ဖို့ ကတိပေးပါတယ် အဘ”

“ကတိ ... ဟင်း ... ဟင်း ... ကတိပေးတယ်ဟုတ်လား၊ အင်းပေါ့ကွာ၊ အင်မတန် အသက်ငယ်သေးပြီး မိဘအုပ်ထိန်းခြင်းက မလွတ်ကင်းသေးတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ကတိလို့ပဲဆိုပါတော့”

“အဘပြောပုံက ကျွန်တော့်ကတိကို မယုံသလိုပဲနော်”

“ထားပါလေ၊ အဲဒီကတိ မော်ရင်က ပေးတယ်ပေါ့ကွာ၊ အဲ ... နောက်တစ်ခု မောင်ရင်ဘိုးဘိုးပြောလိုက်တာ ရှိသေးတယ်ကွယ့်”

“ဘားများလဲ အဘ”

“မောင်ရင့်မိဘတွေရဲ့ သဘောထားတော့ ဦးစောဝဏ္ဏက အတတ်မပြောနိုင်ဘူးတဲ့၊ မောင်ရင့်ဖခင်ဟာ ရန်ကုန်က အစိုးရဌာနတစ်ခုမှာ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ရာထူးရှင်ကြီးတဲ့၊ ပြီး မောင်ရင့်ဖခင်ကိုဖုန်းဖြင့်စော့ရဲ့ မိဘကလည်း တကယ့် ဒီတိဒီတိကြီ လူချမ်းသာတွေတဲ့၊ နောက်ပြီး သူ့သမီး စောဥမ္မာ မောင်ရင့်မိခင်တွေကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ပေါက် မြိုင်သူပါလို့ သူတို့အလွှာထဲမှာ ပြောရမှာ ရှက်တဲ့အထိ ဖြစ်နေတာတဲ့၊ မလွဲသာလို့ပြောရရင် သူ့ကိုယ်သူ ပျဉ်းမနား သူလိုပြောတာတဲ့၊ ဟဲ့ ဟဲ့ ... အဲဒီအခြေအနေတွေတော့ ရှိတယ် ကိုလူမော်ရေလို့ ဦးစောဝဏ္ဏက ပြောလိုက်တယ် မောင်ဇော်သစ်ဇော်”

ဇော်သစ်ဇော် ငိုငိုသွားရပါ၏။

“ဦးစောဝဏ္ဏက ပြောသေးတယ်၊ မောင်ရင့်ဖခင်ဘက်က အဘွားဟာ ဘာမဆိုဩဇာကိုက်မှ သဘောကျတယ်တဲ့၊ တစ်ဦးတည်းသောမြေး မောင်ဇော်သစ်ဇော်ကိုလည်း ဟိုတက် အဘိုးအဘွားက တော်တော်ချမ်းသာတယ်တဲ့၊ ဦးစောဝဏ္ဏ ကိုယ်တိုင် အဲဒါတွေကြည့်မရလို့ သမက်နဲ့သမီးက ရန်ကုန် ကို ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် မသွားတာတဲ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ မောင် ရင်”

ဇော်သစ်ဇော် သက်ပြင်းချသည်။

“အဘ ဘိုးဘိုးဆီက တစ်ဆင့်ကြားခဲ့တာတွေ မှန်သင့် သလောက် မှန်ပါတယ် အဘ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေအားလုံးဟာ ကျွန်တော်နဲ့ပိုပိုကြားမှာ အတားအဆီးမဖြစ်စေရအောင်

ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်မှာပါ၊ နောက်ဆုံးစကားပြောရရင် ဒီပေါက်မြိုင်က ဘိုးဘိုးရဲ့လက်ငုတ်လက်ရင်းတွေ ကျွန်တော် ဦးစီးလုပ်တာနဲ့ပဲ လူ့အောက်မကျတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခု ကျွန်တော် ထူထောင်နိုင်မှာပါ၊ ဘိုးဘိုးလုပ်ငန်းတွေ မလုပ် တောင် ကျွန်တော်ရလာတဲ့ဘွဲ့နဲ့ အတတ်ပညာနဲ့ သာယာ တဲ့အိမ်ထောင်တစ်ခု ဖြစ်စေမှာပါ”

“အင်း ... မောင်ရင်ပြောတာ ဒီနေ့ ဒီအချိန်အခါက စိတ် ပေါ့လေ”

“ဘာလဲ၊ အဘဆိုလိုတာက ကြာမြင့်သွားရင် ကျွန်တော် စိတ်ပြောင်းသွားမှာလို့ ဆိုလိုတာလား”

“ကဲ ကဲ ... အဘတို့ နိဂုံးချုပ်ကြစို့၊ မောင်ရင်က ရန်ကုန် ပြန်ပြီး ကျောင်းတက်မယ်၊ ခန့်မှန်းခြေ နောက်နှစ်နှစ် ကြာရင် တက္ကသိုလ်က အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရမယ်၊ ဒီတော့ ပေါက်မြိုင်လာပြီး ပို့ပို့ကို လက်ထပ်မယ်၊ ဒီလိုဟုတ်ရဲ့ လား”

“အဲဒီအတိုင်းပါပဲ အဘ၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်နှစ်လုံးလုံး ကျွန်တော် က ပေါက်မြိုင် မလာဘဲနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခု မတ်၊ ဧပြီဆိုပဲ ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်မယ်၊ ကျွန်တော် ကျောင်း ပိတ်ရက်အားလုံးမှာ ပေါက်မြိုင်က ပို့ပို့ဆီလာမှာပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ အဘ လက်ခံပါတယ်၊ အဘ အခုပြောနေ သမျှဟာ လုံမလေး စိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲကွယ်၊ ခြောက် ... ခဏနေဦး၊ မောင်ရင်ကို အဘ သရုပ်ပြချင်တာတစ်ခု ရှိနေတယ်”

အဘဦးလူမော်သည် ကွပ်ပျစ်မှထကာ အိမ်ထဲဝင် သွားပြီး ချက်ချင်းလိုပင် အဝတ်အိတ်နှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ် ယူလာသည်။

ကွပ်ပျစ်ပေါ် ပြန်ထိုင်မိသည်နှင့် အဘက အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းနှစ်ခုထုတ်ယူပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ် ချပြန်သည်။

ခူးလေးပစ်မြားများထည့်ထားသော ဝါးကျည် တောက် နှစ်လုံးဖြစ်ပါ၏။

“ဒီဝါးကျည်တောက်နှစ်လုံးကို ကြည့်စမ်း၊ အရွယ်အစား ရော၊ အရောင်အသွေးရော၊ အရည်အတိုရော၊ အိုကွယ် အားလုံးဆင်တူဖြစ်နေဘူးလား မောင်ရင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ထပ်တူထပ်မျှ တူနေပါတယ် အဘ”

“အဲဒီနှစ်ခုထဲက မောင်ရင်ကြိုက်တာရွေးဆိုရင် ဘယ်ဟာ ကို ရွေးမလဲ၊ ရွေးပြစမ်း”

ဇော်သစ်ဇော် သေချာကြည့်သည်။

“ဘယ်ဟာကိုရွေးရွေး အတူတူဖြစ်နေတာ အထူးရွေးစရာ မှမလိုတာ အဘ”

“အင်း ... မှန်တယ်၊ မှန်တယ်၊ ဒါဆို နောက်တစ်ခု ထပ် ပြမယ်”

အဘဦးလူမော်က ဝါးကျည်တောက်တစ်လုံးကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်သည်။ အိတ်ထဲမှပင် နောက်ထပ်ကျည်တောက် တစ်ခု ထုတ်ယူလိုက်ပြန်ပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်ကျန်နေသော ဝါးကျည် တောက်နှင့် ယှဉ်ထားလိုက်သည်။

“မူရင်းအားဖြင့်တော့ စောစောက ပထမဝါးကျည်တောက်နဲ့ အားလုံး ထပ်တူထပ်မျှပဲကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ လုံမလေးအတွက် အလှကိုင်စေချင်တာနဲ့ ဒီကျည်တောက်ကို ပျဉ်းမနားယူသွား တယ်၊ ဘုရားကျောင်းဆောင်တွေ ဘာတွေလုပ်တဲ့ဆိုင်မှာ တန်ရာတန်ကြေးပေးပြီး ကျည်တောက်ပေါ်မှာ အရုပ်လေး တွေထွင်းစေတယ်၊ နောက်ပြီး မှန်စီရွှေချစေတယ်၊ ဒီတော့ ဒီကျည်တောက်လေးဟာ မူရင်းဝါးကျည်တောက်ကနေပြီး ရွှေကျည်တောက်လေးဖြစ်သွားတယ်၊ ကဲ ... စောစောက ပထမဝါးကျည်တောက်နဲ့ အခုနောက်ထုတ်လိုက်တဲ့ ရွှေကျည်တောက်ကလေးနှစ်ခုမှာ မောင်ရင် ကြိုက်တာရွေး စမ်း”

ပြဿနာပါလားဟု ဇော်သစ်ဇော်စိတ်ထဲ ထင်မှတ် လိုက်သည်။

အဘသည် ဤသရုပ်ပြပွဲကို အဘယ်သို့သော သဘောဖြင့် ပြုလုပ်နေသည်မှန်း ဇော်သစ်ဇော် လုံးဝ မစဉ်းစား တတ်အောင်ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ ... လာ အစ်ကို၊ ထမင်းပွဲအသင့်ပဲ၊ တော်ကြာ ပြန် အေးကုန်တော့မယ်၊ ကဲပါ အဘပြောစရာတွေ ပြီးပြီမဟုတ် လား၊ အဘက ကြွားစရာမရှိ ပို့ပို့ရဲ့ရွှေကျည်တောက်လေး ထုတ်ပြပြီး ကြွားနေသေးတယ်”

အဘဦးလူမော်သည် ကျည်တောက်နှစ်ခုကို အဝတ် အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်ပါ၏။

“အေး အေး ... ထမင်းစားကြတော့၊ မောင်ဇော်သစ်ဇော် ဆာရောပေါ့”

ဇော်သစ်ဇော် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပေသည်။

“အဘ အရက်ကရားကြီးလည်း သိမ်းလိုက်တော့မယ်နော် တော်ပြီးပေါ့ အဘရာ”

“အေး အေး ... သိမ်းလိုက်တော့၊ အဘ မသောက်ပါဘူး”

ပို့ပို့က အရက်ကရားကိုဆွဲကာ အိမ်ထဲသို့ ရှေ့ဆောင် ဝင်ပြီမို့ ဇော်သစ်ဇော် နောက်မှ လိုက်သွားပေတော့သည်။

နှစ်ဦးသား မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး အဘပြောသမျှတွေ ကို ပြောကြရင်း စားကြသည်။

မြိန်မှမြိန်။ ကောင်းမှကောင်း။

ပို့ပို့ချက်သည့် လက်ရာကပဲ အထူးကောင်းလေသ လား။ သို့မဟုတ် ချစ်သူနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ထမင်းလက်ဆံ မျက်နှာချင်းဆိုင်စားရသည်က မြိန်စေသလား ကောင်းစေသလား မသိတော့။

စားသောက်ပြီးနောက် အိမ်ထဲမှာပင် ထိုင်ကြသည်။

ဝါးပတ္တလားကြီးသည် အခန်းအလယ်မှာပဲ ရှိနေသေး သည်။

“ပို့ပို့ ပတ္တလား ကောင်းကောင်းတီးတတ်တယ်နော်”

“ဆယ်နှစ်သမီးလောက်ကတည်းက အဘသင်ပေးတာလေ၊ အစ်ကိုကော ဘာတီးတတ်လဲဟင်”

“စလောင်းဖုံးနဲ့ လင်ကွင်း”

ပို့ပို့ ရယ်သည်။ ဇော်သစ်ဇော် ကျောပြင်ကို ထု

“အလကားပြောတာပါ၊ စန္ဒရားတီးတတ်ပါတယ်၊ အိမ်ကို စန္ဒားဆရာခေါ်ပြီးသင်တာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်လောက် ကတည်းက၊ အခုတော့ ဆရာလွတ်သွားပါပြီ၊ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် သံစဉ်ရှာနိုင်ပြီ”

“တော်တာပေါ့၊ ပို့ပို့ကတော့ ခုချိန်အထိ အဘ မလွတ်သေး ဘူး၊ မှားတဲ့အခါ အဘက ပြင်ပေးရတုန်းပဲ”

ဇော်သစ်ဇော် ပတ္တလားလက်တံလေးနှစ်ခု ကောက် နိုင်ကာ တီးကြည့်သည်။ စန္ဒရားနှင့် ဆင်ဆင်မို့ စမ်းကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲ ... အစ်ကို၊ ပတ္တလားလည်း ဖြစ်သားပဲနော်”

“လေ့ကျင့်လိုက်ရင် ရသွားမယ်ထင်တယ်၊ စန္ဒရားနဲ့ သဘောချင်းမကွာသလိုပဲ၊ လက်ထပ်ပြီးရင် ပို့ပို့ကိုလည်း စန္ဒရား ကိုယ်တိုင်သင်ပေးမယ်”

ကြည်နူးကြပါ၏။ ပူးပူးကပ်ကပ်တွေလည်း ရှိကြ

ပါ၏။

ညနေ လေးနာရီထိုးမှ ဇော်သစ်ဇော် အိမ်ပြန်ရန် အပြင်သို့ထွက်လာသည်။

“ဟင် ... အဘ၊ ဥယျာဉ်မသွားဖြစ်ဘူ လား”

“အေးကွယ်၊ ကွပ်ပျစ်မှာပဲ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ မောင်ရင် ပြန်တော့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“ဪ ... ဒါထက် မောင်ရင် ရန်ကုန် ဘယ်တော့ပြန်မလဲ”

“စနေနေ့ အဘ၊ ခုလာမယ့် တနင်္လာမှာ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ပြီ”

“ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးဆိုတော့ ကြားနစ်ရက်ပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ ကျောင်းကြီးမပိတ်ခင်လည်း ကျွန်တော် ပေါက်မြိုင်ကို ရောက်ချင်ရောက်လာမှာပါ အဘ၊ ကျွန်တော့်မှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ရှိတယ်၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့ လာရင် ရန်ကုန်က မနက်စောစောထွက်တာ၊ ပေါက်မြိုင်ကို ဖွန်းလွှဲတစ်နာရီနဲ့တစ်နာရီရောက်လာနိုင်တာပဲ”

“အင်း ... ပေါက်မြိုင်ကို နောက်ထပ်လာဖို့ဆိုတာကတော့ မောင်ရင်ဆန္ဒနဲ့ မောင်ရင်အခြေအနေပေါ်မှာ မူတည်တာပဲလေ၊ အဘ အလေးအနက်မှာချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်”

“မှာပါ အဘ”

“သေချာမှတ်နော်၊ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ခြံအမှတ်(--)
ရွှေတောင်ကြားလမ်းအိမ်ကို မောင်ရင် တစေ့တစောင်း
သွားကြည့်ဖြစ်အောင်ကြည့်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သွားပါမယ်၊ အဘက ဘာမှာလိုက်တယ်လို့
အဲဒီအိမ်ကို ဝင်ပြောရမလဲ အဘ”

“ဟာ ... မဆိုင်ဘူး၊ အဘနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ဘာမှ ပြောဖို့လည်း
မလိုဘူး၊ အဲဒီရွှေတောင်ကြားလမ်းအိမ်ကို မောင်ရင် သွား
ပြီး အကဲခတ်ဖို့သာ အဘ ပြောတာ”

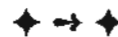
နားမလည်သောအကြည့်ဖြင့် ဇော်သစ်ဇော် အဘကို

ကြည့်မိသည်။

ဒီနောက်တော့ အဘကို နှုတ်ဆက်သည်။ ပို့ပို့က
ခြံအထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။

ဪ ... အခုတစ်ခေါက် ပေါက်မြိုင်လာရခြင်းတွင်
ဇော်သစ်ဇော်အဖို့ တစ်ခါမှမပစ်ဘူးသော တောဝက်ကြီးကို ပစ်၍
ရသည်။

တစ်ခါမှ မချစ်ဘူးသော အချစ်မျိုးဖြင့် ပို့ပို့ကို
ချစ်လိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

အခန်း(၅)

ဟယ်ခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားရပါ၏။

အဘ ဦးလူမော်ပြောသော ရွှေတောင်ကြားလမ်း၊
ခြံအမှတ် (--)သည် တောင်ကုန်းမြင့်လေးပေါ်တွင် တည်ဆောက်
ထားသော လှပခေတ်မီသည့် တစ်ထပ်တိုက်လေးဖြစ်နေပေသည်။

ရွှေတောင်ကြားလမ်းသည် ရာထူးကြီးရှင်များ၊ လုပ်
ငန်းပိုင်ရှင် ကြွယ်ဝသူများ စသည်တို့နေထိုင်ရာ လူကုန်ထရပ်ကွက်
ဟုဆိုလျှင် မမှားပေ။ ယေဘုယျအားဖြင့် ကိုယ်ပိုင်ဝန်း၊ ကိုယ်ပိုင်
ခြံ၊ ကိုယ်ပိုင်တိုက်တာအဆောက်အအုံများ၊ ကိုယ်ပိုင်ကားများ
ကိုယ်စီဖြင့် နေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။

ဒီလိုရပ်ကွက်မျိုးတွင် လူသွားလူလာပြတ်လှသည်။
မုန့်သည်၊ ပဲသည်၊ ခေါင်းရွက်ဗျတ်ထိုးသည်များ၊ ဒီလိုရပ်ကွက်၊
ဒီလိုလမ်းမျိုးသို့ ဝင်မရောင်း။ ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့် ဈေးသွားကြသူ
များမဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့်လည်း 'ရဲဖန်ရဲခါ ကိုယ်ပိုင်ကားတို့
ဖြတ်သန်းသည်မှလွဲပြီး လူသွားလူလာ ရှင်းလှသည်။

ခြံနှင့်ဝန်းနှင့် နေသူချည်းဖြစ်သောကြောင့် ခြံအသီး
သီးတွင် သစ်ပင်ကြီးများ၊ ခြံစည်းရိုးပတ်လည်တိုင်း ရှိနေသဖြင့်
အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းလည်း ရှိလှသည်။

ဇော်သစ်ဇော်သည် ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ တိုက်အိမ်လေးကို
လှမ်းမြင်ရသော လမ်းဘေးသစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင်
မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်ထားသည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ်တွင် ခွလျက်သားပင် ထိုင်
နေသည်။ ဟင်း(မ်)လက်ကာဗာ ဦးထုပ် အနီရောင်ဆောင်းထား
ပြီး ရှေ့မှာ လကြီးပြားမှန် ချထားသည်။

အဘ ဦးလူမော် ပြောသော ခြံနံပါတ်တိုက်အိမ်လေး
၏ လှုပ်ရှားမှုကို မော့ကြည့် အကဲခတ်နေပါ၏။

အမှန်တော့ ဇော်သစ်ဇော် ဤရွှေတောင်ကြားလမ်းသို့
ယနေ့လာသည်ပင် အတော်အတန်ရက်နောက်ကျသေးသည်။

ရန်ကုန်ရောက်ပြီး တနင်္လာနေ့မှစ၍ ကျောင်းပြန်
တက်ရသည်။

ကျောင်းတက်ပြီဆိုတော့လည်း အားလပ်ချိန် နည်း
ပါးသွားသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ပတ်နီးပါးကြာပြီး ယနေ့ စနေနေ့
ကျောင်းပိတ်မှ အဘဦးလူမော်မှာသည့်အတိုင်း ရွှေတောင်ကြားလမ်း
သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်ပါ၏။

နံနက်ဆယ်နာရီလောက်မှစ၍ အကဲခတ်ကြည့်နေရာ
ဆယ့်တစ်နာရီခွဲခန့်တွင် ကုန်းမြင့်တိုက်အိမ်မှ ပါမလစ်ကုာ ကား

နီလေးတစ်စီး ကုန်းဆင်းလမ်းအတိုင်း ဆင်းလာသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ကားနီးလေးသည် ရွှေတောင်ကြားလမ်းပေါ်အရောက်တွင် ခေတ္တအရှိန်တန်ပြီး မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ်တွင် ခွထိုင်နေသော ဇော်သစ်ဇော်အား မသင်္ကာသောအကြည့်ဖြင့် ကားမောင်းသူသည် ကားပြတင်းမှ ကြည့်ပေသည်။

ဇော်သစ်ဇော် ဟာခနဲ ဟယ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါ၏။ နှုတ်မှလည်း 'ပိုပို'ဟု ယောင်ယမ်းထွက်လိုက်မိသည်။

အကြောင်းမူ ...

ကားမောင်းသူမှာ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပါ၏။

ယင်းအမျိုးသမီး၏ မျက်နှာလေးသည် ပေါက်မြိုင်မှ ပိုပိုနှင့် ချွတ်စွပ်ထူနေသည်ဟု မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပါတည်း။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှ စတတ်တာနှိပ်လိုက်သည်။ စက်နှိုးသည်နှင့် ဂီယာ ဖတ်ခနဲသွင်းကာ ကားနီလေးနောက်သို့ လိုက်တော့သည်။

လိုက်သည်ဆိုတာတွင် ပြောင်ပြောင်တလင်းကြီး မဟုတ်။ ရှေ့မှကားတစ်စီးခြား၊ နှစ်စီးခြားပြီး ဇော်သစ်ဇော် လိုက်သည်။

ကုက္ကိုင်းလမ်းမကြီးမှ ဗဟန်း။

ဗဟန်းအဝိုင်းကြီးမှ ဦးထောင်ဗိုလ်လမ်းကိုတက်ပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းအတိုင်း ကားနီလေးမောင်းသည်။ နောက်မှ ဇော်သစ်ဇော် လိုက်သည်။

ဆေးရုံကြီးထောင့်တွင် ကားနီးလေး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအက်ချိုးပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးပေါက်ထဲ ဝင်သွားသည်။

ဇော်သစ်ဇော် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးပေါက်အတိုင်း နောက်မှ ငင်သည်။

အနောက်ဘက်တန်း နေရိပ်ရာတွင် ကားနီလေးရပ်သည်။ ကောင်မချောလေးသည် ဝင်ပေါက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ဆိုင်ကယ်ခွလျက်သားဖြင့် ဂိတ်ဝတွင် ဝင်ကြေးပေးနေသူကို မြင်ရသည်။

ဆိုင်ကယ်ထိုင်လျက်သားနှင့်ပင် ထိုသူ၏ ကိုယ်ထည်အနေအထားမှာ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ကျစ်ကျစ်လစ်လစ် ခိုနေသည်ကို ကောင်မချောလေး မြင်ရသည်။

ထိုသူ၏မျက်နှာကိုမူ ကောင်မချောလေး မမြင်ရ။ ခိုက်ဘာဦးထုပ်ရှေ့မှ လေကားမီးခိုးနုရောင် ကာဗာပြားကို ချထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဒီလူသည် ပုံမှန်ထဲက မဟုတ်။

ရွှေတောင်ကြားလမ်း၊ မိမိတို့ခြံရှေ့ ကုန်းဆင်းသစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်ကာ မိမိ ထွက်အလာကို စောင့်သည်။

မိမိ ထွက်လာသည်နှင့် နောက်မှ အစဉ်တစိုက် လိုက်လာမှန်း မိမိ ကားမောင်းရင်း နောက်ကြည့်မှန်မှ မြင်နေရသည်။ ယခု ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအထိဖြစ်သည်။

တမင်တကာလား၊ တိုက်ဆိုင်မှုလားဟု ကောင်မချောလေး မဝေခွဲနိုင်။

သေချာသည်ကတော့ မိမိ၏အမျိုးသားသူငယ်ချင်း
ဘွိုင်းဖရင်းထဲတွင် ဤလူ တစ်ခါမှ မပါဘူးသည်ကတော့
သေချာသည်။

ချာလီအောင်ထွန်းလည်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့
သည်။ သို့သော် မြင်ရသည်မှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကြီးပြီး
ချာလီအောင်ထွန်းက သေးနေသည်။ ခြေတံလက်တံ တိုနေသည်ဟု
ထင်ရသည်။

ကိုအောင်ကျော်ကျော်လည်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့
ပင်။ သို့သော် အောင်ကျော်ကျော်ဖက်ရှင်က တက္ကသိုလ်နည်းပြ
ဆရာပီပီ ချည်ချောလုံချည်၊ ကော်လာကတုံး ရှပ်အင်္ကျီ၊ တိုက်မို
အင်္ကျီဝတ်ပြီး စုပါကက်ခေါ် ဆိုင်ကယ်အသေးစားလေး စီးခြင်း
သာဖြစ်သည်။

ဗလကြီးဟု ကင်ပွန်းတပ်ထားသော ကိုဇော်ဟိတ်
လည်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးသည်။ သို့သော် ဗလကြီးက မြင်း
ရင်အုပ်လောက်ကြီးမားသော ရင်အုပ်ကြီးရှိသည်။ ထန်းလုံးပမာ
ခန့် လက်မောင်းအိုးကြီးရှိသည်။ ခါးကြီးတုတ်သည်။

ဘောင်းဘီကျပ်ကျပ်နှင့် ပေါင်လုံးကြီးတွေက ချိုးဖြူ
ရေပိုက်လောက် ကြီးမားသည်ဟု တင်စားလောက်သည်။ ကိုဇော်
ဟိတ်က ဂဲစီးဝိတ်သမား။ စေလွှတ်သောအဖွဲ့နှင့် နိုင်ငံခြားအထိ
လိုက်ပါပြီး ဝိတ်မ၊ သူဖြစ်သည်။ ငွေတံဆိပ်တွေ နှစ်ခါရဖူးသည်
ဆိုလား။

ကိုဇော်ဟိတ်လည်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးလျှင်
ကြည့်မလှ။ ဂင်တိုလူစားဖြစ်သည်။

အဲ ... အခုလူက မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် အရမ်း
လိုက်ဖက်နေသည်။

မိမိအသိ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သမားထဲတွင် ဒီလိုခန္ဓာ
ကိုယ်အရပ်အမောင်း အချိုးအဆစ် ပြေပြကြည့်ကောင်းသူမျိုးမရှိ

ကောင်မလေးသည် ဂိတ်ဝသို့ တစ်ခဏသာကြည့်ပြီး
ဝိုလ်ချုပ်ဈေး ဗဟိုရုံဘက်ဆီသို့ လှမ်းခဲ့သည်။

ဇော်သစ်ဇော်ကလည်း ဦးထုပ်နှင့် မှန်ကာကြားမှပင်
ကောင်မချောလေး ကားပေါ်မှဆင်းလာသည်ကို လှမ်းကြည့်နေ
သည်။

မျက်နှာလေး လှသလားမမေးနှင့်။ ပိုပိုနှင့် ဈာတ်စွဲ
တူသည် ဆိုမှတော့ လှပြီပေါ့။ တစ်ခုတော့ ကွာသည်။ ပိုပိုက
သနပ်ခါးလိမ်းပြီးလှသည်။

ဤမိန်းကလေးကတော့ မိတ်ကပ်လေးဝင်းပြီး လ
သည်။ နှုတ်ခမ်းနီလေးဆိုးပြီးလှသည်။ ပြုပြင်ထားသော ဆံပင်
ပြုပြင်ထားသော မျက်ခုံး မျက်တောင်များဖြင့် လှနေသည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကျဆင်းပေါ်လွင်ပုံကလည်
ပိုပိုကဲ့သို့ပင်။ အတိုချုပ်ပြောရလျှင် အရပ်ငါးပေငါးလက်မခန့်ရှိ
ရင်၊ တင်၊ ခါး အားလုံး အချိုးပြေပြစ်ပုံမှာ ပိုပိုနှင့် ပုံတူကိုက်

အဲ ... ဤမိန်းမချောလေး ဝတ်ဆင်ထားသည့် အင်
ထဘီ စသည်တို့ကတော့ ပိုပိုဝတ်ဆင်သော အဝတ်တွေထက်
ပို၍ အဖိုးတန်မည်။ အရောင်အသွေး ပိုမိုတောက်ပပေါ်လွင်သည်

ဇော်သစ်ဇော်သည် မိန်းမချောလေး၏ ကားအ
လေးနောက်တွင် မော်တော်ဆိုင်ကယ် ထိုးသွင်းရပ်ထားလိုက်သည့်

ပြီး ဗဟိုရုံထဲသို့ လိုက်သွားသည်။ လမ်းမှာပင်
ဖိုက်ဗာဦးထုပ်ချွတ်ပြီး လက်မှ ကိုင်သွားသည်။

ဇော်သစ်ဇော်၏မျက်နှာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်သာ
သွားပေပြီ။

သို့တစေ ...

မိန်းမချောလေးက နောက်ပြန်မကြည့်သေးဘဲ ဟိုဆိုင်
ငေး ဒီဆိုင်ငေးပုံစံဖြင့် သွားနေသည်။

အလှကုန်ပစ္စည်းများ ရောင်းသောဆိုင်၏ မှန်ဗီရို
ရှေ့တွင် မိန်းမချောလေး ရပ်လိုက်သည်။ သူမအလိုရှိသော
အလှကုန်များ ဝယ်နေသည်။

ဇော်သစ်ဇော် ကပ်လျက် ဆိုင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။
စပို့ရှပ်နှင့် အင်္ကျီများ ဆွဲချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

စပို့ရှပ်တစ်ထည် ဝင်ဝယ်သည်။

မိန်းမချောလေးက အလှကုန်ပစ္စည်းသုံးမျိုးဝယ်ပြီး
ထွက်သွားသည်။

ဇော်သစ်ဇော်က စပို့ရှပ်စက္ကူထုပ်ကိုင်ကာ မိန်းမချော
လေးနောက် လိုက်ပြန်သည်။

မိန်းမချောလေးသည် ချိတ်ထဘီများရောင်းသော
ဆိုင်ဝင်သည်။ ထိုဆိုင်တွင် ယောက်ျားဝတ် ပလေကပ်လုံချည်၊
ရခိုင်လုံချည်များလည်း ရောင်းသည်။

ဇော်သစ်ဇော် ကောင်မလေးနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ဝင်
ရပ်လိုက်သည်။

ကောင်မလေးက ဇော်သစ်ဇော်ကို မျက်စောင်းတစ်
ချက်ထိုးပြီး ချိတ်ထဘီ အဆင်ရွေးနေသည်။

မျက်စောင်းအထိုးခံရမှန်း ဇော်သစ်ဇော်သိသည်။
မသိဟန် မမြင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။ ရခိုင်လုံချည်တွေ ပြ
ခိုင်းသည်။ ချိတ်ထဘီဖိုး ရှစ်ရာကျသည်ကို မိန်းမချောလေးက
နှစ်ရာတန်လေးရွက် ထုတ်ပေးသည်။

ဇော်သစ်ဇော် ရခိုင်လုံချည်တစ်ရာကိုးဆယ်ကျသည်။
ဇော်သစ်ဇော်ကလည်း နှစ်ရာတန်ပင် ထုတ်ပေးသည်။

ဆိုင်ရှင်က ဇော်သစ်ဇော်ကို ငွေတစ်ဆယ် ပြန်အမ်း
ရန် ဗီရိုထဲဖွင့်နေသည်ကို ဇော်သစ်ဇော် စောင့်မနေတော့ဘဲ
ကောင်မလေးနောက် လိုက်ပြန်သည်။

“ဟေး ... မောင်ရင်၊ ငွေတစ်ဆယ်ယူဦးလေ”

ဇော်သစ်ဇော်ရော၊ ကောင်မလေးရော ကြားသည်။
ဇော်သစ်ဇော်က ကောင်မလေး ပျောက်သွားမည်စိုး၍ ပြန်လှည့်
မကြည့်ဘဲ နောက်မှဆက်လိုက်သည်။

“ဟား ဟား ... ညားခါစ စိတ်ကောက်ကြတယ်ထင်ပါရဲ့
ကွာ၊ ပြန်လာတောင်းမှ ပေးလိုက်ပေါ့၊ ဟိုမှာ အမီလိုက်
နေရတယ်လေ”

ဟု ပြောသံကြားရပြန်သည်။ မိန်းမချောလေးလည်း
ကြားသည်ပင်။

“ဟေး ... ဖိုးဇော်၊ မင်း ဘယ်ပျောက်နေလဲ၊ ဒီဆင်ဘာ
တစ်ပတ်လုံး မင်းဆီကို ငါ ဖုန်းဆက်တာ သုံးခါတောင်မှ၊
မင်းမရှိဘူးချည်း ပြောတယ်၊ ငါ့ဆီလည်း မလာဘူး”

အရေးထဲ ငယ်နိုင်သူငယ်ချင်း ထွန်းသစ်မောင်နှင့် ပက်ပင်းတိုးနေသည်။ ထွန်းသစ်မောင်က ဇော်သစ်ဇော် လက်မောင်းကို ဆွဲထားကာ အာလာပသလ္လာပစကားတွေ ဆိုနေသည်။

“ငါ ပေါက်မြိုင်က အဘိုးဆီ အလည်သွားနေတာကွ၊ ကဲ... သူငယ်ချင်း၊ နောက်မှတွေ့မယ်နော်၊ ငါ့မှာအရေးတကြီးကိစ္စရှိနေလို့”

ဇော်သစ်ဇော်က ထွန်းသစ်မောင်ကို ပါးစပ်မှ ပြန်ပြောသော်လည်း မျက်စိက ကောင်မချောလေးထံသို့ ရောက်နေသည်။ ကောင်မလေးသည် စက်ချုပ်ဆိုင်တန်းရှိရာသို့ ဦးတည်သွားနေတာကို တွေ့ရသည်။

“ဘာလဲ၊ မင်း အရေးတကြီးကိစ္စက မိုးကလျာလှိုင်နောက်လိုက်နေတဲ့ကိစ္စလား”

“ဘာကွ၊ ဘယ်က မိုးကလျာလှိုင်လဲ”

“ဟောဗျာ၊ ဟိုမှာ စက်ချုပ်တန်းဝင်သွားတဲ့ အမျိုးသမီးလေ၊ မင်းပဲ ခုနက သူ့နောက်လိုက်နေတာ တွေ့လို့ ငါတမင်ဝင်ဖောက်တာ၊ ဟား ဟား ဟား ... ဆိုင်ရှင်က ငွေတစ်ဆယ် ခေါ်ပေးတာတောင် မင်း ပြန်မယူနိုင်တာလေ”

မျက်စိက ကြည့်နေသည့်ကြားကပင် မိန်းမချောလေးကို မတွေ့ရတော့ပေ။

ဒီတော့လည်း သူငယ်ချင်းထွန်းသစ်မောင်ဘက်သို့ မျက်နှာပြန်လှည့်ရတော့သည်။

“ဘာတဲ့၊ သူ့နာမည် မိုးကလျာလှိုင်တဲ့လား ထွန်းသစ်မောင်”

“ဟောဗျာ၊ မင်းပဲ လိုက်နေတာ၊ သဲကြီးမဲကြီးနဲ့၊ ငါနဲ့တောင် မိုးကလျာလှိုင်ရဲ့နာမည်ကို မသိဘူးတဲ့လား”

“ငါ ဒီနေ့မှ သူ့ကို မြင်ဖူးတာကွ၊ နောက်ပြီး မင်းစိတ်ထဲ ထင်နေတဲ့ လိုက်နည်းမျိုးနဲ့ ငါလိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး ထွန်းသစ်မောင်၊ ငါ့အကြောင်း မင်းသိသားနဲ့၊ ငါက ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မလိုက်ဘူး၊ ငါ့ကို လာလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့သာ တွဲချင်တာ”

“အေး ... မှန်တယ် ဇော်သစ်ဇော်၊ ဒါကြောင့် ငါက အံ့သြပြီး ဘေးကစောင့်ကြည့်နေတာ၊ မင်း မိုးကလျာလှိုင်နောက်ကို လိုက်တာတော့ သိပ်သိသာနေလို့”

“ဒီပြင် အကြောင်းတစ်ခုရှိလို့ပါ”

“ဟေ ... မင်း ခုနပြောတော့ မိုးကလျာလှိုင်ရဲ့နာမည်တောင် ငါပြောမှ သိတာဆို၊ သူနဲ့မင်းမှာ ဘယ်လိုအကြောင်းရှိနိုင်မှာလဲဟ”

“သူ့အကြောင်းနဲ့သူပေါ့ ထွန်းသစ်မောင်ရာ”

“အေး ... ငါတော့ လက်ခံတယ်၊ မိုးကလျာလှိုင်ကို မမြင်ဘူးဆိုရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်နေရမယ်၊ မြင်ဖူးသွားတာနဲ့ သူ့နောက်လိုက်တဲ့အမျိုးသားတွေဟာ တန်းစီရေတွက်မယ်ဆိုရင် မင်းနဲ့ပါတ်က ဂဏန်းလေးလုံးထဲမှာ ရောက်နေမယ်၊ ဟိုတုန်းက မင်း ဘယ်မိန်းကလေးနောက်ကိုမှ မလိုက်ဘူးပေမယ့် အခု မိုးကလျာလှိုင်ကိုတွေ့တာနဲ့ လိုက်တာမဟုတ်လား၊ သိက္ခာတွေဆယ်မနေနဲ့ ဇော်သစ်ဇော်၊ ကြိုက်လို့လိုက်တာ အဆန်းလား”

ဇော်သစ်ဇော် ခေါင်းကုတ်မိသည်။

“ကဲ ... ထားပါတော့ ထွန်းသစ်မောင်၊ အဲဒီ ဘာတဲ့ မိုးကလျာလှိုင်ကို မင်း သိနေသလား”

“လူချင်းတော့ မသိသေးဘူး၊ သိအောင်ကြိုးစားကြည့် တာလည်း မလွယ်ဘူးလေကွာ၊ ဒီအမျိုးသမီး မိုးကလျာ လှိုင်က သောက်ကျိုးနဲ့ မာနကြီးတယ်ကွ”

“ဟုတ်လား၊ သူက ဘာလဲ၊ ဘယ်သူ့သမီးလဲ”

“ဟ ... ဇော်သစ်ဇော်၊ မိုးကလျာလှိုင်ကို မင်း တကယ်မသိ တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကို ပြန်ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ အကြောင်ပတ်နေတာလား”

“ငါ တကယ်မသိတာပါ သူငယ်ချင်း”

“အေးလေ၊ မသိဘူးဆိုလည်း ပြောရမှာပေါ့၊ ရန်ကုန် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်က ခုနစ်ဆောင်တိုက်ခန်းတွင် မီးမထွန်း ဘဲလင်းနေတာ နှစ်နှစ်တောင်ရှိသွားတာ၊ မင်း မကြားမိ ရှေ့သလား ဇော်သစ်ဇော်ရာ”

“ငါ ဘာကြားရမှာလဲ၊ မင်းရဲ့ပဟေဠိကို မင်းပဲ ရှင်းစမ်းပါ ဦး ထွန်းသစ်မောင်”

“ဟ ... မိုးကလျာလှိုင် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ရောက်တာ နှစ်နှစ်ထဲဝင်နေပြီကွ၊ အခု ဒုတိယနှစ်တက်နေတယ်၊ ပထမနှစ်ရောက်တာနဲ့ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ရဲ့ကွင်းအဖြစ် နာမည်စိမ့်ထွက်လာတယ်လေ၊ အဲဒီအထဲက ဆေးတစ်တို၊ ဆေးနှစ်တိုက ဖိုင်နယ်ပုတ်တူးသမားတွေတောင် လေးဘီး ကားအော်ဒါငှားပြီး စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်လာလို့ မိုးကလျာ

လှိုင်ကို မိတ်ဖွဲ့ဖို့ကြိုးစားကြသတဲ့၊ မင်းတို့ ကြို့ကုန်း အာအိုင်တီက လူတွေလည်း အဲဒီမှာ ခြေချင်းလိမ်နေတာ၊ မင်းက ဘယ်ချောင်သွားပြီး အိပ်နေလို့လဲ ဇော်သစ်ဇော်”

“အဲဒါတွေ ငါမသိဘူး ထွန်းသစ်မောင်”

“ထားပါတော့၊ ထားပါတော့၊ မင်း တကယ်မသိဘူးဘဲ ထားလိုက်ပါတော့”

“အဲဒီအမျိုးသမီးက ရွှေတောင်ကြားလမ်းမှာ နေတယ်နော်”

“ဝေး ... မင်းမသိဘူးဆို”

“ဟာကွာ၊ ဒီနေ့ ငါ ရွှေတောင်ကြားလမ်းကို ကိစ္စတစ်ခု ရှိလိုသွားတာကွ”

“ဝင်းအေးက ရွှေတောင်ကြားလမ်းမှာ နေလို့လား”

“လာပြန်ပြီ”

“တကယ်ကွ၊ ဝင်းအေး အဲဒီမှာနေမှန်းလဲ ငါ မသိဘူး၊ တခြားကိစ္စနဲ့သွားတာ၊ အေး ... အဲဒါ မိုးကလျာလှိုင်က သူ့တိုက်အိမ်လေးက မောင်းဆင်းလာတာ ငါတွေ့တာနဲ့ တယ်နိပ်ပါလားဆိုပြီး ငါလိုက်ကြည့်တာ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး ရောက်လာတဲ့အထိပဲ၊ မိုးကလျာလှိုင်ရဲ့မိဘတွေကကော”

“သူ့မိဘတွေ တော်တော်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာပဲ ငါသိတယ်၊ အသေးစိတ်တော့ ငါလည်းမသိဘူး၊ မသိတာကလည်း ဆက်မစုံစမ်းတော့ဘူးလေကွာ၊ မိုးကလျာက တို့ကို လုံးဝ အဖက်မလုပ်တာနဲ့ လက်လျှော့လိုက်တာကိုးကွ၊ အဲ ... မင်း အဆေးစိတ်သိချင်ရင် ဝင်းအေးအိမ်သွားလည်း၊ ဝင်းအေး က မိုးကလျာလှိုင်နဲ့ တစ်ခြံခြားမှာနေတယ်”

“ဝင်းအေးကကော အိမ်နီးချင်းဖြစ်ပြီး မိုးကလျာလှိုင်ကို စိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့လား”

“တစ်ပိုင်းတောင်မကဘူး၊ တစ်ကောင်လုံး သေနေတယ် ဇော်သစ်ဇော်ရေ”

“အဲဒါ ဘာစကားလဲ၊ ဘာမိပ္ပာယ်လဲ”

“ဝင်းအေးလေ၊ မိုးကလျာလှိုင်ကို စိတ်ဝင်စားတာမှ တစ်ကောင်လုံး သေမတတ်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ...”

ထွန်းသစ်မောင်က ဆက်မပြောဘဲ လက်ဝါးကို ကုန်းပေါ်တင် ငါးအရှင်လို ဖျပ်ဖျပ်လူးအောင် အရင်ခါပြလိုက်သေးသည်။

“မကပ်နိုင်ဘူးလေ၊ မိုးကလျာလှိုင်က ဝင်းအေးလိုကောင်လည်း ကန်တော့ဆွမ်းပဲကွ၊ ဝင်းအေး လက်လျှော့ပြီး ဒီကောင် အခုတော့ သမိုင်းမေ့ဗျာ”

“မိုးလကလျာလှိုင်မှာ လိုင်စင်ချိတ်ပြီးသားရှိနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ ထွန်းသစ်မောင်ရာ”

“ဘာလိုင်စင်မှ မချိတ်သေးမှန်း ငါ သေချာသိတယ်ဟေ့၊ ခုမှ ဆယ်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုလားပဲ၊ ဆရာဝန်ပေါက်စတွေ၊ ဗိုလ်ကြီးတွေ၊ သင်္ဘောသားတွေတောင် ကပ်လို့ မရဘူးတဲ့၊ အမျိုးသမီးက မာနကြီးတာ သက်သက်ကွ၊ အေး ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်ပေါ့ ဇော်သစ်ဇော်ရာ”

“ဘာလဲ ... အဲဒီတစ်ခုက”

“မင်းဆိုရင်တော့ မိုးကလျာလှိုင် ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ မသိဘူးပေါ့ကွာ၊ မင်းက သူများထက် ပိုပြီး ကြည့်ကောင်း

တယ်၊ မင်းရုပ်၊ မင်းကိုယ်မျိုးက မိန်းကလေးတွေအပေါ် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း တခြားလူတွေထက် အများကြီးသာနေလို့ပဲ၊ မျိုးတို့၊ နှင်းယုတို့၊ လီလီတို့က အလိုလို မင်းကို လာတဲ့တာမဟုတ်လား”

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ ကံ ... ငါ သွားမယ် ထွန်းသစ်မောင်”

“သွားချင်လည်းသွားပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ သာသနာဝင် ဖျက်လို့ မိုးကလျာ မျက်စိအောက်က ပျောက်သွားပြီ စဟုတ်လား၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ လူပျောက်ရှာရတာမလွယ်ဘူးမောင်”

“ရတယ်ကွ၊ ငါ ဆက်မရှာတော့ဘူး၊ ငါ့မော်တော်ဆိုင်ကယ် ကနေပြီး စောင့်မယ်၊ သူ့ကားနီလေးနောက်မှာ ငါ့ဆိုင်ကယ် ထိုးထားခဲ့တာ”

“ကောင်းပေါ့ကွာ၊ ဒါဆို မြန်မြန်သွား၊ တော်ကြာ ကားမောင်းပြီး မိုးကလျာ လစ်သွားဦးမယ်”

ဇော်သစ်ဇော် သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ်ရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။

မလှမ်းမကမ်းကပင် မိုးကလျာလှိုင်လွှင့် အခက်အခဲ တစ်ခုတွေ့နေကြောင်း လှမ်းမြင်ရသည်။

အဖြစ်မှာ ...

မိုးကလျာလှိုင် ကားရပ်ကတည်းက ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ကားဖင်နှင့် သူမ၏ကားခေါင်းမှာ တစ်ထွာလောက် ကွာပြီး ရပ်ခဲ့သည်။

ဒီကြားထဲ ဇော်သစ်ဇော်က သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို သူမ၏ကားနီးလေးနောက်တွင် ရှေ့ဘီးလက်တစ်ဝါးအကွာခန့် ထိုးရပ်ထားခဲ့သည်။

ယခု မိုးကလျာလှိုင် ကားထွက်၍မရနိုင်ပေ။ ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာဖြစ်နေသည်။

မိုးကလျာလှိုင် ကားဘေးတွင်ရပ်ကာ အလိုမကျသော မျက်နှာလေးဖြစ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းနီလေးကို စုထားသည်။

ဇော်သစ်ဇော်က အုတ်တံတိုင်းတွေကွယ်ပြီး မနီးမဝေးမှ ချောင်းကြည့်သည်။

ဆယ့်နှစ်နှစ်နှင့် ဆယ်သုံးနှစ်ရွယ် ကားစောင့်ကောင်လေးနှစ်ယောက်နှင့် မိုးကလျာလှိုင် အခြေအတင်ပြောနေသည်။

“အဲဒီမော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို မင်းတို့နှစ်ယောက် ရွေ့ပေးပါလားကွာ”

“ဘာရမလဲ အစ်မ၊ ဒီမော်တော်ဆိုင်ကယ်က ကြီးတယ်၊ နှစ်ရာငါးဆယ်စီစီကြီး၊ လက်ကိုင်မှာလည်း သော့ခတ်ထားသေးတယ်၊ မ၊လို့လည်းမနိုင်ဘူး၊ တွန်းရွှေ့လည်း လက်ကိုင်ခေါက်လျက်သား သော့ခတ်ထားတော့ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်ဖြစ်နေမှာပဲ”

“ဒါဆို ငါ့ကားထွက်လို့မရတော့ဘူးလားဟဲ့”

“ရှေ့ကားက ပိုင်ရှင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီမော်တော်ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ဖြစ်လာပြီး သူတို့နေရာရွေ့မှ အစ်မကားထွက်လို့ရမှာပဲ အစ်မ”

“ဒါဆို မင်းတို့ကို ကားစောင့်ထားခဲ့တာ ဘာအသုံးကျလဲ”

“အာရေ ... အစ်မ၊ ကျွန်တော်တို့က အစ်မကားပစ္စည်းမပျောက်အောင်ပဲ စောင့်ရတာ၊ မော်တော်ကား၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင်တွေကို ဒီမှာမရပ်နဲ့ ဟိုမှာရပ်ပါသွားပြောရင် နားရင်းအုပ်သွားမယ် အစ်မ”

“တောက် ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ဟောဒီမော်တော်ဆိုင်ကယ်က သက်သက်မဲ့ ငါ့ကားနောက်မှာ ကပ်ပြီးလာရပ်တာ”

“မဟုတ်ဘူး အစ်မ၊ နေရာကျဉ်းလို့ ဒီလိုရပ်တာ၊ ဟောဟော ... ဟိုမှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင် လာပြီ အစ်မ”

ဇော်သစ်ဇော် ဘာမှမသိသောဟန်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဘာမှမဖြစ်သောဟန်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ လေကလေးတစ်ဝီချွန်ရင်းတံတိုင်းကွယ်ရာမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

မိုးကလျာလှိုင်က ဇော်သစ်ဇော်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာကော ခန္ဓာကိုယ်ပါ တခြားလှည့်ကာ ကျောပေးထားလိုက်သည်။

ဇော်သစ်ဇော် ပြုံးသည်။

ဒီမိန်းမချောလေးကို သင်ခန်းစာပေးဖို့လည်း စိတ်ကူးပေါက်လာသည်။

ဇော်သစ်ဇော်က မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဘေးမှဖြတ်ကာ အနောက်ဘက်တန်း ဆိုင်များရှိရာသို့ သော့ကွင်းကို လက်ညှိုးစွပ်ချပတ်လည်စေရင်း လေကလေးတချွန်ချွန်ဖြင့် မီးရထားသံလမ်းဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“အစ်မ ဟိုလူ ဟိုဘက်သွားပြန်ပြီ”

“ကြည့် ... ဒါ ငါ့ကို တမင်အစွဲတိုက်တာ”

မိုးကလျာလှိုင် မျက်နှာလေးနီအောင် ဒေါသထွက်ရသည်။

ဘာမပြော ညာမပြောဖြင့် ခြေကို အသွက်လက်ဆုံးလှမ်းကာ ဇော်သစ်ဇော်ကို အမိလိုက်သည်။

ဇော်သစ်ဇော် စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ မှန်ဗီရိရေ့တွင် ရပ်ပြီး နိုင်ငံခြားဖြစ် အရပ်လှလှလေးနှင့် သော့ချိတ်တစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ဆိုင်ရောင်းသူမှာ ဇော်သစ်ဇော်နှင့်ရွယ်တူ မတိမ်းမယိမ်းရှိသည်။

အရပ်နှင့်သော့ချိတ်လေးကို ထုတ်ပြသည်။

“ဘယ်လောက်လဲ”

“အစိတ်ပါ”

မိုးကလျာလှိုင် အနီးသို့ရောက်လာမှန်း ဇော်သစ်ဇော် သိသည်။

မမြင်ဟန်ဆောင်ပြီး အိတ်ထဲမှ ငွေအစိတ် ငုံ့နှိုက်နေသည်။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ”

မိုးကလျာလှိုင်က ဇော်သစ်ဇော်၏ နောက်မှ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဇော်သစ်ဇော်က ပိုက်ဆံနှိုက်ရင်းပင် ဆိုင်ရောင်းသူကို စောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့လူ ... ဝယ်သူလာနေတယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ ဒီမှာနဲ့ ခင်ဗျားကို ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား”

“သူ့ကိုခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်ကိုခေါ်တာ”

မိုးကလျာလှိုင်က စိတ်မရှည်လွန်းသဖြင့် ရှင့်ကိုခေါ်တာဟုအပြောတွင် ဇော်သစ်ဇော် ပခုံးစောင်းကို သူမ၏လက်ညှိုးဖြင့် နှစ်ခါသုံးခါဆင့်ပြီး ထောက်လိုက်သေးသည်။

“ဪ ... ဪ ... တို့ကိုခေါ်တာလား၊ မသိဘူးလေ၊ တို့နာမည်က ‘ဒီမှာ ဒီမှာ’မှမဟုတ်တာ”

“ရှင် ကြောင်မနေနဲ့”

“ဘာကိစ္စ တို့က ကြောင်ရမှာလဲ အမိ”

ဇော်သစ်ဇော်က မိုးကလျာလှိုင်ဘက်သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြန်လှည့်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မော်တော်ကားနောက်က မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဟာ ရှင့်မော်တော်ဆိုင်ကယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်မယ်ထင်တာပဲ၊ သေတော့မသေချာဘူး”

“ဘာရယ်ရှင့်”

“ဟာကွာ ... တကယ်ဒေါသအိုးပါလား၊ တစ်ယောက်တည်း ဒေါသကြီးနေတယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကိုလာတဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တွေက အများကြီးပဲဟာ၊ အမိကားနောက်က ဆိုင်ကယ်ဟာ တို့ဆိုင်ကယ် ဟုတ်မဟုတ် လိုက်ကြည့်မှသေချာမှာပေါ့”

“လိုက်ကြည့်ရုံမကဘူး၊ ရွှေပေးဖို့လိုတယ်၊ ကျွန်မကားအိတ်လို့မရအောင် ရှင့်ဆိုင်ကယ် နောက်က တမင်ပိတ်ထားတာ မဟုတ်လား”

“အဲဗျာ ... ဂိတ်ဝင်ကြေးနှစ်ကျပ်ပေးရင် သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ရပ်လို့ရတာပဲဟာ၊ ကိုယ့်ရှေ့ကကားဟာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါကားမှန်းမှ မသိနိုင်တာ၊ ဘာလို့ တမင် ပိတ်ရပ်ထားရမှာလဲ”

“အို ... တမင်လုပ်တာ၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မအိမ်ကထွက်လာက တည်းက ကျွန်မနောက်က လိုက်နေတာ၊ မသိရင်ခက်မယ်”

“သိရင် မခက်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟောဗျာ ... အမိစကားအတိုင်း တို့က လိုက်ပြောတာပဲ ဟာ၊ မသိရင်ခက်မယ်ကို ဘာသာပြန်ရင် သိရင်မခက်ဘူး ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်မှာ၊ လောဂျီကယ်တွေလည်း ဒီအဓိပ္ပာယ်ပဲထွက်မှာပဲ”

မိုးကလျာလှိုင်သည် အသားလေးများပင် တုန်လာ သလိုရှိနေသည်။ သိပ်ကို ဒေါသထိန်းထားရဟန်တူပါ၏။

“ရှင် သိပ်လူပါးဝတယ်”

“အဲ့”

ဇော်သစ်ဇော်က အံ့သြသောအမူအရာဖြင့် အဲ့ဟု အာမေဍိတ်သံပြုပြီး ဆိုင်ရောင်းသူဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒီမယ်မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်ကို ဒီအမိက သိပ်လူပါးဝတယ်တဲ့၊ ကျုပ် လူပါးသိပ်မဝပါဘူးနော်”

“ဟဲ ဟဲ ... ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကျုပ် ဘာ ပြောရမှန်းမသိဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး သော့ချိတ်ဖုံးလေး မ၊စပါ ဗျာ”

ဇော်သစ်ဇော် ငွေအစိတ်ဖေးလိုက်သည်။

“ကဲ ... ကြွပါ အမိ၊ ကျုပ်ဆိုင်ကယ်က ပိတ်နေတယ်ဆို လည်း ကျုပ် ဖယ်ပေးမှာပေါ့၊ ကျုပ်က မြန်မာပြည်သားပဲ၊ ယဉ်ကျေးပါတယ်၊ စိတ်လည်းမဆိုးတတ်ပါဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ဇော်သစ်ဇော် ရှေ့မှ ထွက်လာသည်။ မိုးကလျာလှိုင်က နောက်မှလိုက်လာပါ၏။ အံကလေးကြိတ်ထား ရင်း ရှေ့မှ ခပ်တည်တည်လျှောက်နေသော ဇော်သစ်ဇော်၏ ကျောပြင်ကြီးကို ထုနှက်ပစ်ချင်မိသည်။

“ကားနီလေးဟာ အမိရဲ့ကားလား”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့”

“အင်းလေ၊ ဘယ်သူ့ကားဖြစ်ဖြစ် တို့ဆိုင်ကယ်က ပိတ် နေတာပဲ၊ ရွှေပေးရမှာပေါ့”

ဇော်သစ်ဇော်က လက်ကိုင်သော့ကိုဖွင့်ပြီး ဆိုင်ကယ် တွင် ခွကာ နောက်ပြန် ခြေနှစ်ချောင်းထောက်၍ ဆုတ်သည်။

မိုးကလျာလှိုင်က ဇော်သစ်ဇော်ကို စိုက်ကြည့်နေ သည်။ ဒေါသလေးဖြစ်နေသည့်ကြားကပင် ကြည့်ကောင်းသော ရုပ်ရှင်ကားတစ်ခုကို အာရုံစိုက်သလို ကြည့်နေမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သုံးလေးငါးပေလောက် နောက်ဆုတ်ပြီးသည်နှင့် ဇော်သစ်ဇော်က စတတ်တာဖြင့် သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကြီးကို နှိုးလိုက်သည်။

မိုးကလျာလှိုင်ကို ပြုံးပြသည်။ ပြီး လက်ဝါးလေး တစ်ဖက်မြှောက်ကာ တာတာမာာ အောင်ရင်း ဖိုက်ဘာဦးထုပ် ရှေ့လကြီးကာဗာကို ချလိုက်သည်။

ဂီယာသွင်းကာ ဝူးခနဲ မောင်းထွက်သွားပါ၏။

“ဟေ့ကောင် အိစ္စတ်၊ မင်းကို ဆိုင်ကယ်အပ်ခ ပေးသွားလား”

“မပေးသွားဘူး”

“ဟာကွာ ... မင်းကလဲ”

“ဟေ့ကောင် ဒါဝတ်၊ မင်းလည်း သူ့ကို ငေးကြည့်နေတယ်၊ ငါလည်း သူ့ကို ငေးကြည့်နေတယ်၊ ပိုက်ဆံတောင်းဖို့ မေ့နေတော့ မင်းရော ငါရော၊ အခုမှ ငါ့ကို အပြစ်မတင်နဲ့”

“အေးကွာ ... ဒီအစ်ကိုက အရမ်းမိုက်တာပဲ၊ သူ ဆိုင်ကယ်စီးတာ တို့ဗီဒီယိုထဲက အမေရိကန်မင်းသား အောက်မေ့ရတယ်၊ ဪ ... အစ်မ အဲဒီ အစ်ကိုက ဘယ်သူလဲဟင်”

ဒါဝတ်ဆိုသည့် မြန်မာရည်မွတ်ပြီး ကမ္ဘာဝါဖတ်မည့် ချာတိတ်က စကားကြောရှည်ကာ မိုးကလျာလှိုင်းကို မေးလိုက်သည်။

“အယ် ... ကောင်စုတ်လေး၊ ငါက သူ့ဘယ်သူမှန်း သိမလားဟဲ့”

အသားမည်းသော်လည်း သွားဖြူဖွေးနေသည့် ဒါဝတ်က ဟဲခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

“စိတ်မဆိုးနဲ့နော် အစ်မ၊ ခုနက အစ်မက သူ့နောက်လိုက်ခေါ်တော့ အစ်မရဲ့ ဘွိုင်းဖရင်းလားလို့ ကျွန်တော်မေးတာ၊ အဲဒီအစ်ကို ဒီဈေးကိုလာနေကျ မဟုတ်ဘူး၊ လာနေကျဆိုရင် ကျွန်တော်တို့သိတယ်”

မိုးကလျာလှိုင်းသည် ဒါဝတ်အား ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးပြီး ဒါဝတ်ရော အိစ္စတ်ရော ဆလံပေးနေစဉ်မှာပင် ကားနီလေးကို မောင်းထွက်ခဲ့ပေသည်။

သူ ဘယ်သူလဲ။

မိမိနှင့် နီးနီးစပ်စပ် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူ့ကို တစ်ခါမျှမမြင်ဘူးခဲ့ပါလေ။

သူက ဘာကိစ္စ မိမိအိမ်ရှေ့တွင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ရပ်ကာ မိမိထွက်အလာကို စောင့်ပေသနည်း။

သူ မနက်က ဘယ်အချိန်ကတည်းက လာစောင့်နေသနည်း။

ဘယ်လိုအကြံအစည်ဖြင့် မိမိကို လာစောင့်ခြင်းပေသနည်း။

လူကတော့ တော်တော်ကို ပုံကျပ်နုံးကျ သားသားနားနားရှိလှသည်။

သူဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားနှင့် သူစီးလာသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှာ အားလုံး တန်ဖိုးကြီးမားသည့် အစားတွေဖြစ်သည်။ ရပ်ရော၊ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆက် တည်ရှိပုံရော၊ သူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေရော၊ ဆန်းစစ်လျှင် ကလေးကဝထဲကတော့ မဟုတ်နိုင်။

သူ့အမူအရာက မင်သေသေဖြင့် စကော့ဈေးတစ်ပတ်လုံး နောက်မှလိုက်ပြီး သော့ချိတ်ဝယ်သည့် စတိုးဆိုင်တွင် မိမိကို အတည်ပေါက်နှင့် ဒေါသမဖြစ်ဖြစ်အောင် စုသေးသည်။

တော်တော် ထုရိုက်ပစ်ချင်စရာ ကောင်းတဲ့လူ။
သွားခါနီး တာတာ လုပ်သွားသေး။

ဪ ... နေဦး။ သတိရပြီ။ ဈေးအလယ်မှာ သူ့
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သူ့ကို ဖိုးဇော်ဟု ခေါ်သံကြားလိုက်ရ
ရသည်။

ပြီး ... ဒီဇင်ဘာတစ်ပတ်လုံး မင်း ဘယ်ပျောက်နေလဲ
ဟုလည်း မေးသံကြားသည်။

ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက်ကို ရည်ရွယ်သည်မှာ
သေချာသည်။ ဒါဆို သူက ကျောင်းသားလား။

ဒီဇင်ဘာတွင် မူလတန်း၊ အလယ်တန်း၊ အထက်
တန်းကျောင်းတွေလည်း ပိတ်သည်။ တက္ကသိုလ်တွေလည်း ပိတ်
သည်။

ဟိုက်စကူးကျောင်းသားတော့ မဖြစ်နိုင်။ သူ့အသက်
ကို နှစ်ဆယ်အနည်းဆုံး မိမိ ခန့်မှန်းသည်။

တက္ကသိုလ်ကဆိုလျှင် ဘယ်တက္ကသိုလ်ကနည်း။

တက္ကသိုလ်တစ်ခုခုကဆိုတောင် အသက်ဆယ်
ခြောက်နှစ်၊ သို့မဟုတ် ဆယ်ခုနှစ်တွင် ဆယ်တန်းအောင် တက္ကသိုလ်
ရောက်သည်ထား။ သူ့အသက်နှင့်ဆိုလျှင် နှစ်ကြီးသမားထဲက
ဖြစ်နိုင်သည်။

သဲလွန်စတိုင်း ဆန်းစစ်လျှင် သူ့နာမည်ထဲတွင်
ဇော်တစ်လုံးပါသည်။ ဖုန်းဇော်၊ ဇော်မင်း စသည့်နာမည်မျိုးထဲက
ဖြစ်မည်။ တက္ကသိုလ်တစ်ခုခုတွင် နှစ်ကြီးသမားအဖြစ် တက်
ရောက်နေရမည်။

တက္ကသိုလ်အသီးသီးက နှစ်ကြီးသမားတွေ မိမိအား
မိတ်ဆက် ချဉ်းကပ်ကြသည်မှာ အများကြီး။ ထိုအထဲတွင် ဒီလူ
ကို မိမိတစ်ခါမှူးမျှ မမြင်စဘူး။

“ဟယ် ... ငါ ဘာတွေတွေးနေတာလဲ၊ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင်
ဘယ်သူ့အကြောင်းကို ငါ ဒီလောက်ကြာကြာ တွေးဖူးလို့
လဲ၊ သွားစမ်း ... ခေါင်းထဲက ဒီအတွေးတွေ”

မိုးကလျာလှိုင်က သူမခေါင်းထဲ ဇွတ်ဝင်လာသော
အတွေးတို့ကို ဇွတ်ပင် မောင်းထုတ်လိုက်ပေတော့သည်။

အလားတူပင် ဇော်သစ်ဇော်သည် ရန်ကုန်ပြည်
လမ်းမကြီးဘေးခြောက်မိုင်ရှိ သူ၏ခြံဝင်းကြီးထဲသို့ မော်တော်ဆိုင်
ကယ် ဝင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ကတတ်ဆန်း တိုက်ရှေ့တွင် ဘေးငေါက်ထောက်
ခါ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

“မေမေ ... မေမေ”

“ဟေး ... သား မေမေ မီးဖိုထဲမှာဟေ့”

ဇော်သစ်ဇော် မီးဖိုထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ မိခင်
ဒေါ်စောဥမ္မာ လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲသည်။

“လာစမ်းပါ မေမေရာ၊ ဒါတွေ ဒေါ်ကြီးစာဥနဲ့ ထားခဲ့
စမ်းပါ”

“ဟဲ့ ... သား ဘာတွေ အရေးကြီးလာလဲ၊ ဒီမှာ ငါးရဲ့
အူလေးရလာလို့ သားဖေဖေအတွက် မေမေကိုယ်တိုင်
လုပ်ပေးနေတာ”

“နောက်ပြီးမှ လုပ်ပါ မေမေရာ၊ ကျွန်တော် မေးစရာရှိလို့”

ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်လာသည်။ မိခင်ကို ဆိုဖာတွင် ထိုင်ခိုင်းကာ ဇော်သစ်ဇော်က မွေးပွဲကော်ဇောခင်း ကြမ်းပြင်တွင် ခူးထောက်ထိုင်သည်။

“ကဲ ... ဘာအရေးကြီးလာလဲ၊ ပြော ...”

“မေမေဟာ ပေါက်မြိုင်သူနော်”

“ဟဲ့ ... ဒါ အရေးတကြီးလား သား”

“ပြောစမ်းပါ မေမေရာ”

“အင်းလေ ... မွေးတာကတော့ ပေါက်မြိုင်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ်ကပဲ ပေါက်မြိုင်မှာနေတာပါ။ အသက်ဆယ်လေး နှစ်ကတည်းက ပျဉ်းမနားကျောင်းမှာ သွားနေတာ၊ ဆယ်တန်းအောင်တော့ ရန်ကုန်မှာ တောက်လျှောက်ပဲ သားရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒါတွေ ထားပါ၊ သား သိချင်တာက ပေါက်မြိုင်အနောက်ပိုင်း ရွာအစွန်မှာနေတဲ့ ဦးလူမော်ကို မေမေ သိသလားလို့”

“ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး”

ဒါတော့ မေမေပြောတာ ဟုတ်နိုင်သည်။ ဘိုးဘိုးက လည်းပြောသည်။ အဘဦးလူမော်နှင့် ဝိုပို့တို့ ပေါက်မြိုင်ရောက်လာ သည်မှာ လေးငါးနှစ်သာရှိသေးသည်ဟူ၍။

“ကဲ ... ဒါဆို နောက်တစ်ခုမေးမယ်၊ ရပ်ချင်း ထပ်မျှတူ တဲ့ နှစ်ယောက်တိုင်း အမြွှာပူးဖြစ်မလား မေမေ”

“သား ဘာတွေ မေးနေတာလဲ”

“သားမေးတာသာ ဖြေစမ်းပါ မေမေ”

“ယေဘုယျသဘောကတော့ အမြွှာမွေးဟာ ရပ်ချင်းဆင် တူဖြစ်တတ်တယ် သား”

“မျက်နှာချင်းတူတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ အရပ်အမောင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်တွေလည်း တူတတ်သလား မေမေ”

“မေမေ တွေ့ဖူးတာရော၊ စာအုပ်ထဲတွေမှာ ဖတ်ဖူးတာ ရော အရပ်အမောင်းနဲ့ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်ပါ တူနေ တတ်တာပဲတွေ့တယ်၊ ဒါလည်း သား စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မိနစ်သာခြားပြီး တစ်ချိန်တည်းအတူတူ တစ်မိဝမ်းကမွေး တာကိုး၊ တချို့စိတ်ချင်းတောင် ဆက်နေတယ်လို့ ပြောကြ တယ်”

“စိတ်ချင်းဆက်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ မေမေ”

“အဲ ... ဆိုကြပါစို့၊ အမြွှာမွေးဟာ တစ်ယောက်တစ်မြို့စီ ရေခြားမြေခြားနေပေမယ့် ဒီမှာတစ်ယောက်က ဝမ်းနည်း လို့ငိုရင် ဟိုမှာတစ်ယောက်ကလည်း အလိုလို ဝမ်းနည်းပြီး ငိုသတဲ့၊ ဝမ်းသာစရာတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲတဲ့၊ တချို့များ ဒီမှာတစ်ယောက်က ရေချိုးခန်းထဲမှာ ချော်လဲလို့ ညဘက် ခြေထောက်နာသွားတယ်ဆိုရင် ဟိုမှာတစ်ယောက်ကလည်း အလိုလို ညဘက်ခြေထောက် နာတယ်ဆိုပဲ၊ အဲဒါတွေ ကတော့ မေမေ့ကိုယ်တွေ့မဟုတ်ဘူး၊ စာအုပ်တချို့မှာ ဖတ်ဖူးတာ”

“ထူးဆန်းတယ်နော် မေမေ”

ဒေါ်စောဥမ္မာက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း သားကို ငေး ကြည့်နေသည်။

သားဇော်သစ်ဇော်သည် အမြွှာပူးအကြောင်း အဘယ်ကြောင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ ရေးကြီးခွင့်ကျယ် မေးနေပါသနည်းဟုလည်း စဉ်းစားနေမိသည်။

“မေမေ”

“ပြောလေ သား”

“အမြွှာမွေးတာ မဟုတ်ဘဲ၊ ဟိုတခြား ဒီတခြားဆီက လူနှစ်ယောက်ကော ရုပ်ချင်းသွားတူနိုင်သလား မေမေ”

“ဒါက ဒီလိုရှိနိုင်တယ် သား၊ လင်မယားအတူပေါင်းသင်းကြတယ်၊ သားဖြစ်ဖြစ် သမီးဖြစ်ဖြစ် ထွန်းကားပြီးမှ လင်မယားကွဲသွားကြမယ်၊ ယောက်ျားက နောက်အိမ်ထောင်ထပ်ပြုတယ်၊ အဲဒီ နောက်မိန်းမကမွေးလာတဲ့ သားဖြစ်စေ၊ သမီးဖြစ်စေ ပထမအိမ်ထောင်နဲ့ မွေးလာခဲ့တဲ့ကလေးနဲ့ ရုပ်ချင်း သွားတူနေတာမျိုး မေမေ တွေ့ဖူးတယ်၊ ဖအေသွေးက များလို့ဆိုရမလားပဲ၊ အဲ... မိန်းမကလည်း နောက်အိမ်ထောင်ထူတယ်၊ သားသမီး ထပ်ပြီးရတာဟာ ပထမအိမ်ထောင်ကရတဲ့ ကလေးအတိုင်း ရုပ်ချင်းတူနိုင်တာပဲ၊ ဒါကျတော့ မအေသွေးများလို့ပဲ ဆိုရမှာပဲ ထင်တယ်”

“အဲဒီလို အဲတာမျိုးကျတော့ အသက်ချင်း ကွာမှာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့၊ ကွာနိုင်တာပေါ့”

ဇော်သစ်ဇော် ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ခါမိသည်။

ပေါက်မြိုင်က ပို့ပို့နှင့်၊ ရွှေတောင်ကြားလမ်းက မိုးကလျာလှိုင်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသက်ကွာခြားလိမ့်မည် မထင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ကဲ ... မေမေ ငါးရဲ့အူဟင်း ချက်လိုက်ဦးမယ်၊ ဒေါ်စာဥလက်ရာဆိုရင် သားဖေဖေ မစားဘဲနေဦးမယ်”

ဒေါ်စောဥမှာ မီးဖိုထဲပြန်ဝင်သွားသည်။

ဇော်သစ်ဇော် သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

အိပ်ရာပေါ်ပစ်လှဲချရင်း ပို့ပို့နှင့် မိုးကလျာလှိုင်နှစ်ဦးအကြောင်း ဆက်စဉ်းစားသည်။

ပို့ပို့နှင့် မိုးကလျာလှိုင်ကို ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် အဘဦးလူမော်၏မျက်နှာကို ဇော်သစ်ဇော် အလိုလိုမြင်လာသည်။

အဘဦးလူမော်သည် ပဟေဠိဆန်သော စကားတွေနှင့် ပဟေဠိဆန်သော သရုပ်ပြချက်တွေ ပြခဲ့ပြီး ခြံအမှတ်(-) ရွှေတောင်ကြားလမ်းသို့ သွားရောက်ရန် လမ်းညွှန်လိုက်သည်။

အဓိပ္ပာယ်မှာ ...

ပို့ပို့နှင့် မိုးကလျာလှိုင်ကို နှိုင်းယှဉ်ပါ။

ပို့ပို့နှင့် မိုးကလျာလှိုင်ကို ဆက်စပ်ပါ။

မိမိလက်ရှိဘဝနှင့် ပို့ပို့၏လက်ရှိဘဝ။

မိမိလက်ရှိဘဝနှင့် မိုးကလျာလှိုင်၏လက်ရှိဘဝ။

ဤအချက်တွေကို မိမိ မြင်တတ်သိတတ်အောင် အဘ ဦးလူမော်က မြားကျည်တောက် (၃)ခုဖြင့် သရုပ်ပြခဲ့သည်ကို ယခုမှ မိမိ သဘောပေါက်ရသည်။

ပိုပို၏ဘဝသည် ကြွယ်ဝိုးကြွယ်ဝမယုတ်။ အဆောင်
အယောင်မရှိ။ ဂုဏ်ဒြပ်မရှိ။

မိုးကလျာလှိုင်သည် ကြွယ်ဝိုးကြွယ်ဝရှိသည်။
အဆောင်အယောင်တွေရှိသည်။ ဂုဏ်ဒြပ်တွေရှိရုံမက မိဘကလည်း
ဂုဏ်ဒြပ်မြင့်လွန်းသည်။ မိုးကလျာတွင်လည်း ဂုဏ်ဒြပ်တွေ ရှိနေ
သည်။

သို့သော် ပထမမြားကျည်တောက်နှစ်ခုသဖွယ် ပိုပို
နှင့် မိုးကလျာသည် တစ်ပုံစံတည်း။ ရုပ်ရော ဒြပ်ရော အရွယ်ရော
တညီတည်း။

စေ့စေ့တွေး၊ ရေးရေးပေါ်သည်။

“လုံမလေး ... ဇော်သစ်ဇော်ကို မချစ်နဲ့”

“စလောင်းဖုံးနှစ်ချပ်တီးရင် ခွပ်ခွပ်ဆိုတဲ့အသံထွက်နိုင်သေး
တယ်၊ စလောင်းဖုံးကို ကြေးသွန်းလင်းကွင်းနဲ့ တီးတဲ့အခါ
စလောင်းဖုံးက အသံမထွက်နိုင်ဘဲ ကွဲသွားတာပဲ အဖတ်
တင်မယ်၊ ကြေးသွန်းလင်းကွင်းကတော့ အသံလည်း
မြည်မယ်၊ ကွဲလည်းမကွဲဘူး၊ လုံမလေးက စလောင်းဖုံးနှစ်ခု
တီးကြရင် စလောင်းဖုံးပဲအသံမမြည်ဘဲ ကွဲသွားမယ်”

“ကြေးသွန်းလင်းကွင်းဟာ သူနဲ့အမျိုးတူ နောက်
ကြေးသွန်းလင်းကွင်းနဲ့ တီးလိုက်မှ တချန်းချန်းနဲ့ စည်ပင်
သာယာတဲ့အသံထွက်တယ်”

ယင်းသို့သော ပဟေဠိစကားနှင့်အတူ ရွှေတောင်
ကြားလမ်း (--)ခြံအမှတ်ရှိ မိုးကလျာလှိုင်ကို တွေ့ဖို့ညွှန်လိုက်
မုန်း ယခုမှ သိရသည်။

ဇော်သစ်ဇော်သည် သူ၏ ရေမြုပ်မွေ့ရာကြီးကို
လက်သီးနှင့် ထုလိုက်သည်။

“စောင့်ကြည့်ပါ အဘရာ၊ ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးက
ပိုပိုဆိုမှပိုပိုပါ၊ ဒီလောကမှာ ပိုပိုကလွဲလို့ ကျွန်တော်
ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်ဘူး၊ ပိုပိုနှင့်ပုံစံချင်း ထပ်တူရုံမက
အဆောင်အယောင်တွေ ဘယ်လောက်ရှိရှိ ပိုပိုအစစ်ဟာ
ပိုပိုအစစ်ပါ၊ ဘယ်လိုပိုပိုအတုကိုမှ ကျွန်တော် မလိုချင်ပါ
ဘူး”

ဇော်သစ်ဇော်က တစ်ယောက်တည်း အရူးတစ်
ယောက်လို တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်တော့သည်။

သို့သော် ...

ဇော်သစ်ဇော် သိပ်သိချင်နေတာ တစ်ခုတော့ ရင်ထဲ
တွင် အပြည့်ရှိနေသည်။

ပိုပိုနှင့် မိုးကလျာလှိုင်သည် အမြွှာညီအစ်မလား။
အမြွှာညီအစ်မဆိုပါလျှင် အဘယ်ကြောင့် ပိုပိုက
ပေါက်မြိုင်ရှိ အဘဦးလူမော် လက်ထဲရောက်နေပြီး မိုးကလျာလှိုင်
ကျတော့ အဘယ်ကြောင့် ရွှေတောင်ကြားလမ်းက သန်းကြွယ်
သူဌေးသမီး ဖြစ်နေသနည်း။

အကယ်၍ ... ပိုပိုနှင့် မိုးကလျာလှိုင်သည် အမြွှာ
ညီအစ်မ မဟုတ်ပါဆိုပါလျှင် ...

အဘယ်ကြောင့် ရုပ်ရော၊ အရွယ်ရော ကိုယ်ခန္ဓာ
အဆစ်အပိုင်းရော ထပ်တူတမျှ တူညီနေကြပေသနည်း၊
စုံစမ်းမည်။ အမှန်သိရအောင် စုံစမ်းမည်။

ယခုပင် ပေါက်မြိုင်ကို ပြန်သွားပြီး မိုးကလျာလှိုင်
ကို တွေ့ခဲ့ပါသည်။ ပိုပိုနှင့် မိုးကလျာလှိုင် အဘယ်သို့ ဆက်စပ်
မှုရှိပါသနည်းဟု မေးလိုက်ချင်သည်။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သည်မှာ တစ်ပတ်သာရှိသေး၍
ဖေဖေနှင့်မေမေက ပေါက်မြိုင်ကို ပြန်သွားဖို့ လုံးဝ ခွင့်ပြုအံ့မထင်။

ကိစ္စမရှိ။ တိတ်တိတ်ခိုး၍ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့်
သွားလျှင်လည်းရသည်။

ခက်သည်က အဘဦးလူမော်။

အဘက ခေါင်းမာသည်။ မာနကြီးသည်။ မိမိတစ်
ခေါက်ပြန်ပြီး မေးပင်မင့် အဘဦးလူမော်က ပြောချင်လည်းပြော
မည်။ လုံးဝ မပြောဘဲ နေချင်လည်းနေမည်။

လုံးမပြောဘဲ နေမည်က ပို၍ ရာခိုင်နှုန်းများသည်။

အကြောင်းမူ ဒါကို သိစေချင်မှတော့ အဘက
ပဟေဠိစက်နေစရာမလို။ ရွှေတောင်ကြားလမ်းကို ညွှန်ပြစရာမလို။
မြားကျည်တောက် သရုပ်ပြစရာတွေမလို။

ပိုပိုနှင့် မိုးကလျာလှိုင်က ဘယ်လို ဆက်စပ်နေတာ
လွှဟု ပေါက်မြိုင်မှာကတည်းက ပြောလိုက်မည်ဖြစ်သည်။

အဘဦးကလူမော်က မပြောပါဟုဆိုလျှင် ဓား
ထောက်မေး၍မရနိုင်သော လူစားမဟုတ်။

ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပင် စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စုံစမ်းတော့
မည်ဟု ဇော်သစ်ဇော် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

အခန်း(၆)

“သူ့အဖေမှာမည်က ဦးရန်မျိုးလှိုင်တဲ့၊ သူ့အမေမှာမည်က
ဒေါ်ထိပ်ထားနွယ်အေးတဲ့”

“ဟ ... နာမည်တွေက ...”

“သီပေါမင်းဆက်အနွယ်တွေလို ပြောတာပဲ ဖိုးဇော်၊ သမီး
နာမည်ကို မိုးကလျာလှိုင်လို့ မှည့်ထားတာကြည့်ပေါ့”

“သူတို့ ဆင်းသက်လာတဲ့ အမျိုးအနွယ်တွေကို မင်းက
သူများအပြောနဲ့ သိသတဲ့လား၊ မင်းတို့ ဒီလမ်းမှာ တစ်
အိမ်ခြား နေကျတာပဲဟာ”

“ဘာဟုတ်မလဲ ဖိုးဇော်၊ သူတို့ ဒီကိုပြောင်းလာတာ နှစ်
နှစ်သာသာပဲရှိသေးတယ်၊ မိုးကလျာလှိုင်က မန္တလေးက
ဆယ်တန်းအောင်လာတာ၊ ဒီရောက်ပြီး တက္ကသိုလ်တွေ
ပြန်ဖွင့်မှ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ကို ပထမနှစ်တက်တာ”
“ဒါဆို သူတို့က မန္တလေးဇာတိတွေပေါ့”

“ဒါတော့ ငါလည်း ဘယ်မှာ အသေအချာပဲမလဲကွာ၊
သူတို့က မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဆိုတော့ မန္တလေးဇာတိဖြစ်ချင်

လည်းဖြစ်မှာပေါ့၊ အေး ... မိုးကလျာရဲ့ဖားသားကြီးအငြိမ်းစားပင်စင်ယူထားတယ်လို့လည်း ကြားတယ်”

“ဟ ... ပင်စင်ယူတယ်ဆိုရင် အစိုးရဌာန တစ်ခုခုမှာ လုပ်ရမှာပေါ့ ဝင်းအေးရ”

“ပင်စင်ယူတဲ့အချိန်မှာ အရေးပိုင်ရာထူးနဲ့တဲ့၊ ခရိုင်ဝန်လို့လည်း ခေါ်တယ်ပြောတယ်”

“နေဦးကွ၊ အရေးပိုင်တို့၊ ခရိုင်ဝန်တို့၊ မင်းကြီးတို့ဆိုတာတွေက လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်က အသုံးအနှုန်းတွေ၊ ဒါဆို အဘိုးကြီးအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ဝင်းအေး”

“ခြောက်ဆယ်ကျော်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်မာတယ်မောင်၊ ခုချိန်ထိ လူငယ်တွေနဲ့ပြိုင်ပြီး တင်းနစ်(စ်)ရိုက်တယ်၊ ကြက်တောင်ရိုက်တယ်၊ တစ်ခါတလေ ဒညင်းကုန်းသွားပြီး ဂျေ(မ်)ရိုက်သေးတယ်၊ ဒေါ်ထိပ်ထားနွယ်အေးကလည်း ခုချိန်ထိ လုံးကြီးပေါက်လှကြီး၊ ပိုက်ဆံအရမ်းချမ်းသာတော့လည်း ဆေးကောင်း ဝါးကောင်းတွေ သုံးစွဲလို့ နေမှာပေါ့ကွာ”

ဇော်သစ်ဇော် စဉ်းစားသည်။

အလေးအနက် စဉ်းစားပါ၏။

သူ၏စဉ်းစားချက်ကို သူငယ်ချင်း ဝင်းအေးအား ထုတ်ဖော်တင်ပြလိုက်သည်။

“မင်း စဉ်းစားကြည့် ဝင်းအေး၊ ဦးရန်မျိုးလှိုင်ဟာ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်နော်”

“အေး ... အဲဒါ ဟုတ်သားပဲ ဖိုးဇော်”

“ထားပါတော့၊ အဘိုးကြီး ခြောက်ဆယ်နှစ်နှစ်လို့ပဲ၊ မိုးကလျာလှိုင် အသက်ဘယ်လောက်ရှိမယ်လို့ မင်းမှန်းလဲ ဝင်းအေး”

“ဆယ်ရှစ်၊ ဆယ်ကိုးပေါ့”

“ကဲ ... ဒါဆို ခြောက်ဆယ်နှစ်ထဲက ဆယ်ရှစ်ဆယ်ကိုးနတ်ကြည့်ကွာ”

ဝင်းအေးက သူငယ်တန်းကလေးတွေကသလို လက်ဆယ်ချောင်းထောင်ပြီး ရှစ်မနတ်လောက်နှစ်လာ။ ကိုးမနတ်လောက် တစ်လာဟု ပါးစပ်မှ အော်နေသေးသည်။

တမင် ဇော်သစ်ဇော်ကို ရှိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဟာကွာ ... ခြောက်ဆယ်နှစ်ထဲက ဆယ်ရှစ်နတ်ရင်လေးဆယ်ကျွန်တယ်၊ ဆယ်ကိုးနတ်ရင် လေးဆယ်သုံးကျွန်တယ်”

“အေး ... အဲဒါ ဘာပြုလဲ”

“ဦးရန်မျိုးလှိုင်က အသက်လေးဆယ်လေး၊ လေးဆယ်သုံးကျမှ မိုးကလျာလှိုင်ကို မွေးဖွားသလားဆိုတာ စဉ်းစားစရာပေါ့၊ ယေဘုယျအားသဘောပေါ့ကွာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ အစိတ်နဲ့ သုံးဆယ်ကြားမှာ အိမ်ထောင်ပြုတတ်တဲ့သဘောရှိတယ်၊ အဲဒီအရွယ်ကသာ ဦးရန်မျိုးလှိုင် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရင် သူမွေးတဲ့ သားသမီးဟာ အခုဆိုရင် အသက်နှစ်ဆယ်ခုနစ်နဲ့ သုံးဆယ်နှစ်ကြားမှာ ရှိနိုင်တယ်၊ အခု မိုးကလျာလှိုင်က ဆယ်ရှစ်ဆယ်ကိုးနှစ်ဆိုတာ စဉ်းစားစရာပဲ”

“ဟ ... ဒါတော့ မင်းပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ ဖိုးဇော်၊ မြန်မာ
တွေပြောလေ့ရှိသားပဲ၊ နားအိုနောက်သားဆိုတဲ့ စကားလေ၊
ဒါက အသက်ကြီးမှ သားသမီးထွန်းကားတာကိုပြောတာ၊
နောက်တစ်ချက်ရှိသလတာက မိုးကလျာလှိုင်ထက် ဦးပြီး
သားသမီးတွေမွေးတော့ မွေးပါရဲ့၊ အဖတ်မတင်ဘူးဆိုရင်
ကောကွာ”

“အင်း ... မင်းပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဝင်းအေး”

“ငါပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားက ချွင်းချက်တစ်ခု
ရှိနေသလိုပါလား ဖိုးဇော်”

“အေး ... ငါက ပြန်မေးချင်တယ်၊ မိုးကလျာလှိုင်ဟာ
ဦးရန်မျိုးလှိုင်နဲ့ ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးတို့က တရားဝင်
စာချုပ်စာတန်းနဲ့ မွေးစားတဲ့မွေးစားသမီးကော မဖြစ်နိုင်
ဘူးလားလို့”

“ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်သားပဲ၊ ဒါပေမဲ့
ငါတော့ မွေးစားသမီး လုံးဝမထင်ဘူး၊ ဘယ်နှယ်ကွာ၊
အရမ်းအလိုလိုက်ပြီး အရမ်းဖူးဖူးမှုတ်ထားတာပဲ၊ မွေးစား
သမီးဆိုရင် ဒီလောက်ကြီး ဖူးဖူးမှုတ်ပါ့မလားလို့”

“သူ့မိဘတွေက တော်တော်ချမ်းသာတယ်လို့ ကြားတယ်၊
ဝင်းအေး၊ ဦးရန်မျိုးလှိုင်တို့ ဘာအလုပ်လုပ်သလဲဟင်၊
အရေးပိုင်ပင်စင်စားလောက်နဲ့တော့ ချမ်းသာလှတယ် မဖြစ်
နိုင်ဘူးကွာ”

“လောကကြီးမှာ အေးအေးလူလူနဲ့ ငွေအရဆုံး လုပ်ငန်း
ဟာ စိန်ရွှေနဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာလုပ်ငန်းဟေ့ သူငယ်ချင်း၊

ရွှေဘုံသာလမ်းထဲမှာ ‘ရတီမှန်’ လို့ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားတဲ့
သူတို့ပိုင် ရတနာဆိုင်ကြီးက ဟိန်းလို့၊ အဘိုးကြီးကတော့
သူ့ဟာသူ အေးအေးဆေးဆေးပဲ အိမ်မှာ သစ်ခွပင်တွေ
စိုက်တယ်၊ တင်းနစ်(စ်)ရှိက်တယ်၊ စစ်တုရင်ထိုးတယ်၊
အဲ ... လုပ်ငန်းကို ဦးစီးတာက ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးတဲ့၊
ငါ့မာမိပြောသံ ငါကြားတယ်၊ သူတို့ဟာ သီပေါမင်းဆက်
တွေမို့ ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက်က ဆက်ခံလာတဲ့ စိန်တွေ
ရွှေတွေနဲ့ တခြားကျောက်မျက်ရတနာတွေဟာ ပြည်
တောင်းနဲ့ချိန်ယူရလောက်အောင်ရှိတယ်ဆို မင်းတွက်ကြည့်
ပေါ့ကွာ၊ အခုခေတ်မှာ ရွှေတစ်ကျပ်သားတစ်သောင်းကျော်
တယ်၊ စိန်တစ်ရတီဆိုလည်း စိန်သားကောင်းရင် ကောင်း
သလောက် သောင်းနဲ့သိန်းနဲ့ချီပြီး ဈေးရှိတယ်၊ ပတ္တမြား
တစ်လုံးဆိုလည်း အရည်အသွေးပေါ်လိုက်ပြီး သောင်း
ဂဏန်း သိန်းဂဏန်းပဲ”

“ဟ ... မင်းက အဲဒါတွေ နားလည်လို့လား”

“ငါက ဘာသိမှာလဲ ဖိုးဇော်၊ မာမိ ပြောပြတာတွေ ပြန်
ပြောပြတာ၊ မာမိက သူတို့အိမ်ကို အဝင်အထွက်ရှိတယ်ကွာ၊
ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးက မာမိနဲ့ ပလံနံပသင့်တယ်”

“နေပါဦး ဝင်းအေး၊ ဒီလောက် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်
အမွေတွေ ဆက်ခံထားပြီးမှ အဘိုးကြီးက ဘာလို့ အရေး
ပိုင်အထိ လခစားလုပ်ရသလဲကွာ၊ မင်းမာမိ ပြောဆိုရင်
သူတို့ ချမ်းသာတာဟာ ဆယ်သက်ထိုင်စားတောင် ကုန်နိုင်
မှာမှ မဟုတ်တာ”

“အေး ... ငါကလည်း ဒီလိုကွ၊ မြန်မာဘုရင်ခေတ်ကတည်းက ကုဋေရှစ်ဆယ် ကြွယ်ဝတဲ့သူဌေးဖြစ်ပါစေ၊ သူကြွယ်ဟာ သူကြွယ်ပဲ၊ အဲ ... ဘုရင့်အမှုတော်ထမ်း အမတ်ကြီးတို့ စစ်သူကြီးတို့ စသည်ဖြင့်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒါတွေကမှ ဂုဏ်ရှိတာကွ၊ ဒီသဘောပဲ၊ ဒါကြောင့် ဟိုခေတ်တုန်းက ဘုရားထူးခံတဲ့ မြို့အုပ်ကစပြီး အဘိုးကြီးက လုပ်လာတာလို့ မာမိကပြောတယ်”

“အင်း ... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“အခု ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးရဲ့ ရတီမှန် ရတနာဆိုင်နဲ့ ပန်းတိမ်အပါအဝင် အရင်းအနှီးငွေကပဲ သိန်းသုံးဆယ်လောက် ရင်းထားတာကွ၊ သူတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်အမွေကို မထွဲခဲ့နဲ့ဦး၊ အခု ရတီမှန်ဆိုင်က အကျိုးအမြတ်ဟာပဲ လစဉ်သောင်းနဲ့ချီပြီးရှိတယ်ဆိုပဲ၊ သဘောကတော့ လုပ်ငန်းလည်း နားလည်ကျွမ်းကျင်တယ်၊ ငွေအရင်းအနှီးကလည်း လိုသလောက် စိုက်နိုင်တယ်ဆိုရင် ဒီခေတ်မှာ ချမ်းသာပြီပေါ့ကွာ၊ ရွှေထည်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရာမှာ “အလျော့တွက်” ဆိုတာက အသားတင်ကြီး ကိုယ့်အတွက်ကျန်နေတာပဲကွာ၊ ရွှေတစ်ကျပ်သားကို တစ်သောင်းဈေးနဲ့ပဲထားကွာ၊ အလျော့တွက်က တစ်မူးခြောက်ပြားစသဖြင့် ယူတာကပဲ ကိုယ့်အတွက် တစ်ထောင်ဝန်းကျင်ကျန်နေပြီ၊ အေး ... သူတို့က ပြန်ဝယ်တဲ့အခါမှာလည်း အဲဒီအလျော့တွက်နဲ့ လက်ခံဟာ သူတို့ပဲ စားတာပဲ၊ ဒီတော့ တစ်နေ့ကို ရွှေတစ်ကျပ်

သားပဲ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ကွာ၊ ကိုယ့်အတွက် တစ်ထောင်ပဲကျန်တယ် အနည်းဆုံးထားကြည့်၊ တစ်လကို ငွေသုံးသောင်း ယပ်ခတ်ပြီး ဝင်နေပြီလေကွာ”

“ဟာ ... ဒါတွေ ငါ နားမလည်ဘူး ဝင်းအေး”

“ဟ ... ငါလည်း ဘယ်နားလည်မှာလဲ၊ မာမိက ပြောပြတာတွေ ငါပြောတာ၊ အခု ငါပြောတာက ရွှေအကြောင်း သာရှိသေးတာ၊ စိန်တို့ ပတ္တမြားတို့ကျ ဒီထက်တောင် နှင့်ခနဲ နဲ့ခနဲ အမြတ်ရတတ်သေးတယ်ကွ၊ မိုးကလျာလှိုင်တို့မှာ မန္တလေးဈေးချိုထဲမှာလည်း ‘ရတီမှန်’ ရတနာဆိုင်ရှိသေးတယ်တဲ့၊ ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးရဲ့မောင်ဝမ်းကွဲ၊ မိုးကလျာလှိုင်ရဲ့ ဦးလေးဝမ်းကွဲကို မန်နေဂျာထားပြီး လွှဲထားခဲ့တာတဲ့၊ ဒီတော့ မိုးကလျာလှိုင်တို့ ဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ မင်းဟာမင်းသာ တွက်ကြည့်ပေတော့ ဖိုးဇော်၊ ဒါကြောင့်လည်း မိုးကလျာလှိုင်က တစ်ဦးတည်းသော သမီးပီပီ အရမ်းမာနကြီးနေတာပေါ့”

“မင်း မိုးကလျာလှိုင်ကို ချဉ်းကပ်သေးတယ်ဆို”

“သူတို့ချမ်းသာတာကို ငါ မသိလှပါဘူးကွာ၊ ကောင်မလေး အရမ်းလှ အရမ်းချောတာကို သဘောကျပြီး ချဉ်းကပ်မိတာ၊ အာပါးပါး၊ ကျွန်မက ဇာစ်လကို လေဒီရှူးဖိနပ်သုံးရန်လောက် ဝယ်စီးတယ်တဲ့၊ တစ်ခုကို ခြောက်ရာလောက်ပေးရတယ်တဲ့၊ ရှင် တစ်လကို ကျွန်မဖိနပ်ဖိုး တစ်ထောင်ရှိစရာ အကုန်ခံနိုင်မလားတဲ့”

“အပြောရင့်လိုက်တာ ဝင်းအေးရာ”

“အေး ... တစ်ချို့တည်း ငါနောက်ဆုတ်ပစ်လိုက်တယ်၊
မလွယ်ဘူး”

ထိုမျှလောက်သာ ဝင်းအေးထံမှ သိခဲ့ရပြီး ဇော်သစ်
ဇော် နှုတ်ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။

တစ်ခြံကျော် မိုးကလျာလှိုင်တို့ အိမ်ရှေ့ကုန်းဆင်း၊
မနေ့ကရပ်ခဲ့သော သစ်ပင်အောက်မှာပင် ရပ်နေလိုက်သည်။

ဇော်သစ်ဇော် စဉ်းစားသည်။

မိုးကလျာလှိုင်သည် ဦးရန်မျိုးလှိုင်၊ ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်
အေးတို့၏ သမီးအရင်းအချာဆိုပါလျှင် အဘယ်ကြောင့် ပို့ပို့နှင့်
ထပ်တူထပ်မျှ တူနေပေသနည်း။

အဘဦးလူမော်က အဘယ်ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့၊
ရွှေတောင်ကြားလမ်း၊ ခြံအမှတ်(--) မိုးကလျာလှိုင်ရှိရာသို့ မိမိ
အား ညွှန်ပြခဲ့သနည်း။

ပို့ပို့နှင့် မိုးကလျာလှိုင် ဆက်နွယ်မှုကတော့ တစ်
နည်းနည်းရှိကိုရှိရမည်ဟု ဇော်သစ်ဇော် ရင်တဲ စွဲမှတ်နေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ကုန်းမြင့်တစ်ထပ်တိုက်အိမ်ပေါ်ရှိ မိုးကလျာလှိုင်
သည် ဧည့်ခန်းတွင် စာဖတ်နေရာမှ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သံ
ကြားသဖြင့် နားစွင့်လိုက်သည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်သံသည် မိမိအိမ်ရှေ့မှာပင်
စက်ရပ်သွားသည်ကိုလည်း မိုးကလျာလှိုင် သတိထားလိုက်မိသည်။

“မနေ့ကလူလား မသိ”

မိုးကလျာလှိုင် ဖတ်ဆဲစာအုပ်ကို ဖုတ်ခနဲပစ်ချပြီး
အိမ်ရှေ့ကိုမြင်ရသော ပြတင်းပေါက်ဆီသွားကာ အခန်းဆီမ၊၍
ကြည့်လိုက်ပေသည်။

“ဟော ... ဟုတ်မှဟုတ်”

မနေ့ကလူမှအစစ်။ ဒီနေ့လည်း အိမ်ရှေ့လာရပ်ပြန်
ပြီ။ ဘာအကြံအစည်လဲ။ တော်တော်ကို အမြင်ကတိစရာကောင်း
တဲ့လူ။ မနေ့က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် ဖြစ်ခဲ့သမျှ ဒေါသအရှိန်ပင်
မပြေရသေးသည့်အထဲ၊ ဒီနေ့ နောက်တစ်ကြိမ် အိမ်ရှေ့လာရပ်နေ
ပြန်ပြီ။

မထီလေးစားမှ တကယ် မထီလေးစား။

အိမ်တွင် ဖေဖေကြီးလည်းမရှိ၊ လမ်းလျှောက်
မည်ဆိုပြီး တုတ်ကောက်ဆွဲသွားသည်မှာ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိပြီ။

မေမေကြီးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း နံနက်(၁၀)နာရီ
ဒေါင်ခနဲ ထိုးသည်နှင့် ရွှေဘုံသာလမ်းဆိုင်သွားပြီ။

မိုးကလျာလှိုင် ခြံထဲဆင်းလာသည်။

ခြံထဲတွင် မာလီအပွဲနားရှိသည်။

ခြံစောင့် ဂိတ်စောင့် ဦးလေးဖြိုးရှိသည်။

“ဝေး ... ဦးအပွဲနားနဲ့ ဦးလေးဖြိုး၊ ဒီကံ ခဏ”

နှစ်ယောက်စလုံး ခပ်ယိုယို အမူအရာတွေနှင့် ချောက်
လာသည်။

“ဟို အပြင်ဘက် ကုန်းဆင်း လမ်းဘေးသစ်ပင်အောက်
မှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လူကို တွေ့လား”

နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အဲဒီလူ မနေ့ကလည်း ဒီခြံရှေ့ သစ်ပင်အောက်မှာ ဒီလို ပဲ လာရပ်နေတယ်။ သူ့မှာ ဒီအိမ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြံအဖန် တစ်ခုခုရှိပုံရတယ်”

“တယ်လီဖုန်းနဲ့ ရဲစခန်းတိုင်လိုက်ပါလား သမီးရယ်”

“ဟာ ... ဦးလေးဖြိုးကလဲ၊ ကြောက်တတ်ရန်ကော၊ သူ့ကို မိုးကလျာ သွားတွေ့မယ်၊ ဦးအပ္ပနားနဲ့ ဦးလေးဖြိုး လိုက်ခဲ့၊ မိုးကလျာနဲ့ စကားများပြီဆိုရင် သူ့ကို ဦးအပ္ပနားနဲ့ ဦးလေးဖြိုး ဝိုင်းချ၊ ဒါမှ သူမှတ်သွားမယ်၊ နောက်မလာ ရဲတော့ဘူး”

“စိတ်ချ အစ်မ၊ အပ္ပနားနော် ဒီပေါက်တူးနဲ့ သူ့ကိုရိုက်မယ်၊ ရဲတွေလာတယ်နော်၊ ကျွန်တော့်ကို ဘုရားဆစ်ကြီးက ထောင်မကျအောင်လုပ်ပေး”

“ဟင့်အင်း ... ပေါက်တူးမယူခဲ့နဲ့၊ လက်နက်တစ်ခုခုနဲ့ ဘာမှ မရိုက် မထိုးနဲ့၊ မတော်တဆသေသွားရှင် အမှုကြီး သွားမယ်၊ အခု မိုးကလျာက သူ နောက်ထပ်မလာရဲရဲ လောက် ခြောက်လှန့်ချင်တာ”

“ရတယ် အစ်မ ရတယ်၊ အပ္ပနားတို့က သုံးယောက်၊ သူက တစ်ယောက်တည်း”

“ဦးလေးဖြိုးရော၊ ဦးအပ္ပနားရော ဗလကြီးတွေတောင့်သားပဲ၊ သူ့ကို ဘာမလုပ်ရဲစရာရှိလဲ၊ လက်သီးနဲ့ထိုး၊ လက်ဝါးနဲ့ ရိုက်၊ ခြေထောက်နဲ့ကန်ပေါ့”

“အင်း ... ဦးလေးဖြိုးတော့ မျက်ခုံးလှုပ်တယ် မိန်းကလေးရယ်၊ သူ့ဟာသူ လမ်းပေါ်မှာရပ်နေတာ၊ အပြစ်ရှိတာမှ မဟုတ်တာ”

“အို ... ဦးလေးဖြိုး စကားရှည်တယ်၊ ကြောက်ရင်နေခဲ့၊ လာ ... ဦးအပ္ပနား သွားမယ်”

မိုးကလျာလှိုင်က ရှေ့မှ လျှောက်သွားသည်။

“လာလေ ဖြိုးကြီး၊ နင်ကြောက်သလား၊ အစ်မလုပ်ချင်တာ မလုပ်ပေးဘူးနော်၊ နင် အလုပ်ပြုတ်သွားမယ်၊ အစ်မက ဒီအိမ်မှာ ဘုရင်နော် နင်သိသားနဲ့”

“ငါ ဘယ်တော့မှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ဘူးဟေ့ ဟေ့ ကောင်ရဲ့၊ ငါ ရွှေဘိုသားစစ်စစ်ကွ၊ လမ်းပေါ်မှာ မသင်္ကာရင် ရဲတိုင်ရတယ်၊ လမ်းပေါ်မှာ ဘယ်သူမဆို နားနိုင်တယ်၊ နေနိုင်တယ်၊ သိလား၊ နင် ဘာမှ နားမလည်ဘဲနဲ့”

သို့သော် ဦးလေးဖြိုးလည်း မနေသာတော့ဘဲ မိုးကလျာလှိုင်နောက်မှ လိုက်သွားရသည်ပဲဖြစ်ပါ၏။

သုံးယောက်သား ဒေါမောနှင့် မိုးကလျာလှိုင် ဦးဆောင်ကာ ဆင်းလာသည်ကို ဇော်သစ်ဇော် တွေ့ရသည်။

ဇော်သစ်ဇော်က ဂရုမထားဟန်ဖြင့် သစ်ပင်ထက် သို့ မော့ကြည့်နေသည်။

“ဒီမှာရှင် ... ဒီမှာ”

“ဘယ်မှာလဲ ... ဘယ်မှာလဲ”

ဇော်သစ်ဇော်က သစ်ပင်မော့ကြည့်ရင်းမှ ခါးကြားထိုးကျဲချိုသားရေခွကို ထုတ်လိုက်သည်။ ဂျာကင်အိတ်ထဲမှ လောက်စာလုံးသုံးလုံး ထုတ်လိုက်သည်။

မိုးကလျာလှိုင်က ဇော်သစ်ဇော် အပြုအမူကို ကြည့်ကာ မြွေမြွေချင်းခြေခြင်သဘောဖြင့် နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကို မဲလိုက်သည်။

“ရှင် ဘာကြောင်နေပြန်တာလဲ”

“ဟင် ... တို့ ဘာကြောင်လိုလဲ၊ ခုနက ရှဉ့်ကလေး သစ်ပင်ပေါ်ထွက်ပြေးတာတွေ့တယ်၊ တို့မော့ကြည့်နေတုန်း ရှဉ့်ကလေး ပျောက်သွားတယ်၊ အမိက ရှဉ့်ကိုတွေ့ပြီး ဒီမှာ ရှဉ့်လို့ပြောတာမဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ ... တို့သားရေခွနဲ့ ပစ်မလို့”

“ဒါ ရှဉ့်ဉာဏ်အကုန်ပဲလား၊ အိမ်ရှေ့မှာ အကြံအပန်တစ်ခုခုနဲ့ လာချောင်းနေတယ်၊ လူမိရင် သစ်ပင်ပေါ်ကရှဉ့်ကလေးတွေ ငှက်ကလေးတွေ ပစ်မလို့ပါလို့ ဆင်ခြေပေးဖို့ သားရေခွ ယူလာတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာရှဉ့်”

“ခက်ပါလား၊ တို့ပြောတာက တို့မနေ့က ဒီကိုလာတယ်၊ ဟိုတစ်အိမ်ခြားက ဝင်းအေးဟာ တို့သူငယ်ချင်းပဲ၊ ဝင်းအေးကို အမိသိပါတယ်နော်၊ ဒီကောင်က အခုကျောင်းထွက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ လေဒီရှူးဖိနပ်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ တိုင်ပင်ချင်တယ်ဆိုလို့ တို့လာတာ၊ မနေ့က အပြန်မှာက တည်းက ဒီလမ်းထဲမှာ ရှဉ့်တွေ ငှက်ဝါတွေ ပေါတာ တို့တွေ့တယ်၊ ရှဉ့်အရေခွနဲ့ ငှက်ဝါမွေးဟာ လေဒီရှူးချုပ်ဖို့ သိပ်လှတယ်၊ ဒီကောင် ဝင်းအေးဆီ ဖောက်သည်ပြန်သွင်းနိုင်ဖို့၊ ဒီနေ့ တို့ ဒီကိုလာပြီး ရှဉ့်နဲ့ ငှက်ဝါ လာပစ်တာ”

“လုပ်မနေနဲ့၊ ပြောမနေနဲ့၊ အပိုတွေ”

“ခုန ဒီမှာ ရှဉ့်ဆို၊ ဘယ်မှာလဲ၊ တို့ကိုကူညီရင် တို့က ကျေးဇူးသိတတ်ပါတယ်”

“ဒီမှာ ရှဉ့်ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာပေါက်ကရတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ရှဉ့် ဒီနေရာက အခုထွက်သွားမလား၊ မသွားဘူးလား၊ ဒါပဲ ပြော”

“ဝေး ... တယ်အာဏာပြင်းပါလား၊ ရဲအဖွဲ့က ရဲမေလည်း ဟုတ်ဟန်မတူဘူး၊ ဒါနဲ့တောင် လမ်းပေါ်ကလူကို သွားမလား၊ မသွားဘူးလား၊ လာအမိန့်ပေးနေတယ်”

“အို ... ရှည်တယ်၊ သွားမလား၊ သွားဘူးလား၊ ဒါနောက်ဆုံးမေးတာ”

“နေပါဦး၊ ရှဉ့်တစ်ကောင်နှစ်ကောင်လောက် ပစ်ပါရစေဦး”

“ကဲ ... ဦးအပ္ပနားနဲ့ ဦးလေးဖြိုး”

ဦးအပ္ပနားသည် မိုးကလျာလှိုင် အမျက်ပေးသည်နှင့် ကြိုးဝိုင်းထဲက လက်ကွေ့သမားပမာ လက်ကွေးလက်ဆန့်၊ ဒူးကွေး နူးမြှောက်ပြုပြီး သူ့လက်မောင်းအိုးကို တဖတ်ဖတ်နှင့် လက်ဝါးအုပ်ခါ လက်ခမောင်းခတ်ပြလိုက်သည်။

ဇော်သစ်ဇော် ဦးအပ္ပနားကို ပြီးကြည့်ပြီး လက်ထဲမှ ကျွဲချိုခွတွင် လောက်စလုံးသွင်းကာ ဦးအပ္ပနားဗိုက်ကို သားရေပင် ခပ်ဖွဖွဆွဲပြီး ပစ်လိုက်သည်။

“ဖတ်”

“အာယာယာ၊ သူ တကယ်ပစ်တယ် အစ်မ၊ ကျွန်တော် ကြောက်တယ်”

ဦးလေးဖြိုးက တည်တည်ခန့်ခန့်ပင်။ ဇော်သစ်ဇော်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“မောင်ရင် ပြန်ပါတော့လို့ ဦးလေး တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ့်တူသားရွယ်ဖြစ်နေတဲ့အပြင် သတ်စရာပုတ်စရာ အကြောင်းက မခိုင်လုံလှဘူးကွယ်။ မောင်ရင် ကိုယ်ခံပညာ လိုက်စားဖူးရင် အထက်မြန်မာပြည်က လက်ငှေ့သမား ဖြိုးကြီးဆိုတာ ကြားဖူးမှာပဲ။ ဦးလေးဟာ ဖြိုးကြီးပါ”

ဇော်သစ်ဇော်က ပြန်မပြောရဲသေးမိ၊ မိုးကလျာလှိုင် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမယ် ဦးလေးဖြိုး၊ လုပ်ရဲရင်လုပ်၊ မလုပ်ရဲရင်ပြန် ဒါပဲ။ ဘာမှ ဒီလူကို စကားပြောထိုးနေစရာမလိုဘူး၊ ဦးအပွနားက မှ ဟုတ်တုတ်တုတ်ရှိသေးတယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးသည် ရွှေတောင်ကြားလမ်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“ဟော ... ဟိုမှာ ကိုဇော်ဟိတ်ကြီးလာပြီ၊ ဦးလေးဖြိုး မယှဉ်ရဲရင်ပြန်တော့”

“အေး အေး ... သမီးမိုးကလျာလှိုင်ကို ဦးလေးဖြိုး ပြောမယ်၊ ဦးလေးဖြိုးဟာ သတ်တတ်ပုတ်တတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရန်သူကို ခုခံတဲ့အခါမှာဖြစ်ဖြစ် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲအနေနဲ့ ကြိုးဝိုင်းထဲမှာဖြစ်ဖြစ် သတ်ပုတ်တယ်၊ ဒီလို အသားလွတ်ကြီးတော့ မသတ်ပုတ်တတ်ဘူး မိုးကလျာလှိုင်”

“ဒါဆို ပြန်တော့လို့ ပြောနေသားပဲဟာ”

ဦးလေးဖြိုး ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေလဲ မိုးကလျာ”

“အတော်ပဲ ကိုဇော်ဟိတ်၊ ဒီမှာလေ ဒီလူ ပြဿနာလာလုပ်နေလို့”

ကိုဇော်ဟိတ်သည် ဆိုင်ကယ်စက်သတ် ခွထောက်ပြီး ဆင်းလာသည်။

ဗလကြီးက နည်းနည်းနောနောမဟုတ်။ ဒီကြားထဲ ခပိုရှုပ်လက်တိုနှင့် တက်ထရက်ဘောင်းဘီဝတ်ထားရာ၊ ရင်အုပ်ကြီးမို့၊ လက်မောင်းကြွက်သားကြီးတွေ ထင်းခနဲ၊ တုတ်ခိုင်သော ပေါင်လုံးကြီးက ခြေလှမ်းတိုင်း ဘွားခနဲရှိနေသည်။

“ဘယ်လိုပြဿနာလဲ၊ ကိုယ် ဘာကူညီရမလဲ မိုးကလျာ”

“ဒီလူ ဒီမှာ လာဂျစ်ကျနေတယ်လေ၊ သူ့ကိုမောင်းထုတ်တာလည်း ပေကပ်ကပ်နဲ့၊ အိမ်ရှေ့မှာလာချောင်းတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ ဘာအကြံအစည်နဲ့လဲ မသိဘူး”

“ဪ ... ဒါလား၊ ရပါတယ်၊ ခက်တာမှမဟုတ်တာ”

ကိုဇော်ဟိတ် လှည့်လာသည်။

အလယ်တွင် ဇော်သစ်ဇော်၏မော်တော်ဆိုင်ကယ်

ခြားနေသည်။

ဟိုဘက်သည်ဘက် မျက်နှာချင်းဆိုင် လက်တစ်လှမ်း အကွာရပ်မိကြသည်။

ဗလကြီး ဇော်ဟိတ်က ဘာမထီ အေးဆေးသော လေသံနှင့် မေးလိုက်သည်။

“မင်းက ဘာကောင်လဲ”

“ကျား”

“ဘာကွ”

“ဪ ... ခင်ဗျားက ကျွဲလောက်ကြီးတာပဲ၊ ကျုပ်က အကောင်သေးလို့ ကျားလို့ပြောတာပဲ”

ဦးလေးဖြိုးက အိမ်၏ကုန်းမြင့်အောက်လေးတွင် ရပ်ကာ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ကဲ ... ကျားဦးကွ”

ဇော်ဟိတ်က ညာလက်သီးကို ဇော်သစ်ဇော်၏မျက်စက်ကို ချိန်ပြီး အဖြောင့်ထိုးလိုက်သည်။ လက်သီးဆုပ်က ထန်းလုံးပမာခန့်ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်လောက်သည်။ ထိချက်သာမှန်လျှင် နွားပင် နံရိုးကျိုးသွားမလား မပြောဘတ်။

သို့သော် ထန်းသီးလက်သီးကြီးသည် လေကိုသာ ထိုးမိပြီး လက်သီးရှိန်ဖြင့် ဇော်ဟိတ် မော်တော်ဆိုင်ကယ် ခါးလယ်သို့ ငုံ့စင်းစင်းကြီး ဖြစ်သွားသည်။

ဇော်သစ်ဇော်က ပွတ်ကာသိကာ ငုံ့ရှောင်လိုက်သော ကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

“ဒီမှာမလဲကြီး၊ ကျုပ်အကိုးကမှာထားတယ်၊ အသေးအဖွဲ့နဲ့ ရန်မဖြစ်ရဘူးတဲ့၊ ခင်ဗျား တော်တော်ဗျာ”

ဇော်ဟိတ် ခါးပြန်မတ်လိုက်သည်။ ထိုးချက်မထိရမက ဇော်သစ်ဇော်က ပြုံးပြီးပြီးနှင့် ပြောနေသည်ကို မျက်နှာကြီးနီးလာအောင် ဒေါသထွက်သွားသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ဖင်ပိုင်းမှ ကွေ့လျှောက်ပြီး ဇော်သစ်ဇော်နှင့် ကြားတွင် ဘာမှ မခြားတော့ဘဲ နီးကပ်စွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်သည်။

ဇော်ဟိတ်စိတ်ထဲတွင် ခုနလက်သီးသည် အလယ်တွင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ခံနေ၍ မထိဟု ထင်မှတ်ပုံရသည်။ ပြီးမှိုးကလျာလှိုင် ကြည့်နေသောပွဲတွင် ဇော်ဟိတ်ကြီးက အစွမ်းပြချင်မှု ထက်သန်နေပုံလည်းရပါသည်။

“မှတ်ထား၊ ငါ့နာမည် ဇော်ဟိတ်တဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ဦးခနဲ အသံထွက်သော အရှိန်ဖြင့် ညာဝိုက်လက်သီးတစ်လုံး ထပ်သွင်းပြန်သည်။

ဇော်သစ်ဇော် ငုံ့ရှောင်လိုက်ပြန်သဖြင့် ဇော်ဟိတ်၏ ညာဝိုက်လက်သီးကြီး လေထဲတွင် ဝေ့ခနဲဖြစ်သွားပြန်သည်။

ဘယ်ဝိုက်လက်သီးလုံးကြီး ချက်ချင်းပင် ဆင့်ကဲဝင်လာပြန်သည်။ တတိယလက်သီးချက် ဖြစ်သွားပေပြီ။

ဇော်သစ်ဇော်က ကိုယ့်ဘက်က မလွန်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဇော်ဟိတ် ဘယ်ဝိုက်လက်သီးကို ဇော်သစ်ဇော်က ကျောပေးခံလိုက်သည်။ ရှိသမျှ အကြောနှင့်ကြွက်သားတွေကို တင်းထားလိုက်သည်။

ဘုတ်ခနဲ ဇော်သစ်ဇော်၏ကျောပြင်ကို ဘယ်ဝိုက်လက်သီးထိသွားပါ၏။

မမြဲပါလေ။ တင်ကြိုတင်းခံထားပြီးသား ဖြစ်သွားပြီ။ ပြီး မိမိအသားကို ထိပါးလေပြီ။

ကျောပေးရာမှ ဇော်သစ်ဇော် ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်လှည့်သည်တွင် လက်ယာဘက်ခူးကလည်း ပင့်မြှောက်ကာ ဗလကြီး၏ ဘောင်းဘီခွဆုံသို့ ပင့်တင်လိုက်သည်။

“အား ... အား ... အား”

ဇော်ဟိတ် လက်ဝါးနှစ်ဖက်လုံး ခွဆုံကို အုပ်ခါ
‘အား အား’ အော်ရင်း ဇော်ဟိတ်ကြီး ပတ်ချာလည်နေသည်။
ထိခိုက်မိပြီဆိုလျှင် ...

ညို့သကြီးကိုထိကာ ထူးထူးကဲကဲ ကျင်သလို ဤခွဆုံ
ထိက မျက်လုံးပြာသွားအောင် အောင့်တတ်ပေသည်။

လက်ဝါးနှစ်ဖက်၊ ခေါင်းကြီးငုံပတ်ချာလည်နေသော
ဇော်ဝိတ်အား ဇော်သစ်ဇော်က အောက်ပင့်လက်သီးလေးတစ်ချက်
ဆတ်ဆတ်ကလေးမျှ သွင်းလိုက်သည်။ တစ်ချီတည်း ဇော်ဟိတ်
ဖင်ထိုင်ကျသွားပါ၏။

သွေးထွက်ခြင်း၊ သတိမေ့သွားခြင်း၊ ကျိုးပဲ့သွားခြင်း၊
ဇော်ဟိတ်တွင် လုံးဝမရှိဘဲ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးပင့်ကာ ဇော်သစ်
ဇော်အား မော့ကြည့်နေသည်။ ချက်ချင်း ပြန်ထနိုင်ခြင်းမရှိရှာ
ပေ။

“မှတ်ထား ကိုဇော်ဟိတ်၊ ကျွဲပစ္စာ အကောင်ကြီးပေမယ့်
ဘယ်တော့မှ ကျားကို နိုင်ရိုးထုံးစံမရှိဘူး၊ သင်ခန်းစာပေါ့
ဗျာ၊ ခင်ဗျား နုသေးတာပဲ၊ ပညာဆက်သင်ဦး ကိုဇော်ဟိတ်”
ဇော်သစ်ဇော် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ် ပြန်ခွသည်။
စတတ်တာနှိပ်၍ စက်နှိုးသည်။ ပြီး တွေတွေငေးငေးဖြင့် ရပ်ကြည့်
နေသော မိုးကလျာလှိုင်အား လက်ဝါးဖြန့်ပြီး တာတာဟု နှုတ်
ဆက်လိုက်ပြီးမှ ဆိုင်ကယ်မောင်းသွားတော့သည်။

မိုးကလျာလှိုင်သည် ယခုအချိန်ထိ ကုန်းအတက်
တွင် ရပ်နေသေးသော ဦးလေးဖြိုးအား လှမ်းကြည့်သည်။

“ဦးလေးဖြိုး ... ကိုဇော်ဟိတ်ကို အိမ်ထဲခေါ်သွားပြီး ပြုစု
ပေးလိုက်ပါ မိုးကလျာ ဟိုတစ်ခြံကျော်ကအိမ်ကို ခဏသွား
မယ်၊ ပြန်လာရင် ဦးလေးဖြိုးနဲ့ စကားပြောချင်တယ်၊
ဒါပဲ”

မိုးကလျာလှိုင်သည် ဝင်းအေးတို့ခြံဘက်သို့ လျှောက်
လာခဲ့သည်။

အသင့်ပင် ခြံထဲရှိ ပန်းပင်များကြားတွင် လက်ကိုင်
ရိုးဝိုက်ကွန်ဖြင့် လိပ်ပြာလိုက်ဖမ်းနေသော ဝင်းအေးကို တွေ့ရ
သည်။

“ကိုဝင်းအေး”

“ဩ ... မိုးကလျာလှိုင်ပါလား၊ ဘယ်လိုလဲ မလာစဘူး
အလစထူးတယ်ပါလား”

“အားရင် ဒီခြံထဲက ခုံတန်းလျားမှာပဲထိုင်ပြီး ခဏလောက်
စကားပြောချင်လို့”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ရပါတယ်”

ခုံတန်းလျားတွင် ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်ကြသည်။

“ကဲ ... ဆို”

“စောစောက ကိုဝင်းအေးဆီ လူတစ်ယောက်လာသွားတယ်
မဟုတ်လား”

“ဘယ်သူများပါလိမ့်”

ဝင်းအေးက မေးစေ့ လက်ညှိုးထောက်ပြီး စဉ်းစား
နေသည်။

“မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လေ”

“ဪ ... ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဖိုးဇော် လာသွားသားပဲ”

“သူ့နာမည် ဖိုးဇော်တဲ့လား”

မိုလ်ချပ်ဈေးကွင်းတုန်းကလည်း သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဖိုးဇော်ဟုပင် ခေါ်သံကြားသည်ကို မိုးကလျာလှိုင်မှတ်မိသည်။ ယခုလည်း ဖိုးဇော်ဟု ပြောသဖြင့် သူ့နာမည် ဖိုးဇော်လားဟု မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သူ့နာမည် အရှည်က ဇော်သစ်ဇော်တဲ့၊ သူ့ကိုချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို ချစ်စနိုး ‘ဖိုးဇော်’ လို့ခေါ်ကြတာများတယ်၊ မိုးကလျာလှိုင်က ဖိုးဇော်ကို ဘာလို့မေးတာလဲ”

“သိချင်လို့ဆိုပါတော့၊ သူက အခု ဘာလုပ်နေလဲကိုဝင်းအေး”

“ကိုယ်တို့လိုပဲပေါ့၊ မိုးကလျာ၊ စက်မှုတက္ကသိုလ် ပဉ္စမနှစ်ပေါ့၊ ပထမနှစ်ကတည်းက တွဲလာကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

“သူ့မိဘကကော”

“အား (---)ဌာနက ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဦးဖုန်းမြင့်ဇော်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားလေ၊ သူ့အမေက ဒေါ်စောဥမ္မာတဲ့၊ ဟော်တော်ချောတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးပဲ၊ ဒီကောင်ဖိုးဇော်က သူ့အမေရဲ့မျက်နှာအလှတွေ အမွေရတယ်၊ သူ့အဖေရဲ့အရပ်အမောင်း ခြေဆံလက်ဆံတွေ တွေ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင် တကယ်ကြည့်ကောင်းနေတာ”

“သူတို့ ဘယ်မှာနေလဲ”

“ခြောက်မိုင်မှာ၊ သူ့အဖေ ဦးဖုန်းမြင့်ဇော်ရဲ့မိဘဖြစ်တဲ့ ဖိုးဇော်ရဲ့အဘိုးအဘွားတွေတော့ မိုးကလျာရဲ့အဖေနဲ့အမေက သိမယ်ထင်တယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အရမ်းချမ်းသာလို့ပဲ၊ သိပ်ချမ်းသာတဲ့လူချင်းဆို သိကျွမ်းနေဟုတ်ကြတယ်မဟုတ်လား”

“သူ့အဘိုးအဘွား နာမည်တွေက ဘယ်သူတွေလဲ၊ မေမေကြီးကို မေးကြည့်ရင် သိမလားပဲ”

“ဦးချမ်းသာနဲ့ ဒေါ်မိမိကြီးတဲ့၊ ဝင်ဒါမိယာက ပေတစ်ရာပတ်လည်ခြံကြီးမှာ တိုက်ကြီးကို ဟိန်းနေတာပဲ၊ မြေးဖြစ်တဲ့ ဖိုးဇော်ကိုလည်း အရမ်းချစ်ပြီး ပူးဖူးမှုတ်ထားတယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကိုဝင်းအေးရဲ့လူကိုကြည့်ရတာ မိုက်တိမိုက်ကန်းနဲ့၊ ပုံစံက အမေရိကန်ရုပ်ရှင်ထဲက ဇာတ်လိုက်ပုံမျိုး”

“ဖိုးဇော်ကို ပြောတာလား”

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ၊ သူပဲပေါ့”

“ဟာ ... ဒီကောင် ပုံစံက ကျတော့အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ မိုက်တိမိုက်ကန်းမလုပ်ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စကားများပြီဆိုတော့ ဒီကောင်ကရှောင်စာမယ်၊ အဲ ... ရှောင်လို့မရတော့ဘူးဆိုရင်တော့ ကပ်ဖက်သား နာပြီမှတော့၊ ဒီကောင်တတ်တယ်၊ ဟို ပျဉ်းမနားဘက်က သူ့အဘိုးက သူ့ကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကိုယ်ခံပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သင်ပေးထားတာတဲ့”

“ပျဉ်းမနားဘက်ကအဘိုး ဟုတ်လား၊ ခုနပြောတော့ သူ့ အဘိုးဟာ ဝင်ဒါမီယာထဲက ဦးချမ်းအေးဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ မိုးကလျာ၊ ဖိုးဇော်ရဲ့အမေ ဒေါ်စောဥမ္မာရဲ့ ဖခင်က ပျဉ်းမနားဘက်မှာ နေတယ်၊ ဒီကောင် ဖိုးဇော် ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်ရင် သူ့အဘိုးက လှမ်းခေါ်တတ်တယ်၊ မိခင်ဘက် အဘိုးကိုပြောတာ”

မိုးကလျာလှိုင် ငိုငိုငိုလေး သူမစိတ်ထဲတွင် ပြန်တွေး မိသည်။

ခုန ကိုဝင်းအေး ပြောသလိုပင်။ ကိုဇော်သစ်ဇော် ဆိုသူသည် တစ်ပါးသူကို ရန်မလုပ်။ ဦးအပ္ပနားက စတင်ပြီး လက်ငှေ့ဟန်ရေးပြပြီး တကယ် ဝင်သတ်တော့မည့်ပုံပေါ်မှ သားရေခွကို မလျော့မတင်းလေးနဲ့ဆွဲကာ ဦးအပ္ပနားဗိုက်ကို ပစ် လိုက်သည်။ တကယ်နာကျင်အောင် လုပ်လိုစိတ်ရှိလျှင် သားရေ ခွကို ထိချက်အနာဆုံးဖြစ်အောင် ဆွဲပြီး ဦးအပ္ပနား၏ဦးခေါင်း မျက်နှာတို့ကို ပစ်နိုင်သည်။

အကယ်၍သာ သားရေခွနှင့် မပစ်ဘူးထား။ ဦးအပ္ပ နားက ဘာမှ တတ်နိုင်သည်မဟုတ်ဘဲ အတင်းဝင်ပူးသတ်လျှင် လည်း ဇော်သစ်ဇော် လက်သီးတစ်ချက်တည်းဖြင့် ဦးအပ္ပနား နှာနှပ်ယူရမည်။

ကိုဇော်ဟိတ်ကျတော့လည်း ရှေးဦး တစ်ကြိမ်နှစ် ကြိမ်အထိ ကိုဇော်သစ်ဇော်က ရှောင်ရုံရှောင်သည်။ ပြန်မလုပ်။ နောက်ဆုံးအကြိမ်ကျမှ လုပ်လွှတ်လိုက်သည်။

ဗလကြီး တစ်ခွဲသားနှင့် ကိုဇော်ဟိတ် ခံသွားရသည် မှာ ရုပ်ရှင်ထဲက လူကြမ်းနှင့်မင်းသားထိုးနှက်သည့်နှယ် ကြည့်၍ ပင် ကောင်းသေးတော့။

“နေပါဦး၊ ဖိုးဇော်နဲ့ မိုးကလျာတို့ ဘယ်လို ပြဿနာတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ၊ ဒီကောင် ဖိုးဇော်ကလည်း ဒီနေ့မနက်ပဲ ဒီအိမ်ကို တစ်ခါမှမလာစဖူး ရောက်လာပြီး မိုးကလျာ အကြောင်းတွေ မေးလိုက်တာလည်း စုံနေတာပဲ၊ ဘယ်လို ဖြစ်ကြလို့လဲ၊ နဂိုကတည်းက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိဖူး၊ ခင်ဖူးကြတဲ့ပုံစံလည်းမရှိဘူး”

“ဟုတ်လား၊ သူက ကိုဝင်းအေးဆီလာတာ မိုးကလျာ အကြောင်းမေးဖို့ သက်သက်လာတာလား”

“ဒါပေါ့၊ ဒီအရင်က အိမ်ကို ထမင်းစားဖိတ်တာတောင် ငါးနှစ်မြောက်တဲ့အထိ တစ်ခေါက်မှမလာတဲ့ကောင်ပဲ”

“ဒါနဲ့ သူကပြောတော့ ကိုဝင်းအေးက ကျောင်းထွက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်အေးမှာ လေဒီရှူးဖိနပ်ဆိုင်တည်ဖို့ သူ့ကို ခေါ်တိုင် ပင်တာမို့ သူလာတာဆို”

“ဟာ ... ဒီကောင် ပေါက်ကရ”

နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်ကြသည်။ ဟာသစကား တစ်လုံးမျှမပါသော်လည်း ဝင်းအေးက မိုးကလျာအား မေတ္တာရှိ ကြောင်းပြောစဉ်က မိုးကလျာလှိုင်က သူမစီးနေတဲ့ လေဒီရှူးဖိုး တတ်နိုင်ရဲ့လားဟု ပြန်မေးပြီး ခွာထုတ်သည်ကို နှစ်ဦးစလုံး သတိရပြီး ရယ်မိကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ကိုယ်မေးတာကို မိုးကလျာ မဖြေသေးဘူးနော်၊ ဒီကောင်
အကြောင်းကို မိုးကလျာက ကိုယ့်ဆီ ဘာလို့လာမေးတာလဲ”
“ဒါလား၊ ဒီလိုလေ ကိုဝင်းအေးရဲ့”

မနေ့က စတင်တွေ့သည့်မှအစ ယနေ့နောက်ဆုံး
အထိ ပြောပြလိုက်ပေသည်။

“ဒါပါပဲ၊ တွေ့ဆုံရပုံက ခပ်ဆန်းဆန်းဖို့ သူ့အကြောင်း
သိချင်တာနဲ့ လာမေးတာပါ”

“ဒီကောင်အိမ်က ဖုန်းနံပါတ် ကိုယ့်ဆီမှာရှိတယ်၊ ယူသွား
မလား”

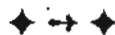
“မလိုပါဘူး၊ သူနဲ့ဆက်သွယ်စရာအကြောင်း ဘာမှမှ
မရှိတာ၊ ကဲ ... သွားမယ်”

မိုးကလျာလှိုင် နှုတ်ဆက်သွားပါ၏။

ဝင်းအေးသည် စွဲမက်စရာကောင်းအောင် ကျော့ရှင်း
လှပသည့် မိုးကလျာလှိုင်၏ နောက်ပိုင်းကို ငေးကြည့်ရင်း ...

“အင်း ... ဖိုးဇော်နဲ့ကျမှ သံမဏိအသည်း အရည်ပျော်ပြီ
ထင်ပါ”

ဟု ကျိတ်၍ မှတ်ချက်ချမိတော့သည်။

အခန်း(၇)

“သားရေ”

“ဗျာ ... မေမေ”

“ဒီမှာ သားဖေဖေ စောင့်နေတယ်၊ သားကို တမင်စောင့်
နေတာ၊ အစည်းအဝေးတောင် အချိန်နီးပြီတဲ့”

“လာပြီ မေမေ”

ဇော်သစ်ဇော် အိပ်ရာထနောက်ကျသည်။

မေမေစကားကြောင့် ခေါင်းပင်မပြီးတော့ဘဲ ထမင်း
စားခန်း ကော်ဖီခိုင်းသို့ ဝင်လာသည်။

ဖေဖေက ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“မနေ့က ဖေဖေ ဝင်ဝါမီယာအိမ် ရောက်ခဲ့သေးတယ်၊
အဲဒါ သားရဲ့ ဒယ်ဒီကြီးနဲ့ မာမီကြီးက စကားနာလည်းထိုး
တယ်၊ စိတ်မကောင်းလည်းဖြစ်နေကြတယ် သားရဲ့”

ဖေဖေဦးဖုန်းမြင့်ဇော်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးချမ်းအေး
အား ဒယ်ဒီဟုခေါ်သည်။ မိခင် ဒေါ်မိမိကြီးကို မာမီဟုခေါ်သည်။
ဖေဖေခေါ်သည့်အတိုင်း ဒေါ်စောဥမ္မာကလည်း ဒယ်ဒီ မာမီဟုပင်
ခေါ်လိုက်ရပေသည်။

မွေးလာသော သား ဇော်သစ်ဇော်ကျတော့လည်း မိဘခေါ်သည့်အတိုင်း အဘိုး ဦးချမ်းအေးအား ဒယ်ဒီကြီးဟုခေါ်ပြီး အဘွား ဒေါ်မိမိကြီးကျတော့ မာမိကြီးဟုခေါ်သည်မှာ နို့စို့ရွယ် စကားသင်ကစတည်းကဖြစ်သည်။

ဦးချမ်းအေးရော၊ ဒေါ်မိမိကြီးပါ သူတို့အား မြေးချစ်ဇော်သစ်ဇော်က ဘိုးဘိုး ဘွားဘွားခေါ်လျှင် လုံးဝ မကြိုက်။

အနောက်တိုင်းဆန်ချင်သည်ပဲလား၊ သို့မဟုတ် ဘိုးဘိုး ဘွားဘွားအခေါ်သည် ရင်ရော်လွန်းရုံပဲလားတော့မသိ။

မေမေဘက်မှ ဘိုးဘိုး ဦးစောဝဏ္ဏကျတော့ ဘိုးဘိုးခေါ်မကြိုက်သည်။ မေမေ ဒေါ်စောဥမ္မာနှင့် ဖေဖေ ဦးဖုန်းမြင့်ဇော်ခေါ်သလို ဖေဖေကြီးဟု ဇော်သစ်ဇော်က လိုက်ခေါ်သည်ပင်မကြိုက်။

“ဟ ... အဘိုးဟာ အဘိုးပေါ့ကွ၊ အဘိုးကို ဘိုးဘိုးလို့ခေါ်မှ နားဝင်ချိုတော့မပေါ့” ဟု ကြိမ်းမှောင်းသံနှင့်ပြောသည့်နေ့မှစပြီး ဘိုးဘိုးဟု ခေါ်ခဲ့သည်။ ဇော်သစ်ဇော်တွင် အဘွား မရှိတော့ပေ။

“ဒယ်ဒီကြီးနဲ့ မာမိကြီးက ဘာပြောလိုက်လို့လဲ ဖေဖေ”

“ဪ ... သားက ပေါက်မြိုင်ကို ဒီဇင်ဘာကျောင်းတစ်ပိတ်လုံး သွားနေတယ်တဲ့၊ အခု ကျောင်းဖွင့်လို့ ကျောင်းပြန်တက်နေတာ တစ်လနီးပါးရှိပြီ၊ ဒယ်ဒီကြီးနဲ့ မာမိကြီးဆီ တစ်ခေါက်လောက်တောင် မလာသေးဘူးတဲ့၊ မအေဘက်က အဘိုးလောက် သားက ဒယ်ဒီကြီးနဲ့ မာမိကြီးကို မခင်ဘူးတဲ့ သားရဲ့”

“မခင်လို့မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ကိုယ့်အဘိုးအဘွားချည်းပဲဟာ၊ အတူတူပဲ သား ချစ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ...”

ဇော်သစ်ဇော်က စကားဖြတ်ထားပေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ သားရဲ့၊ ဆက်ပြောလေ၊ ဖေဖေ သဘောပေါက်အောင် ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟို ... ဟိုလေ ဖေဖေ၊ တစ်မျိုးပဲလေ ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ အဲ ... ဒယ်ဒီကြီးနဲ့ မာမိကြီးရှေ့ရောက်သွားရင် သား စိတ်ကျဉ်းကျပ်သလိုပဲ ဖေဖေ၊ ဟို ... ဘယ်လို၊ ဘုန်းကြီးရှေ့မှာရောက်နေသလိုပဲ၊ သတ်မှတ်ထားယဲ့အနေအထိုင်မျိုး နေထိုင်ရမယ်၊ သတ်မှတ်ထားတဲ့အပြောမျိုးတွေ ပြောရမယ်၊ အဲ ... အဲဒါတွေ သား တမင်လုပ်နေရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်တယ်”

“ဟဲ့ ... သား၊ ဒီလိုမပြောနဲ့လေ၊ ဖေဖေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မယ်”

ဒေါ်စောဥမ္မာက ဝင်ဟန့်သည်။

ဦးဖုန်းမြင့်ဇော်က ဇနီးကို လက်ဝါးကာပြလိုက်ပါ၏။

ပြီး ... ဦးဖုန်းမြင့်ဇော် ပြုံးနေပေသည်။

“ဆက်ပြောပါ သား၊ အဲ ... ပေါက်မြိုင်ကသားရဲ့ ဘိုးဘိုးနဲ့ကျတော့”

“ဟာ ... ဖေဖေ၊ ပေါက်မြိုင်က ဘိုးဘိုးနဲ့ သားက ပြန်တွေ့ရင် ကွဲကွာနေတဲ့ သူငယ်ချင်းကို ပြန်တွေ့ရသလို ဖက်လဲတကင်းပဲ ဖေဖေရေ၊ ပေါက်မြိုင်က ဘိုးဘိုးအိမ်မှာ ဆိုရင် သားရဲ့စိတ်တွေဟာ လွတ်လပ်သလားမပြောနဲ့၊

လေဟာပြင်မှာ လျှောက်ပြေးရသလို တိမ်တိုက်တွေကြား
မှာ ကစားရသလို လွတ်လပ်တယ်။ အခု ဖေဖေနဲ့မေမေနဲ့
သားအတူနေရတာထက်တောင် လွတ်လပ်တယ်။ နောက်ပြီး
ဘိုးဘိုးနဲ့ စကားပြောရတာ သား အရမ်းသဘောကျတယ်။

ဦးဖုန်းမြင့်ဇော်က ရယ်မောကာ ဇနီးဘက်သို့ လှည့်
လိုက်သည်။

“သား ပြောတာကို အမေကြီး မြဲပြီးသဘောပေါက်ရဲ့လား”
ဒေါ်စောဥမ္မာက ခေါင်းခါပြသည်။

“သားက စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် သဘာဝကို နှစ်ခြိုက်တယ်။
ဝင်ဒါမီယာက ဒက်ဒီ မာမီတို့ကျတော့ အနောက်တိုင်း
အက်ဒီကက်ဆိုတဲ့ ဟန်ဆောင်ယဉ်ကျေးမှုတွေကို သိပ်
အရေးထားတယ်မဟုတ်လား။ စားရင် ပလုတ်ပလောင်းမစား
ဘူး။ စကားပြောရင် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မပြောဘူး။
ညဘက် အိမ်မှာ မီးထွန်းတာတောင် မီးချောင်း၊ မီးခွေတွေ
ကို နံရံမှာမြှုပ်ထားပြီး ပျံပျံလေးလင်းတဲ့ အလင်းရောင်မျိုး
ကိုယူတယ်။ အဲ ... သားကျတော့ ခံတွင်းတွေရင်လည်း
စိတ်ထဲရှိသလို ပြောမယ်၊ လင်းစရာဆိုလည်း ထိန်ထိန်
လင်း။ မောင်စရာဆိုလည်း နက်ကျောအောင်မောင်ဆိုတဲ့
သဘောလေ။ သားက ပုဂံကိုသဘာဝကို အဓိကထားတယ်။
ဟန်ဆောင်တာတွေကို သိပ်လက်မခံတဲ့သဘောပဲ ဥမ္မာရဲ့။
အဲ ... ပေါက်မြိုင်က အဘိုးနဲ့ကျတော့ ဥမ္မာရဲ့အဖေကြီး
သဘာဝကိုက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး၊ ရန်ကုန်ကိုတောင်
အသက်ရှူကျပ်တယ်ဆိုပြီး မလာတာကြည့်လေ။ အေး ...

သားရဲ့စိတ်ဓာတ်က ပေါက်မြိုင်က အဖေကြီးစိတ်ဓာတ်မျိုး
လေ။ ဒါကြောင့် သားက ပေါက်မြိုင်က အဖေကြီးဆီမှာ
ပျော်တာ”

ဦးဖုန်းမြင့်ဇော်က ဇနီးကို ရှင်းပြပြီးမှ သားဘက်သို့
ပြန်လှည့်ပြန်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ သားရယ်၊ ဒီနေ့တော့ ဝင်ဒါမီယာက
ဒယ်ဒီကြီးနဲ့ မာမီကြီးဆီ သွားလိုက်ဦး၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊
သားက ဒယ်ဒီကြီးနဲ့ မာမီကြီးအိမ်မှာ မပျော်ပေမယ့်
သူတို့က တစ်ဦးတည်းသော မြေးအပေါ်မှာ ပုံပြီး ချစ်နေ
တာပဲ သားရယ်”

“ဒီနေ့ရောက်အောင် သားသွားပါ့မယ် ဖေဖေ”
“အေး ... အေး”

ဦးဖုန်းမြင့်ဇော် အစည်းအဝေးနီးငြိမ့် ဇနီးနှင့်သားကို
နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။

ညနေကျောင်းအပြန်မှ ဝင်ဒါမီယာအိမ်ကို ဝင်တော့
မည်ဟု ဇော်သစ်ဇော် ကျောင်းတက်ခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် ဖိုးဇော် ... လာစမ်း၊ လာစမ်း၊ မောင်ရင့်ကို
ရှာလိုက်ရတာ”

“ဟ ... ငါ့ကို အထူးရှာရအောင် မင်းနဲ့ငါက ကလပ်(စ်)ထဲ
မှာ တွေ့ကြမယ့်ဟာပဲ ဝင်းအေးရာ”

“ငါက အစောကြီးထဲကရောက်နေတာကွ၊ မင်းကိုပြောချင်
လွန်းလို့ တမင် အိမ်က အစောကြီးထဲထွက်လာတာ၊
ကလပ်(စ်)ထဲမှာ စကားပြောလို့မှမရတာ”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာကိစ္စ”

“မိုးကလျာလှိုင် ကိစ္စပေါ့ကွာ”

ဝင်းအေးက ပြီးခဲ့သည့် တနင်္ဂနွေနေ့က မိုးကလျာလှိုင် သူ့ထံ ရောက်လာပြီး ဇော်သစ်ဇော်၏ အကြောင်းတွေ အသေးစိတ် မေးသွားသည့်ကို ပြောပြသည်။

“ဒါဆို ငါ့ကို အမှုလုပ်ချင်လို့ ထင်တယ်”

“ထပ်သရီး၊ မိုးကလျာလှိုင် မင်းကို ကျသွားပြီကွ၊ ဘယ် အမျိုးသားတစ်ယောက်တလေကိုမှ သူ ဒီလို စိတ်ဝင်စား တာမှ မဟုတ်တာ”

“မထင်နဲ့ ဝင်းအေး၊ ဒီအမျိုးသမီးက သူ့မိတ်ဆွေ ကိုဇော် ဟိတ်ဆိုတဲ့လူခံသွားရတာ မကျေနပ်လို့ တစ်ခုခုလုပ်ချင် လို့ ငါ့အကြောင်း စုံစမ်းတာပဲနေမှာ”

“ငါတော့ အဲဒီလို လုံးဝမထင်ဘူး၊ မင်းအကြောင်းတွေ ငါကပြောပြတော့ သေချာလည်း စိတ်ဝင်စားပြီး နားထောင် တယ်၊ နားထောင်နေတုန်းမှာလည်း သို့မျက်နှာမှာ ပြုံးရိပ် သမ်းနေတယ်၊ သေချာတယ် ဖိုးဇော်၊ မိုးကလျာလှိုင် မင်း ကို ပစ်ကျသွားပြီ၊ တစ်ရှာတစ်ပါးသော မင်းညီမင်းသားတွေ ထဲမှာ မင်းဟာ ရွှေမင်းသမီးရဲ့ ပန်းကုံးစွပ်ခံရတဲ့ကောင်ပဲ၊ ကလပ်စ်လွတ်ရင် ငါ့ကို ဘာကျွေးမလဲ ဖိုးဇော်”

“ဘာမှ မကျွေးဘူး”

“ဟေ ... မင်းဟာက၊ ဒီလောက်မင်္ဂလာရှိတဲ့သတင်းပေး တာတောင်”

“ငါ့အဖို့ မင်္ဂလာသတင်း မဖြစ်လာပါဘူး ဝင်းအေး”

“ဘာကွ၊ မိုးကလျာလှိုင်လို မိန်းကလေးက မင်းအပေါ် ပစ်ကျတာတောင် မင်းအတွက် မင်္ဂလာသတင်းမဟုတ်သေး ဘူးတဲ့လား ဖိုးဇော်၊ ကဲ ... ဒါဖြင့် မင်းက မိုးကလျာလှိုင် ကို မကြိုက်လို့လား”

“ကြိုက်သားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မချစ်ဘူး”

“ဟေ့ကောင် ... ဖိုးဇော်”

“ချစ်တာနဲ့ကြိုက်တာဟာ ဆင်တူသလိုလိုနဲ့ အကြောင်းကွဲ တယ်၊ အရောင်ကွဲတယ် ဝင်းအေး၊ ငါ့မိုးကလျာလှိုင်ကို စိတ်ဝင်စားတာက တခြားအကြောင်းတစ်ခုကြောင့်”

“မင်းဟာက တစ်မျိုးကြီးပါလား”

ကလပ်(စ်)တက်ခေါင်းလောင်း မြည်သံထွက်လာ သဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး စကားဖြတ်လိုက်ကြပေသည်။

ညနေ အားလုံး ကလပ်(စ်)အပြီးတွင် ဇော်သစ်ဇော် သည် ဝင်ဒါမီယာအိမ်သို့ ဝင်ပေသည်။

“မိမိကြီးရေ ... လာပဟေ့ မင်းမြေးကြီး”

မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းသည်နှင့် ဒယ်ဒီကြီး တ အပေါက်ဝမှ ထွက်ကြိုကာ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“လာ ... လာ ... ငါ့မြေးကြီးကိုမျှော်နေတာ၊ တကတ ကွာ၊ ငါ့မြေးက ပေါက်မြိုင်မှာ တောပျော်ကြီး သွားလုပ်နေ သကိုး”

“ဟုတ်ပါ သားလေးရယ်၊ ကျောင်းပိတ်တဲ့အခါ ဒယ်ဒီကြီး မာစီကြီးတို့ဆီမှာ တစ်လှည့်လာနေမယ်လို့ သားလေးက ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးဘဲကိုး”

“အပြောင်းအလဲသဘောပါ မာမိကြီး၊ နေ့တိုင်း ရန်ကုန် မှာနေရတာရိုးနေတော့ ဘစ်ခါတလေ ပေါက်မြိုင်မှာ သွားနေ ရတာပေါ့”

“အေးလေး၊ ဒါလည်းဟုတ်သားပဲ၊ ပေါက်မြိုင်မှာ ငါ့မြေး ဘာတွေလုပ်ခဲ့လဲ၊ ဟိုမှာတော့ ငှက်ပစ်၊ ယုန်ပစ်၊ ဥယျာဉ် သွား၊ အမဲလိုက်နေမှာပေါ့ကွာ၊ ဟုတ်လား၊ စောဝဏ္ဏက လည်း ဒီလိုပဲနေတတ်တာ၊ ဟဲ ဟဲ ... လူငယ်ကြိုက်ပေါ့ လေး၊ ဒါကြောင့် ဟိုဘက်အဘိုး စောဝဏ္ဏဆီမှာ ငါ့မြေးကြီး ပျော်နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒယ်ဒီကြီး၊ ပေါက်မြိုင်ဟာ ပျော်စရာကောင်း ပါတယ်”

“သားလေးကို မိမိကြီးက မပြောပါဘူး၊ ကလေးပဲ ပျော်စေပါးစေပေါ့၊ ဟို ... ဦးစောဝဏ္ဏကြီးက ဒီအသက် အရွယ်ရောက်တာတောင် ပစ်တုန်း၊ ခတ်တုန်း၊ သောက်တုန်း စားတုန်းဖြစ်နေတာ၊ တော်ကြာ သားလေးပါ သောက်ဟတ် စားတတ်သွားမှာစိုးလို့ပါ”

“ကဲ ကဲ ... အဲဒါတွေ အသာထား၊ အခု ငါ့မြေး ညစာ စားမယ်မဟုတ်လား၊ ရေမိုးချိုးလိုက်ပေါ့ကွာ၊ ယာယီ ဒယ်ဒီကြီးပုဆိုးနဲ့ စွပ်ကျယ်ဝတ်ထားပေါ့”

“ဟာ ... ဒယ်ဒီကြီး၊ သားမှာ ချိန်းထားတာဟစ်ရရှိလို့၊ ထမင်းမစားတော့ဘူး၊ စနေ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက် သား လာနေပါ့မယ်”

ဒယ်ဒီကြီး မာကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီး ... ပြီးလိုက်ပါ၏။

“အေး ... အေး ငါ့မြေး စိတ်ချမ်းသာသလိုလုပ်၊ စနေ တနင်္ဂနွေ ဆက်ဆက်လာရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒယ်ဒီကြီး”

ထို့နောက် ဒယ်ဒီကြီးနှင့် မာမိကြီးသည် တစ်ဦးတည်း သော မြေးအပေါ် မည်မျှချစ်ကြောင်းတွေ နိဒါန်းချီပြောပေတော့ သည်။

“ငါ့မြေးဘဝကိုစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဒယ်ဒီကြီးတို့ မာမိကြီး တို့ ချမ်းသာသမျှဟာ သားရဲ့ ဒယ်ဒီဆက်ခံမယ်၊ နောက်ဆုံး ဒယ်ဒီကြီးရော ဒယ်ဒီရောရဲ့ဥစ္စာပစ္စည်း ချမ်းသာသရွေ့ ငါ့မြေးကြီးတစ်ဦးတည်း ဆက်ခံရမယ်၊ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူးနော်၊ အကြမ်းဖျဉ်း သိန်းခြောက်ဆယ်ထက် မနည်းဘူး၊ ဟုတ်ရဲ့လား ငါ့မြေး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒယ်ဒီကြီး”

“အေး ... ဟုတ်ရင် ဒယ်ဒီကြီးဆက်ပြောမယ်၊ ဟို ... အလင်္ကာတစ်ပုဒ်လေ ငါ့မြေး ကြားဖူးမှာပေါ့ ...

မောင်ငယ်ရင်သွေး၊ နာဘီသေးလော့

ရှေးသရောအခါ ပြည်ဗာရာဏသီ

ကုဋေကြွယ်သား ...

စသည်ပေါ့ကွာ၊ နောက်ဆုံး သူဌေးသားဟာ ရှိသမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ကုန်ခန်းပြီး ခွက်ဆွဲတောင်းစားရတယ်၊ လူတွေက ကုဋေချီပြီးချမ်းတဲ့ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို အားလုံး

ကုန်ပြီး၊ ခွက်ဆွဲတောင်းစားတဲ့သင်ဟာ လူ့ဗာလာ လူမိုက်ပဲ ဆိုပြီး ရွာထဲ အရပ်ထဲက ရိုက်ပုတ်မောင်းထုတ်လိုက်တာ။ အဲဒီသူဌေးသား လူမိုက်ဟာ တောထဲမှာပဲသေပြီး လင်းတစာ ဖြစ်သွားရသတဲ့”

ဇော်သစ်ဇော် သမ်းဝေချင်မိသည်။

သမ်းမိပါက ဒယ်ဒီကြီးက သူ့စကားစိတ်မဝင်စား ဟု အပြစ်တင်ဦးမည်။

အောင့်ထားရပါ၏။

“စိတ်ညစ်တဲ့အထဲမှာ ဒါတွေလည်းပါတယ်” ဟု ခုခေတ်စကားအတိုင်း ဇော်သစ်ဇော် ရင်ထဲတွင် ကျိတ်၍သည်းတွား မိသည်။

ဘယ့်နှယ် မူလတန်းကလေးရွယ်တွေကို ဆုံးမသလို ဒယ်ဒီကြီးက ပြောနေသည်။

ပေါက်မြိုင်က ဘိုးဘိုး ဆုံးမပုံကျတော့ တစ်မျိုး။

နားထောင်ရသည်မှာ လေးလေးနက်နက်ရှိသည်။

“ဟ ... လူလေးရ၊ အမွေအနှစ်ဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ထိုက်လို့ ကိုယ်ဆက်ဆံရပြီဆိုရင် အဲဒါကို ကိုယ်လက်ထဲမှာထပ်ပြီး မတိုးပွားချင်နေ၊ လျော့တာတော့ မလျော့သွားစေနဲ့ကွ၊ လျော့သွားရင်တော့ ကိုယ့်ညှို့လို့ပဲ လူလေးရ” တဲ့။

ဘာမှ ...

“နင်သားလူမိုက် ဒုစရိုက်ဟု ရိုက်ပုတ်လိုက်ကြ ရွာမှထွက်လေ တောမှာသေသည် ကောင်သေလင်းတကျ၏တည့်”

တို့ဘာတို့ စသည့် အခံရခက်သောစကားလုံးမျိုး၊ ဘိုးဘိုးစောဝဏ္ဏက တစ်လုံးမျှမပြော။ ဘိုးဘိုးစောဝဏ္ဏပြောသည် တ တိုတိုနှင့်လိုရင်းရောက်ပြီး ကြားရသည်မှာ နားရှင်းသည်။

ဇော်သစ်ဇော် ဟိုဘက်အဘိုး ဒီဘက်အဘိုးကို နှိုင်း ဆိုင်နေစဉ်မှာပင် ဒယ်ဒီကြီးက ဆက်ပြောသည်။

“ဟို ... ရှေးခေတ်က သာကီဝင်မင်းမျိုးနွယ်တွေ ရှိတယ် ကွ၊ သိပ်ချမ်းသာကြတယ်ပေါ့ ငါ့မြေးရာ၊ အေး ... သူတို့ ချမ်းသာတာတွေကို မလေလွင့် မကုန်ခန်းအောင် သားစဉ် မြေးဆက် လက်ထပ်ပွဲမှာ သူစိမ်းနဲ့မပေးစားဘူး၊ မောင်နှမ ချင်း ပြန်ပေးစားတယ်”

“ဟာ ... ဒယ်ဒီကြီးကလဲ၊ မိုးကြိုးတွေပစ်မကုန်ဘူးလား”

“မပစ်လိုဘဲ သာကီဝင်မင်းမျိုးတွေ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် သား စဉ်မြေးဆက် ချမ်းသာကြပေါ့ ငါ့မြေးရာ”

ဇော်သစ်ဇော် ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။

“ပခုံးမတွန့်နဲ့ ငါ့မြေး၊ ဒယ်ဒီကြီးနဲ့ မာမိကြီး တိုင်ပင်ထား တယ်၊ ငါ့မြေးက သိင်္ဂီရွှေခွက်ဆိုတော့ ခြင်္သေ့ဆီသွာ ထည့်လို့ရမယ်”

ပေါက်မြိုင်မှ အဘဦးလူမော် ပြောစကားတို့ကို ဇော်သစ်ဇော် ပြေး၍ အမှတ်ရလိုက်ပါ၏။

“ဒီတော့ ငါ့မြေးအတွက် ဒယ်ဒီကြီးနဲ့ မာမိကြီး ရှာပေး မယ်၊ တကယ်ခြင်္သေ့ဆီဖြစ်စေရမယ်၊ ငါ့မြေးဘက်က ချမ်းသာသမျှထက် သူတို့ဘက်က ပိုပြီး ချမ်းသာစေရမယ် ငါ့မြေး၊ အေး ... ရုပ်ရူပကာကျတော့လည်း ဥဗ္ဗာဒန္တီ

ပပဝတီတို့ကို မမြင်ဘူးတဲ့လူတွေကို အဲဒီမိန်းကလေးသာ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၊ အဲဒီလောက် ချောမော လှပစေရမယ်”

ဇော်သစ်ဇော် သရော်ပြီးလိုက်သည်။ ပိုပိုထက်များ ပိုလှဦးမှာလား၍ ဟု ရင်ထဲမှ ပြန်မေးမိသည်။

သို့သော် ...

ဒယ်ဒီကြီးနှင့် မာမိကြီးကို ယခု လောလောဆယ် တွင် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြော၍ မဖြစ်သေးဟု စိတ်မှာ မှတ်ပြီး မြွေမသေတုတ်မကျိုး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကျောင်းပြီးဖို့ နှစ်နှစ်လောက် လိုသေးတယ် မာမိကြီး၊ ခုနေ ဒါတွေ ခေါင်းထဲဝင်လာရင် ကျွန်တော် စာမေးပွဲကျသွားမှာ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် မာမိကြီးတို့ ရည်မှန်းထားတာ ဘယ်သူ့ဘယ်ခါ ရှိတောင် သားလေးကို ဖွင့်မပြောသေးတာ”

မာမိကြီးက ပြောရင်း မြေးဖြစ်သူက ဘယ်သူလဲ မာမိကြီးရဲ့ ကျွန်တော် သိချင်လိုက်တာဟုများ ပြန်ပြောမလားဟု စောင့်ကြည့်သည့်အမူအရာရှိနေသည်။

ဇော်သစ်ဇော်က မမေး။

ဒယ်ဒီကြီးက မာမိကြီးကို လက်ဝါးကာပြပြန်သည်။

“ခုမပြောနဲ့ဦး မာမိကြီး၊ ကောင်မလေး ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ လိုသိတာနဲ့ ငါ့မြေး ချက်ချင်း လက်ထပ်ချင်စိတ်ပေါက်သွားရင် ကျောင်းစာမှာ ထိခိုက်နေဦးမယ်”

ထို့နောက် ဒယ်ဒီကြီးက စကားကို အဆုံးသတ်သည့် အနေနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“အေး အေး ... ဒယ်ဒီကြီးနဲ့ မာမိကြီးက ငါ့မြေးကို လွမ်းနေတာရော၊ ဒီအကြောင်းလေးတွေ ပြောချင်တာရောကြောင့် မနေ့က သား ဖုန်းဖြင့်ဖော်လာလို့ ငါ့မြေးကို မှာလိုက်တာပါ”

ဒယ်ဒီကြီးနှင့် မာမိကြီး ကျေနပ်အောင် ဖော်သစ်ဇော် သည် ဟိုလိုလို သည်လိုလိုဖြင့် တစ်နာရီလောက် နောက်ထပ် နေသေးသည်။

“ကဲ ... ဒယ်ဒီကြီးနဲ့ မာမိကြီး၊ သား ပြန်ဦးမယ်၊ လေ့ကျင့်ခန်းယူမှာနဲ့ ရေမိုးချိုးမှာနဲ့ ထမင်းစားသောက်ပြီး စာ ကျက်ရမှာနဲ့မို့ပါ”

“အေး အေး ... ပြန်လေ၊ ဪ ... မိမိကြီးရေ၊ ဟိုအထုပ်ကလေး ပေးစရာရှိနေတာ ငါ့မြေးနဲ့ပဲ ပေးခိုင်းလိုက်ပါလား၊ နို့မို့ရင် မိမိကြီးကိုယ်တိုင် သွားပေးနေရဦးမယ်၊ ဒရိုင်ဘာ မောင်ဦးနဲ့ ပေးခိုင်းဖို့လည်း ကျုပ် စိတ်မချဘူး”

“ဪ ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

မာမိကြီး အိပ်ခန်းထဲ သွက်သွက်ဝင်သွားပြီး သေချာ ထုပ်ပိုးထားသော အထုပ်တစ်ထုပ် ယူထွက်လာသည်။

“ဟောဒီ အထုပ်ပေါ်က လိပ်စာအတိုင်း သွားပေးပါ”

“အခုချက်ချင်းလား မာမိကြီး”

“အခုချက်ချင်း မသွားပါနဲ့ သား ကျောင်းကအပြန် ဆက်တိုက်ကြီး ပင်ပန်းနေမယ်၊ နောက်ပြီး မော်တော်ဆိုင်

ကယ်နဲ့ မသွားစေချင်ဘူး သား၊ အိမ်က ကားနဲ့သွားပါ။
ဒရိုင်ဘာခေါ်ချင်လည်းခေါ်၊ မခေါ်ချင်လည်း သားကိုယ်
တိုင် ရေမိုးချိုး၊ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ဘာယွေတူပြီး လေညင်း
ခံရင်း မောင်းသွားပေါ့၊ အဲ ... ထပ်ဆင့် လူကြိုနဲ့ မပေးခိုင်း
နဲ့နော်၊ အထုပ်က အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းထုပ်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမိကြီး၊ သားကိုယ်တိုင် ဆက်ဆက်သွားပေး
လိုက်ပါ့မယ်၊ ဒါဆို သား ပြန်တော့မယ်”

“အေး အေး ... ပြန်ပြန်၊ သာဓုကွယ်၊ သာဓု ... သာဓု”
ဇော်သစ်ဇော် အထုပ်ကို သေချာမကြည့်ဘဲ လက်မှ
ကိုင်ပြီး ဆင်းလာခဲ့သည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်နောက်၌ ဆပ်ထားသော ကယ်ရီ
ယာသေတ္တာထဲသို့ အထုပ်ကိုထည့်ကာ ဝင်ဒါမီယာအိမ်မှ မောင်း
ထွက်ခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်ပြီး လေ့ကျင့်ခန်းယူ၊ ရေမိုးချိုးလိုက်
သည်။

ဖေဖေ ရုံးမှ ပြန်မလာသေး။

တယ်လီဖုန်းလာသည်ကို မေမေ ပြောနေသည်။

ဇော်သစ်ဇော် စန္ဒရားခုံတွင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပေါက်

မြိုင်မှ ပြန်လာကတည်းက စန္ဒရားခုံတွင် တစ်ခါမှ မထိုင်မိသေး။
မတီးမိသေး။

“သားရေ ...”

“ဗျာ ... မေမေ”

မေမေ အနီးသို့ ပြုံးပြီးရောက်လာသည်။

“သားဒယ်ဒီကြီးဆီက ဖုန်းဆက်တယ်၊ သားကို ဒယ်ဒီကြီးနဲ့
မာမိကြီး ခိုင်းလိုက်တာ သွားပြီးပြီလားတဲ့”

“ဟိုက် ... ဟုတ်သားပဲ မေမေ၊ သား သတိမေ့နေတာ၊
အထုပ်တစ်ခု သွားပို့ပေးဖို့ ခိုင်းလိုက်တယ်”

“ဒါဆို သွားပေးလိုက်လေ၊ တော်ကြာ ဒယ်ဒီကြီးနဲ့မာမိ
ကြီးက သူတို့ခိုင်းတာကို အလေးအနက်ထားဘူးလို့
အပြစ်တင်နေဦးမယ်၊ အခုတောင် မေမေက သား အခုပဲ
ရေမိုးချိုးပြီးသွားတယ်လို့ ပြောလိုက်ရတယ်”

ဇော်သစ်ဇော် စန္ဒရားဖုံး ပြန်ပိတ်ပြီး ထလိုက်သည်။

“သား မော်တော်ကားယူသွားမယ် မေမေ၊ ကိုလှကြီးကို
ခေါ်မသွားတော့ဘူး၊ သားဘာသာမောင်းသွားမယ်”

“အေး အေး ... သိပ်မိုးမချုပ်စေနဲ့နော်၊ ဖေဖေ ပြန်လာရင်
သားကို ထမင်းစားစောင့်နေမှာ”

ဇော်သစ်ဇော် အဝတ်အစားပြန်လဲသည်။

မော်တော်ကားဖြင့် သွားမည်မို့ ဘောင်းဘီမဝတ်
တော့။ အဝါခံတွင် အနက်ဖောက် ရခိုင်လုံချည်ဝတ်သည်။
လက်မောင်းအနား၊ ကော်လာအနားနှင့် အိတ်အနားတွင် အနက်
ကွပ်ထားသည့် စပို့ရှပ်ဖြူဖြူဖွေးကို ဝတ်သည်။

သည်လိုဝတ်လည်း ကြည့်ကောင်းသည်ပင်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီယာသေတ္တာထဲမှ ဒယ်ဒီ
ကြီးနှင့် မာမိကြီးပေးလိုက်သော အထုပ်ကို ထုတ်ဖို့ပြီး ယခုမှ
လိပ်စာကြည့်မိသည်။

သို့

ဦးရန်မျိုးလှိုင်၊ ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေး

အမှတ် (---)၊ ရွှေတောင်ကြားလမ်း

ရန်ကုန်မြို့

လိပ်စာကိုဖတ်မိသည်နှင့် ဇော်သစ်ဇော် ဟိုက်ခနဲ အာမေဒိုတ်သံထွက်သွားသည်။

“ဗုဒ္ဓေါ ... ဘုရားကယ်တော်မူပါ” ဟုလည်း နှုတ်မှ ရေရွတ်မိသည်။

လိပ်စာသည် မိုးကလျာလှိုင်၏ လိပ်စာဖြစ်နေသည်။ အထုပ်ပေးရန်မှာ ဦးရန်မျိုးလှိုင်၊ ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးအားပေးရန်ဖြစ်သည်။

အကယ်၍များ ...

လူကြီးတွေအိမ်မှာ မရှိခိုက်နှင့်ကြုံလျှင် မိုးကလျာလှိုင်နှင့် မိမိသည် ထပ်၍ ပြဿနာဖြစ်ဦးမည်။

ကိုဇော်ဟိတ်များ သူတို့အိမ်ရောက်နေဦးမလား မပြောတတ်။

ကိုဇော်ဟိတ် မရောက်တောင် အညာသားလက်ရှေ့သမား ဦးဖြိုးကြီးနှင့် မိုးကလျာလှိုင်က တိုက်ခိုက်စေဦးမလား မသိ။

ကြောက်သည်တော့မဟုတ်။ သို့သော် ဇော်သစ်ဇော်သည် ဘိုးဘိုးစောဝဏ္ဏပြောသလို မိမိ၏အကျိုးကို ပျက်စီးစေခြင်း မဟုတ်သော ရန်ပွဲမျိုးကို မိမိကပင် ရှောင်လျှင် ကောင်းသည်ဆိုခြင်းကို လိုက်နာချင်သည်။

မေမေ့ကိုပင် ကိုလှကြီး မောင်းစေပြီး သွားပို့ခိုင်းရကောင်းမလား စဉ်းစားသေးသည်။

ဒါလည်း မသင့်တော်။

မိမိကိုယ်တိုင်မသွားလျှင် ဝင်ဒါမီယာက ဒယ်ဒီကြီး၊ မာမိကြီး စိတ်ဆိုးမှာ စိုးရသည်။

နောက်ပြီး သည်အချိန်ဆိုလျှင် ဖေဖေ ပြန်အလာကို မေမေ မျှော်ပြီး ဖေဖေကလည်း အိမ်ရောက်လျှင် မေမေကြံ့မှ သဘောကျသည်။

ဟယ် ... မထူးပါဘူး။ သွားတာပဲကောင်းတယ်။ သူ့အိမ်ထဲဝင်ရလျှင် အနည်းနဲ့အများ မိုးကလျာလှိုင်နဲ့ ပို့ပို့ မည်သို့ဆက်စပ်ကြောင်း သဲလွန်စရာတန်သရွေ့ ရနိုင်တာပဲ။

ဇော်သစ်ဇော် ကိုယ်တိုင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ကာ အက်စ်အီးစပရင်တာ ကားဖြူကြီးထုတ်၍ မောင်းလာခဲ့သည်။

ဖေဖေ စနေ တနင်္ဂနွေ ရုံးအားရက်များတွင်သာ အသိမိတ်ဆွေအိမ်သွားခြင်း၊ ဘုရားသွားခြင်းနှင့် မေမေ သွားလိုရာ လိုက်ပို့ခြင်းများ၌သာ ဤစပရင်တာကားဖြူကြီးကို သုံးသည်။

ရုံးရက်များတွင် ရုံးမှပေးထားသော ကား၊ ရုံးမှ ခန့်ထားသော ယာဉ်မောင်းကို သုံးပေသည်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဆိုလျှင် ရုံးကားကို ဖေဖေ လုံးဝမသုံး။ အိမ်အတွက် ယာဉ်မောင်းကိုလှူကြီးကိုလည်း ငှားထားသည်။

များသောအားဖြင့် ကားဖြူကြီးကို မေမေသောလျှင် အသုံးများသည်။ မိမိကလည်း တစ်ယောက်တည်းအနေနှင့်ဆိုလျှင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကိုသာ နှစ်သက်ပေသည်။

ကုန်းမြင့်အတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်လေး ဇော်သစ်ဇော် မောင်း
တက်လာသည်။ ခြံထဲဝင်မိသည်နှင့် ဟွန်းနစ်ချက် ဆင့်တီးလိုက်
သည်။

ခေတ်မီလှပသော တစ်ထပ်တိုက်လေး၏ မျက်နှာစာ
ကားရပ်ရာ အမိုးအောက်တွင် ကားဖြူကြီးကို ရပ်လိုက်သည်။

တံခါးဝတွင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက အပြုံးဖြင့်
ကြိုဆိုနေပါ၏။

ငယ်စဉ်၊ နှစ်စဉ်က ချောမည့်၊ လှမည့် အရိပ်လက္ခဏာ
များသည် အမျိုးသမီးကြီးမျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်နေသည်။

အနည်းငယ် ခန္ဓာကိုယ်ဖိုင့်သည်မှလွဲပြီး တော်တော်
ကြည့်ကောင်းသော အမျိုးသမီးကြီးပါ။

ဇော်သစ်ဇော်က မိုးကလျာလှိုင်နှင့် တူညီချက်များ
အမျိုးသမီးကြီး မျက်နှာတွင် ရှာဖွေကြည့်မိသည်။

မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းတို့မှ စပြီး
မျက်နှာ၏ အကျအဆင်း အားလုံးကြည့်သည်။

မတူပါလေ။

လှသည်၊ ချောသည်ဆိုရာ၌ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
သွေးသားတော်စပ်မှုမရှိပါလျှင် အချောချင်း အလှချင်း မတူပါလေ။

တချို့ မိဘနှင့်သားသမီးတွင် မအေဘက် လုံးလုံး
ပါသွားတတ်သည် ဖအေနှင့်လုံးဝမတူတော့ပေ။ အလားတူ ဖအေ
တူသူကျတော့ မအေမတူပြန်ပေ။ တချို့ကျတော့လည်း မအေနှင့်
တူသည့်အစိတ်အပိုင်း၊ ဖအေနှင့်တူသည့် အစိတ်အပိုင်းမျှ၍
ပါတတ်သည်။

မိုးကလျာလှိုင်သည် မိခင် ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးနှင့်
မတူသည်က သေချာသည်။

ဖခင် ဦးရန်မျိုးလှိုင်နှင့်များ တူလေမလားမသိ။

“လာဟေ့ ... မောင်ဇော်သစ်ဇော်၊ အန်တီ ထွက်မျှော်နေ
တာ နာရီဝက်လောက်ရှိသွားပြီ”

“ဗုဒ္ဓေါ”

ဇော်သစ်ဇော် ရင်ထဲမှ ဗုဒ္ဓေတ၊ရပြန်သည်။ မိမိ
နာမည်ကို ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေး သိနေသောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

“ထိုင် ... ထိုင် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်က ဒေါ်မိမိကြီး
က ဖုန်းဆက်ထားတယ်လေ၊ အထုပ်ကို သူ့မြေးလေး
မောင်ဇော်သစ်ဇော်နဲ့ ပေးခိုင်းလိုက်ပြီလို့”

အိစက်ရုံမက လက်တန်းအထူကြီးဖြင့် ဟိတ်ဟန်ကြီး
ကျယ်လှသော ဖြူဖွေးဖွေး ဆိုဖာကြီးတစ်လုံးတွင် ဇော်သစ်ဇော်
ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး အထုပ်ကို ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေး လက်သို့
ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ...

သီးသန့်ခန်းဟု ယူဆရသော ပိတ်ထားသည့်အခန်း
တံခါးတစ်ခု ပွင့်လာပြီး သူတားကြီးတစ်ဦးထွက်လာသည်။

“ဒီမယ်အေး ... မောင်တော်ရန်မျိုး၊ ဒါ ဦးချမ်းအေး
ဒေါ်မိမိကြီးရဲ့ မြေးလေး၊ မောင်ဇော်သစ်ဇော်တဲ့”

“အေး အေး ... မောင်ရင့်အကြောင်းကို မောင်ရင့်ဒယ်ဒီကြီး
နဲ့ မာမိကြီးက ပြောလွန်းလို့ ကြားဖူးနေတာတော့ ခဏ
ခဏပဲ၊ အခုမှပဲ မောင်ရင့်ကို မြင်ဖူးတော့တယ်၊ ဟဲ့ ဟဲ့
လူချောပဲကွ”

ဦးရန်မျိုးလှိုင် ဆိုတာကြီးတွင် အိခနဲ ဝင်ထိုင်သည်။
ဇော်သစ်ဇော်သည် ဦးရန်မျိုးလှိုင်၏ မျက်နှာကို
မသိမသာကြည့်ပြန်သည်။

အသားညိုသည်။ မျက်ဝန်းမှေးသည်။ နှာတံချွန်
သည်။ နှုတ်ခမ်းထူသည်။ မေးရိုးလေးထောင့်သဏ္ဌာန်ရှိသည်။
ဘာမျှမဆိုင်။ မိုးကလျာလှိုင်နှင့် ရုပ်ချင်း ဘာမျှမဆိုင်။
မအေလည်းမတူ။ ဖအေလည်း မတူ။

ယင်း မိုးကလျာလှိုင်သည် အဘယ်ကြောင့် ပေါက်
မြိုင်မှ ပိုပိုနှင့် သွားတူနေသည်း။

“မိမိကြီးက သူ့မြေး မောင်ဇော်သစ်ဇော်အကြောင်း ပြော
ရမယ်ဆိုရင် ရေပက်မဝင်ဘူးကွယ့်၊ ခုချိန်ထိ ဆေးလိပ်
တောင်မသောက်တတ်တာတို့၊ ခုခေတ် လူငယ်လူရွယ်တွေ
လို အရက်တို့၊ ဆေးလိပ်တို့ ရှောင်တာတို့၊ အချိန်ရှိသ
လောက် ကျောင်းစာနဲ့ အားကစား၊ ကာယလေ့ကျင့်ခန်း
တွေ အပေါ်မှာသာ အာရုံထက်သန်တာတို့၊ သူ့မြေးဟာ
အဖေထက်ဝက်၊ အမေထက်ဝက် တူတာမို့ တကယ့်ဒေါက်
အရပ်ကိုယ်ထည်နဲ့ မျက်နှာပေါက် ချောတာတို့ စုံမှစုံကွယ်”
“ဟဲ့ ဟဲ့ ... အန်တီ မြောက်ပြောတာ ကျွန်တော် ဘယ်လို
မျက်နှာထားရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူးခင်ဗျ”

“မမြောက်ပါဘူးကွယ်၊ ဒေါ်မိမိကြီးပြောတဲ့အတိုင်း ပြန်ပြော
တာပါ”

အလွန်လှသော လင်ဗန်းထဲတွင် အလွန်လှသော
ဖန်ခွက်ဖြင့် အိမ်ဖော်မလေးတစ်ယောက် ဇော်သစ်ဇော်အတွက်

သံပရာရည်ယူလာသည်ကို ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးကိုယ်တိုင် လှမ်း
ယူပြီး ဇော်သစ်ဇော်ရှေ့တွင် ချပေးသည်။

“မောင်ဇော်သစ်ဇော် ထမင်းမစားခဲ့ရသေးဘူး မဟုတ်လား၊
ရင်ချောင်သွားအောင် သံပရာရည်လေးသောက်လိုက်ဦး၊
ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဒေါ်မိမိကြီးက ပြောသေးတယ်၊ သူ့မြေးလေး
တစ်လသားပြည့်တဲ့နေ့က ဇော်သစ်ဇော်ဆိုတဲ့နာမည်ကို
သူ့ကိုယ်တိုင်ပေးတာတဲ့၊ မောင်ဇော်သစ်ဇော်ကို အဘိုးအဘွား
က တော်တော်ချစ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ချစ်ကြပါတယ် အန်တီ”

“ကဲ ... နှမတော်ထိပ်တင်၊ စကားပြောကောင်းနေလိုက်
တာ သမီးလေးမို့မို့နဲ့ မောင်ဇော်သစ်ဇော်ကို မိတ်ဆက်ပေး
ဦးလေ”

သမီးလေးမို့မို့ဟု ဦးရန်မျိုးလှိုင် ပြောလိုက်သည်ကို
ဇော်သစ်ဇော်က မှတ်မှတ်စွဲစွဲ သတိထားလိုက်မိသည်။

သို့သော် မို့မို့ဆိုသည်မှာ မိုးကလျာလှိုင်ပေလား။
သို့မဟုတ်အခြား သမီးတစ်ယောက်များ ရှိနေသေးသလားဟု
စဉ်းစားနေပါ၏။

“ဪ ... မောင်တော် ရန်မျိုးကို မပြောမိဘူး၊ သမီးလေးက
ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်လေ၊ ဒီနေ့ အိမ်အပြန်နောက်ကျမယ်တဲ့၊
စိတ်မပူပါနဲ့လေ၊ ကမ္ဘာအေးလမ်းက စုစုဝင်းတို့အိမ်ရောက်
နေတယ်တဲ့၊ ဒီနေ့ သူတို့သိပ်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းခြောက်
ယောက်စုပြီး မွေးနေ့အကြိယူအဖြစ် စုစုဝင်းတို့အိမ်မှာ သူ
တို့ဘာသာ ညစာအပျော်ချက်စားကြမှာတဲ့”

“ဪ ... ဪ ... ပြောတတ်ပါဘူး၊ ခါတိုင်းတော့ ဒီအချိန်မှာ သမီးလေးအိမ်မှာပဲ ရှိနေတတ်လို့”

နောက်ထပ် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ဇော်သစ်ဇော်သစ် သံပရာ ရှည်သောက်ရင်း ဆက်ထိုင်သေးသည်။

ဦးရန်မျိုးလှိုင်က ဇော်သစ်ဇော်သစ်အသက်ကို မေးသည်။
ယခု တက်ရောက်နေသော အတန်းကိုမေးသည်။

ဇော်သစ်ဇော်သစ်သည် မေးသမျှ ဖြေပါ၏။

“ကဲ ... အန်ကယ်နဲ့အန်တီ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး၊ ဖေဖေ ပြန်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ထမင်းစားဖို့စောင့်နေလောက်ပြီမို့ပါ”

“အေး အေး ... မောင်ဇော်သစ်ဇော်သစ်ကို သမီးလေးနဲ့တောင် မိတ်ဆက်မပေးရသေးဘူး၊ ဒီနေ့ မောင်ဇော်သစ်ဇော်သစ် လာမယ်မှန်းသိရင် သမီးဖုန်းဆက်တုန်းက ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့လို့ ပြောပါရဲ့၊ သမီးက ကျောင်းအဆင့်မှာ ဆက်လိုက်တာလေ၊ စီးပွားရေးမှာ ဒုတိယနှစ်တက်နေတယ်၊ ဒေါ်မိမိကြီး ဆီက ဖုန်းလာတာလည်း နောက်ကျသွားတယ်၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ လာမယ့် တနင်္ဂနွေမနက်ပိုင်းလောက် မောင်ဇော်သစ်ဇော်သစ် နောက်တစ်ခါ ထပ်လာဖို့ အန်တီ ဖိတ်ခေါ်တယ်လေ၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကျွန်တော် ဖုန်းပြန်ဆက်ပါ့မယ် အန်တီ၊ ကြားမှာ သုံးရက်လောက် လိုသေးတာပဲ”

“အင်းလေ၊ ဒါဆိုလည်း ဖုန်းဆက်ပေါ့ကွယ်”

ဇော်သစ်ဇော်သစ် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဇော်သစ်ဇော်သစ်၏ ကားဖြူလေးထွက်သွားသည်နှင့် ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးသည် အတွင်းဘက်ဝင်သွားကာ ပိတ်ထားသော အိပ်ခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

“ဖွင့်ထားတယ် မေမေ”

ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေး တံခါးဖွင့်ဝင်လိုက်ပေသည်။

မိုးကလျာလှိုင်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် ခူးလေးနှစ်လုံး ကွေးထိုင်ပြီး ခူးကို လက်ဖြင့်ရစ်ပတ်ခါ ခူးထိပ်ပေါ်သို့ မေးစေတင်မှေးထားသည်။

“သမီးက ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲကွယ်၊ မေမေကြီးရော၊ ဖေဖေကြီးရော အမြင်မှာတော့ ဒီသူငယ်တာ သမီးနဲ့အလိုက် ဖက်ဆုံးပဲ၊ ရုပ်ရော အပေါက်အဆက်ရော၊ ယောကျ်ားထဲမှာ တော်တော်ရှားတဲ့ကောင်လေးပဲ၊ သမီး ဘာလို့ ရှောင်လိုက်တာလဲဟင်၊ မောင်ဇော်သစ်ဇော်သစ် လာမယ်လို့ပြောတာနဲ့ သမီး သူ့ကိုမတွေ့ချင်ဘူး၊ စုစုပေါင်းတို့အိမ်ကို မွေးနေ့ အကြိုအနေနဲ့ သွားနေတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါဆိုလို့ မေမေကြီး မုသားသုံးလိုက်ရတယ်”

“သမီး သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ အားနာတယ် မေမေကြီးရယ်”

“ဘာလို့လဲ၊ ဒါဆို မောင်ဇော်သစ်ဇော်သစ်ကို သမီးက သိနဲ့ ပြီးသားဖြစ်နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“သိပြီးသားတော့ သိပြီးသားပဲ မေမေကြီး၊ ဒါပေမဲ့ သိပုံ သိနည်းက အကောင်းသိမျိုး မဟုတ်လို့”

“ဘာရယ် သမီး၊ စကားကဆန်းပါလား၊ အကောင်းသိမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

မိုးကလျာလှိုင် သက်ပြင်းလေးချလိုက်သည်။

“သူနဲ့ နှစ်ခါရှိပြီတွေ့တာ၊ တွေ့တိုင်း သူ့ကို သမီးက ရန်စွာခွဲတယ် မေမေကြီး”

မိုးကလျာလှိုင်သည် ဇော်သစ်ဇော်နှင့် တွေ့ဆုံကြိုကြိုက်ခဲ့ပုံ နှစ်ကြိမ်စလုံး ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးအား ပြောပြလိုက်သည်။

ပြောပြနေစဉ် သူမ၏မျက်လုံးများ အရောင်တောက်နေပြီး၊ နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ပြုံးရိပ်သမ်းနေသည်။

ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသော ဖြစ်ရပ်လေးအား တစ်ဆင့် ပြန်ဖောက်သည်ချရာတွင် ကြည်နူးသလိုလို၊ မိုးကလျာလှိုင် ကြည်ကြည်နူးနူးနှင့် ပြန်ပြောပြခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဒါဆို နှစ်ခါစလုံး သမီးက လွန်တာပေါ့”

“ဒါကြောင့် သူ့ကို ပြန်တွေ့ရမှာ အားနာလို့၊ မျက်နှာပူလို့ ထွက်ပတွေ့တာပါ မေမေကြီး”

“တွေ့ရမှာပဲ သမီး၊ မေမေကြီးရော၊ ဖေဖေကြီးရောရဲ့အမြင်မှာ သမီးနဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံး၊ အသင့်တော်ဆုံးဟာ မောင်ဇော်သစ်ဇော်ပဲ၊ အခု မေမေကြီး လုပ်ငန်းမှာ ရတာတွေ ထုခွဲသမျှ ဦးချမ်းအေးနဲ့ ဒေါ်မိမိကြီးဆီမှာပဲ ထုခွဲတယ်၊ သူ့အဘိုးအဘွား သိပ်ချမ်းသာတယ်၊ သူ့မိဘတွေဆိုရင် အဖေက ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ အမေကလည်း ဘီအေအောင်ပြီးသား၊ အထူးသဖြင့် ဦးချမ်းအေးနဲ့ ဒေါ်မိမိကြီးက

သူ့မြေးကို သမီးနဲ့ နေရာချပေးချင်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်ပေါ့လေ”

ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးက စကားကို ရပ်ထားသည်။

မိုးကလျာလှိုင်က ပြောနိုးဖြင့် နားစွင့်ရာမှ ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးက မပြောဘဲ ရပ်ထားသဖြင့် သူမရင်ထဲက မအောင့်နိုင်ဘဲ ပြန်မေးမိတော့သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာတစ်ခုတော့ ရှိတာလဲ မေမေကြီး”

“ဪ ... ဖေဖေကြီး၊ မေမေကြီးတို့က ဘယ်လောက်သဘောတူတူ၊ ကာယကံရှင်သမီးလေးက မနှစ်သက်ဘူး၊ မချစ်ခင်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ နေပလေ့စေပေါ့ သမီး”

“အို ... သမီး ဘာမှ မပြောသေးတာ”

ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေး အခြားတစ်ဖက်လှည့်ကာ သမီးမမြင်အောင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆို သမီး တစ်ခုခုပြောသင့်တာပေါ့၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုလည်း စောစောစီးစီး ဒေါ်မိမိကြီးကို ပြန်ပြောရမယ်၊ သူတို့ဘက်က စောင့်နေပြီးမှ နောက်ဆုံး တော့ပြီး မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆိုရင် လူကြီးချင်း မျက်နှာပျက်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာစိုးရတယ်သ မီး”

“သူ ကိုဇော်သစ်ဇော်ကကော သမီးနဲ့ လူကြီးချင်းပြောထားဆိုထားတာကို သိနေသလား မေမေကြီး”

“ဒေါ်မိမိကြီးကတော့ အရိပ်အမြွက်လောက်ပဲပြောထားသေးတယ်၊ ယောက်ျားလေးဆိုတော့ အတိအလင်းဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ဣန္ဒြေမရ၊ သမီးဆီမှာပဲ အာရုံစိုက်သွားရင် ကျောင်းစာ

နဲ့ စာမေးပွဲမှာ ထိခိုက်မှာစိုးလို့တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အခု သမီး ပြောပုံဆိုရင် သူ့အဘိုးအဘွားက မပြောခင်ကတည်းက မောင်ဇော်သစ်ဇော်က သမီးကိုစိတ်ဝင်စားလို့ အိမ်ရှေ့က လာလာစောင့်ချောင်းနေတာ နေမှာပေါ့ သမီးရယ်”

မိုးကလျာလှိုင် ပြုံးလိုက်သည်။

မိမိ၏အတွေ့အကြုံအရ၊ မိမိအား ချဉ်းကပ်သမျှ ယောက်ျားလေးတို့သည် မိမိအား မေတ္တာရှိသောကြောင့်သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အများကြီး တွေ့ဖူး ကြုံဖူးခဲ့ပြီ။ အဲ ... တစ်ခုပဲကွာသည်။ အခြားယောက်ျားလေးတွေ ချဉ်းကပ်ပုံမှာ မိမိအား တိုးလျှိုးတောင်းပန်ပြီး မေတ္တာတောင်းခံသော အသွင်ချည်းသာ ရှိခဲ့သည်။ မိမိအဖို့ ရိုးပင်ရိုးနေပြီ။

ကိုဇော်သစ်ဇော်ကတော့ တစ်မျိုးကြီး။

ပထမအကြိမ်ကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအထိ နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်သည်။ ဘုဏ်နဲ့ဂွန်တွေ ဖန်တီးသည်။

ဒုတိယအကြိမ်မှာလည်း ဤသဘောပင်။ အိမ်ရှေ့မှလာချောင်းသည်။ ကိုဝင်းအေးထံ သွားစုံစမ်းသည်။ ကိုဇော်ဟိတ်နှင့် တိုက်ရိုက် မေတ္တာရှိပါသည်ဟု ဖွင့်မပြော၊ မတိုးလျှိုးမတောင်းခံ။

နောက်ဆုံး သူ့လုပ်သွားပုံလေးတွေက ပထမ မိမိစိတ်လှုပ်ရှားပြီး စိတ်ဆိုးရသည်။ အခုတော့လည်း သူ့လုပ်ပုံလေးတွေကို ပြန်စဉ်းစားလျှင် ရွှင်စရာ၊ မြူးစရာ၊ ကြည်နူးစရာလိုလို ခံစားရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ သမီးလေး၊ ငိုငိုလှချည်လား”

“မှန်တာပြောမယ် မေမေကြီး၊ သမီးကို မေတ္တာရှိပါတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေကိုသာ စာရင်းမှတ်ထားမယ်ဆိုရင် လျှောက်လွှာစာရွက် ဟိုဘက်သည်ဘက် စာမျက်နှာအပြည့်လောက် ရှိနိုင်တယ်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ မေမေကြီး၊ သိပ်သိတာပေါ့၊ ဒါကြောင့်လည်း မတော်တဆ အများကြီးထဲကပဲ သမီးလေး အရွေးမှားသွားမှာ စိုးတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်မိမိကြီးမြေးနဲ့ စီစဉ်ချင်တာ”

“သမီး ဆိုလိုချင်တာက လျှောက်လွှာနှစ်မျက်နှာ အပြည့်လောက် လူတွေတုန်းက သမီးစိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ မလှုပ်ရှားခဲ့တာ အမှန်ပဲ မေမေကြီး၊ ဒါတွေဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေပဲလို့သာ သဘောထားလိုက်တယ်”

“မောင်ဇော်သစ်ဇော်ကျတော့လေ၊ မရှက်နဲ့ သမီး၊ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းပြော၊ သမီးနဲ့ မအေပဲပြော”

“သူ့ကို သမီး စိတ်ဝင်စားတယ် မေမေကြီး၊ နောက်ပြီး သူနဲ့တွေ့တိုင်း သမီး ရင်ခုန်တယ်၊ ဟိုအရင် တစ်ခါမှ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားတာမျိုး၊ ရင်မခုန်တာမျိုးတွေ သူနဲ့ကျတော့ ခံစားရတယ်၊ ဒါ သမီး ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း မရှက်ဘဲနဲ့ မေမေကြီးမို့ ပြောတာ”

“ဒါဆို သမီး ရင်ထဲက သူ့ကို ချစ်နေမိပြီပဲ”

“ဟုတ်ပါ့မလား မေမေကြီး၊ တွေ့ဖူးတာမှ နှစ်ခါပဲရှိသေးတာ”

“တွေ့တိုင်း သမီး ရင်ခုန်တယ်ဆို”

“ရင်ခုန်တာဟာ အချစ်လား မေမေကြီး”

“အဲဒါတော့ မေမေကြီးလည်း မသေချာဘူး၊ ရင်ခုန်လို့
ချစ်တာလား၊ ချစ်လို့ ရင်ခုန်တာလား တစ်ခုခုပဲ သမီးရဲ့”
ပြောပြီး ထိပ်တင်နွယ်အေး ရယ်မောလိုက်သည်။
မိုးကလျာ လိုက်၍ ရယ်မောမိပါ၏။

အခန်း(၈)

ဇော်သစ်ဇော် ရွှေတောင်ကြားလမ်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။

စိတ်ထဲတွင် မသင်္ကာသော အချက်လေးတွေ စဉ်းစား

ရင်း မောင်းလာသည်။

ဒယ်ဒီကြီးနှင့် မာမိကြီးသည် မိမိအား ရွှေတောင်ကြား
လမ်းအိမ်သို့ အထုပ်ပို့ခိုင်းသည်မှာ သွေးရိုးသားရိုး ဟုတ်ဟန်မတူ
ပါလေ။

ဦးရန်မျိုးလှိုင်နှင့် ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေး၏ သမီးနှင့်
နီးစပ်စေလိုသောအားဖြင့် အထုပ်ပို့ခိုင်းခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

မိမိ ဝင်ဒါမီယာအိမ်မှ အထုပ်ယူလာစဉ် မာမိကြီး
က ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးထံ ဖုန်းဆက်ထားနှင့်ပြီးသား ဖြစ်သည်။

ထားပါတော့။ သားရေး သမီးရေး နီးစပ်စေလို၍
လွှတ်သည်ပဲထားပါတော့။ မိုးကလျာလှိုင်က အဘယ်ကြောင့်
အိမ်တွင် ရှိမနေပါသနည်း။ သားရေး သမီးရေး အမိကဆိုလျှင်
မိုးကလျာလှိုင်အား အိမ်တွင်ရှိနေဖို့ ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးတို့
တမင်ကို စီစဉ်ထားရမည်သာ။

တစ်ခုတော့ရှိပါ၏။

ဦးရန်မျိုးလှိုင်၏ နှုတ်မှ သမီးလေးမိုးမိုးနှင့် မောင်ဇော် သစ်ဇော်ကို မိတ်ဆက်ပေးဦးလေဟု ပြောလိုက်သည်။

မိုးမိုးသည် အဘယ်သူနည်း။

မိုးမိုးသည် မိုးကလျာလှိုင်ပဲလား။ သို့မဟုတ် အခြား သမီးတစ်ယောက်လား။

ဦးရန်မျိုးလှိုင်နှင့် ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးတွင် သမီး နှစ်ယောက်ရှိသည်ဟု သူတို့ အိမ်နီးချင်း ဝင်းအေးက မပြောခဲ့ပါ လေ။

အကယ်၍သာ ...

မိုးမိုးဆိုသည့် မိုးကလျာလှိုင်ပဲ ဖြစ်နေသည်ဆိုပါလျှင် ပေါက်မြိုင်မှ ပို့ပို့နှင့် ဆက်နွယ်မှုသည် ပိုမိုနီးစပ်စရာအကြောင်း ရှိလာသည်။

မိုးမိုးနှင့် ပို့ပို့သည် အကွာရာကွဲပေမင့် ကာရန်တူ ဖြစ်နေသည်။

အမြွှာညီအစ်မဖြစ်သောကြောင့် ပို့ပို့၊ မိုးမိုးဟု မှည့် ခြင်း ဖြစ်နိုင်စရာပင်။

အမြွှာညီအစ်မနှစ်ယောက်အနက် မိုးမိုးကို ဦးရန်မျိုး လှိုင်နှင့် ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးက အပြီးအပိုင် မွေးစားလိုက်ခြင်း ဖြစ်နိုင်နေသည်။ စတင် မွေးစားသည့် ကလေးအရွယ်ကပင် ‘မိုးမိုး’ဟု နာမည်ရှိပြီးသား ဖြစ်နေသည်မို့ ဦးရန်မျိုးလှိုင်က မိုးမိုး ဟု ခေါ်လာသည်မှာ နှုတ်ကျိုးနေခြင်းပေလား။

အချို့မိန်းကလေးတို့သည် မိမိအိမ်တွင် မိတူ၊ မိနီ စသဖြင့် ငယ်နာမည်တွင်နေသော်လည်း ကျောင်းထားချိန်တွင် ခင်ပပဝင်းတို့၊ စန္ဒာလင်းလင်းတို့ စသည် နာမည်မျိုးပေးကာ ကျောင်းစာရင်းဝင်စေပြီး တောက်လျှောက် နာမည်သစ်တွင်သွား စေသည်။

ဤနည်းသဘောသာဆိုလျှင်တော့ မိုးမိုးကနေပြီး မိုးကလျာလှိုင် ဖြစ်လာသည်ဟု မှတ်ယူနိုင်လာသည်။

ဒါဖြင့် ...

မိုးမိုးကို ဦးရန်မျိုးလှိုင်တို့က မွေးစားပြီး ပို့ပို့ကို အဘယ်ကြောင့် အဘ ဦးလူမော်က မွေးစားခဲ့သနည်း။

ဦးရန်မျိုးလှိုင်နှင့် ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးတို့သည် အစဉ်အဆက် ချမ်းသာကြွယ်ဝလာသူများဖြစ်သည်။ ပို့ပို့ကိုပါ အတူ မွေးစားရန် ဝန်လေးစရာမရှိ။ အမြွှာညီအစ်မ ဒေါ်ထိပ်တင် နွယ်အေးက မွေးသည်ဆိုပါလျှင် ပို့ပို့ပင် ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေး တို့ မျက်နှာပွင့်ဦးမည်။ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဆန်းသစ်ပေးဦးမည်။

အမြွှာညီအစ်မ တစ်ယောက်တကွ မွေးစားရသည်မှာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလိမ့်မည်။

“ဟော ဟော ... ဟိုဟာ အညာသား လက်ဝှေ့သမား ဦးဖြိုးကြီးမဟုတ်လား”

စဉ်းစားရင်း မောင်းလာလျက်ကပင် ဇော်သစ်ဇော်၏ မျက်စိသည် လမ်းဘေးတွင် ခြေကျင်လျှောက်နေသော ဦးဖြိုးကြီး ကို လှမ်းမြင်သည်။

ဦးဖြိုးကြီးမှာ အပွနားတို့၊ ဇော်ဟိတ်တို့နှင့် သတ်ပွဲ လုပ်ရသည့်နေ့က ဇော်သစ်ဇော် တွေ့ခဲ့ဖူး၊ သိခဲ့ဖူးမှန်း ဇော်သစ် ဇော် မှတ်မိသည်။

ဇော်သစ်ဇော်က ဦးဖြိုးကြီးဘေးတွင် ကားရပ်လိုက် သည်။

“ဗျို ... ဦးလေးဖြိုးကြီး”

ကားဖြူကြီးနှင့် ဇော်သစ်ဇော်ကို ဦးဖြိုးကြီးက ကောင်းကောင်းမှတ်မိပုံမရ။ မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“မောင်ရင်က ကျုပ်ကို သိနေလား”

“ဟာ ... သိတာပေါ့၊ ဟိုတလောက ရွှေတောင်ကြားလမ်း အိမ်ရှေ့မှာ အပွနားတို့ ဦးလေးဖြိုးကြီးတို့နဲ့ သတ်ပုတ်ပွဲ လေးလုပ်ခဲ့တဲ့လူလေ၊ ဟို ဇော်ဟိတ်ဆိုတဲ့လူလည်းပါရဲ့”

“ဩ ဩ ဩ ... ဟုတ်ပြီ၊ မှတ်မိပြီ၊ အသက်ကြီးလာတော့ မျက်စိလည်းမွဲတယ်၊ မှတ်ဉာဏ်လည်း တုံးလာတယ်၊ အဲ ... ခုတော့ မောင်ရင်ပြောလို သေချာမှတ်မိပြီ”

“အခု ဦးလေးဖြိုးကြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ရွှေတောင်ကြား အိမ်က တစ်ခုခု ခိုင်းလိုက်လို့လား၊ ခိုင်းတယ်ဆိုလည်း ဘတ်စ်ကားလေး ဘာလေးနဲ့ သွားပေါ့၊ ဘယ်နှယ် ... ရန်ကုန် မြို့ကြီးမှာ ခြေကျင်လျှောက်နေတယ်လို့”

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရာ၊ ရွှေတောင်ကြားလမ်းအိမ်က ကျုပ်ကို ဘာမှ ခိုင်းစရာမရှိတော့ပါဘူး”

“ဟင် ... ဘာလို့”

“ကျုပ် အဲဒီအိမ်က အလုပ်ပြုတ်ပြီဟာ”

“ဗျာ ... အလုပ်ပြုတ်ပြီ၊ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ ... အဲဒီနေ့ကပဲ မိန်းကလေးက ကျုပ်ကို အလ ကားသူရဲပေါ်နည်းတယ်၊ သူ့အိမ်မှာ မလုပ်နဲ့တော့ဆိုပြီး ဖြုတ်လိုက်တယ်လေ”

“ဖြစ်ရလေဗျာ၊ သူ့အိမ်ကလူကြီးတွေကကော ဒီကောင်မ လေး ဖြုတ်တိုင်း ရသလားတဲ့”

“သိပ်ရတာပေါ့ကွယ်၊ ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာကတော်က မိန်းက လေးကို သမီးရင်းထက်တောင် ချစ်သေးတယ်၊ ဘာမဆို မိန်းကလေးပြောရင် တစ်ခွန်းပဲ”

“ဗျာ ... သမီးရင်းထက် ချစ်သေးတယ် ဟုတ်လား၊ မိုးကလျာလှိုင်းက သမီးရင်းမဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါတွေ ကျုပ် မပြောချင်ပါဘူးလေ၊ ကဲ ... မောင်ရင် ကျုပ်သွားမယ်”

“နေပါဦး ဦးလေးဖြိုးကြီးရဲ့”

ဇော်သစ်ဇော်က ဦးဖြိုးကြီး၏ လက်မောင်းကို ဆွဲထား လိုက်သည်။

“ဦးလေးဖြိုးကြီး သွားချင်တဲ့ဆီကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေး မယ်၊ အခု ဦးလေးဖြိုးကြီး ဘယ်ပြန်မှာလဲ၊ ဘယ်မှာ အလုပ်လုပ်နေလဲ”

“ဗဟန်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာလေ၊ ဟဲ ဟဲ ... တို့မြန်မာ တွေရဲ့ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွယ်၊ စားရမဲ့မဲ့ သောက်ရမဲ့မဲ့ ဖြစ်ပြီဆိုရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းပဲ အသက်ကိုးရတာပေါ့၊ စား

စရာ၊ နေစရာမရှိတဲ့လူဆိုရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေက ဖိစိတဒါနပေါ့လေ”

“ဒါဆို ဦးလေးဖိုးကြီး အလုပ်မရသေးဘူးပေါ့၊ တော်တော် တောင် ကြာသွားပြီပဲ”

“ဦးလေးမှာ လက်ငွေထိုးတတ်တဲ့ပညာကလွဲပြီး တခြား ဘာပညာမှမတတ်ဘဲ မောင်ရာ၊ နုတုန်းပျိုတုန်းကတော့ လက်ငွေထိုးတာဟာပဲ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပေါ့၊ အခုလို အိုမင်းလာတော့ ဘယ်ကြိုးဝိုင်းကမှ လက်မခံတော့ဘူးလေ”

“လက်ငွေသင်တန်းဖွင့်ရင်ကော”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဘာရလိမ့်မလဲ မောင်ရာ၊ မြန်မာလက်ငွေက တိမ်ကောနေတာပဲ၊ ခုခေတ်ကာလသားသမီးက နိုင်ငံခြား က ဂျူဒို၊ ကရာတေး၊ ကွန်ဖူးနဲ့ အင်္ဂလိပ်လက်ငွေမှာသာ အားသန်နေကြတာ၊ ဦးလေးတို့ခေတ်တုန်းကတောင် အမြို့ မြို့အနယ်နယ်နဲ့ ဆယ့်နှစ်ရာသိပ္ပံတော်တွေမှာ ကြိုးဝိုင်းလိုက် ရှာပြီး ကြေးနဲ့ထိုးရတာ”

“ကဲ ... ကားပေါ်တက် ဦးလေးဖိုးကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောရအောင်၊ ဦးလေးဖိုးကြီး ညစာစားပြီးပြီလား”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေလို့ညစာဆိုတာ မရှိဘူးလေ၊ ဆရာကြီး ဦးရန်မျိုးလှိုင်အိမ်က ထွက်လာကတည်းက ဦးလေး ညစာမစားခဲ့တာ အခုတော့ အကျင့်ရသွားပါပြီ”

“ဖြစ်ရလေ ဦးလေးဖိုးကြီးရာ၊ ကဲ ... တက် တက်”

ဇွတ်ပင် ရှေ့ခန်းတံခါးဖွင့်ခိုင်းပြီး ဇော်သစ်ဇော် ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းမကြီးပေါ်ရှိ တရုတ်ဟိုတယ် ကြီးတစ်ခုသို့သွားကာ သီးသန့်တစ်ခန်းယူပြီး စားစရာ ထမင်းဟင်း များ သုံးလေးမျိုးမှာလိုက်သည်။

“ဦးလေးဖိုးကြီး၊ သောက်တတ်လား၊ ဒီမှာ အစုံရတယ်”
ဦးဖိုးကြီးက ခေါင်းညိတ်မလိုလို၊ ခေါင်းခါမလိုလို ဖြစ်နေသည်။

“အင်း ... သောက်တော့သောက်တတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သောက်တဲ့အခါသောက်ပြီး မသောက်ဘဲနေတာက များပါတယ်”

ဇော်သစ်ဇော်က စားပွဲတိုးအား ရမ်အရက်(၄)ပက် ယူလာရန် မှာလိုက်သည်။

“မသောက်တာကများပါတယ်ဆိုတာ အရက်သောက်ဖို့ ပိုက်ဆံမရှိတာက များတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“အဲဒီလိုမကတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့ လက်ငွေ တစ်ပွဲပြီးတို နိုင်တဲ့အခါ နိုင်လို့သောက်တာ၊ ရုံးလို့ သောက်တာ၊ နားလို့သောက်တယ်ပေါ့၊ နောက်ပိုင်း အသက်ကြီးလို့ ကြိုးဝိုင်းတွေက လက်မခံလို့ သူတစ်ပါး အိမ်မှာ လစားဝင်လုပ်ရင်ပဲ အလုပ်ရှင်က အထင်သွားမှာ ရော၊ အရက်သောက်မိတဲ့အတွက် အလုပ်ကဖြုတ်ပစ်မှာရော စိုးရိမ်ပြီး မသောက်ဘဲနေခဲ့တာပဲ၊ အဲ ... ခွင့်ယူတဲ့အခါ

ရက်အားရတဲ့အခါတော့ သောက်မိတယ်။ ခုလို အရက်
ကောင်းတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ တောအရက်ဖြူသောက်တာ
လေ”

ရမ်(၄)ပက်၊ ရေခဲတုံးနှင့် ရေခဲရေပုလင်း လာချ
ပေးသွားသည်။

“သောက် ... ဦးလေးဖြိုးကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို အားမနာနဲ့၊
မရှက်နဲ့၊ ကိုယ်သောက်တတ်တဲ့ပုံစံအတိုင်းသောက်၊ ဒါပေမဲ့
ရေချိန်ကိုက်သောက်နော်၊ ရေချိန်မကိုက်ရင်ထပ်မှာ၊ လွန်
အောင် မူးလဲအောင်တော့မလုပ်နဲ့၊ ဣန္ဒြေပျက်၊ သတိ
လစ်တာမျိုးအထိတော့ မသောက်နဲ့”

“စိတ်ချ ငါတူ၊ ဦးလေးတစ်သက်မှာ အရက်မူးလွန်းလို့
လဲသွားတာမျိုး တစ်ခါမှမဖြစ်ဘူး၊ အလွန်ဆုံး တောအရက်
တစ်ပိုင်းသောက်တယ်၊ အဲ ... သောက်မိရင်တော့ ပျော်လို့
စကားပိုပြောတဲ့ အကျင့်ရှိတယ်”

ဇော်သစ်ဇော်က ပို၍ သဘောကျသေးသည်။

ဦးလေးဖြိုးကြီး အရက်လေးနည်းနည်းထွေလာမှ
ရွှေတောင်ကြားလမ်းမှ မို့မို့ သို့မဟုတ် မိုးကလျာလှိုင်း၏ ဇာတိ
ဇာစ်မြစ်မေးရန် ရည်ရွယ်လိုက်သည်။

ဦးလေးဖြိုးကြီးသည် ဖန်ခွက်အပိုတွင် အရက်တစ်
ပက်ခွဲစာလောက်ငဲ့သည်။ ရေခဲသုံးလေးတုံးထည့်သည်။ ရေခဲရေ
ပုလင်းမှ ရေအနည်းငယ်ရောသည်။

ပထမဆုံး တစ်ငုံသောက်သည်။

ဦးလေးဖြိုးကြီးသောက်နေစဉ် ဇော်သစ်ဇော် အပြင်
ခဏထွက်ခဲ့သည်။ ကောင်တာမန်နေဂျာထံမှ ခွင့်တောင်းပြီး
အိမ်ကို ဖုန်းဆက်သည်။

မိမိဆိုင်မှာ ညစာစားမည်မို့ ဖေဖေနှင့်မေမေ ထမင်း
စားမစောင့်ရန် ပြောကြားလိုက်သည်။

ဇော်သစ်ဇော် ပြန်ရောက်သောအခါ ဦးလေးဖြိုးကြီး
ပထမတစ်ပက်ခွဲ အစပ်ကုန်နေပြီ။

နောက်ထပ်တစ်ပက်ခွဲကိုထပ်ထည့်ပြီး ရေခဲနှင့် ရေနံ
ပေါ်ပြန်သည်။

အမှန်တော့ ပထမတစ်ပက်ခွဲသောက်ပြီးသည်နှင့်
ဦးလေးဖြိုးကြီး နားရွက်နီလာသည်။ နှာသီးထိပ်ဖျား နီလာသည်။

ဇော်သစ်ဇော် ပြုံးလိုက်သည်။ ဦးလေးဖြိုးကြီးသည်
အရက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ခံနိုင်ရည်အားနည်းသည်ဟု မှတ်ချက်ချ
လိုက်သည်။

ကိုယ်တိုင်မသောက်သော်လည်း ဇော်သစ်ဇော် လှေ
လာထားသည်။

အရက်၏ သဘောသဘာဝမှာ အူရိုင်းသက်သက်ဆို
လျှင် တစ်ပတ်စာလေး က်သောက်မိရုံဖြင့် မူးသည်။

အူရိုင်းမဟုတ်စေကာမူ ရံဖန်ရံခါသာ သောက်သူ၊
မသောက်ဘဲ အတန်ကြာအောင် ပြတ်နေသူဆိုလျှင်လည်း တစ်ပက်
ခွဲနှစ်ပက်နှင့် မူးစေသည်။

နေ့စဉ်မပြတ်သောက်သူသာ ရေချိန်ဒီဂရီ တစ်ထက်
တစ် ပိုတက်လာသည်ဟုဆိုသည်။

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်မလား ဦးလေးဖြိုးကြီး”

“ပြောပါ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဝင်လုပ်လေ၊ ရွှေတောင်ကြားလမ်းအိမ်က ပေးတဲ့လခအတိုင်း ပေးမယ်”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“ကောင်းပါတယ်၊ မကောင်းဘူးဆိုတာ ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

“ဦးလေးအတွက် အလုပ်ရသွားရတာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်ခဲ့တဲ့ ရွှေတောင်ကြားအိမ်က အိမ်ရှင်တွေအပေါ် သစ္စာဖောက်ရာရောက်မယ်ထင်တယ်၊ မောင်ရင်နဲ့ မိုးကလျာလှိုင် မချေမငံတွေဖြစ်ကြတယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မိုးကလျာလှိုင်က ဦးလေးကို အလုပ်ဖြုတ်တယ်၊ ဦးလေးက သူ့ရန်သူဖြစ်တဲ့ မောင်ရင်အိမ်ကူးပြီး အလုပ်ဝင်လုပ်တာဟာ သူတို့ဘက်ကကြည့်ရင် ဦးလေးဟာ သမာဓိမရှိဘူး၊ ရန်သူအားပေးလုပ်တယ်၊ သစ္စာမဲ့တယ်လို့ မြင်နိုင်နေတယ်၊ ဘာပြောပြော ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာကြီးကတော်က ကိုယ့်အပေါ် ကောင်းခဲ့တာတွေ ရှိနေသေးတယ်၊ တစ်လုတ်စားဖူးသူကျေး ဇူးမေါ့လေ၊ တကယ်လို့သာ သူတို့နဲ့ မောင်ရင်က လုံးဝ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့လူ မဟုတ်ရင်တော့ ဝမ်းသာအားရ မောင်ရင်အိမ်မှာ ဝင်လုပ်ပြီပေါ့”

ယင်း ဦးလေးဖြိုးကြီး၏ စိတ်ဓာတ်ကို ဇော်သစ်ဇော်သဘောကျ နှစ်ခြိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲမှလည်း ချီးကျူးမိသည်။ မှာယူထားသော ဟင်းလျာများ ရောက်လာသည်။

ကြက်သားလုံးကြော်၊ ကြက်သားကုန်းဘောင်ကြီးကြော်၊ ဝက်သားချိုချဉ်ကြော်၊ ဝမ်းဘဲသား ကြန်မဆိုင်ဟင်းချိုတို့ ဖြစ်သည်။

“ဟင်းတွေများလှချည်လား မောင်ရင်”

“စားပါ ဦးလေးဖြိုးကြီး၊ အိမ်မှာ စားမကောင်းလို့ ကျွန်တော် လာစားလည်း ဒီလောက်တော့ မှာစားတာပဲ၊ အဲ ... တစ်ခုတော့ရှိရဲ့ ကျွန်တော်လာစားတိုင်း ဟင်းတွေ အမြဲပိုကျန်ခဲ့တယ်၊ တရုတ်ဟင်းဆိုတာက လူများများနဲ့စားမှ တွက်ခြေကိုက်တယ်၊ ဦးလေးဖြိုးကြီး ဒါတွေကုန်အောင် စားရမယ်နော်”

“စိတ်ချ မောင်ရင်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဒီလိုပွဲမျိုး ငတ်နေတာ နှစ်ပေါင်းတော်တော်တောင်ကြာသွားပြီပဲ၊ အရက်ကလည်း ကောင်းမှကောင်း ရင်ကို ချောင်သွားတာပဲ”

ဦးလေးဖြိုးကြီး ဒုတိယခွက် မော့ချလိုက်ပြန်သည်။

ဇော်သစ်ဇော်က ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ကြွေအုပ်ထဲမှ ထမင်းထည့်ပြီး ဦးလေးဖြိုးကြီးရှေ့တွင် ချပေးသည်။

မိမိမစားသေးမီ ဟင်းပန်းကန်တွေထဲမှ ဟင်းများကို ဇွန်းခတ်ပြီး ဦးချသည့်သဘောဖြင့် ဦးဖြိုးကြီး ထမင်းပန်းကန်ထဲ ထည့်ပြီးမှ ဇော်သစ်ဇော် စတင် ထမင်းစားသည်။

“မောင်ရင် တကယ် မိကောင်းဖခင် သားတစ်ဦးပဲ၊ ယှဉ်

ကြည့်ရင် ဦးလေးက မောင်ရင်နဲ့ အခိုင်းစေအဆင်မှာပဲ ရှိတာ၊ ဦးချပြီးမှ မောင်ရင်စားတာတွေ့ရတော့ ဦးလေး ကြက်သီးထတောင် ထလာတယ်”

“အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်မရွေးဘဲ ကိုယ့်ထက် ဟစ်နေ၊ တစ်မနက်၊ တစ်ရက်ကြီးသူကို ရိုသေရမယ်၊ ထမင်းပွဲ ဦးချရမယ်လို့ ပေါက်မြိုင်က ကျွန်တော့်အဘိုးက ငယ်ငယ် လေးထဲက သင်ပေးထားတယ်လေ”

“ဘာပြောတယ် မောင်ရင်၊ ပေါက်မြိုင်ကအဘိုး ဟုတ်လား”
ဦးဖြိုးကြီးက စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီးမှ မေးလိုက်ပါ

၏။

“ဘယ်ပေါက်မြိုင်လဲ၊ မြန်မာပြည်မှာ ပေါက်မြိုင်ဆိုတဲ့ ရွာနာမည်တွေ သုံးလေးခုလောက်ရှိသလားပဲ”

“ပျဉ်းမနား၊ အရှေ့စူးစူး၊ ခရီးခြောက်မိုင်လောက်က ပေါက် မြိုင်လား မောင်ရင်”

ဇော်သစ်ဇော်က ဇွန်းခက်ရင်း ကိုင်လျက်တန်းလန်းမှ ဦးလေးဖြိုးကြီးကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဦးလေးဖြိုးကြီးက အဲဒီ ပေါက်မြိုင်ကို သိနေလား”

“သိတာပေါ့၊ ပေါက်မြိုင် မနီးမဝေးမှာ ညောင်သုံးပင်၊ ပေကုန်း၊ ဘုရားသုံးခုလောက်ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပေါက်မြိုင် က ရွာကြီးပါ၊ ဟိုခေတ်တုန်းကကောင် အိမ်ခြေနှစ်ထောင် လောက်ရှိတဲ့ ရွာကြီးပဲ၊ မောင်ရင်အဘိုးက ဘယ်သူတဲ့ လဲ”

“ဦးစောဝဏ္ဏ”

“ဟာ ... မောင်ရင်က ဆရာကြီး စောဝဏ္ဏရဲ့မြေးကိုး၊ ဒါကြောင့် လက်စလက်စနဲ့ တိုက်ကွက်တွေ သိပ်စေတာ

ကိုး၊ ဟိုတစ်လောက်က မောင်ဇော်ဟိတ်ကို မောင်ရင်က ကြောင်က ကြွက်ကို ကစားသလို၊ တို့တို့ထိထိလေးလုပ် သွားတာ မောင်ဇော်ဟိတ်ကို ဦးလေးပဲ နာနှပ်ပြီး သက် သာအောင်လုပ်ပေးလိုက်ရတယ်လေ၊ အင်း ... အင်း ... ဆရာကြီး စောဝဏ္ဏမြေးမို့ ဥပဓိရုပ်လည်း ပြေပြစ်၊ ကိုယ် ထည်နဲ့ ခြေဆံလက်ဆံတွေကလည်း အချိုးကို ကျနေတာ ကိုး”

“ဘိုးဘိုးစောဝဏ္ဏကို ဦးလေးဖြိုးကြီး ကောင်းကောင်းသိတယ် ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“သိကျွမ်းတယ်လို့ မသုံးနဲ့မောင်ရင်၊ ဆရာကြီးစောဝဏ္ဏကို ဦးလေးတို့က ဆရာသမားအဖြစ် ကြည်ညိုလေးစားပြီး တပည့်ခံခဲ့တဲ့လူတွေလေ၊ အဲ ... ဒါပေမဲ့ လိုင်းချင်းတော့ မတူဘူးပေါ့ကွယ်၊ ဦးလေးတို့က လက်ဝှေ့လိုင်း၊ ဆရာကြီး စောဝဏ္ဏကတော့ သိုင်းနဲ့ ဗန်တိုဗန်ရှည်လိုင်း၊ အဲဒီခေတ်က အဲဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ဆရာကြီးစောဝဏ္ဏကို ယှဉ်နိုင်တဲ့လူ မရှိခဲ့ဘူး”

နောက်ဆုံး တစ်ပက်ခန့်ကျန်သော အရက်ကိုသောက် ပြီးနောက်၊ ဦးလေးဖြိုးကြီးသည် ထမင်း စတင်စားပေတော့သည်။

ဇော်သစ်ဇော်သည် မိုးကလျာလှိုင်အကြောင်း မမေး သေးမီ ပေါက်မြိုင်အကြောင်းသိနေသူ ဦးလေးဖြိုးကြီးအား အဘဦးလူ မော်အကြောင်း မေးရကောင်းမလားဟု စဉ်းစားသေးသည်။

သို့သော် ဘိုးဘိုးက ပြောဖူးသည်။ အူမော်တို့ တူဝရီး ပေါက်မြိုင်သို့ ရောက်လာသည်မှာ လေးငါးနှစ်သာရှိသေး

သည်ဆိုသဖြင့် ဟိုခေတ်က ဘိုးဘိုးတပည့်ဖြစ်ခဲ့သူ ဦးလေးဖြိုးကြီးသည် ပေါက်မြိုင်ဇာတိမဟုတ်သော အဘ ဦးလူမော်အား သိနိုင်မည် မဟုတ်ဟု ယူဆလိုက်သည်။

“ဒါဆို ဦးလေးဖြိုးကြီး ပေါက်မြိုင်ကို သွားမလား၊ ဘိုးဘိုးရဲ့ ဥယျာဉ်လုပ်ငန်း၊ ခြံလုပ်ငန်း၊ စိုက်ခင်းလုပ်ငန်းတွေမှာ ဘိုးဘိုးက တစ်ခုခုတော့ နေရာချထားပေးမှာပဲ၊ ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးဆီ စာရေးပေးလိုက်မယ်”

“အေး ... အဲဒါမဆိုးဘူး၊ မောင်ရင်ဘိုးဘိုးက လက်ခံရင် ပေါ့လေ၊ ပေါက်မြိုင်မှာ အလုပ်သွားလုပ်တာဟာ အလုပ် ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားဆက်ဆံရေးမျိုး ဆက်ဆံရမယ်၊ ရွှေတောင်လမ်းကြားအိမ်မှာတော့ သခင်နဲ့ ကျွန်ဆက်ဆံ ရေးမျိုး ဆက်ဆံရတယ်၊ အင်းလေ ... ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာ ကတော်တို့က မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေဆိုတော့လည်း ဒီလိုပဲ ဆက်ဆံရမှာပေါ့”

“ကဲ ... ဦးလေးဖြိုးကြီး ပေါက်မြိုင်ကို သွားချင်တဲ့နေ့ ကျွန်တော့်ဆီလာခဲ့၊ ဘိုးဘိုးဆီ ကျွန်တော် စားရေးပေးလိုက် မယ်၊ ကျွန်တော်အိမ်လိပ်စာ ဦးလေးကို ပေးထားမယ်”

“သွားမယ်၊ စိတ်ချ၊ ပေါက်မြိုင်ကိုသွားမယ်၊ မောင်ရင်ကို ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ ခိုင်မာတဲ့လူက ထောက်ခံမပေးရင် ဘယ်သူဌေးအိမ်ကမှ အလုပ်မပေးချင်ကြဘူး၊ ဒီနေ့ ညစာစားရတာလည်း အနှစ် နှစ်က ငတ်ပြတ်ခဲ့တဲ့ စားသောက်ပွဲမျိုး ထပ်စားရတာ ပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို အမှန်ဟာကယ် ကျေးဇူးတင် တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်မေးတာကို ဦးလေးဖြိုး မှန်မှန်ပြော မလား”

“မေးကြည့်ပါဦးလေ၊ မောင်ရင်”

“ဦးရန်မျိုးလှိုင်နဲ့ ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးမှာ သမီး ဘယ်နှ ယောက်ရှိလဲ”

“တစ်ယောက်တည်းလေ၊ ဟိုတစ်လောက မောင်ရင်ကို တိုက်ခိုက်ခိုင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“နာမည်ကကော”

“မိုးကလျာလှိုင်တဲ့၊ မောင်ရင် သိမှာပါ၊ ဒီမိန်းကလေးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူပဲဟာ”

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီ ရွှေတောင်ကြားလမ်းအိမ်မှာ မို့မို့ဆိုတဲ့ တခြားသမီးတစ်ယောက် ရှိသေးလား”

“အေး ... မရှိဘူး၊ မောင်ရင် ဇေဝဇဝါဖြစ်သွားရတယ်၊ မိုးကလျာလှိုင်ရဲ့အိမ်မှာ သူ့မိဘက ဖာစ်ခါတလေ မို့မို့လို့ ခေါ်တယ်၊ မို့မို့ဆိုတာ မိုးကလျာလှိုင်ရဲ့ ငယ်နာမည်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မို့မို့လည်း သိပ်အခေါ်နည်းတယ်၊ ဆရာကြီးကသာ အမှတ်တမဲ့ မို့မို့လို့ခေါ်တဲ့အခါ ခေါ်မိတယ်”

ဇော်သစ်ဇော်သည် မိမိတွေ့ခဲ့သည့်အတိုင်း ဟုတ်နေ ပြီလားဟု အားတက်မိသည်။

“ဦးလေးဖြိုးကြီး လမ်းမှာတုန်းက လွတ်ခနဲပြောလိုက်ပါ တယ်နော်၊ ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာကတော်က သမီးရင်းထက် တောင် ချစ်သေးတယ်လို့၊ ဒါဆို မိုးကလျာလှိုင်ဟာ

ဦးရန်မျိုးလှိုင်နဲ့ ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်လေးရဲ့ သမီးအရင်း မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်”

ဦးလေးဖြိုးသည် စားမြဲစားနေသည်။ အဖြေမထွက်လာပေ။

“ဘယ်လိုလဲ ဦးလေးဖြိုးကြီး၊ ကျွန်တော်မေးတာ မဖြေသေးဘူးလေ”

“အင်း ... အဲဒါကို ဦးလေး မဖြေချင်ဘူး၊ သူတို့က ဒီကိစ္စကို အင်မတန်ကြီးကို သိပ်လျှို့ဝှက်ထားတာ၊ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ဟောင်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကိုယ်က ဖော်ထုတ်မယ်ဆိုရင် ကျေးဇူးကန်းရာ ရောက်သွားမလားပဲ”

ဦးလေးဖြိုးကြီးသည် အလွန်အမင်း ရှေးမြန်မာဆန်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးပါပေ။ ရှေးမြန်မာများသည် ကျေးဇူးတရားကို အလွန်အလေးအမြတ်ထားခြင်း။ လူ့သိက္ခာ လူ့စည်းကမ်းကို အလွန်စောင့်ထိန်းခြင်းများရှိသည်။

ပေါက်မြိုင်ကဘိုးဘိုးလည်း ဤအတိုင်းပင်။

ပေါက်မြိုင်မှ ဘိုးဘိုကပင် မိမိကို ရှေးခေတ်လူတွေ လူ့သိက္ခာ လူ့စည်းကမ်း စောင့်စည်းပုံတစ်ခု ပြောပြသည်ကို ဇော်သစ်ဇော် သွား၍ သတိရလိုက်မိသည်။

“လူလေးရဲ့၊ သူခိုးဆိုတာ သူတို့အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းနဲ့ အတတ်ပညာကို ခိုးစားရတာကွယဲ့၊ အေး ... တစ်ခါက သူခိုးကြီးတစ်ယောက်ဟာ အိမ်တစ်အိမ်ကို ဝင်ခိုးတယ်၊ ကျွန်းသေတ္တာထဲမှာရှိတဲ့ ရွှေထည် ငွေထည်တွေကို ထက်ဝက်ကိုထားပစ်ခဲ့ပြီး သူခိုးကြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်၊ အဲ ...

သူခိုးကြီးက အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူခိုးလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ပြန်စစ်ဆေးရင်းသူ့လက်ချောင်းထဲက လက်သည်းလေးတစ်ခြမ်းဟာ ပဲ့နေတာ သတိထားမိတယ်တဲ့ ...

“ဟာ ... ဒုက္ခပဲ၊ ငါ ကျွန်းသေတ္တာကြီးကို မွှေနှောကယူ ငင်နေတုန်းက ငွေထည်ပစ္စည်းတစ်ခုခု၊ ရွှေထည်ပစ္စည်းတစ်ခုခုနဲ့ ငါလက်သည်းငြိပြီး ပဲ့ကျန်ခဲ့တာပဲဖြစ်ရမယ်၊ လက်သည်းဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ်က အညစ်အကြေးတစ်ခု ဖြစ်တယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့အညစ်အကြေး တစ်ပါးသူအိမ်မှာ ကျန်ခဲ့ရင် တစ်ပါးသူရဲ့အကျိုးစီးပွား၊ လာဘ်လာဘပိတ် ဆို့ပျက်စီးတတ်တယ် ...

“ဆိုပြီး အဲဒီသူခိုးကြီးဟာ လူမိချင်လည်းမိစေတော့ သဘောပိုက်ပြီး ညတွင်းချင်း အဲဒီအိမ်ရှင်ဆီပြန်သွားတယ်၊ ကျွန်းသေတ္တာကြီးပြန်ဖွင့်ပြီး သူ့လက်သည်းအခြမ်းပဲ့လေးကို ရှာလိုက်တာ၊ သေတ္တာကြီးက ကြီးမားတယ်၊ အထဲမှာလည်း ပစ္စည်းတွေက အများကြီးကျန်ခဲ့သေးတယ်ဆိုတော့ မိုးသာလင်းသွားတယ်၊ သူ့လက်သည်းခြမ်းလေးကို ရှာမတွေ့ဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ သူခိုးကြီးကို လူတွေမိပြီး အဖမ်းခံရတယ်ဆိုပဲ ...

“ကျွန်ုပ်ကိုဖမ်းပါ၊ ကျွန်ုပ်ဟာ သူခိုးပါ၊ ခိုးမှုလည်း ညက ကျူးလွန်ထားပါတယ်၊ ထိုက်တန်တဲ့အပြစ်ပေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်ကို အပြစ်ပေးတာထက် အဲဒီကျွန်းသေတ္တာကြီးမှာ ပဲ့ကျန်ခဲ့တဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့လက်သည်း အခြမ်းပဲ့လေးကို တွေ့အောင် အရင်ရှာကြပါဦးလို့ပြောပြီး ကျေကျေနပ်နပ် အဖမ်းခံလိုက်တယ်တဲ့ လူလေးရဲ့”

ထိုစဉ်က ဇော်သစ်ဇော်သည် ဘိုးဘိုးပြောခဲ့သည်မှာ
ဒဏ္ဍာရီဆန်သည်ဟု ကျိတ်ထင်ခဲ့မိသည်။

ယခု ဦးလေးဖြိုးကြီးနှင့်ကျမှ ရှေးဆန်းသော လူတွေ
၏ စိတ်ဓာတ်ကို ချိုးကျူးမိသည်။

ဦးလေးဖြိုးကြီးသည် မိမိကို ထမင်းငတ်အောင်
အလုပ်ဖြုတ်ပစ်သည်ကို အာယာတမထားရုံမက မဖြုတ်မီက ကျွေး
မွေးထားသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတရားဟု မှတ်ယူထားရှာသည်။

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် ဦးလေးဖြိုးကြီး၊ သူတို့ရဲ့လျှို့ဝှက်
ချက်ဖြစ်ပေလေစေ၊ အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်လိုက်
လို့ သူတို့မှာ အကျိုးစီးပွား ဘာမှ မထိခိုက်ဘူးဆိုရင်
ဘာလို့ ကျေးဇူးကန်းရာရောက်မှာလဲ”

ဦးလေးဖြိုးကြီး ငြိမ်နေသည်။

“အားနာတယ် မောင်ရာ၊ မောင်ရင်ကျွေးတာလည်း စားပြီး
ပြီ၊ မောင်ရင် အကြောင်းပြပေးမယ့် ဇော်သစ်ဇော်မှာ သွားနေ
ဖို့လည်း အဆင်ပြေနေပြီ၊ ဒီကြားထဲက သူတို့လျှို့ဝှက်
ချက်ကိုပြောဖို့ ကျုပ် ဝန်လေးနေတာ၊ မောင်ရင်ကို သိပ်
အားနာစရာဖြစ်နေပြီ”

“ကျွန်တော် ကျွေးတာရယ်၊ ပေါက်မြိုင်ကို လွှတ်ပေးတာ
ရယ်တွေကို ထည့်မပြောနဲ့ ဦးလေးဖြိုးကြီး၊ ဒါတွေအားလုံး
ကျွန်တော်က စေတနာမေတ္တာပါပြီးသား၊ နောက်ပြီး ဦးလေး
ဖြိုးကြီး အလုပ်ပြုတ်လာတာဟာ အရင်းစစ်ရင် ကျွန်တော့်
ပယောဂမကင်းဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဦးလေးဖြိုးကြီး
ကို ပြန်ပြီး ကူညီရမယ့်တာဝန်ရှိနေတယ်”

“ဦးလေး ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ပါဘူး၊ ကံတရားလို့ပဲ
သဘောထားတယ်”

“ကဲ ... ဒါဆို ကျွန်တော် ထပ်ပြောမယ်၊ သူတို့လျှို့ဝှက်
ချက်ကို ဦးလေးဖြိုးကြီးက ဖော်ထုတ်လို့ သူတို့မှာ အကျိုး
မပျက်စီးတဲ့အပြင် အကျိုးပိုရှိတယ်ဆိုရင်ကော ဦးလေး
ပြောမလား”

“ဟာ ... ဒါဆိုရင် ပြောတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ၊ ဦးလေးဖြိုးကြီး ပေါက်မြိုင်ရောက်တဲ့အခါ
ပိုပိုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တွေ့လိမ့်မယ်၊ အဲဒီပိုပို
ဟာ ရွှေတောင်ကြားလမ်းက မိုးကလျာလှိုင်နဲ့ ရုပ်ချင်း
ထပ်တူထပ်မျှ တူတယ်၊ အရွယ်ချင်းရော၊ အရပ်အမောင်း
ချင်းရော တူတာပဲ၊ မိုးကလျာလှိုင်ရဲ့ ငယ်နာမည်ကလည်း
မိုးမိုးဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ ပိုပိုနဲ့ မိုးမိုးဟာ အမြှာညီအစ်မ
ဖြစ်နိုင်စရာတွေ သိပ်များနေတယ်”

ဦးလေးဖြိုးကြီး မျက်လုံးတို့သည် အရောင်တောက်ပ
လာသည်။ နှုတ်ခမ်းစုံကလည်း တစ်ခုခုပြောချင်သလို ပွစိ ပွစိ
ဖြစ်လာသည်။

ဇော်သစ်ဇော်က ဆက်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ပိုပိုကလည်း အမြှာညီအစ်မရှိနေမှန်း မသိဘူး၊
မိုးမိုးကလည်း ပိုပိုရှိနေမှန်း လုံးဝမှတ်မိပုံမရဘူး၊ ဦးရန်မျိုး
လှိုင်နဲ့ ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးကိုပဲ မိဘအရင်းမှတ်နေတယ်၊
တကယ်လို့သာ သူတို့ဟာ အမြှာညီအစ်မဖြစ်ခဲ့ရိုးမှန်ရင်
ကွဲကွာနေတဲ့ ညီအစ်မချင်း ပြန်တွေ့ ပေးတာဟာ ဘယ်

လောက်အကျိုးရှိတဲ့ အလုပ်လဲ ဦးလေးဖြိုးကြီး၊ လူတွေဟာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ကိုယ့်သွေးကိုယ့်သားကို ငွေကုန်ကြေးကျ ခံပြီး ရှာဖွေနေကြတယ်။ တချို့ နိုင်ငံခြားသားတွေဆိုရင် စစ်အတွင်းက တိုင်းတစ်ပါးမှာ ကျဆုံးသွားတဲ့ သွေးသား တော်စပ်သူတွေရဲ့ အရိုးအိုးကို လေယာဉ်စရိတ် အကုန်ခံပြီး ပြန်လာသယ်ကြတယ်။ ကွဲကွာနေတဲ့ ညီအစ်မကို ပြန်တွေ့ ဆုံပေးတာဟာ အင်မတန်အကျိုးရှိတဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူးလား ဦးလေးဖြိုးကြီး။”

“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ကိုဟုတ်တယ်၊ အခု မောင်ရင် ပြောလိုက်တဲ့ ပေါက်မြိုင်မှာရှိနေတဲ့ ပို့ပို့ဆိုတာ ဘယ်သူနဲ့နေလဲ၊ သူ့ဘကြီး လူမော်နဲ့နေတာဆိုရင်တော့ သိပ်ကိုဟုတ်ပြီ”

“ဦးလူမော် ဟုတ်ပေဗျာ၊ ပို့ပို့ဟာ သူ့အဘ ဦးလူမော်နဲ့ အတူနေရုံမကဘူး၊ ပို့ပို့ရဲ့ဘဝဟာ အတူနီးလူမော်ဖြစ်နေ သလို၊ အဘဦးလူမော်ရဲ့ဘဝဟာလည်း ပို့ပို့ပဲ၊ တစ်လောက လုံးမှာ တူဝရီးနှစ်ယောက်ကည်း၊ ဘယ်လောက်သနားစရာ ကောင်းသလဲ၊ နေဦး ဦးလေးဖြိုးကြီးက အဘဦးလူမော်ကို သိလား။”

“ဟာ ... သိပ်သိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့လူမော်ဟာ ပေါက်မြိုင် မြို့သားမဟုတ်ဘူး မောင်ရင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဘဦးလူမော်နဲ့ ပို့ပို့ ပေါက်မြိုင်ကို ရောက်လာတာ လေးငါးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်လို့ ဘိုးဘိုးက ပြောတယ်”

“အင်း ... ဒါဆိုရင်တော့ ဟုတ်ပြီ၊ ဦးလေးပြောပြမယ်၊ ပို့ပို့နဲ့ မို့မို့ အမြွှာညီအစ်မအကြောင်း ဦးလေးသိသရွေ့ မြင်သရွေ့ ပြန်ပြောမယ်”

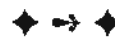
တစ်နာရီနီးပါးကြာအောင် ဦးလေးဖြိုးကြီးက ရွှေ တောင်ကြားလမ်းအိမ်နှင့် ပတ်သက်၍ သူ မြင်ခဲ့သရွေ့။ သူကြား ခဲ့သရွေ့ အားလုံး ပြန်ပြောပြပေတော့သည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်သုံးနှစ်ကျော်ကျော်၊ ဆယ့်လေးနှစ် ခန့်က ဦးလေးဖြိုးကြီး မယောင်မလည် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသောအဖြစ် တစ်ခု ဖြစ်ပါလေ၏။

ဦးလေးဖြိုးကြီးကို ဇော်သစ်ဇော်က ဘိုးဘိုးစောဝဏ္ဏ ဆီသို့ စာတစ်စောင် ရေးပေးသည့်အပြင် ငွေတစ်ရာ လမ်းစရိတ် ပေးလိုက်သည်။

တစ်ခုတော့ ဦးလေးဖြိုးကြီးက ကတိပေးသွားရသည်။ ပို့ပို့နှင့်မို့မို့ အမြွှာညီအစ်မဖြစ်ကြောင်း ပေါက်မြိုင်တွင် လုံးဝမပြော ရန်နှင့် မိမိက ဘိုးဘိုးထံ စေလွှတ်ပေးကြောင်း ဘိုးဘိုးကလွဲပြီး မည်သူမျှ မသိစေရန်ဖြစ်သည်။

အဘဦးလူမော်နှင့် ပေါက်မြိုင်တွင် ပြန်တွေ့ပါက မတော်တဆ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ကြသည့်သဘောသာလျှင် ဦးလေးဖြိုးကြီးက ပြသရပေမည်တည်း။

အခန်း(၉)

“လုပ်ပါကွာ သူငယ်ချင်း၊ မင်း အက်စ်အီးစပရင်တာကြီးနဲ့ ငါ သွားချင်လို့ပါ၊ ဖိုးဇော်ရာ”

“သွားချင် လွယ်သားပဲ ထွန်းသစ်မောင်၊ မင်းဟာမင်းမောင်းယူသွားလေ၊ ငါက ဘာကိစ္စလိုက်ရမှာလဲ”

“ဟာကွာ၊ ဒီလောက် လေးသိန်းကျော်တန်တဲ့ ကားကြီးကို ငါ့ဘာသာ မောင်းသွားရင် မင်းဖားသားဖားသားကြီးက မကြည်ပေး ပေးမှာ ငါ ကြောက်တယ်ကွ”

“ငါ့အဖေနဲ့ ငါ့အမေက ငါ လုပ်တာမှန်သရွေ့ ဘယ်တော့မှ မကြည့်သာ ရာဇဝင်မှာ မရှိခဲ့သေးဘူး၊ စိတ်ချလက်ချ ယူသွား၊ မင်းအဆက်နဲ့ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး ကြိုက်သလောက် ပတ်ဦး၊ မိုးလင်းမှ လာပြန်ပို့လည်းရတယ်”

“ဟာကွာ ... ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးကားကြီးကို ငါ မမွေ့ရဲပါဘူး၊ မတော်တဆ တိုက်မိခိုက်မိရင် ငါ့မိဘချမ်းသာ သရွေ့ ထီးနဲ့ဖိနှပ်ထည့်တွက်တောင် မင်းကားဖြူကြီးတစ်စီး စာ မချမ်းသာဖူး ဖိုးဇော်၊ ငါက ဟိတ်လုပ်ချင်တာက

ငါ့မှာ ဒီလိုသူငယ်ချင်းမျိုး ရှိတယ်ဆိုတာလည်း ကြားချင်လို့ပါ”

“ငါ မလိုက်ဘူး၊ ဒါပဲ”

“ဟာကွာ၊ ငါ့အဆက်နဲ့ မင်းကို မိတ်ဖွဲ့ပေးချင်လို့ပါ၊ ငါ့အဆက် မွေးနေ့ပွဲဆိုတော့ ငါက မင်းကို မိတ်တာ တရားဝင်ပါတယ် ဖိုးဇော်ရာ”

“မင်းအဆက်ဆိုတာ ငါမယုံဘူး ထွန်းသစ်မောင်၊ မင်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက် မစွဲလိုက်၊ နောက်တစ်ယောက် လိုက်လိုက်နဲ့ တစ်နှစ်ကို သုံးလေးယောက် ပြောင်းလိုက်နေတာ၊ မင်းမှာ ဘယ်တုန်းက တည်တည်တံ့တံ့အဆက် ရှိဘူးလို့လဲ”

“အထင်သေးလိုက်တာကွာ၊ ဒီမှာ ဖိုးဇော်၊ တို့ ငယ်ငယ်က ဂေါ်လီကစားတာ မှတ်မိလား”

“ဘာမှတ်ရမှာလဲ”

“ဟ ... ဂေါ်လီပစ် ဘယ်လောက်ညှည့် နောက်တစ်ကြွင်းတော့ စိမ်တာပဲကွ”

ဇော်သစ်ဇော် ရယ်မိသည်။ ဒီကောင် ထွန်းသစ်မောင် ကြံကြံဖန်ဖန် ဥပမာပေးသည်မှာ ရယ်စရာ ဟာသမြောက်နေပါ၏။

“အေး ... ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပါ ဖိုးဇော်၊ ငါ တကယ် စွဲတာပါ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာနေလဲ”

“စုစုဝင်းတဲ့၊ ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်းမှာ”

ဇော်သစ်ဇော် ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိသည်။ ရွှေတောင်ကြားလမ်းအိမ် မိမိအထုပ်သွားပို့စဉ်က ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးက သူမ၏မောင်တော် ဦးရန်မျိုးလှိုင်အား လှမ်းပြောသောစကားကို သတိရလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“သမီးလေးက ဖုန်းဆက်တယ်၊ စိတ်မပူနဲ့တဲ့၊ ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်းက စုစုဝင်းတို့အိမ် ရောက်နေတယ်တဲ့။ ဒီနေ့မွေးနေ့အကြိမ်အဖြစ် သူငယ်ချင်းခြောက်ယောက် စုပြီး စုစုဝင်းတို့အိမ်မှာ ညစာချက်စားမှာတဲ့”

ဒါဆိုလျှင် ထွန်းသစ်မောင်သည် အမှန်ကိုပြောသည်ဟု ဇော်သစ်ဇော် ယုံကြည်လိုက်သည်။

“အိုကေ ... ထွန်းသစ်မောင် ငါ လိုက်ခဲ့မယ်၊ နက်ဖြန်ညနေ မင်းအိမ်ကပဲ စောင့်၊ ငါ လာခေါ်မယ်”

စနေနေ့ရောက်သောအခါ ငါလာခေါ်မယ်ဆိုလျက် သားကပင် ထွန်းသစ်မောင်သည် ဇော်သစ်ဇော်အိမ်သို့ ညနေသုံးနာရီကတည်းက ရောက်လာသည်။

ကားဖြူကြီး အိမ်တွင်ရှိသော်လည်း ဇော်သစ်ဇော်ကို အိမ်တွင် မတွေ့ရပေ။

“ဝင်ဒါမီယာက သူ့ဒယ်ဒီကြီးနဲ့ မာမီကြီးအိမ်ကို မနက်ဆယ်နာရီလောက်ကတည်းက မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ထွက်သွားတယ်ကွယ့်၊ မောင်ထွန်းသစ်မောင် အရေးကြီးရင် ဝင်ဒါမီယာအိမ်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်လေ၊ သူ့ဒယ်ဒီကြီးနဲ့ မာမီကြီးက သူ့ဟာသူ ပြန်မယ်ဆိုရင် ညအိပ်ဦး ဘာဦးတားလိမ့်မယ်၊ အန်တီတော့ ခေါ်မပေးရဲဘူး၊ တော်ကြာ

အန်တီကို သူတို့မြေးလေး တစ်ခါတလေ လာတာတောင် လှမ်းခေါ်ရသလားလို့ ကြိမ်းမောင်းမှာကြောက်တယ်”

“ဒီနေ့ညနေ ငါးနာရီမှာ မွေးနေ့ပွဲအတူတူသွားဖို့ ချိန်းထားလို့ အန်တီ”

“အင်းလေ၊ ဒါဆို ဝင်ဒါမီယာအိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လို့ အန်တီ ပြောနေသားပဲ”

ဒေါ်စောဥမ္မာက ဖုန်းနံပါတ် ပြောလိုက်သည်။

ထွန်းသစ်မောင် လှမ်းဆက်ပါ၏။

ဖုန်းဆက်ပြီး မိနစ်လေးဆယ်မပြည့်မီပင် ဇော်သစ်ဇော် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဟ ... ဝီရိယကောင်းလှသည်လား ထွန်းသစ်မောင်၊ ငါလာခေါ်မယ်ဆိုတာ မစောင့်နိုင်ဘူး၊ တကယ်လည်တဲ့ကောင်”

“ဟေ ... ငါ အခု မင်းအိမ်ထိလိုက်လာတာတောင် မင်းက အိမ်မှာရှိလို့လား၊ ငါသာမလာရင် မင်း ဝင်ဒါမီယာအိမ်မှာ ညအိပ်မှာဆို၊ မင်းမားသားကြီးက ပြောတယ်”

“အေး ... ဒယ်ဒီကြီးနဲ့ မာမီကြီးကို စနေ တနင်္ဂနွေ လာမယ်လို့ ငါက ပေးထားလို့သွားတာကွ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ မွေးနေ့ပွဲသွားစရာရှိတယ်ဆိုတာနဲ့ ပြန်တော့လို့ ကျေကျေ နပ်နပ် လွှတ်နေတာပါ၊ ငါက ဝီဒီယိုဇွေထိုင်ကြည့်ရင်း စွဲသွားတာနဲ့ ပြီးတဲ့အထိ ထိုင်ကြည့်နေတာ”

“တော်သေးတာပေါ့ ဖိုးဇော်ရာ၊ ဝီဒီယို မိုးလင်းမှ ဇာတ်သိမ်းရင် မင်းက မိုးလင်းထိ နေမယ့်ကောင်၊ ကဲ ... လုပ်

ကွာ၊ မင်း ရေခိုးချိုး အဝတ်လဲ ဦးမှာမဟုတ်လား၊ ခုတောင် လေးနာရီထိုးနေပြီ”

“ဟေ ... မွေးနေ့ပွဲက ငါးနာရီမှစမှာဆို”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ကွ၊ ဒါပေမဲ့ စုစုပေါင်းရဲ့အသည်းဆိုတော့ သူများထက် စောရောက်မှ ကောင်းမှာပေါ့”

“လုပ်မနေနဲ့၊ ငါးနာရီလောက်ရောက်ရင် ပြီးရော”

ဇော်သစ်ဇော်က အေးအေးဆေးဆေးပင် ရေချိုးသည်။

ဤမွေးနေ့ပွဲသို့ မိုးကလျာလှိုင် ကျိန်းသေ လာရောက် မည်မှန်း ဇော်သစ်ဇော် ကြားသိပြီးဖြစ်ပါ၏။

ရှုပ်ဖြူကော်လာကတုံးအင်္ကျီကို ဝတ်သည်။ တံ တောင်ဆစ်အထိ လက်ပင့်လိပ်ထားသည်။

ယောလုံချည်စစ်စစ် နှစ်နံ့စပ်ကို ဝတ်သည်။ ပြောင် လက်သောအနက်ခံတွင် ချည်ဖြူထိုး ကြက်တူရွေးရှပ်ကလေးတွေ ပါရှိသည်။ ချည်ဖြူထိုး ဘောင်စင်းလည်းပါသေးသည်။

နာရီကို လက်ဝဲမှာပင် ပတ်သည်။ နားလည်သူများ အဖို့ ဇော်သစ်ဇော်ပတ်သော နာရီကို မြင်ရုံနှင့် တစ်သောင်းကျော် တန်ကြေးရှိမှန်း သိနိုင်ပါ၏။

“လာ ... သွားကြစို့ သူငယ်ချင်း”

“သွားသင့်တာ ကြာပြီပဲ မိုးဇော်ရာ”

နှစ်ယောက်သား အိမ်ပေါက်ဝမှ ဆင်းခဲ့ပြီးကာမှ ဇော်သစ်ဇော်သည် အိမ်တွင်းဘက်သို့ ရပ်ကာ လှမ်းအော်နေပြန် သည်။

“မေမေရေ ... မေမေ”

“ဟဲ့ ... ဘာလဲ သား၊ အော်ခေါ်လိုက်တာ တကတဲ”

“ဪ ... သားကို ထမင်းစား မစောင့်ဖို့ပါ၊ သားမသိတဲ့ အိမ် မွေးနေ့ပွဲသွားမလို့လေ၊ ဘာကျွေးမယ်မှန်း မသိဘူး”

“ဟေ့ကောင် ပလာတာနဲ့ ကြက်သားကွ”

အနားကပ်နေသော ထွန်းသစ်မောင်က ခေါင်းကုတ် ရင်း ဇော်သစ်ဇော်၏စကားကို ဖြည့်စွက်လိုက်ပေသည်။

ရှေ့မှာပင် နှစ်ယောက်ထိုင်ပြီး ဇော်သစ်ဇော်က မောင်းခဲ့ပေသည်။

ကမ္ဘာအေး စုစုပေါင်းတို့၏ခြံထဲသို့ ကားကွေ့ဝင်ခဲ့ သည်။

ရန်ကုန်က လူတွေတွင် အကျင့်တစ်မျိုး သူသူငါငါ အားလုံးလိုလိုတွင် ရှိနေကြသည်။

ထိုအကျင့်မှာ အင်းလျားလိပ်၊ သမ္မတ၊ ကံရဝိတ် စသည်တို့၌ဖြစ်စေ၊ အိမ်မှာပင် ကျင်းပသည်ဖြစ်စေ၊ ဥပမာ သရလို ညနေ(၅)နာရီမှ (၉)နာရီအထိဆိုလျှင်လည်း ညနေ(၅)နာရီ ထိုးသည်နှင့် ဖိတ်ကြားထားသူများ အနည်းဆုံး သုံးပုံနှစ်ပုံလောက် ရောက်နေပြီ။ အချိန်ပေးထားသည်မှာ (၄)နာရီလုံးလုံး ဖြစ်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့်များ ငါးနာရီ ဒေါင်ခနဲထိုးသည်နှင့် ရောက်လာကြ ရပေသနည်း။

မြန်မြန် တာဝန်ကျေ၊ မြန်မြန်ပြီးရောဆိုသည့် အချိန် မဖြုန်းလိုသည့်သဘောပေးလား။

မြန်မြန်လူစုံမှ၊ မြန်မြန်ကျင်းပပြီး မြန်မြန်စားသောက် ရမည်ဟုပင် သဘောထားကြလေသလား။

ဒါတော့ ဇော်သစ်ဇော် မသိ။

ခြံထဲတွင် စိစိရီရီ ချခင်းတားသော စားပွဲတိုင်းလိုလို တွင် လူတွေ ရောက်နေကြပေပြီ။

လေးယောက်ထိုင်စားပွဲ ခင်းကျင်းထားသော်လည်း လေးယောက်ပြည့်သော စားပွဲတွေလည်းရှိသည်။ (၃)ယောက်၊ (၂)ယောက် စသည်ဖြင့် ကိုယ့်အဖော်နှင့်ကိုယ် ထိုင်သည်များလည်း ရှိသည်။

မွေးနေ့ပွဲမှာ အတော်အတန်လေး ခမ်းနားပါ၏။ ခြံထဲတွင် ရောင်စုံမီးလုံးတွေ ထွန်းညှိထားသည်။ ပန်းစက္ကူကြီး လိမ်များ သွယ်တန်းထားသည်။ လှပသော ပူပေါင်းများ နေရာအနှံ့ ဆွဲချိတ်ထားသည်။

စားပွဲပေါင်း(၅၀)ခန့်ရှိအံ့သည်။ ဖိတ်စာကို လူရွေး ဖိတ်သောပွဲဖြစ်ဟန်တူပါ၏။

ယာဉ်မောင်းပါသော ကိုယ်ပိုင်ကားအချို့က အထွက်ရ၊ အပြန်ရလွယ်ကောင်း ခြံပြင်ဘက် ကတ္တရာလမ်းဘေး မှာပင် ယာဉ်မောင်းကို စောင့်ဆိုင်း ထားခဲ့၏။

ယာဉ်မောင်းမပါသူနှင့် ပွဲပြီးမှ ပြန်မည့်သူများက တော့ ခြံထဲအထိ ကားကို မောင်းဝင်ခဲ့ကြသည်။

ဇော်သစ်ဇော် ခြံထဲအထိ ကားမောင်းပြီး ရပ်လိုက် သည်နှင့် မွေးနေ့ရှင်မလေး စုစုပေါင်း အပြေးကလေး ရောက်လာ သည်။

“ကိုထွန်း နောက်ကျတယ်၊ ဧည့်သည်လို လာတာပဲ”

စုစုပေါင်းက ထွန်းသစ်မောင်ကို မျက်စောင်းထိုးကာ အပြစ်တင်စကားပြောသည်။ သို့သော် မျက်နှာလေးမှာ ပြုံးနေပါ၏။

အလဲ ... ဒီတစ်ခါတော့ ထွန်းသစ်မောင် မဆိုး။ တကယ်ပါလားဟု ဇော်သစ်ဇော် မှတ်ချက်ချပြီး မနေ့က ဂေါ်လီ ကြွင်းစိမ်စကား ထွန်းသစ်မောင် ပြောပြသည်ကို သတိရပြီး ပြုံး လိုက်မိသည်။

“ဟာ ... စုစု အပြစ်တင်တော့မယ်မှန်း ကိုထွန်း သေချာ သိလို့ ဖုန်းက ဖုန်းမူန့်တောင် နဖူးကိုတို့ပြီး စုစု စိတ် မဆိုးပါစေနဲ့လို့ တစ်လမ်းလုံး ဆုတောင်းလာတာပါ။ ဟောဒီ ကောင်လေ ဇော်သစ်ဇော်တဲ့၊ ဒီကောင်နဲ့အတူ လာဖို့ချိန်းထားတာမို့ ဒီကောင်က တမင် ကိုထွန်းကို ရိုပြီး အချိန်ဆွဲထားတယ်လေ”

စုစုပေါင်း ရယ်ပေသည်။ ခွင့်လွှတ်တတ်သော ဉာဉ် ကလေးရှိကြောင်း ပေါ်လွင်ပါ၏။

“ဒီကောင်က ဇော်သစ်ဇော်တဲ့၊ ကိုထွန်းနဲ့အတူတူ တက်လာတာ ပထမနှစ်ကတည်းကပါ”

“သိတယ် ကိုထွန်း၊ လူချင်းသာ အခု ကိုထွန်း မိတ်ဆက် ပေးလို့သိတာ၊ ဒါပေမဲ့ စုစုက ကိုဇော်သစ်ဇော်ကို သိဖူး မြင်ဖူးပြီးသားပါ”

“ဟုတ်လား စုစုက ဒီကောင်ကို ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို သိဖူးမြင်ဖူးတာလဲ”

“အိုး ... ကိုထွန်းကလည်း စင်မြင့်ပေါ်က လူက မရှိသတ် အားလုံးကို မသိပေမယ့် ပရိသတ်အားလုံးကတော့ စင်မြင့်

ပေါ်ကလူကို သိတာမျိုးပေါ့၊ ကိုဇော်သစ်ဇော်က တက္ကသိုလ် အသီးသီးကဖန်ရှင်ပွဲတွေ၊ နှစ်ပတ်လည်ပွဲတွေမှာ သိချင်းဆို စန္ဒရားတီးခဲ့တာကော၊ တက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံ လက်တွေ့ပွဲမှာ တက်ထိုး အနိုင်ရတာတွေ၊ ကရာတေး ဂျူဒိုပွဲတွေမှာလည်း အလှအပ ကစားပြသွားတာတွေ”

“အား ... အား ... ဟုတ်သံပေါ့၊ စုစုပေါ်တာ သိပ်ဟုတ် တာပေါ့၊ ဒီကောင် အရည်အချင်းတွေကို ကိုထွန်းတို့က အနီးကပ်နေတဲ့ ကောင်လေးဆိုတော့ ရွာမြက်ကို ရွာနွားမစား ဆိုသလို အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်နေတာကိုး”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ သူငယ်ချင်း၊ မင်းကရွာနွားကြီးပဲ”

“အာ ... ဒီကောင်”

ဇော်သစ်ဇော်က သူ့စကားနှင့်သူ ထွန်းသစ်မောင်အား အချက်ကျကျ ပိတ်တီးလိုက်သဖြင့် ထွန်းသစ်မောင် အာခနဲ ပါးစပ်ပြသွားရပါ၏။ စုစုဝင်းက သူမ၏ကိုထွန်း ကိုယ့်ရှုးကိုယ်ပတ် ခံလိုက်ရသည်ကို တခစ်ခစ်တက်အောင် ရယ်ပေသည်။

“ဒါက စုစုဝင်းတဲ့ မိုးဇော်၊ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် ဒုတိယ နှစ်ပေါ့”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ပေါ့၊ မစုစုဝင်း၊ အဲ ... အထူး သဖြင့် ဝမ်းသာတာကတော့ တစ်သက်လုံး စွဲတော့မှာမဟုတ် တော့ဘူးလို့ သူငယ်ချင်းအသိုက်အဝန်းကြီး တစ်ရပ်လုံးက မှတ်ချက်ချထားတဲ့ ထွန်းသစ်မောင်ဟာ အခု မစုစုဝင်းနဲ့ ချစ်ကိုကိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုလို့၊ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံလုံးက ဝေနေ ယျာတွေ အံ့သြဝမ်းသာနေကြလို့ပါ”

“ဟေ့ကောင် ငဇော်၊ ဒီပြင်မှာ ငါ့ကို မင်းနှိမ်ချင်သလောက် နှိမ်၊ စုစုရှေ့မှာတော့ မနှိမ်နဲ့ကွာ၊ တော်ကြာ မင်းတို့စကား တွေ နားယောင်ပြီး စုစုက ငါ့ကို သွေဖီသွားရင် ငါအသည်း နှစ်ခြမ်း ဖြန်းခနဲ ကွဲမှာကွ”

သုံးယောက်စလုံး ရယ်မောကြပြန်သည်။

“ကဲ ... လာ ... လာ၊ နေရုံးပေးမယ်၊ ကြာလေ လူများ လေဖြစ်တော့မှာ၊ ကိုးကွန်းဟိုအတွက် စုစု စပါယ်ရှယ် တစ်စားပွဲစီစဉ်ထားတယ်၊ တီးဝိုင်းနဲ့ ကပ်နေတဲ့ ရှေ့ဆုံးက နေရာလေ”

စုစုဝင်းက ရှေ့မှဦးဆောင်သွားသည်။

ဇော်သစ်ဇော်က စုစုဝင်းသည် မဆိုးဟု ကောက် ချက်ချမိသည်။

ယနေ့ မွေးနေ့သည် သူမ၏(၁၉)နှစ်မြောက်ဟု ဆိုသည်။

မျက်နှာပေါက်လေးမှာ သိပ်အချောလှကြီးတော့ မဟုတ်။ သို့သော် စုစုဝင်း လှပါသည်ဟုတော့ ပြောနိုင်သည်။ သွယ်သောကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လေး ရှိပါ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး ဇာဖြူလက်ရှည်အင်္ကျီ၊ ဇာဖြူထဘီ ဖတ်ထားသည်။ ဦးခေါင်းတွင် မွေးနေ့ရှင်များ ဆင်ယင်လှေ့ရှိ သော ရွှေကွပ်၊ ကျောက်စိ သို့မဟုတ် စိန်စိ ဘီးကုတ်သဖွယ် သရဖူလေး စွပ်တင်ထားသည်။

“မဆိုးဘူး ထွန်းသစ်မောင်၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်း ဂေါ်လီ အလိမ့်မှန် အဝင်မှန်ပဲကွ”

“ဟဲ ဟဲ ... ဒီလိုပဲ ရှိမှာပေါ့၊ ဖိုးဇော်။ လူဆိုတာ ကံထလာတာကို မြင်ရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့် မင်းစကားအတိုင်း လုံ့လလာတာကိုသာ မြင်မှာပေါ့။ ဖွတ်ကျားပဲ။ စကားကြီး စကားကျယ်လည်း ပြောချင်ရဲ့။ ပြောလည်း အပေါက်မတည့်ဘူး။ လူဆိုတာ လုံ့လထမ်းလာတာသာ မြင်ရတာ။ ကံထမ်းလာတာ မမြင်ရဘူးလို့သာ ငါကြားဖူးတာ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ငါက ဘားမိ(စ်)သိမ်မနိုင်ဘူးလေကွာ”
တီးဝိုင်းရှေ့ ရီဆော့(ပ်)လုပ်ထားသော စားပွဲသို့ရောက်လာသည်။

သည်စားပွဲပဲ ကိုထွန်းနဲ့ ကိုဇော်သစ်ဇော်တို့အတွက်ဟု စုစုဝင်းက ပြောပြရင်း ညွှန်ပြလိုက်ပေသည်။

“အာ ... ပါးပါး”

မဟာပထဝီမြေကြီးသည် အိုးထိန်းစက်ပမာ လည်သွားလေသတည်း။

မဟာမြင်းမိုရ်တောင်ကြီးသည် အစိတ်စိတ် ပြိုကျသွားလေသတည်း။

မဟာသမုဒ္ဒရာကြီးထဲဝယ် ရေတို့သည် ခန်းခြောက်သွားလေသတည်း။

ဇော်သစ်ဇော်သည် စိတ်ထဲ တွေ့ကရာတွေကို အာမေဩတိန်နော့၍ တိတ်တိခိုး ရေရွတ်မိလိုက်တော့သည်။

အကြောင်းမူ ...

သီးသန့်စားပွဲတွင် အင်မတန်ချော၊ အင်မတန်လှသော မိုးကလျာလှိုင်သည် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါလေ၏။

“ဒီမယ် မိုး ... ငါ နင်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးမလို့။ ဒါက ကိုထွန်းသစ်မောင်တဲ့၊ ပဉ္စမနှစ် စက်မှုလေ”
“သိသားပဲ”

ထွန်းသစ်မောင် ဖင်ကုတ်သလိုလို၊ ခေါင်းကုတ်သလိုလို ဖြစ်သွားပါ၏။ တစ်ခါတုန်းက ထွန်းသစ်မောင်သည် မိုးကလျာလှိုင်အား မေတ္တာပေးခဲ့သော်လည်း မေတ္တာမရခဲ့ပေဘူး မဟုတ်လား။

“ဒါကတော့ ကိုဇော်သစ်ဇော်တဲ့။ နင် သိသားပဲလို့ ပြောလို့ရမလား မိုး”

မိုးကလျာလှိုင်သည် ထိုင်ရာမှ ထ၊ ရပ်လိုက်ပေသည်။
ဇော်သစ်ဇော်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး စုစုဝင်းဘက်သို့ ချက်ချင်းပြန်၍ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“ငါ မသိဘူး စု”

“အင်းလေ ... နင် ဘာသိမလဲ။ နင်က ကျောင်းဖန်ရှင်ပွဲတွေ၊ နှစ်ပတ်လည်ပွဲတွေ၊ အားကစားပွဲတွေကို တက်လေသွားလေမှ မရှိတာ”

“ငါမှ ဝါသနာမပါတာ”

“ဒါက မိုးကလျာလှိုင်တဲ့။ စုစုတို့ စီးပွားရေးမတော့ကွင်းလေ”

“သိသားပဲ”

“အဲ ... ကိုဇော်သစ်ဇော်က မိုးကို သိနေတယ် ဟုတ်လား။”

“မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးပြီး မမေ့မလျော့ မှတ်မိနေတာကို ပြောတာပါ။ လူချင်းတော့ အခု မစုစုဝင်း မိတ်ဆက်ပေးမှ သိကျွမ်းရတဲ့ဘဝပါ။”

မိုးကလျာလှိုင်က ဇော်သစ်ဇော်ကို မျက်စောင်းလေး ထိုးလိုက်ပါ၏။ ဇော်သစ်ဇော် ပြောပုံကတစ်မျိုးကြီး။

“ဒါဆို တန်တော့ ကိုဇော်သစ်ဇော်လည်း စက်မှုဘက်က နယ်ကျွံပြီး ကိုထွန်းလို စီးပွားရေးဘက်ကို လာလာရစ်တယ် ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် မိုးကို မြင်ဖူးတွေ့ဖူးတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟင့်အင်း ... အဲဒီလိုတော့ မရစ်တတ်ဘူး။ တစ်ခါမှ ရစ်လေ့လည်း မရှိဘူး။ အဲ ... တစ်ခါတလေ နယ်လှည့်ပြီး နပန်းပွဲလေး ဘာလေး ပြိုင်ဘက်ပေါ်ရင် အပျော်တမ်း ကျင်းပလေ့ရှိတယ်။ ကြာပါပြီ ဟိုတစ်လောက ရွှေတောင် ကြားလမ်းထဲမှာ ပြိုင်ဘက်ပေါ်လို့ နပန်းပွဲလေးတစ်ခု ပြသခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီပွဲမှာ ဟောဒီ မိုးမိုးက ...”

“ဘာရယ် ... မိုးမိုး ဟုတ်လား။”

ဟု ကောက်ကားငင်ကာ မိုးကလျာလှိုင်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

ဇော်သစ်ဇော်က စကားကို အဖျားရှူးပစ်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ။ အဲဒီပွဲမှာ မမိုးကလျာလှိုင်က ပွဲကြည့် ပရိသတ်အဖြစ် ကြည့်နေတာ ကျန်တော်က အမှတ်တရ သတိထားမိလို့ မှတ်မိနေတာကို ပြောတာပါ။”

“ဟွန်း ... ကိုဇော်သစ် ပြောတာက ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး။ တစ်မျိုးကြီးနော်”

စုစုဝင်းက နားမလည်သလို ပြောလိုက်သည်။ ဇော်သစ်ဇော်၏ စကားကို စုစုဝင်း နားမလည်သော်လည်း မိုးကလျာလှိုင်က ကောင်းစွာ နားလည်သဖြင့် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြန်သည်။

“စုစုဝင်းရေ ... ဒီမှာ ဂျော့(ချ်)နဲ့ မေရီတို့ လာနေတယ်”

စုစုဝင်းက လမ်းခေါ်ရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

“နေခဲ့ဦးနော် မိုး။ ငါ ဧည့်သည်တွေ သွားနှုတ်ဆက်ဦးမယ်။ ဪ ... ကိုထွန်း လိုက်ခဲ့ပါလား။ ကိုထွန်း မသိသေးတဲ့ စုစုရဲ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့။ မိုးရေ ငါ အခု ပြန်လာမယ်နော်”

တစ်ခါခေါ်ရုံဖြင့် ထွန်းသစ်မောင်က ချုံထောင်၊ ဘို့ထောင် နွားသိုးပုံစံ ရှိတော့သည်။ ငေါက်ခနဲ ထကာ ဇော်သစ်ဇော်ကိုပင် နှစ်သိမ့်စကားလေး မပြောမိဘဲ စုစုဝင်း နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါ လိုက်သွားသည်။

သီးသန့်စားပွဲတွင် ဇော်သစ်ဇော်နှင့် မိုးကလျာလှိုင် နှစ်ယောက်တည်းသာ။

မိုးကလျာက စားပွဲကိုသာ ငုံ့ပြီး စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ခါတိုင်းလို မိမိဘေးတွင် သူစိမ်းအမျိုးသားတစ်ဦး ရှိသော်လည်း မိမိစိတ်ထဲက သာမန်သဘောထားရှိပြီး မိမိဘာသာ စိတ်ရှိရာ ကြည့်ချင်ရာကို ကြည့်မိနေခြင်းမျိုး မဖြစ်မိဘဲ မိုးကလျာ

လှိုင်သည် ပင့်ကူအိမ်တွင် မိသွားသော ဖလံကောင်လေးသဖွယ် ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားပြီး စားပွဲကိုသာ ငုံ့စိုက်ကြည့်နေမိခြင်းမျိုး ဖြစ်နေပါ၏။

“တို့က အသက်သုံးလေးနှစ် ပိုကြီးမှာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တွေ ဘာတွေနဲ့ မပြောချင်ဘူး။ ရင်းနှီးတဲ့သဘော လဲ သက်ဝင်အောင် တို့နဲ့ပြောမယ်။ တို့ မိုးကလျာကို စကားပြောချင်တယ်။ နှစ်ယောက်လုံး ငုတ်တုတ်ကြီး ယိုင်နေရတာ ကြောင်ပါတယ်။ တို့စကားပြောရမလား မိုးကလျာ”

“ပြောပါလား။ အခုလည်း မပြောတဲ့အတိုင်း အရှည်ကြီး ပြောပြီးမှ ခွင့်ပန်နေသေးတယ်”

“ပထမဆုံး ပြောချင်တာက မိုးကလျာဟာ အရမ်းလှတာ ပဲ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မိုးကလျာနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ ဂုဏ်ယူစရာလောက်တော့ ဖြစ်တာပေါ့”

“ဒါကတော့ အမေမွေးတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဂူဟာသူ လှချင် လှတာပဲ။ သူ့ဟာသူ ရုပ်ဆိုးချင်လဲ ဆိုတာပဲ”

“ဟာ ... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ အမေမွေးတဲ့အတိုင်းပေါ့။ မိုးကလျာရဲ့အမေကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းတာ”

မိုးကလျာ ခေါင်းမောလာသည်။ ဘေးတိုက်အနေ အထားတွင် ယိုင်နေသော ဇော်သစ်ဇော်ကို ရွေ့ရွေ့စောင်းစောင်း လေး လှမ်းကြည့်သည်။

ပြီး တစ်ဖက်လှည့်ကာ ပြုံးလိုက်ပေသည်။ ဤလူလင် ကိုလူချောသည် အခြားယောက်ျားသားတို့ကဲ့သို့ပင် မိမိ၏အလှ ပေါ်တွင် ယစ်မူးလေပြီဟု တွေးပြီး ပြုံးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ဒါပေမဲ့ မိုးကလျာလှိုင် ချောတာလှတာတွေနဲ့ အန်တီ ထိပ်တင်နွယ်အေး ချောတာလှတာ ပုံစံချင်းမဟူဘူး။ မိုးကလျာလှိုင်ဟာ သိပ်လှတယ်။ ဒါပေမဲ့ မအေတူသမီး မဟုတ်ဘူးလို့ တို့ကဆိုချင်တာပါ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“အန်ကယ်လ်ဦးရန်မျိုးလှိုင်နဲ့ဆို ပိုပြီးတောင် မိုးကလျာ မတူသေး။ ဟဲ့ ဟဲ့ ... အန်ကယ်လ် ယောက်ျားပီသပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်တော့ မချောလှဘူး။ မိုးကလျာနဲ့ တကယ့်တခြား စိပ်”

မိုးကလျာလှိုင် ဘာမျှပြန်မပြောပေ။ ယခု ဇော်သစ် ဇော် ပြောနေသရွေ့မှာ မိမိ၏အချောအလှကို ချီးကျူးလိုခြင်း နှင့် ပိုမိုပေါ်လွင်စေအောင် မေမေကြီးနှင့် ယှဉ်ပြခြင်း၊ ဖေဖေကြီး နှင့်ယှဉ်ပြခြင်းများသာ ဖြစ်မည်ဟု ယူဆလိုက်သည်။

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေပိုင်း၊ တို့ မိုးကလျာလှိုင်တို့အိမ်ရောက် သေးတယ်”

မိုးကလျာလှိုင်သည် လက်ကလေးတစ်ဖက် စားပွဲ ကိုတံတောင်ဆစ် ထောက်သည်။ လက်ဝါးလေးက မေးကိုထောက် ပြီး ခေါင်းကလေးစောင်းကာ ဇော်သစ်ဇော်ကို ငေးကြည့်နေလိုက် ပါ၏။

“ဘာကိစ္စ လာတာလဲ ကိုဇော်သစ်ဇော်”

မိုးကလျာ အသံသည် နူးညံ့လာသည်။ ညင်သာလာသည်။ ပြီး ဇော်သစ်ဇော်အား သူမ၏နှုတ်မှ နာမည်ခေါ်ဖော်ရလာသည်။

“ဪ ... အထုပ်တစ်ခု လာပေးတာလေ။ ဝင်ဒါမိယာက မာမိကြီးနဲ့ ဒယ်ဒီကြီးက မိုးကလျာရဲ့မိဘတွေနဲ့ရင်းနှီးပုံရတယ်။ အဲဒီအထုပ်ပေးခိုင်းလို့ ရောက်လာတာ”

“အဲဒီနေ့က မိုးကလျာနဲ့ တို့ကို မိတ်ဆက်ပေးချင်တယ်လို့ အန်တီနဲ့ အန်ကယ်လ်က ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုးကလျာ အိမ်မှာမရှိလို့”

“ရှိပါတယ်။ ကိုဇော်သစ်ဇော် လာတဲ့အချိန်မှာ မိုး အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်”

“ဟင် ... ဟောဒီမှာ စုစုဝင်းရဲ့မွေးနေ့အကြံပွဲမှာ ရောက်နေတယ်လို့ အန်တီက ပြောပါလား။”

သူမကိုယ်ကို နာမ်စားအားဖြင့် “မိုး”ဟု မိုးကလျာ သုံးလာကြောင်းကို ထပ်ဆင့် ဇော်သစ်ဇော်က သတိပြုလိုက်ပြန်မိသည်။

“မေမေကြီးကို ဒီလိုပဲ ပြောလိုက်ပါ။ ကိုဇော်သစ်ဇော်နဲ့ မတွေ့ပါရစနဲ့လို့ မိုးပြောထားမိတယ်။ အဲဒီနေ့က စုစုဝင်း အိမ်မှာ မွေးနေ့အကြံအဖြစ် သိပ်ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ကျောင်းအဆင်းမှာစုပြီး အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်စားကြဖို့ အစီအစဉ် ရှိထားတာလည်း အမှန်ပဲ။ စုစုဝင်းအိမ်ရောက်တော့ အိမ်ကိုလှမ်းပြီး နောက်ကျမယ့်အကြောင်း ဖုန်းဆက်တယ်။ မေမေကြီးနဲ့ ပြောရတယ်။ မေမေကြီးက

ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့။ ဒီမှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိတယ်ထင်လို့ ပြန်ပြောတာနဲ့ စုစုဝင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို တောင်းပန်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ကျတော့ မေမေကြီးက ဦးချမ်းအေး ဒေါ်မိမိကြီးရဲ့မြေး မောင်ဇော်သစ်ဇော် လာလိမ့်မယ်။ မေမေကြီးက သူ့လုပ်ငန်းမှာ ကိုဇော်သစ်ဇော်ရဲ့အဘိုးအဘွားနဲ့ ဆက်သွယ်မှုတွေရှိတယ်။ နောက်ပြီး...”

မိုးကလျာလှိုင်က နောက်ပြီးဟု ပြောပြီး ဆက်မပြောဘဲ ထစ်ထားသည်။

သူမ၏အမူအရာမှာ ပြောရခက်သောစကားမို့ ဘယ်လိုပြောရပါ့ဟု စကားလုံး ရွေးနေပုံရပေသည်။

“နောက်ပြီး ဘာဖြစ်လဲ။ ဆက်ပြောပါ မိုးကလျာ”

“အဲ ... စီးပွားရေး ဆက်သွယ်မှု သက်သက်အတွက်နဲ့ဆိုရင်တော့ မေမေကြီးက ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဦးချမ်းအေး ဒေါ်မိမိကြီးတို့ကိုရော ကိုဇော်သစ်ဇော်ရဲ့မိဘတွေဖြစ်တဲ့ ဦးဖုန်းမြင့်ဇော်နဲ့ ဒေါ်စောဥမ္မာကိုရော၊ မေမေကြီးက သဘောကျတယ်။ တကယ့် သွေးတူရည်တူဆက်ဆံနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နောက်ပြီး မောင်ဇော်သစ်ဇော်ဟာ တကယ့် လူတော်လည်း ... လေးတဲ့။ ဒါကြောင့် မောင်ဇော်သစ်ဇော်ကို မေမေကြီးက အလေးအနက်ထားတယ်တဲ့။ ဖေဖေကြီးကလည်း အတူတူပဲတဲ့။ သူ့လာရင် သမီးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်တဲ့။ သမီး ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်ပါစေတဲ့”

“ဒါနဲ့တောင် မိုးကလျာ အိမ်ထဲမှာရှိသားနဲ့ တို့ကို ထွက်မတွေ့ဘူးတဲ့လား”

“မိုးအနေနဲ့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ကိုဇော်သစ်ဇော်ကို အရမ်း အားနာနေတယ်။ နောက်ပြီး ကိုဇော်သစ်ဇော် အပေါ်မှာ မိုးက မောက်မောက်မာမာနဲ့ ဆက်ဆံခဲ့ရုံမကဘူး။ ထိခိုက် နာကျင်သွားစေလိုတဲ့ သဘောနဲ့ အပြောနားတို့၊ ဦးလေးပြီး တို့၊ ကိုဇော်ဟိတ်တို့နဲ့ တိုက်ခိုက်ခိုင်းတာတွေဟာ မိုးအဖို့ အပြစ်ရှိတဲ့ ကျောင်းသား ကျောင်းဆရာရှေ့ မသွားရဲသလို ခံစားနေရတယ်”

“နေပါဦး၊ ဇော်သစ်ဇော်လို့ အန်တီကပြောတာနဲ့ ကိုဇော် ဟိတ်နဲ့ သတ်ခဲ့တဲ့ တို့မှန်း မိုးကလျာက ချက်ချင်းသိလိုက် သလား။”

“သိတာပေါ့၊ အဲဒီ ကိုဇော်ဟိတ်နဲ့ သတ်တဲ့နေ့က မိုးက ကိုဝင်းအေးအိမ်သွားပြီး ကိုဇော်သစ်ဇော်ရဲ့အကြောင်း မေး ခဲ့တာပဲ။ သိပြီးသား ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ... ဘယ် လိုမှ လတ်တလော အတွေ့မခံချင်ဘူး။ နောက်မှ တဖြည်း ဖြည်း အတွေ့ခံပါ့မယ်။ ဖိတ်ဆက်ပါ့မယ်။ အခုလောလော ဆယ် သမီး မရှိဘူးလို့သာ ပြောပါလို့ မေမေကြီးကို ဇွတ် ငြင်းလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီနေ့က မိုး ပြန်မရောက် သေးဘူးလို့ ကိုဇော်သစ်ဇော်ကို မိုးသင်ပေးတဲ့အတိုင်း မေ မေကြီးက ပြောတာ”

“ဒါဖြင့် အခု တို့နဲ့ပက်ပင်းလာတွေ တော့ကော၊ မိုးကလျာ တို့ကို အတွေ့ခံရတာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေလား။ ဖြစ်ရင်ပြောနော်။ အားမနာနဲ့။ တို့က လိုက်လာကတည်း က စုစုဝင်းက ဖိတ်လိုက်လို့ လိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူး။”

ထွန်းသစ်မောင် ဇွတ်ခေါ်လို့ ပါလာတာ။ အခု ထ၊ပြန် သွားလဲ ဘာမှငဲ့စရာမလိုဘူး။ စုစုဝင်းကို အခုမှ သိဖူးမြင် ဖူးတာ။ မိုးကလျာမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရင်လည်း အခုပဲ တို့ ပြန်မယ်”

“အိုး ... ဘယ်သူက အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ်လို့ ပြော မိလို့လဲ။ မိုးစိတ်ထဲ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ကိုဇော်သစ်ဇော်တို့ မလာခင်ကတည်းက အိမ်ပြန်သွားမှာ ပေါ့။ စုစုဝင်းက ပြောသားပဲ။ သူ့အဆက်ကြီး ထွန်းသစ် မောင်နဲ့အတူတူ ကိုဇော်သစ်ဇော်ဆိုတဲ့လူ ပါလာလိမ့်မယ် လို့”

“ဒါဖြင့် တို့နဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာကို မိုးကလျာ လက်ခံတယ် ပေါ့”

မိုးကလျာက ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်ပြပေသည်။
ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်ကိုကပင် ပေါက်မြိုင် မှာ ပို့ပို့နှင့် ချွတ်ခွပ် ပို၍တူသွားပြန်ပေသည်။

ယိုစဉ်မှာပင် တီးဝိုင်းအဖွဲ့သည် ဖျတ်ခနဲ အဆိုအတီး ရပ်သွားသဖြင့် မိုးကလျာလှိုင်ရော ဇော်သစ်ဇော်ရော စင်မြင့်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“မွေးနေ့ပွဲသို့ ကြွရောက်လာကြသော ရွှေဧည့်သည်၊ ငွေ ဧည့်သည်များခင်ဗျား ...”

အံ့မာ လူလူသူသူ ခွေးသူတောင်းစား ထွန်းသစ်မောင် သည် စင်မြင့်အလယ်တွင် မိုက်ကရိုဖုန်းကိုင်၍ နှုတ်ခွန်းဆက်နေ ခြင်း ဖြစ်ပါလေ၏။

“မွေးနေ့ရှင် စုစုဝင်းက မွေးနေ့ပွဲသို့ ကြွရောက်ချီးမြှင့်ကြ
သော ဧည့်ပရိသတ်ကြီးနဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း အားလုံး
အား နှုတ်ခွန်းဆက်ပါမည် ခင်ဗျား”

လက်ခုပ်တီးကြပါ၏။

စုစုဝင်း စင်ပေါ်တက်လာသည်။

မိမိမွေးနေ့ပွဲသို့ တက်ရောက်ချီးမြှင့်သူများကို ကျေးဇူး

တင်ရှိကြောင်း စီကာပတ်ကုံး ပြောပြီးနောက် ...

“ယခု ကြွရောက်အားပေးတဲ့ စုစုရဲ့မိတ်ဆွေထဲက စုစု
ရွေးချယ်ဖော်ထုတ်လိုက်တဲ့သူဟာ စုစုရဲ့မွေးနေ့မင်္ဂလာပွဲ
ကို ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်တဲ့အနေနဲ့ ဟောဒီ နွေဥဩတီးဝိုင်းအဖွဲ့
နဲ့ တွဲဖက်ပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ် မ,စပါလို့ စုစုကို ချီးမြှင့်ဖို့
စုစုရွေးချယ်လိုက်တဲ့သူကတော့ စက်မှုတက္ကသိုလ်က ဟဇ္ဇမ
နှစ်ကျောင်းတော်သား ကိုဇော်သစ်ဇော်ပါပဲရှင်”

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာပါ၏။

“အင်း ... ဘိုးဘိုးအောင်တော့ မ,ပြီ။ ဒါ ဟိုခွေးကောင်
ထွန်းသစ်မောင် လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မယ်။ အခု ဒီမှာ အများ
ဆုံးရောက်နေတဲ့ စုစုဝင်းရဲ့ မိတ်ဆွေတွေဟာ စီးပွားရေး
နဲ့ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံက ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေများတယ်။
တို့ကိုသိတဲ့သူ အင်မတန် နည်းတာပဲဟာ”

“ပညာရဲရင့် ပွဲလယ်တင်ပေါ့ ကိုဇော်သစ်ဇော်”

“ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တီးဝိုင်းနဲ့ ပွဲမဝင်ခင် ရီဟာဇယ်(လ်)
တိုက်ပြီးမှ ဆိုလေ့ရှိတာ။ နို့မို့ရင် ကိုယ့်အထာတီးဝိုင်းက

မသိ၊ ကိုယ် တီးဝိုင်းရဲ့အထာကိုမသိနဲ့ ကမောက်ကမဖြစ်
မှာ စိုးရတယ်။ နောက်ပြီး မွေးနေ့ပွဲဆိုတာက မင်္ဂလာပွဲ
မိုးကလျာ။ အလွမ်းအဆွေး စာသားတွေ ပါသွားရင်လည်း
မကောင်းဘူး”

“ဒါဆို ခေတ်ဟောင်းသီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုလိုက်ပေါ့။ ခုခေတ်
တီးဝိုင်းတိုင်းလိုလိုဟာ ခေတ်ဟောင်း သီချင်းတွေကို
လေ့ကျင့်ထားတာပဲ”

“အဲ ... ဟုတ်သားပဲ။ မိုးကလျာပဲ စဉ်းစားပေးပါဦး။
ခေတ်ဟောင်းထဲက အခု မွေးနေ့နဲ့ကိုက်မယ့်သီချင်း။ ဘာ
သီချင်း ဆိုရမလဲဟင်”

“ဆရာရွှေပြည်အေး ရေးပြီး အဝမ်းတင်မောင် ဆိုခဲ့တဲ့
‘ဘရဏီ’သီချင်းကို ဆိုပါလား။ အဲဒီသီချင်းက မြူးတယ်။
ဟော့(တ်)တယ်။ စာသားတွေကလည်း အလွမ်းအဆွေး
မပါဘူးလေ”

“အဲမာမင်း ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မိုးကလျာရယ်။ နို့မို့
ရင် စင်ပေါ်ရောက်မှ တီးဝိုင်းဆရာတွေနဲ့ ညှိနေရင်
ပရိသတ်အမြင်မှာ ကြောင်တက်တက်ဖြစ်မှာ သေချာ
တယ်”

အဲမာမင်း ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဟု ပြောသည်နှင့်
ရင်ထဲက တကယ်လည်း အခက်အခဲတစ်ခုကို ရုတ်တရက်ဖြေရှင်း
ပေးနိုင်သည့် မိုးကလျာအား ချီးကျူးစိတ်ဖြင့် လက်ဆွဲနှုတ်ခွင့်
သည့်သဘော၊ သူမ၏လက်ဝါးလေးကို ကိုင်ဆွဲလိုက်မိသည့်သဘော
ရိုးသက်သက်အမှန်။

သို့သော် ကိုင်ဆွဲသည်က နောက်ဆုံးစကားဆုံးသည် အထိ မလွှတ်ဘဲနေသောကြောင့် မိုးကလျာက သူမ၏လက်ဝါး လေးကို ညှပ်ညှပ်သာသာလေး အားစိုက်ပြီး ဆွဲထုတ်မှ သတိရကာ လွှတ်လိုက်မိသည်။

“ဆောရီး မိုးကလျာ၊ တို့ တကယ်သဘောရိုးနဲ့ ရှိတ်ဟင်း လက်ဆွဲမိတာပါနော်”

မိုးကလျာလှိုင်းက ဘာမျှမပြော။ မျက်စောင်းလေး သာ ထိုးလိုက်သည်။

သို့သော်နှုတ်ခမ်းနှင့် မျက်ဝန်းစုံက ပြုံးရိပ်သမ်းနေ ပါ၏။

စင်ပေါ်တွင် စုစုဝင်းက ဟိမဝန္တာချီးမွမ်းခန်း ဖွင့် နေဆဲဖြစ်သည်။

(တကယ်တော့ စားပွဲတွင် မိုးကလျာနှင့်တိုင်ပင်ပြီး လက်ဆွဲမိသည်၊ လက်ပြန်ဖြုတ်မိသည်မှာ တစ်မိနစ်အတွင်းသာ ရှိသည်။)

“အခု ဒီမှာ အများဆုံးရောက်နေတဲ့ စုစုရဲ့မိတ်ဆွေတွေ ဟာ စီးပွားရေးနဲ့ ဂိမ်းလိပ်မိတ်ဆွေတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ စက်မှု က ကိုဇော်သစ်ဇော်ကိုတော့ မြင်ဖူးကြားဖူးမှာလို့ စုစု ထင်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ စက်မှုက ကိုဇော်သစ်ဇော် ဟာ တက္ကသိုလ်အသီးသီးရဲ့ ဖိတ်ကြားပွဲတွေကို လာရောက် ပြီး အားပေးချီးမြှင့်တတ်လို့ပါပဲ။ နောက်ပြီး တက္ကသိုလ် ပေါင်းစုံ အားကစားပွဲတွေမှာလည်း ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင် အနိုင်ရတတ်တဲ့သူပါ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ သိတယ်၊ ဇော်သစ်ဇော်ကို သိတယ်၊ မြန်မြန်လေး ဆိုပြပါ။ ပဲလာတာနဲ့ ကြက်သား လည်း ကျွေးပါတော့။ ဇိမ်နဲ့နားထောင် ဇိမ်နဲ့စားမယ်”

အာဝဇ္ဇန်းကောင်းသော ကျောင်းသားတစ်ယောက် က အရှည်ကြီးပြောလိုက်သဖြင့် ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားပေသည်။

“ကဲ ... ကိုဇော်သစ်ဇော် စင်မြင့်ပေါ်ကြွပါ၊ စုစုကို ဂုဏ်ပြု ချီးမြှင့်ပါ”

ဇော်သစ်ဇော်က မိုးကလျာကို ပြုံးပြပြီး ထိုင်ရာမှ ထကာ တီးဝိုင်းစင်မြင့်သို့ တက်ရောက်သွားသည်နှင့် လူငယ် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ၏ လက်ခုပ်သံများ ထပ်မံထွက်ပေါ် လာပေသည်။

ဇော်သစ်ဇော်သည် တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်နှင့် တစ် မိနစ်ခန့် စကားပြောပြီး မိုက်ကရိုဖုန်းကို ကော်က်ကိုက်ကာ ပရို သတ်သို့ ဦးညွှတ်အလေးပြုလိုက်ပါ၏။

ပလာတာနှင့် ကြက်သားလည်း ဝတ်စုံဖြူဝတ်သော စားပွဲထိုးများက စတင်၍ စားပွဲများတွင် ချပေးနေပေပြီ။

“မင်္ဂလာညချမ်းပါ၊ ကြွရောက်လာတဲ့ မွေးနေ့ပွဲပရိသတ် အားလုံးကို လေးစားပါတယ်၊ အဲ ... သီချင်းတစ်ပုဒ်နဲ့ မွေးနေ့ရှင် မစုစုဝင်းကို ဂုဏ်ပြုမသိဆိုခင် ပဏာမနီဒါန်း စကားလေး ကျွန်တော့်ကို ပြောခွင့်ပြုပါ ...

“အမှန်တော့ ဒီနေ့ စုစုဝင်းရဲ့မွေးနေ့ပွဲ အစီအစဉ် မှာ ကျွန်တော် သိဆိုဂုဏ်ပြုပေးရမယ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်မရှိ ခဲ့ရိုး အမှန်ပါ”

ဇော်သစ်ဇော်က စောစောက မိမိထိုင်ခဲ့သော စာ
တွင် အမြင့်သား သွားထိုင်နေသော ထွန်းသစ်မောင် ရှိရာ
မေးတစ်ချက် ဆတ်ပြုရင်း ...

“အစီအစဉ် တင်ကြိုပြီး မရှိပါဘဲနဲ့ မျောက်လိုဆော့
စက်မှုကျောင်းသားတစ်ဦးက မွေးနေ့ရှင် စုစုဝင်းကို မြှောက်
ပေးတာနဲ့ မွေးနေ့ရှင် စုစုဝင်းက လိမ္မာလှပသော စကား
လုံးလေးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စင်ပေါ်ခေါ်ယူလိုက်ခြင်းဖြစ်
ပါတယ်”

ဓာတ်သိဖြစ်နေသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ
က မျောက်လိုဆော့သော စက်မှုကျောင်းသားတစ်ဦးဟု ဇော်သစ်
ဇော် ပြောသည်နှင့် ထွန်းသစ်မောင်ကို ဝိုင်းကြည့်ပြီး သောခနဲ့
ရယ်သံထွက်လာပေသည်။

ထွန်းသစ်မောင်နှင့်အတူ စားပွဲတွင် ထိုင်နေသော
မိုးကလျာက ဟက်ဟက်ပက်ပက်လေး ရယ်မောရင်း ...

“ဘယ်လိုလဲ ကိုထွန်းသစ်မောင်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စမ်းကြည့်
ဦးနော်၊ အမြီးများပေါက်နေပြီလားလို့”

ဟုပြောကာ ထပ်မံရယ်မောနေပြန်သည်။

“အခု ကျွန်တော်ဆိုမယ့် သီချင်းဟာ ခေတ်ဟောင်းတော
တစ်ပုဒ်ပါ။ ခေတ်ဟောင်းတေးများကို တီးဝိုင်းတွေက
ရပြီးသားမို့ ဟိုတုန်းက ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး အဝမ်းဦးတင်
မောင် သီဆိုခဲ့တဲ့ ‘ဘရဏီ’သီချင်းပါပဲ။ အထူးမေတ္တာ
ရုပ်ခံလိုတာကတော့ ဒီသီချင်းမှာ အများသံပြိုင်ဆိုတဲ့အခိုက်
ပါပါတယ်။ အဲဒီ သံပြိုင်ပိုဒ်ကျရင် စုစုဝင်းရဲ့မွေးနေ့

ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်တဲ့အနန့် ပရိသတ်ကြီးကပါ လိုက်ဆိုပေးပါ
လို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ ဒီလိုကျော်ကြားတဲ့ ခေတ်ဟောင်း
တေးမျိုးကို လူတိုင်းလိုလို ရပြီးသားဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်။
ကဲ ... ဇိမ်နဲ့စားပြီး ဇိမ်နဲ့နားသောတဆင်ကြပါ”

တီးဝိုင်းက အဆိုအဝင်ကောင်းအောင် အသံခင်းပေး
သိုက်ပေသည်။

“ခင်စရာ မင်စရာ ... ရူပါရုံချောသူသက်လျာ ... ကြင်နာ
စွာ မောင့်စိတ်ထဲမှာ ... စွဲမိတာ ... စေတနာ ... ဝေဖြာ ...
ခင်သူဇာ ... လှပျိုမျက်နှာ ... အသည်းထဲမှာ စွဲကာ ...
ထောင့်စဉ်သာ ခင်မင်တာ”

ဇော်သစ်ဇော်က ဆိုရင်းကပင် မိုးကလျာရှိရာ စားပွဲ
သို့ လှစ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိပေသည်။

ကြည့်လိုက်တိုင်း မိုးကလျာလှိုင်သည် မျက်တောင်
ခေတ်၊ ဇော်သစ်ဇော်ကို ငေးကြည့်သည်ချည်းပဲ တွေ့ရပေသည်။

မိုးကလျာ၏ မျက်ဝန်းတို့မှာ အရည်လဲ့ကာ နှုတ်ခမ်း
လေးက ပြီးရိပ်သမ်းနေပေသည်။

“ဂေါ်သဇင်ပွင့်လန်း ... နန်းဥယျာဉ်မှာ ... ချူချင်သော်
လည်း စိတ်ထဲ ... ရဲသွေးမဝင်ပါ ခင်နှမသက်လျာ ...
သနားကြင်နာ ... ခွင့်ပေးဖို့ရာ ... တောင်းပန်ရတာ ...”

ဇော်သစ်ဇော်က တကယ့်အသံကောင်းသည်။ အဆို
လည်းပိုင်သည်။

သီချင်းသွားအလိုက် ကိုယ်၊ လက်၊ ခြေနှစ်ရာပုံ
လေးတွေ ကြည့်ကောင်းသည်။

စားသောက်နေသော ပရိသတ်သည် စားနေပြီမို့ ပါးစပ်မအား၊ လက်နှစ်ဖက်မအား။ မျက်လုံးက စင်ပေါ်ကဆိုသူ ကိုကြည့်ပြီး နားက ထောင်နေရသေးသည်။

သည်တော့ အားနေသည့် ခြေနှစ်ဖက်ကပင် စားပွဲ အောက်မှ စီးချက်လိုက်နေကြပါ၏။

ဤမျှအထိပင် ဇော်သစ်ဇော်သည် ပရိသတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိပါ၏။

“သခွါဟုန်ဇောမနော ... ပြောလို့မကုန်ပါ ... ခင်မင်သူ လေး ချစ်ရေး တွေးမိပြန်တာ ရွှေပါးအပ်ကာ ... စကား ချိုသာ စောင့်စားသူမောင့်ကို ... ကြည်ဖြူစေချင်တာ ...”

ယင်းအပိုဒ်ဆုံးကာနီးတွင် ဇော်သစ်ဇော်က ပရိသတ် ကြီးအား သံပြိုင်ဆိုရန် မိုက်ကရိုဖုန်းကိုင်ထားသော လက်ရှေး ကျန်လက်တစ်ဖက်ရော အထက်မှအောက်၊ အောက်မှအထက် မြှောက်ချိန်မဲ့ချိ လုပ်ပြရာ ပရိသတ်ကြီး ချက်ချင်းနားလည်ပြီး သံပြိုင်ပိုဒ်ကို တဝေါဝေါ လိုက်ဆိုကြပေသည်။

“ချစ်မေတ္တာ ပြီးကြွကာ ... မိုးကျမယ် လှသူဇာ ... ကြည်နူးစွာ ဖူးစာဘက်နဲ့ ပေါင်းဖက်နိုင်အောင်သာ ... အို ဒေဝါသိကြား မ၊စပါ”

ပရိသတ်ကြီးက သံပြိုင်ဆိုရုံမက၊ သေး၊ စီးချက်ကို ဇွန်းများဖြင့် စားပွဲပျဉ်ကိုရော ပန်းကန်ဘွေကိုရော ခေါက်ကြသေးသည်။

အားလုံးရယ်မော ပျော်ရွှင်နေကြပါ၏။

သံပြိုင်အပိုဒ်ဆုံးသည်နှင့် ဇော်သစ်ဇော်က ဆက်ဆို ပြန်သည်။

“ဘရဏီပုံနှုန်း ပြီးလျက်မူရာ ... ခုန်းမျက်စိချီကာ စန္ဒာ လမင်းအဆင်းနဲ့တူစွာ ဝင်းဝင်းပပဖြာ ... ကြည်လင်ပေ တာ ... မြင်ရသူ ချစ်ချင်စရာ တော်ဝင်သူပါ နန်းထိုင် ... ဖန်းမကိုင်ညှာ ... အသားဝါရွှေသွေး ... မွေးလျက်ကြူ ကာ ... ပန်းပေါင်းရနံ့တွေဖြာ ... ခင်ပျိုနှစ် လှရက်ပေတာ ... ချစ်မိ ကြိုက်မိစရာ ...”

ထိုအပိုဒ်အဆုံးတွင် ... စောစောက သံပြိုင်ပိုဒ်ကို ထပ်ဆိုရန် ဇော်သစ်ဇော် လက်နှစ်ဖက်မြှောက်နှိပ်ပြုလိုက်ပြန်သည်။

စောစောက သံပြိုင်ပိုဒ်ကို ပရိသတ်ကြီးက စောစော ကထက်ပင် ပိုမိုရွှင်မြူးစွာ ကျယ်လောင်စွာဆိုပြီး အဆုံးသတ်လိုက် ကြပါ၏။

လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်း မြည်နေစဉ်မှာ ပင် ဇော်သစ်ဇော်က ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးပြီး စင်ပေါ်မှဆင်းလာ ခဲ့ပေသည်။

“ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်း သူငယ်ချင်း။ ပရိသတ်နဲ့မင်း ကတော့ အောင်ဆန်းကွင်း ကွင်းထဲဂိုးဝင်သွားလို့ ထွက် လာတဲ့ သြဘာသံတွေလား အောက်မေ့ရတာ။ မင်း တကယ်တော်တယ်။ ငါတောင် စင်ပေါ်က မင်းဆိုတာ ကြည့်ပြီး အိုးတိုးနန့်တန့် အောက်မှာဖြစ်နေတယ်”

“တော်စမ်းပါ ထွန်းသစ်မောင်ရာ၊ စုစုဝင်းကို မင်းမြှောက်ပေးတာ ငါ ကံကောင်းလို့ ချောက်မကျတယ်။ ဒီနေ့ဥသတီးဝိုင်းက ငါနဲ့အစိမ်းသက်သက်ကွ”

“ဟ ... အခု မင်း အရမ်းအောင်မြင်တာပဲဟာ”

“အေး ... အဲဒါ ဟောဒီ မိုးကလျာဝင်ပြီး အကြံပေး ...”

ပြောရင်း ဇော်သစ်ဇော်က စားပွဲကို ကြည့်လိုက်ရာ မိုးကလျာလှိုင်း မရှိတော့ပါပေ။

“ဟ ထွန်းသစ်မောင်။ မိုးကလျာ ခုနကပဲ ဒီမှာထိုင်နေသေးသားပဲ”

“အေး ... မင်း ပရိသတ်ကို ခေါင်းငုံ့အရိုအသေပေးနေတုန်းက လစ်သွားတာပဲ”

“ဟုတ်လား”

“ကွာ ... မင်းကလည်း၊ သူလည်း ထိုင်နေရတာ အကြာကြီးဆိုတော့ ချေးယိုသေးပေါက်လေး ဘာလေး ထ၊သွားချင် သွားမှာပေါ့။ ကဲ ... မင်းထိုင်။ ပလာတာနဲ့ကြက်သားကောင်းမှကောင်းကွာ”

ဇော်သစ်ဇော် စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ထွန်းသစ်မောင်ကလည်း ဇော်သစ်ဇော်နှင့်အတူ နောက်ထပ် တစ်ကျော့ထပ်စားပြန်သည်။

“တောင်ထိပ်မှာ ကြာပေါက်ပြီး အနောက်ဘက်က နေထွက်ပြီ။ သံမဏိတုံးကြီး အရည်ပျော်ပြီ ဖိုးဇော်”

“မင်း ဘာတွေရွတ်နေတာလဲ”

“ဒီမှာ ဖိုးဇော်၊ မိုးကလျာလှိုင်းလေ ... မင်းနဲ့ကျမှ ဒေါ်မေရှင်ရဲ့ အောင်ခြင်းရုစံပါးသီချင်းထဲကလို ‘မာန်စွယ်ကျိုးလို့ ရှိမိုးရတာ’ ဖြစ်သွားပြီကွ။ သေချာတယ်”

“အဲဒီလို ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး ထွန်းသစ်မောင်ရာ၊ လူဆိုတာ ကြည်နူးတဲ့အချိန် ရယ်ကြ၊ ပြုံးကြတာပေါ့”

“အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ဖိုးဇော်။ ငါက ကိုယ်တိုင်သာ အခု စုစုဝင်းနဲ့ကျမှ စွဲတာ၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးတွေအကြောင်း ငါ သိပါတယ်။ သူတို့ရဲ့အတွင်းအဇ္ဈတ္တစိတ်ကို ငါကဒက်ခနဲ မြင်နိုင်တယ်။ မိုးကလျာဟာ ယောက်ျားလေးတိုင်း အပေါ်မှာ မာန်ကြီးခဲ့သမျှ မင်းနဲ့ကျမှ မာန်စွယ်ကျိုးတာ သေချာတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ထွန်းသစ်မောင်၊ ငါက မိုးကလျာကို မေတ္တာရိပ် မေတ္တာဌေးလေးတောင် မပြခဲ့ဘူး”

“အဲမာ ... မိုးကလျာလို မိန်းကလေးကိုတောင် မင်းက ...”
ထွန်းသစ်မောင် ပြောရင်း စကားပြတ်သွားသည်။
စုစုဝင်း ရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

“ဒီမှာလေ ကိုဇော်သစ်ဇော် ... စာ”

စုစုဝင်း လက်ထဲတွင် စာခေါက်လေး ထောင်ပြကာ မခို့တယိုး၊ မချိုမချည် အမူအရာလေး မျက်နှာက လုပ်ပြထားသည်။

“ဒီအတိုင်း မရဘူးနော့၊ ဒီစာကို ရွေးယူရမှာ၊ အန်ဖိုးကြီးကြီးနဲ့ ရွေးယူရမှာ သိလား”

“ဘာစာမို့လဲ မစုစုဝင်းရယ်”

“မိုးပေးသွားတဲ့ စာလေး၊ ကိုဇော်သစ်ဇော်ကို ပေးလိုက်ပါ
တဲ့”

“စုစုရေ ... ဒီမှာ ပြန်ကြမလို့တဲ့ဟေ့။ နှုတ်ဆက်ဖို့ စုစု
ကို မေးနေတယ်”

“အဲ ... ကြည့်၊ အရေးကောင်း ဒီန်းခေါင်းပဲ”

စုစုဝင်းက ခေါ်ရာသို့ပြန်ပြီး “လာပါပြီ” ဟုပြောရင်း
စာခေါက်လေးကို ဇော်သစ်ဇော်အား ပေးလိုက်သည်။

“ဟိုတယ်မှာ တစ်ခုခု ကျွေးရမှာနော”

ပြောပြောဆိုဆို စုစုဝင်း ထွက်သွားသည်။

ဇော်သစ်ဇော်က စာခေါက်လေးကို မဖွင့်သေးဘဲ
ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဟေ့ကောင် ဖွင့်ဖတ်ကွာ”

ဇော်သစ်ဇော် ဖွင့်ဖတ်ပါ၏။ ထွန်းသစ်မောင်က
ခေါင်းကြီးထိုးကာ အတင်းဝင်ဖတ်သည်။

“ကိုဇော် ...

ကိုဇော် သိချင်းဆိုနေတာကိုကြည့်ပြီး မိုး အရမ်း
ရင်ခုန်တာပဲ။ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားလိုက်တာ ကတုန်ကယင်
ဖြစ်ရတယ်။

ပိုး ပြန်ပြီ။

မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေမှာ ကိုဇော်ကို မေမေကြီး ဖိတ်
ထားတာ လာခဲ့ပါလား။

မိုး ရှိနေမှာပါ။

မိုးကလျာ”

“ကဲ ... ဘယ်နှယ်ရှိစ ဖိုးဇော်။ ငါပြောရင် လွဲခဲ့ပါတယ်
ကွ။ ကြည့် ... ခေါ်တာကိုက ‘ကိုဇော်’တဲ့။ သူ့ကိုယ်သူ
လည်း ‘မိုး’တဲ့။ နောက်ပြီး မင်းကိုကြည့်ပြီး အရမ်းရင်ခုန်
တယ်တဲ့။ စိတ်တွေလှုပ်ရှားတာ ကတုန်ကယင်တောင်ဖြစ်
တယ်တဲ့။ သူငယ်ချင်း ဆန်ကုန်မယ်။ ဘယ်ပရောဟိတ်
ကိုမှ မေးမနေနဲ့။ မိုးကလျာ မင်းကို တအားချစ်သွားပြီ။
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဲဒီမိန်းက
လေး ရင်ခုန်ပြီဆိုရင် မသေမချင်း မှတ်ထားကွ ဖိုးဇော်။
အဲဒီမိန်းကလေးက ယောက်ျားလေးကို ချစ်သွားတာကွ။
ချစ်သွားတာ၊ ဟား ဟား ... ငါ့ကောင်ကြီးက တကယ်ပဲ
စွဲမှစွဲကွာ။ ရှာ့စာယ်”

ဇော်သစ်ဇော် ဝိုင်းသွားသည်။

စာလေးကို ပြန်ခေါက်ကာ အိတ်ထဲသို့ ဖြည်းလေး
စွာပင် ထည့်ထားလိုက်သည်။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပေလေ မိုးကလျာရယ်”

အခန်း(၁၀)

ဆုပ်လည်းစူး ...၊ စားလည်းရှူး။

ရှေ့ထိုးထမ်းပိုး၊ နောက်ဆုတ် လှည်းတုတ်။

ဤစကားပုံသည် ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာ အလယ်တွင် အကျဉ်းအကျပ်ဖြစ်နေသူများအတွက် ဖြစ်ပါ၏။

တကယ်လည်း ဇော်သစ်ဇော် စကားပုံနှစ်ခုအတိုင်း ခံစားရသည်။

မိမိ၏ လော်မာဖောက်ပြားချက် လုံးဝမရှိ။

ပိုပိုကို မိမိက ချစ်သည်။

ပိုပိုကလည်း မိမိကို ချစ်သည်။

(မို့မို့) မိုးကလျာက မိမိကို ချစ်နေပြီ။

မိမိအနေနှင့် မိုးကလျာကို ချစ်၍မဖြစ်။ မိမိတွင် ချစ်ပြီးသား ပိုပိုရှိနေသည်။

သို့တစေ မိုးကလျာ(မို့မို့)အား မိမိက မချစ်နိုင်ပါ

ဟု ပြောကြားရန် ဝန်လေးလွန်းလှသည်။ ပြီး ... မိုးကလျာ(မို့မို့) ကို သနားနေမိသည်။

ဓာတ်သိ အစင်းသိ ထွန်းသစ်မောင်တို့လို အသိုင်း အဝိုင်းအားလုံးက မိုးကလျာက မိမိကို ချစ်ရိပ်ချစ်နိမိတ်များ ပြသည်ကို တောင်ထိပ်ကြာပေါက်၊ အနောက်နေထွက်ဟုပင် တင်စားကြသည်။

ဖြစ်တောင့် ဖြစ်ခဲလှသော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်မြောက်ခြင်းကို ရည်ရွယ်ပြောဆိုကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သူ့ခမျာ အမျိုးမျိုးသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို တစ်ယောက်မှ အကပ်မခံဘဲ ပြောင်ပြောင်ကြီး ပယ်ခဲ့ပြီး မိမိကျမှ သူမက စတင်ချစ်ခင်ရသည်မှာ ကြင်နာဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

ခက်ပါ ...။

ယနေ့ တနင်္ဂနွေတွင် ဇော်သစ်ဇော် သွားသင့် မသွားသင့် ချင့်ချိန်ရလွန်းသည်။

ဇေဝေဝေါ ဖြစ်ရလွန်းသည်။

မလွှားလိုကော ဖြစ်မည်တဲ့လား။

မိမိ၏အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကို ပေါက်မြိုင်မှ ပိုပိုနှင့် ရွှေတောင်ကြားလမ်းမှ မိမိ(မိုးကလျာ)တို့ အမြှာညီအစ်မဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်ချင်၍ ပြောပါသည်။

စံစားကုန်သွယ်သူများက မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ဇော်သစ်ဇော် ရွှေတောင်ကြားလမ်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကုန်းမြင့်လေးပေါ်သို့ တက်လာသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်သံ ကြားသည်နှင့် မိုးကလျာသည် ဧည့်စန်းပြတင်းပေါက်မှ ခန်းဆီစမံ၍ ကြည့်မိသည်။

ကိုဇော်ဟိတ်၊ ချာလီအောင်ထွန်းနှင့် ကိုအောင်ကျော်
ကျော်တို့လည်း တစ်ခါတစ်ရံ မိမိအိမ်သို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဖြင့်
လာတတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုလူများထဲမှတစ်ယောက်ယောက်ဆိုလျှင် မိုးကလျာ
က ဦးစွာအိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး အိမ်ဖော်မလေးအား မမမိုး မရှိဘူးဟု
ပြောခိုင်းရန်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ... သူတို့သုံးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်မျှ
မဟုတ်ပါလေ။

ဖိုက်ဘာဦးထုပ် မျက်နှာကို ဖုံးထားသည် ဖြစ်စေကာ
မူ ကိုဇော်၏ ခြေတံလက်တံနှင့် ခန္ဓာကိုယ်အလှတို့က တခြားသုံး
ယောက်နှင့် ဘာမျှမဆိုင်။ မြင်ရုံနှင့် သိသာသည်။

အိမ်အဝင် သံဆွဲဘာဂျာတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ဇော်သစ်
ဇော် စီးဝင်လာမည့်ဘက်သို့ တံခါးကိုမှီ၍ စောင့်နေလိုက်ပေသည်။

“လာ ... လာ ... ကိုဇော်”
ဇော်သစ်ဇော် ဖိုက်ဘာဦးထုပ်ချွတ်ပြီး ဆိုင်ကယ်
တွင်ချိတ်ကာ လှေကားထစ်သို့ တက်လာသည်။

“အန်ကယ်လ်နဲ့ အန်တီတို့ကော”

“ဆယ့်တစ်နာရီထိ ကိုဇော်ကို စောင့်သေးတယ်၊ ဆယ့်
တစ်နာရီထိုးတဲ့အထိ ကိုဇော် ပေါ်မလာတာရော၊ မိုးက
ကိုဇော်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့မလိုတဲ့သူတွေ ဖြစ်နေတာရော၊
မိုးပြောပြလို့ ဖေဖေကြီးနဲ့ မေမေကြီး ထုံးစံအတိုင်းထွက်
သွားကြလေရဲ့”

“ဘယ်လိုထုံးစံနဲ့ ဘယ်ကိုထွက်သွားကြတာလဲ မိုးကလျာ”

မိုးကလျာက ပြုံးလိုက်ပါ၏။

“အင်းလျားမြိုင်လမ်းထဲက ဘာဘဦးရွှေဖြူရဲ့ခြံကိုသွားကြ
တာလေ။ ဘာဘဦးရွှေဖြူကလည်း ဖေဖေကြီးလိုအငြိမ်းစား
အရေပိုင်ဟောင်းပဲ။ တနင်္ဂနွေဆိုရင် ဘာဘဦးရွှေဖြူခြံနဲ့
တိုက်အိမ်ကြီးမှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ပင်စင်စားတွေစုပြီး
စစ်တုရင် ကစားကြတယ်။ တင်းနစ်ရိုက်ကြတယ်။ မေမေ
ကြီးတို့ ကတော်ဟောင်းကြီးတွေကတော့ ပိုကားဒေါင်းကြ
တယ်။ အဲဒါ တနင်္ဂနွေထုံးစံလို ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါနဲ့တောင် အန်တီက တနင်္ဂနွေနေ့တို့ကို ဖိတ်ထားသေး
တယ်နော်”

“ဒါက မေမေကြီးက မိုးနဲ့ ကိုဇော်ကို မိတ်ဆက်ပေးချင်
လို့ ဖိတ်တာပဲ။ မိတ်ဆက်ပေးပြီးရင် ဒီလိုပဲ ထားခဲ့ပြီး
သူတို့ထုံးကို ဖျက်မှာမဟုတ်တာ။ အခုဟာက မိုးက မိတ်
ဆက်ပေးဖို့ မလိုဘူးဆိုလို့ ထွက်သွားတာ”

နစ်ဦးသား ဘာရယ်မဟုတ်။ ရယ်မောကြသည်။

ဇော်သစ်ဇော်သည် ရှင်းရှင်းလေး သဘောပေါက်
ပါ၏။ မိုးကလျာနှင့် မိမိတို့ လူငယ်နှစ်ဦးကို လွှတ်ပေးခြင်းပင်။

မိုးကလျာကိုယ်တိုင်လည်း အလားတူ သဘောပေါက်
မည်မှာ မလွဲပေ။

ဇော်သစ်ဇော် ကျိတ်၍ သက်ပြင်းချမိသည်။

“ကိုဇော် ဒီမှာ ထမင်းစားရမှာနော်။ ဒီနေ့ မိုးကိုယ်တိုင်
ဈေးသွားပြီး မီးဖိုဝင်ထားတာ”

“ဟာ ... ဒုက္ခပဲ”

“ဘာရယ် ... ကိုဇော် ဒီမှာ ထမင်းမစားဘဲ ပြန်မှာမို့လား”

မိုးကလျာက မျက်မှောင်လေးကြွတ်၊ နှုတ်ခမ်းလေး

စူးပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အခုပဲ စိုက်ဆာနေပြီ၊ အိမ်က ထမင်း
မစားခဲ့ရသေးတာ ပြောမလို့”

“ကြည့် ... ကိုဇော် အားကြီးနောက်တယ်”

ယခုမှ မိုးကလျာ၏ စုသောနှုတ်ခမ်းနှင့် ကြွတ်ဆာ
မျက်မှောင်လေးများ၊ မျက်နှာပြင်မှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အပြုံး
လေး ပြန်ပွင့်လာပါ၏။

“ဘာဟင်းချက်လဲ”

“ညောင်ဦးက ပုန်းရည်ကြီးနဲ့ လမ်းမတော်သံဈေးက
ဝက်သားရောမွှေ ဆီပြန်ချက်တယ်။ ဖျာပုံပုစွန်ခြောက်
ထောင်းပြီး၊ မြိတ်ကလာတဲ့ င်ပြာရည်နဲ့ ဖြစ်သားက
ငရုတ်သီးခြောက် အမှုန့်ကြိတ်နဲ့ ခြောက်ရည်ဆီသတ်ချက်
တယ်။ ဘူးသီးနုကို ငရုတ်ကောင်းလေးခတ်ပြီး သခွားသီး
ကို အဝိုင်းလေးတွေလှီးပြီး တိုစရာ လုပ်ထားတယ်။
ရှောက်သီးကို မျှင်ငါးပိနည်းနည်းလေးထည့်ပြီး၊ ကြက်သွန်
များများနှင့် အချဉ်ကဲအောင် သုပ်ထားတယ်”

“အာ ... ယိုယို။ ကြားတာနဲ့ပဲ သွားရည်ယိုပြီ”

“သွား ... အားကြီးနောက်တယ်၊ အဲဒီဟင်းအမယ်တွေက
မိုးကိုယ်တိုင် စီစဉ်တာ။ ကျန်တာကတော့ ဒေါ်ဒေါ်မုန်း
ချက်တဲ့ ကြက်သားရိုးစိရှိတယ်၊ ဝက်အူချောင်းကြော်တယ်။

ကြက်ဥမကျက်တကျက်ကြော်တယ်၊ ထမင်းမစားချင်ရင်
ပေါင်မုန့်နဲ့စားရအောင်လို့လေ”

“ထမင်းပဲ စားပါမယ်ဗျာ၊ မြန်မာ့ဆံတဲ့ ဝက်သားနဲ့ပုန်းရည်
ကြီး၊ င်ပြာရည်ချက်၊ ဘူးသီးဟင်းချိုဆိုတာနဲ့ အရမ်းစိုက်
ဆာလာပြီ”

ထမင်းစားခန်းသို့ လာကြသည်။

ဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်ဟန်တူသော ဒေါ်ဒေါ်မုန်း ဆိုသည့်
အမျိုးသမီးကြီးနှင့် (၁၄)နှစ်အရွယ် မိမိန့်ဆိုသည့် ကောင်မလေး
က စားပွဲထိုး လုပ်ပါ၏။

ဇော်သစ်ဇော်သည် ထမင်းမစားမီ ဘာမျှထပ်မပြော
သေးပေ။ မစားမီပြောလိုက်လျှင် မိုးကလျာ အနည်းနှင့်အများ
စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ထမင်းမစားနိုင်မှာစိုးရိမ်၍ ဖြစ်ပါ၏။

စားလို့ တကယ်မြိန်ပေသည်။ မိုးကလျာ၏လက်
ရာကပဲ ကောင်းသလား။ ဟင်းစပ်ကပဲ ဟည်လေသလားမပြော
တတ်။ ဇော်သစ်ဇော် နဖူးချွေးစို့သည်အထိ စားကောင်းပါ၏။
နှစ်ပန်းကန်မောက်မောက် ကုန်ပေသည်။

ဇော်သစ်ဇော်၏ သက်တမ်းတွင် ပေါက်မြိုင်တုန်းက
ပို့ပို့ ချက်ကျွေးသော တောဝက်သားဟင်းနှင့်တစ်ကြိမ်၊ ယခုတစ်ခါ
နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်၊ ထမင်းအမြန်ဆုံး နှစ်ကြိမ်သာ ရှိသည်ဟု
ဆိုစမှတ်ပြုနိုင်လောက်ပါ၏။

စားသောက်ပြီး အပြင်ခေည့်ခန်း ထွက်လာကြသည်။

“ကိုဇော် မိမိယိုကြည့်မလား၊ မာစတာခွေဟေ့ရှိတယ်”

“ဟင့်အင်း... မိုးကလျာနဲ့ စကားပဲပြောချင်တယ်။ ပြောစရာစကားတွေလည်း အများကြီးပဲ။ အန်ကယ်လ်တို့ အန်တီတို့ ရှိနေရင် မပြောဖြစ်မယ့်စကားတွေ ပြောစရာရှိလို့”

မိုးကလျာလှိုင်း ကျိတ်၍ပြုံးလိုက်သည်။

ပထာမတော့ လာချေပြီဟုလည်း မိုးကလျာရင်ထဲက ကျိတ်၍ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဘယ့်နှယ် လွန်ခဲ့သောကာလများက ဒါဇင်လိုက်၊ ဒါဇင်လိုက် အမျိုးသားတို့သည် ဤပုံစံမျိုးပဏာမချီပြီး နောက်ဆုံး မိုးကလျာလှိုင်းကို မေတ္တာရှိနေပါပြီဟုချည်းပဲ ပြောခဲ့ကြဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခု ကိုဇော်က ပဏာမစပြီ။

ကိုဇော်၏ပဏာမနီဒါနံ၊ စာကိုယ်နှင့် နောက်ဆုံး နိဂုံးအထိလည်း မိုးကလျာက ငမ်းမြောက်ဝှမ်းသွားနားထောင်ချင်မိသည် ဖြစ်ပါ၏။

“ဒါဆို အေးအေးဆေးဆေး၊ ခြံထဲသွားပြီး ပန်းပွင့်လေးတွေ လိပ်ပြာလေးတွေကြည့်ရင်း ပြောကြရင် ပိုကောင်းမလားပဲ ကိုဇော်”

“ဟင့်အင်း... ဒီမှာပဲ ပြောကြပါစို့ မိုးကလျာ”

“ကဲ ... ဒါဖြင့်ပြော ဘာပြောမလို့လဲ”

“နေဦး... တကယ်အဓိကအကြောင်း မပြောခင် မိုးကလျာကို တို့မေးချင်တာလေးတွေရှိတယ်၊ ဖြေမလား”

“အိုး... မေးချင်မေးပေါ့။ ဖြေနိုင်တာဆို ဖြေမယ်ပေါ့လေ”

ဘာဆိုလဲဟု မိုးကလျာ ရင်ထဲက ပြောလိုက်ရင်း ဗျက်မှောင်လေး ကြုတ်သွားရပါ၏။

“ခြောက်ဆယ့်သုံးကျော်လို့ ခြောက်ဆယ့်လေးထဲမှာ။ ဒီတစ်ခါ ဖေဖေကြီးမွေးနေ့လုပ်ရင် ခြောက်ဆယ့်လေးနှစ် မြောက်မွေးနေ့လို့ ပြောသံကြားတယ်”

“အန်တီကကော”

“မေမေကြီးက ငါးဆယ့်ရှစ်”

“သူတို့နှစ်ယောက် အန်ကယ်လ်အသက်ဘယ်လောက်က အိမ်ထောင်ပြုကြတာလဲ”

“အဲဒါတော့ မိုး မသိဘူး။ တစ်ခါမှလည်း မစပ်စုမိဘူး။ နေပါဦး ကိုဇော်က ဖေဖေကြီးနဲ့ မေမေကြီးအကြောင်းတွေ ဘာလို့မေးနေတာလဲ”

“တို့ စဉ်းစားတယ်လေ၊ အခု မိုးကလျာရဲ့အသက်က ဆယ့်ရှစ် ဆယ့်ကိုး အလွန်ဆုံးပေါ့”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ကိုဇော်”

“အန်ကယ်လ်ဟာ အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ အိမ်ထောင်ပြုတာလား။ အန်တီကကော လေးဆယ်နားကပ်မှ အိမ်ထောင်ပြုတာလား။ ဒါကြောင့် မွေးလာတဲ့ မိုးကလျာနဲ့ အဖေအရွယ် အမေအရွယ်မက အဘိုးအရွယ် အဘွားအရွယ် ဖြစ်နေတာလားလို့ တို့ စဉ်းစားမိလို့ပါ”

မိုးကလျာက တွေ့တွေငေးငေးလေး ဖြစ်သွားပါ၏။

“ဟုတ်တယ်နော်၊ အခု ကိုဇော် ပြောပြမှ အဲဒီအချက်ကို မိုး ပြန်စဉ်းစားမိတယ်”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မိုးကလျာထက်စောပြီး သားသေ
တွေ မွေးခဲ့သေးသလား။ မိုးကလျာကျမှ နောက်ဆုံး
အဖတ်တင်တာလား။ ဒါဆိုရင်တော့ သာမန်အစိတ်သုံးဆယ်
ကြားမှာ အိမ်ထောင်ပြုကြတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟင့်အင်း ... ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မိုးအရင်စောပြီး
သားမွေးခဲ့တယ်။ သမီးမွေးခဲ့တယ်လို့ တစ်ခါမှမပြောဘူး။
တစ်ခါတလေ သူများညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ သိုက်သိုက်
ဝန်းဝန်း နေကြတာကို မိုးအားကျပြီး ဖေဖေကြီးနဲ့ မေမေ
ကြီးက သူများလို အစ်ကို အစ်မတွေ၊ မောင် ညီမလေး
တွေမွေးပေးရင် ကောင်းမှာလို့ မိုး ပြောတယ်။ ဒီတော့
မေမေကြီးက ဘာလို့နယ်လုပ်မလဲ သမီးရယ်တဲ့။ သမီးတစ်
ယောက်ကိုပဲမွေးဖို့ ဘုရားကပေးတော့ သမီးတစ်ယောက်ပဲ
မေမေကြီးနဲ့ ဖေဖေကြီး မွေးရတာပေါ့လို့ ပြန်ပြောတယ်”

ဇော်သစ်ဇော် ဦးခေါင်းညှိတ်လိုက်ပါ၏။

“မိုးကလျာက အန်ကယ်လ်နဲ့ အန်တီကို ဘာဖြစ်လို့ ဖေဖေ
ကြီး၊ မေမေကြီးလို့ ခေါ်တာလဲဟင်။ သမီးလေးကသိပ်
ငယ်ပြီး အဖေနဲ့အမေက သာမန်ထက် ပိုအသက်ကြီးနေလို့
‘ကြီး’တပ်ပြီး ခေါ်တာလား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး ကိုဇော်။ ငယ်ငယ်တည်းက
ဖေဖေကြီး မေမေကြီးလို့ ခေါ်ဖို့ သင်ပေးထားလို့ အဲဒီလို
နှုတ်ကျီးသွားတာလား မသိဘူး။ ခုခေတ်က ငါးနှစ်ဆယ်
နှစ်ကလေးကလည်း အသက်နှစ်ဆယ် အစိတ်ရှိတဲ့ မိဘကို
အဖေကြီး အမေကြီးလို့ ခေါ်ကြသေးပဲ”

ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲဟု ဇော်သစ်ဇော် စိတ်ထဲက
တုံ့ချက်ချရပြန်သည်။

“ကဲ ... နောက်တစ်ခု ပြောပြဦးလား။ မိုးကလျာ ဟိုငယ်စဉ်
ကလေးဘဝက ဘယ်အသက်အရွယ်ထိ မှတ်မိလဲ။ တို့ဆို
ရင် အခု အသက်နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ ပြန်ပြီး ကလေး
ဘဝကအကြောင်း စဉ်းစားရင်း သူငယ်တန်းမှာ နေခဲ့တာ
တို့ ပထမတန်းမှာ နေခဲ့တာတို့ လုံးဝမမှတ်မိဘူး။ မျက်စိ
ထဲ လုံးဝပြန်မြင်ကြည့်လို့ မရဘူး။ သေသေချာချာမှတ်မိ
တာက လေးတန်းကျောင်းသားဘဝလောက်ကဟာတော့
ရေးတေးတေး မှတ်မိသလိုပဲ”

မိုးကလျာ နားထင်လေးတစ်ဖက်ကို လက်ညှိုးလေး
ထောက်၍ စဉ်းစားသည်။

ပြီး ခေါင်းခါပြသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုဇော်။ မိုးလည်း သေသေချာချာ မှတ်မိတာ
အလယ်တန်းကျောင်းတက်တုန်းကလောက်ပဲ မှတ်မိတယ်။
ဒီအရင်ကဟာတွေ ပြန်မြင်ကြည့်လို့ မပေါ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မိုးကလျာရဲ့နာမည်ကို ‘မိုးမိုး’လို့ တစ်ခါတလေ
အန်ကယ်တို့ အန်တီတို့က ခေါ်တတ်တယ် မဟုတ်လား
မိုးကလျာ”

“အင်း ... အင်း ... ဟုတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ဖေဖေကြီး
က လွှတ်ခနဲ လွှတ်ခနဲ ‘သမီး ... မိုးမိုး’ လို့ခေါ်တတ်တယ်။
ဒါပေမဲ့ ခေါ်ပြီးရင် အဲ ... အဲ ... သမီး။ ပို ... ဒါမှမဟုတ်
သမီး မိုးကလျာဆိုပြီး ချက်ချင်းပြင်ခေါ်တဲ့အလေ့ရှိတယ်”

“အဲဒီလို အန်ကယ်လ်က သမီး မိုးမိုးလို့ ခေါ်တဲ့အခါ မိုးကလျာရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားလိုက်ရသလဲဟင်”

ဝိုင်သွားပြန်သည်။ ဇွတ်ပြန်စဉ်းစားသည့် အမှုရာလေး မိုးကလျာ မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်လာပေသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုဇော်၊ မေမေကြီးကဖြစ်ဖြစ်၊ မေမေကြီးက ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလို ‘မိုးမိုး’လို့ လွှတ်ခနဲခေါ်တဲ့အခါ မိုးရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတစ်ခု ခံစားလိုက်ရသလို ဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီဝေဒနာက ရင်ထဲမှာ နာကျင်သလိုလို၊ ရင်ထဲမှာ ချင်လာအောင် ကြေကွဲသလိုလို ခံစားရတယ်။ မနေ့က စုစုဝင်းမွေးနေ့ပွဲမှာ ကိုဇော်ကတောင် မိုးကို ‘မိုးမိုး’လို့ လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်တော့ မိုးရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသေးတယ်”

ဇော်သစ်ဇော်က ဦးခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာညှိတ်လိုက်သည်။ ခေါင်းညှိတ်ပုံကိုက လေးနက်လွန်းနေမှန်း မိုးကလျာ သတိထားလိုက်မိသည်။

“နေပါဦး ကိုဇော်၊ အခု ကိုဇော် ပြောနေတာတွေဟာ ဘာတွေလဲဟင်၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဆိုတာ မိုးစိတ်ထဲက သိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာတစ်ခုခုမှန်း မိုး လုံးဝစဉ်းစားလို့မရဘူး”

“ပြောမယ် မိုးကလျာ။ တကယ်တော့ မိုးကလျာဟာ အဝမ်းက မွေးဖွားလာတည်းက တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ မိုးကလျာကိုမွေးတော့ အမြွှာပူးမွေးလာတာ”

“အမြွှာပူးမွေးတာ၊ ဟုတ်လား ... ဟုတ်လား”

မိုးကလျာ၏ အမူအရာလေးမှာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေသည်။

ပျာယာခတ်လေး ဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မိုးကလျာက လေးမိနစ်မျှောမွေးတယ်၊ နောက်ထပ် လေးမိနစ်မှာ မိုးကလျာရဲ့ညီမလေးမွေးတယ်၊ အမြွှာညီအစ်မမွေးပြီး တစ်လအတွင်းမှာပဲ မိဘက နာမည်ပေးတယ်။ လေးမိနစ်ကြီးတဲ့သမီးကို ‘မိုးမိုး’လို့ နာမည်ပေးပြီး လေးမိနစ်ငယ်တဲ့ သမီးလေးကို ‘ပို့ပို့’လို့ နာမည်ပေးတယ်။ အဲဒီသမီးကြီးလေး ‘မိုးမိုး’ အခုဟိုရဲ့မှာ ရှိနေတဲ့ မိုးကလျာလို့ပဲ”

“ဟယ် ... မေမေကြီးက အမြွှာပူးတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်မလဲ ဒါဆို ညီမလေး ပို့ပို့ ဘယ်မှာလဲ၊ ဒါတွေကို ကိုဇော် ဘယ်လိုသိသလဲ။ အခုပဲ မေမေကြီးဆီ ဖုန်းဆက်မေးမယ်။ ညီမလေး ပို့ပို့ ဘယ်မှာလဲလို့”

“မေမေကြီးဆီ မမေးနဲ့ မိုးမိုး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိုးမိုးနဲ့ ပို့ပို့ကို အန်ကယ်လ်နဲ့ အန်ကီဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးက ဝမ်းကလွယ်မွေးတာ မဟုတ်ဘူး။ မိုးမိုးနဲ့ ပို့ပို့ကို ဝမ်းနဲ့ လွယ်မေးတဲ့မိခင်ဟာ ဒေါ်ရူညီမွန်တဲ့။ မိုးမိုးရဲ့ဖခင်က ဦးသီဟတဲ့”

“ဒါ ... ဒါဆို ... အခု မေမေနဲ့ မေမေကြီးက ဘာလဲ”

“မိုးမိုးကို စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ တရားဝင် အမွေစားအမွေခံမွေးစားတာလေ မိုးမိုး”

“အို ... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဖေဖေကြီးကဖြစ်ဖြစ် မေမေကြီးက ဖြစ်ဖြစ် မိုးကို အဲဒီလို တစ်ခါမှမပြောဖူးဘူး။ မိုးကိုမွေး စားတာဆိုလည်း မိုး မှတ်မိရမယ်လေ”

“အန်ကယ်နဲ့ အန်တီက မိုးမိုးကို ဖွင့်ပြောဖို့နေနေသာသာ သူတို့ရဲ့မွေးစားသမီးမှန်း မိုးမိုးသိသွားမှာ အရမ်းစိုးရိမ်နေ တာ။ နောက်ပြီး မိုးမိုးကို မွေးစားစဉ်က မိုးမိုးဟာ ငါးနှစ် တောင် အသက်မပြည့်သေးဘူး”

“အို ... မိုးမယ့်ဘူး။ မိုး ဘယ်လိုယုံကြည်ရမှာလဲ ကိုဇော်၊ နောက်ပြီး ဒီစကားတွေ ကြားရတာ မိုးရင်ထဲ အရမ်းထိ ခိုက်တာပဲ”

မိုးကလျာလှိုင် မျက်ရည်များ ကျလာပါ၏။

“တိတ်ပါ မိုးမိုး၊ အမှန်တရားဆိုတာ ဖုံးကွယ်လို့ တာရှည် ရကောင်းတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ နောက်ပြီး မိုးမိုး ရာသက် ပန်ဆက်ပြီး မိဘလို သတ်မှတ်ရတာ အနှစ်သာရလဲနဲ့အန်တီ ပါပဲ မိုးမိုး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မိုးမိုးရဲ့မိဘအရင်းဖြစ်တဲ့ ဦးသီဟနဲ့ ဒေါ်ရည်မွန်ဟာ မိုးမိုးကို အန်ကယ်လဲနဲ့ အန်တီ မမွေးစားခင်ရက်ပိုင်းကပဲ ကွယ်လွန်သွားကြပြီလေ။ ဒီတော့ မိုးမိုးမိဘလို ချစ်မြဲဆက်ချစ်ရမှာက အန်ကယ်လဲနဲ့ရန်မျိုး လှိုင်နဲ့အန်တီ ဒေါ်ထိပ်ထားနွယ်အေးပါပဲ မိုးမိုး”

“အို ... အယုံရခက်လိုက်တာ ကိုဇော်ရယ်”

“ဒါဆို ဒီလို လုပ်ကြည့်ပါလား မိုးမိုး၊ မီးခံသေတ္တာသော အန်တီတို့ အိမ်မှာထားခဲ့လား”

“ဘာလို့လဲ”

“မိုးမိုးကို မွေးစားတဲ့ စာချုပ်စာတမ်းဟာ မီးခံသေတ္တာထဲ မှာ ရှိနိုင်မှာပေါ့။ မိုးမိုးကော မီးခံသေတ္တာဖွင့်တဲ့ အကျင့်ရှိ လား။ အန်တီနဲ့ အန်ကယ်လဲက မီးခံသေတ္တာသော မိုးမိုး ကို အပ်လား”

“ဟင့်အင်း ... မိုး တစ်ခါမှ ခုရက်ထိ ဖေဖေကြီးနဲ့ မေမေ ကြီးရဲ့ မီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်မကြည့်ဖူးဘူး။ ဖွင့်စရာလည်း မလိုဘူးလေ။ မိုးမိုး လက်ဝတ်လက်စားမှန်သရွေ့ မိုးမိုးကိုပဲ ပေးထားတယ်၊ သုံးဖို့ငွေဆိုတာလည်း မိုးမိုးနာမည်နဲ့ဘဏ် မှာ ငွေစာရင်းဖွင့်ပေးထားတယ်။ ဒီတော့ မိုးအနေနဲ့ မီးခံ သေတ္တာထဲက ဘာမှ ဖွင့်ယူစရာမှ မလိုတာ၊ ဖွင့်ကြည့်ဖို့ တစ်ခါမှတောင် စိတ်မကူးခဲ့မိဘူး”

“ဒါဆို အခု မီးခံသေတ္တာသော ထားခဲ့လားမှ မသိတာ။ ဖွင့်ကြည့်ပါလား မိုးမိုး။ တို့ပြောတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ် ဘူး သိရတာပေါ့”

မိုးကလျာလှိုင် တော်တော်လေးငိုငိုပြီး စဉ်းစားနေပါ ၏။ ပြီးမှ ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုဇော် ပြောတာ စဉ်းစားစရာပဲ၊ ဖေဖေကြီး နဲ့ မေမေကြီးဟာ မိုး အိမ်မှာရှိရှိ၊ မရှိရှိ စုံတွဲအပြင်ထွက် တဲ့အခါတိုင်း သူတို့အိပ်ခန်းကို သော့ပိတ်သွားလေ့ရှိတယ်၊ မိုးအိမ်မှာမရှိတုန်း ပိတ်သွားတာကတော့ ထားပါတော့။ ဒေါ်ဒေါ်မုန်းတို့၊ မိပိန်တို့ကို စိတ်မချလို့၊ မိုး အိမ်မှာရှိနေ လည်း အိပ်ခန်းတံခါးသော့ ပိတ်ပြီးမှ ထွက်တာ အမြဲတမ်း ပဲ။ ဒီနေ့ အခု ကိုဇော် ပြောမှပဲ မိုး ရှိနေသားနဲ့ ဘာလို့

အိပ်ခန်းတံခါးသော့ ပိတ်သွားလဲဆိုတာ စဉ်းစားမိလာတယ်”

“အိပ်ခန်းတံခါးသော့လောက်တော့ တို့ ဖဲထီးသံချောင်း ဖြစ်ဖြစ် စက်ဘီးစပိုတိုင်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်လို့တတ်တယ်။ မိုးမို့ သဘောတူရင် ဖွင့်ကြည့်မလား။”

“ကြည့်ချင်တယ် ကိုဇော်။ ဒါပေမဲ့ ဖဲထီးသံချောင်းတို့ စက်ဘီးစပိုတိုင်တို့ ဘယ်ကလာပြီး ချက်ချင်းရမလဲ”

“မိုးမို့မှာ ခေါင်းထိုးတဲ့ ကလစ်မာမာ တစ်ချောင်းတလေ မရှိဘူးလား။”

“ရှိတယ်၊ ဒါတော့ ရှိတာပေါ့၊ မာတာမှ စတီးကလစ်တွေ”

“ဒါဆို အဲဒီကလစ်နဲ့ ကိုဇော် စမ်းကြည့်ရမလား။ မိုးမို့ ကျေနပ်သဘောတူမှနော်”

“အို ... သိပ်ကို သဘောတူတာပေါ့။ ကိုဇော် ခဏစောင့်။ မိုး အိပ်ခန်းထဲမှာ ကလစ်သွားယူမယ်”

မပြေးရုံတမယ် မိုးကလျာ အိပ်ခန်းထဲသို့ သွက်သွက် လေး ဝင်သွားပါတ၏။ မိုးကလျာ ကိုယ်တိုင် အမြှာညီအစ်မနှင့် မွေးစားခြင်းကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားပုံ ပေါ်လွင်နေပေသည်။

ဇော်သစ်ဇော်နှင့်အတူ ဦးရန်မျိုးလှိုင် အိပ်ခန်းသို့ သွားပြီး ဇော်သစ်ဇော်က စတီးကလစ်တစ်ချောင်းဖြင့် သော့ပေါက် ထိုးကာဖွင့်ရန် ကြိုးစားပေသည်။

နှစ်မိနှစ်အတွင်းမှာပင် ချောက်ခနဲ သော့ခလုတ်ကျ သွားသံနှင့်အတူ တံခါးဘုသီးကို လှည့်ဖွင့်ရပေတော့သည်။

အိပ်ခန်းထဲသို့ မိုးကလျာကပင် ဦးဆောင်ဝင်သွားပြီး ဦးရန်မျိုးလှိုင်တို့၏ နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းတင်ခေါင်းအုံးများအောက် လှန်ကြည့်သည်။

မီးခံသေတ္တာသော့တွဲကို တွေ့ပါ၏။

“ကိုဇော် ... ဖွင့်လေ၊ ရော .. သော့တွဲ”

“ဟာ ... မဖွင့်ဘူး။ မိုးမို့ဖွင့်ပါ။ အထဲမှာရှိသမျှပစ္စည်း အားလုံး မိုးမို့နဲ့သာ ဆိုင်တာပဲ။ မိုးမို့ အရင်ဖွင့်ရင် အပြစ်မရှိဘူးလေ”

မိုးကလျာ ဖွင့်သည်။ သော့တံကြီး နှစ်ချောင်းနှင့် လေးချက်ခတ်သော့မျိုးဖြစ်သည်။ တစ်ချောင်းကို နှစ်ချက်စီ လှည့် ဖွင့်ရသည်။

“ရပြီ ကိုဇော်”

မီးခံသေတ္တာတံခါးကြီး ဖွင့်သွားသည်။

အံသုံးဆင့်ရှိသည်။ ပထမဆင့်နှင့် ဒုတိယဆင့်မှာ ရိုးရိုးဖြစ်သော်လည်း တတိယအံ၏ အောက်တွင် အံဆွဲနှစ်ခုပါရှိသည်။ အံဆွဲတစ်ခု၏အမြင့်မှာ လေးလက်မခန့်ရှိပြီး အရှည် အလျားမှာ နှစ်ပေခန့်ရှိ၏။ အနံမှာ တစ်ပေခန့်ရှိ၏။

ပထမအဆင့်တွင် စာချုပ်စာတမ်း၊ အိမ်ဂရံ၊ ဆိုင်ဂရံ စသည်များ ဖိုင်တွဲများ ရှိပေသည်။

ဖိုင်တွဲတွေ တစ်ခုချင်း ချကြည့်သည်။ ဖိုင်ကပ်စာပေါ်မှ ခေါင်းစာများဖတ်ပြီး မလိုအပ်သည်ကို ဘေးချွဲထားပြီး တစ်ဖိုင်ပြီးတစ်ဖိုင်၏ ခေါင်းစည်းကို ဖတ်ကြည့်ကြသည်။

“သမီးရင်းအပြစ် မွေးစားခြင်း”

ဟု ခေါင်းစည်းတပ်ထားသော ဖိုင်ကိုတွေ့သည်နှင့်
“ဒီမှာ ကိုဇော်” ဟုပြကာ နှစ်ဦးသား ဖိုင်ကိုဖွင့်ပြီး စာချုပ်ကိုဖတ်
ကြည့်ကြသည်။

ဖိုင်ထဲတွင်ပါရှိသော အချက်အလက်မှာ လွန်ခဲ့သော
ဆယ့်လေးနှစ်ခန့်က နေ့စွဲပါရှိသည်။

ဘကြီးတော်သူ ဦးလူမော်ထံမှ မိဘမဲ့သမီးငယ်
မိုးမိုး လေးနှစ်ရှစ်လအရွယ်အား ပျဉ်းမနားမြို့၊ မြို့မဝန်ထောက်ကြီး
ဦးရန်မျိုးလှိုင်နှင့် မင်းကတော် ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးတို့က မိဘ
မေတ္တာရှေ့ထားပြီး သမီးရင်း မိဘရင်းအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဦးရန်
မျိုးလှိုင် ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးတို့ ဖိုင်ဆိုင်သမျှ ဥစ္စာပစ္စည်းငွေ
ကြေး အားလုံးကို သမီးမိုးမိုးက အားလုံးဆက်ခံနိုင်သည့် အမွေစား
အမွေခံသမီးရင်းအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးများ
ကို သက်သေပြု၍ အပြီးအပိုင် မွေးစားလိုက်သည်။

(ခွင်းချက်) သမီးမိုးမိုးအား မွေးစားခြင်းအတွက်
ဘကြီးဦးလူမော်က ငွေကြေးတစ်ပြားတစ်ချပ် လက်ခံခြင်းလုံးဝမရှိ။
တူမလေးမိုးမိုး ချမ်းသာသုခ ရှိစေရန်အတွက်သာ အဓိကမေတ္တာ
ထားခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

မြို့ဝန်ထောက်ကြီး ဦးရန်မျိုးလှိုင်နှင့် မင်းကတော်
ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးအား ဘကြီးဦးလူမော်က ရာသက်ပန်
ကတိစကားတစ်ခွန်းပေးရန် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူသည်။

ကတိစကားမှာ ...

သမီးလေးမိုးမိုးအား ဘကြီးဦးလူမော်က သေတပန်
သက်တဆုံး ဆက်သွယ်ခြင်း လုံးဝမပြုဟူသော ကတိဖြစ်သည်။

ရည်ရွယ်ချက်မှာ သမီးလေးမိုးမိုးအား မွေးစားသမီး
ဖြစ်မှန်း နောင်ကြီးပြင်းလာသည်အထိ မသိစေလိုသောကြောင့်ဖြစ်
သည်။

အတိုချုပ်အားဖြင့် စာချုပ်၏သဘောအဓိပ္ပာယ်မှာ
ထိုမျှသာဖြစ်ပါ၏။

ဥပဒေစကားလုံးတွေ၊ ခိုင်မာစေသော အချက်တွေ၊
တိကျသော ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းသုံးဦး သက်သေလက်မှတ်
ထိုးချက်တွေဖြင့် ရှည်လျားသော စာချုပ်ကြီးဖြစ်ပေသည်။

“ယုံပါပြီ ကိုဇော်၊ မိုး ယုံပါပြီ။ ဒါဆို မိုးရဲ့ဘကြီး
ဦးလူမော်က ဘယ်မှာလဲ။ ညီမလေး ပို့ပို့ကော ကိုဇော်”

“ကဲ စာချုပ်တွေ ပြန်သိမ်းတော့၊ ပြီးမှ တို့သိသလောက်
အားလုံးပြောပြမယ်”

“နေဦး ကိုဇော်၊ ပွင့်လက်စနဲ့ မီးခံသေတ္တာထဲ အားလုံး
ကြည့်ဦးမယ်”

...ဆောင်တွင် ငွေစက္ကူအထုပ်များရှိသည်။
အရေးပေါ် အိမ် ... ရှိသည်။ ကျန်ငွေများကို ဘဏ်တွင်သွင်း
ကြောင် မိုးကလျှံ နဂိုကတည်းက သိထားပါ၏။

တတိယအဆင့်အောက်မှ အဆွဲနှစ်ခုကို ခေါ်ယူပွင့်
ဆွဲကြည့်လိုက်သည်။

အာ ... ပါး ... ပါး။

စိန်တွေ၊ ပတ္တမြားတွေ၊ နီလာတွေ၊ မြတွေ စသည်
ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို ပလတ်စတစ်များဘူးဖြင့် စိကာ
ထပ်ကာ ထည့်ထားသည်မှာ အံ့ဆွဲနှစ်ခုလုံး အပြည့်ဖြစ်သည်။

တချို့မှာ ရွှေထည်ဖြင့် ဘယက်တွေ၊ လက်ကောက်
တွေ၊ ဆွဲကြိုးတွေလုပ်ထားသည်။ ပုံစံတွေမှာ ရှေးလက်ရာတွေဖြစ်
သည်။ ဒေါင်းက၊ နေသော ပုံစံတွေ၊ ကြယ်ပွင့်လေများပုံစံတွေ
စသည်ဖြင့်ဖြစ်သည်။

တချို့ကျတော့လည်း စိန်သက်သက်၊ ပတ္တမြားသက်
သက်၊ နီလာသက်သက်၊ မြသက်သက်တွေကို သူ့ဘူးနှင့်သူထည့်
ထားပေသည်။

“ဖေဖေကြီးနဲ့ မေမေကြီး ချမ်းသာတာ အရမ်းပဲနော်
ကိုဇော်”

“အင်း ... ချမ်းသာသရွေ့ မို့မို့ ဆက်ခံရမှာတွေပဲ မို့မို့”

“ဖေဖေကြီးနဲ့ မေမေကြီး ကျေးဇူးကြီးလိုက်တာ၊ ဒါတွေ
အားလုံး ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိနိုင်မလဲ ကိုဇော်”

ဇော်သစ်ဇော် ပုခုံးတွန့်ပြသည်။

“ရာဇာတ်တွေမှ သိမှာပေါ့ မို့မို့၊ ဒါတောင် ရာဇာတ်တွေ
ရတနာတစ်ခုချင်း စစ်ဆေးပြီး တန်ဖိုးဖြတ်ရမယ်ဆိုရင်
တစ်လကိုးသီတင်းကြာတောင် ပြီးပါ့မလားပဲ။ ကိုဇော်
စိတ်ထင်တော့ အခု အံ့ဆွဲနှစ်ခုထဲက ရတနာတွေအားလုံး
ဟာ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တောင် ဝယ်နိုင်မလားပဲ။ ကဲ ...
ကဲ ... သိမ်းလိုက်တော့ မို့မို့”

မိုးကလျာလှိုင်သည် သက်ပြင်းလေး မှုတ်ထုတ်ပြီး
အားလုံး သူ့နေရာအတိုင်း ပြန်ထားကာ မီးခံသေတ္တာသော
အားလုံးကို ပိတ်လိုက်ပေသည်။

မီးခံသေတ္တာသောတွဲကို ခေါင်းအုံးအောက် ပြန်ထား
သည်။ အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်သည်နှင့် သော့ခတ်ပြီးသား
ဖြစ်သွားသည်။

ဧည့်ခန်းတွင် ပြန်ထိုင်သည်။

“ပြောပါ ကိုဇော်၊ မိုးရဲ့ဘကြီး ဦးလူမော်နဲ့ ညီမလေးပို့ပို့
တို့ ဘယ်မှာရှိနေကြလဲ။ သူတို့ ကျန်းကျန်းမာမာပဲလား။
ဘာတွေလုပ်ကိုင်စားသောက်နေလဲ။ မိုး တွေ့ချင်လိုက်တာ”

“ဖြည်းဖြည်း မို့မို့ ဖြည်းဖြည်း၊ စိတ်ကို ငြိမ်အောင်ထိန်း
လိုက်။ တို့သီသမျှ အားလုံး ပြောပြမယ်။ တို့ ဒီဇင်ဘာ
ကျောင်းပိတ်တုန်းက တို့အမေဘက်အဘိုးနေတဲ့ ပေါက်မြိုင်
ကို သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ပို့ပို့ကို တွေ့ရတာပဲ။ ပို့ပို့ဟာ
အခု မို့မို့ရဲ့ကိုယ်ပွားရုပ် ဖြစ်သလို၊ မို့မို့ဟာလည်း ပို့ပို့
ရဲ့ ကိုယ်ပွားရုပ်ပဲ၊ တူတာမှ ချွတ်စွပ်။ ရုပ်ရော၊ ကိုယ်
လုံးရော၊ အို ... အားလုံးဟာ မှန်ထဲမှာပြန်မြင်ရသလို
ထပ်တူထပ်မျှ”

ဇော်သစ်ဇော်သည် ပေါက်မြိုင်တွင် ပို့ပို့ ခွေးရှူးလို့က်
၍ ပထမဆုံး တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်မှအစ ...

အားလုံး ... အားလုံး ...

ဘာမှမကျန်အောင် ပြောပြလိုက်ပေတော့သည်။

မိုးကလျာသည် တောက်လျှောက် နားထောင်နေစဉ် စိတ်ဝင်စားလွန်း၍လားမသိ။ နှုတ်မမ်းလေးဝိုင်း၊ မျက်လုံးလေးပြူးသွားသည်အထိ အံ့သြခြင်း၊ ဘိုးဘိုးနှင့် အဘဦးလူမော် ပြောစကားတွေ နားထောင်သည့်အခါ ပြုံးခြင်း၊ ရယ်ခြင်း၊ အဘဦးလူမော်က မြားကျည်တောက်သုံးခုချပြီး မိုးမိုးနှင့် ပိုပိုကို နှိုင်းယှဉ်သော နိမိတ်ပြစကားများ ပြောရာတွင်လည်းကောင်း၊ ကြေးသွန်းလင်ကွင်းနှင့် စားလောင်းဖုံးတီးသည့် ဥပမာများ ပြောရာတွင်လည်းကောင်း မိုးကလျာသည် ကြည်နူးခြင်း မျက်နှာအမူရာလေးများ ပေါ်လွင်နေပေသည်။

မိုးမိုး အာရုံပြောင်းသွားလေပြီ။
ကိုဇော် အပေါ်တွင် မေတ္တာစိတ် တိမ်းညွတ်ခဲ့ရသော အာရုံထက် ယခုခု ဘကြီးအရင်းခေါက်ခေါက် ဦးလူမော်နှင့် လေးမိနစ်သာ မိမိထက်ငယ်ပြီး မိမိနှင့် ပုံတူကားချပ် တူလှသည် ဆိုသည့် ညီမလေးပိုပိုအား တွေ့ချင် မြင်ချင်စိတ်၊ ချစ်ခင်သော ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်သွယ်သော မေတ္တာစိတ်တို့ကို ပိုက်လာလေပြီ။

ကိုဇော်အား ရင်ထဲက ချစ်မိသည်ဖြစ်သော်လည်း ပွင့်ထွက်ကြခြင်း မရှိသေးရုံမက ကိုဇော်က ပိုပိုကိုသာ ချစ်ပါသည် ဟု ပွင့်လင်းစွာ ဆိုထားသည်မို့ မိမိရင်ထဲကမေတ္တာကို ထိန်းသိမ်း နိုင်ခြင်းတို့ ဖြစ်ရပေသည်။

ကိုဇော်ကိုတော့ ရင်ထဲက အရမ်းလေးစား ကြည်ညို ပါ၏။

“အခု ကိုဇော် ပြောခဲ့တာတွေဟာ ပေါက်မြိုင်မှာ ပိုပိုနဲ့ တွေ့ခဲ့ရာက မေတ္တာရှိကြပြီးတဲ့နောက် အဘဦးလူမော်က

ပြောပြတာတွေ ပြန်ပြောပြတာနော်။ ကျန်တာတွေကို ကိုဇော် ဘယ်လိုခြေရာကောက် စုံစမ်းတာလဲဟင်”

“ဦးလေးဖြိုးကြီးဆီကပဲ မို့မို့”

“ဟင် ... ဦးလေးဖြိုးက ဒါတွေသိနေတယ်၊ ဟုတ်လား”

“သိနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်သစ္စာတရားကြီးတယ်၊ လုံးဝ ဖွင့်မပြောဘူး၊ မနည်းမနောကြီး တရားချမှ ပြောပြတာ”

“ဒါဆို အဲဒါတွေအားလုံး ပြောပြပါလား”

“လောကကြီးမှာ ဥစ္စာငွေကြေး မချမ်းသာပေမယ့် ကတိ စကားတစ်ခွန်းကို သေတစ်ပန်တည်တဲ့လူတွေ၊ သစ္စာတရားနဲ့ ကျေးဇူးတရားကို အထွတ်အထိပ်ထားတဲ့လူတွေ ရှိတယ် မို့မို့။ နံပါတ်တစ်က အဘဦးလူမော်၊ နံပါတ်နှစ်က ဦးလေးဖြိုးကြီးပဲ။ အဘဦးလူမော်ဟာ စာချုပ်ထဲက ကတိအတိုင်း အမြှာညီအစ်မကိစ္စ၊ မို့မို့ကို အန်ကယ်တို့ မွေးစားထားတဲ့ ကိစ္စ လုံးဝဖွင့်မပြောဘူး။ ပိုပိုနဲ့တို့ မေတ္တာရှိကြမှန်းသိ သွားတော့မှ လူတန်းစားကွာခြားမှုအပေါ်မှာ အခြေတည်ပြီး ရုပ်ဒြပ်ချင်း ထပ်တူ တူညီတဲ့ မို့မို့ကို တွေ့ပြီးမှ ပိုပိုအပေါ်မှာ ဆုံးဖြတ်ဖို့ လမ်းညွှန်တဲ့သဘောနဲ့ ခြံအမှတ်(--) ရွှေတောင်ကြားလမ်းကို ညွှန်လိုက်တာပဲ မို့မို့”

ထို့နောက် ဇော်သစ်ဇော်သည် ဦးလေးဖြိုးကြီးထံမှ သိရှိသရွေ့ကို ဆက်လက်ပြောကြားပြန်တော့သည်။

“ဇွေးစားစာချုပ်မှာပါတဲ့ နေ့စွဲအရပ် ဆိုပါတော့ မို့မို့။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်လေးနှစ်လောက်က ဦးရန်မျိုးလှိုင်ဟာ ပျဉ်းမနားမြို့မှာ မြို့မဝန်ထောက်ကြီးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်

တယ်။ ဝန်ထောက်ကြီးနဲ့ မင်းကတော့တို့မှာ အိမ်ထောင်
သက် ကြာမြင့်လှပြီ ဖြစ်ပေမယ့် သားသမီး လုံးဝမထွန်း
ကားလို့ စိတ်လက်မအိမ်သာ ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့လင်မယား
စိတ်ကြိုက်ဖြစ်စေမယ့် ကလေးတစ်ယောက်လောက်များတွေ
ရင် မွေးစားမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လည်း ရှိထားတယ် ...

“အဲဒီအချိန်မှာပဲ ပျဉ်းမနားမှာ နှစ်စဉ်ကျင်းပမြဲဖြစ်
တဲ့ ဘုရားပွဲတော်တစ်ခု ကျင်းပတယ်။ ဘုရားပွဲမှာ ဇာတ်ပွဲ
အငြိမ့်ပွဲတွေနဲ့အတူ မြန်မာ့လက်ဝှေ့ပွဲလည်း ပါတယ်။
မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်က မြန်မာ့လက်ဝှေ့သမားတွေ သူ့အတွဲ
နဲ့သူ ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်မယ့်ပွဲပဲ ...

“အဲဒီပွဲမှာ သထုံမြို့က လာရောက်တဲ့ လက်ဝှေ့
သမား ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း ရောက်လာတယ်။
အစ်ကိုက လူမော်တဲ့။ ညီက သီဟတဲ့ ...

“သူတို့ညီအစ်ကိုနဲ့အတူ လေးနှစ်သာသာအရွယ်
အမြွှာပူး ညီအစ်မ ပါလာတယ်။ ဒီအမြွှာညီအစ်မဟာ ညီ
ဖြစ်တဲ့ သီဟရဲ့ ရင်းနှီးသည်းချာ သမီးကညာလေး နှစ်
ယောက်ပဲ။ နာမည်က အကြီးလို့ သတ်မှတ်တဲ့ သမီးနာမည်
က မိုးမိုးတဲ့။ အငယ်လို့သတ်မှတ်တဲ့ သမီးလေးက ပိုပိုတဲ့။
သူတို့အမြွှာညီအစ်မဟာ လေးမိနစ်ကြီး၊ လေးမိနစ်ငယ်ပဲ
ကွာခြားတယ် ...

“မိုးမိုးနဲ့ ပိုပိုဟာ ရုပ်ချင်းတူတဲ့ နေရာမှာ ထပ်တူ
ထပ်မျှ ဖြစ်နေလို့ သူတို့ ဂါဝန်လေးတွေမှာ မိုးမိုး ပိုပိုလို့
နာမည်တွေ သိုးထားရတယ် ...

“ဘေးလူတွေဆိုရင် မိုးမိုးနဲ့ ပိုပိုကို ဘယ်သူတစ်
ယောက်မှ မခွဲခြားနိုင်ဘူး။ သူတို့အဖေ သီဟနဲ့ ဘကြီး
လူမော်ကပဲ ဘယ်သူဟာ မိုးမိုး ဘယ်သူဟာ ပိုပိုလို့ ခွဲနိုင်
တယ် ...

“အဖြစ်က ကြေကွဲစရာပဲ။ မိုးမိုးနဲ့ ပိုပိုရဲ့မွေးသမိခင်
ရဲ့နာမည်က မရည်မွန်တဲ့။ မွန်အမျိုးသမီးတဲ့။ သိပ်ချော
သိပ်လှတယ်တဲ့။ လက်ဝှေ့ပွဲလာကြည့်ရင်း လက်ဝှေ့သိပ်
တော်တဲ့ သီဟနဲ့ ချစ်ကြိုက်လက်ထပ်လိုက်ကြတာတဲ့။
လက်ထပ်ပြီး နှစ်နှစ်အကြာမှာ အမြွှာပူးညီအစ်မ မွေးတာ
ပဲတဲ့။ မွေးပြီး လေးလပဲကြာတယ်။ ဆုံးသွားတယ်တဲ့။
သမီးလေးနှစ်ယောက်ကို သီဟနဲ့ လူမော် ညီအစ်ကိုက
နို့ဘူးတိုက် ဆက်မွေးလာတာတဲ့။ လက်ဝှေ့ပွဲမရှိတဲ့အခါ
အိမ်မှာနားကြပြီး လက်ဝှေ့ပွဲလိုက်တဲ့အခါ ညီအစ်ကိုနှစ်
ယောက်က သမီးလေးနှစ်ယောက် အတူတူပဲ ခေါ်သွားလေ့
ရှိတယ်တဲ့ ...

“သီဟဟာ ဇနီးသေသွားတဲ့ အချိန်ကစပြီး အနေ
အထိုင် အစားအသောက် မမှန်တော့ဘူးတဲ့။ သူ့ဇနီးကို
တမ်းတရင်း အရက်တွေ သိပ်သောက်လာတယ်တဲ့။ လက်
ဝှေ့ထိုးတဲ့နေရာမှာလည်း ဟိုတုန်းက သိပ်တော်တဲ့ သီဟ
ဟာ လက်တွေ့ကျလာတယ်တဲ့။ သူ့အစ်ကို လူမော်က
ညီကို တရားချ ဆုံးမပေမယ့် မရဘူးတဲ့ ...

“ပျဉ်းမနားဘုရားပွဲမှာ သီဟနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တဲ့သူဟာ
ကျားကြီးဆိုတဲ့ လက်ဝှေ့သမားတဲ့။ သီဟအိမ်ထောင်မကျ

ခင်က ရန်ကုန် ကန်တော်လေးကွင်းကြီးထဲမှာ လက်တွေ့ ရုံပွဲတွေ လုပ်တုန်းက သိဟနဲ့ ကျားကြီး ယှဉ်ထိုးဖူးတယ် တဲ့။ အဲဒီပွဲဟုန်းက သုံးချိပ် ထိုးရတယ်။ ကျားကြီးလဲကျလို့ ထမ်းစင်နဲ့ထုတ်ပြီး ဆေးရုံပို့ရဖူးတယ်တဲ့ ...

“ပျဉ်းမနားမှာ သိဟနဲ့ကျားကြီး ထိုးတဲ့နေ့မှာပဲ ဝန်ထောက်ကြီးကို မေတ္တာလက်ဆောင်လက်မှတ် ပေးပို့ထားလို့ ဝန်ထောက်ကြီး လာကြည့်တယ်တဲ့ ...

“တိုတိုပြောရရင် မိုးမိုးရယ်၊ အဲဒီပွဲမှာ ကျားကြီးက မိုးမိုးတို့ဖေဖေ သိဟကိုထိုးတာ လဲကျပြီး စင်ပေါ်ကြီးဝိုင်းထဲမှာပဲ အသက်ပါသွားရောတဲ့။ အဘဦးလူမော်နဲ့ သမီးလေး နှစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ဝန်ထောက်ကတော်နား ပေါက်သွားပြီး ဝန်ထောက်ကြီးနဲ့ ဝန်ထောက်ကတော် ရောက်လာပြီး မြင်မြင်ချင်း ကလေးတွေကိုချစ်တာနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး သူတို့မွေးစားပါရစေချင်ပြီး အဘဦးလူမော် ဆီမှာ တောင်းတယ်တဲ့ ...

“ဟထမတော့ ဦးလူမော်က မပေးဘူးတဲ့။ ကိစ္စမရှိဘူး သူ မွေးနိုင်တယ်၊ သထုံမှာ သူတို့အမွေရထားတဲ့ ခူးရင်းခြံတွေရှိတယ်။ ခြံလုပ်စားရင်း တူမလေးနှစ်ယောက်ကို မွေးစားမယ်လို့ ဇွတ်တင်မဲတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘေးက ခင်မင်တဲ့လူတွေက မိန်းကလေးနှစ်ယောက် မွေးရတဲ့တာဝန် မသေးတဲ့အကြောင်း၊ လူမော်ကိုယ်တိုင်က လူပျိုကြီးဖြစ်နေလို့ မွေးရမှာမလွယ်ကြောင်း၊ ဝန်ထောက်ကြီးက အမွေစားအမွေခံ စာချုပ်နဲ့ မွေးမှာမို့ ကလေးတွေ ချမ်းသာပြီး

နောင်ရေးကောင်းမယ့် အကြောင်းတွေ နားချတော့မှ အဘဦးလူမော်က ဒါဖြင့် တစ်ယောက်တော့ပေးမယ်။ ကျန်တဲ့ တစ်ယောက်ကိုတော့ သူ မွေ့ပျိုးဆက်မပြတ်အောင် သူ့ပွဲမွေးမယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့ ...

“အဲဒါပဲ မိုးမိုးရေ၊ အမြဲညီအစ်မနှစ်ယောက်နာမည် ‘မိုးမိုး’နဲ့ ‘ပို့ပို့’မဲလိပ်နှစ်လိပ်ရေးတယ်။ အနံ့တိဒေါ်ထိပ်တင် နွယ်အေးကို မျက်စိအဝတ်စည်းပြီး သုံးခါနှိုက်ခိုင်းတယ်။ မိုးမိုးမဲလိပ်ကို နှစ်ခါဆက်တိုက် နှိုက်မိတာနဲ့ မိုးမိုးကို ခုနက တွေ့တဲ့စာချုပ်စာတမ်း သက်သေအခိုင်အမာနဲ့ မွေးစားလိုက်တာတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးလေးဖြိုးကြီးကလည်း လက်ငှေ့သမားမို့ ပျဉ်းမနားပွဲကို ပျော်နေတော့ ဖြစ်သမျှ အကြောင်းအားလုံး သူမြင်တယ်၊ သူကြားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိုးမိုးတို့ ရွှေတောင်ကြားလမ်းအိမ်မှာ ခြံစောင့်လုပ်တော့ အန်ကယ်နဲ့အန်တီက ဦးလေးဖြိုးကြီးကို လုံးဝမမှတ်မိဘူး။ ဘယ်မှတ်မိနိုင်မလဲ။ အဲဒီတုန်းက ဦးလေးဖြိုးကြီးက အများနည်းတူ ဘေးကရပ်ကြည့်ခဲ့ရတဲ့ သူစိမ်းသက်သက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်လိနဲ့ အန်တီက မိုးမိုးကို သိပ်ချစ်ပြီး မွေးစားသမီးလို့ သိသွားမှာ သိပ်စိုးရိမ်နေတာတွေ ဦးလေးဖြိုးကြီးက အကဲခတ်မိပြီး လုံးဝနှုတ်ပိတ်နေတာ။ တို့ကမနည်းကြီးချောပြီး အမြဲညီအစ်မ ပြန်တွေ့သင့်ပါတယ်လို့ ကနားချမှ ဖွင့်ပြောပြလို့ တို့သိရတာ”

“ဒါဆို အဘဦးလူမော်နဲ့ ညီမလေးပို့ပို့က ပျဉ်းမနားက နေပြီး ဘယ်ရောက်ကြတာလဲဟင်”

“ဒါတော့ တို့မသိဘူး မို့မို့။ အဘဦးလူမော်က လုံးဝ ဒီ အကြောင်း မပြောဘူး။ တစ်ခါတလေ ပို့ပို့က သူ့မိဘ ဘယ်သူတွေလဲ မေးရင်တောင် ဒါတွေမမေးနဲ့လို့ တစ်ချစ် လွတ် ပိတ်ပြောထားလို့ ပို့ပို့က မမေးရတော့ဘူးတဲ့။ ဦးလေးဖြိုးကြီး ပြောတဲ့စကားအရဆိုရင် ပျဉ်းမနားကနေ ပြီး အဘဦးလူမော် သထုံ ပြန်နေမှာပေါ့။ သူတို့မှာအဓမ္မ ရထားတဲ့ ဒူးရင်းခြံတွေ ရှိတယ်ဆိုတာပဲဟာ”

“ဒါဆို ပေါက်မြိုင်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်က ဘာလို့ ရောက်လာလဲ ကိုဇော်”

“ဒါလည်း မသိဘူး။ တို့စိတ်အထင်တော့ သထုံမှာလုပ် ငန်းသိပ်အဆင်မပြေလို့ ဒူးရင်းခြံတွေရောင်းပြီး ပေါက်မြိုင် မှာ လာလုပ်ကိုင်တာ ဖြစ်မလားဘဲ။ ပျဉ်းမနားမှာ သူတို့ လာတုန်းက ပေါင်မြိုင်ဘက်ကို အလည်အပတ်ရောက် ဖူးပြီး လုပ်ငန်းကောင်းတဲ့ နေရာမုန်း သိအောင်တာ ဖြစ်နိုင် တယ် မို့မို့”

မိုးကလျာသည် တစ်ခဏ ငြိမ်နေပြီးမှ အလွန်စိတ် အားထက်သန်စိတ်ဖြင့် ...

“ကိုဇော် ... မိုး ရင်ထဲမှာ အဘဦးလူမော်နဲ့ ညီမလေးကို အရမ်းတွေ့ချင်နေပြီ။ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် တစ်လောကလုံး မှာ မိုးရဲ့တကယ့်သွေးရင်းသားရင်းဟာ အဘဦးလူမော်နဲ့ ညီမလေးပို့ပို့ပဲ ရှိတော့တာ၊ ကိုဇော် လိုက်ပို့ပါလားဟင်”

“သွားတာပေါ့ မို့မို့၊ အခု နွေကျောင်းပိတ်ရင် တို့လည်း ပေါက်မြိုင်က ဘိုးဘိုးဆီ သွားမှာပဲဟာ”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း၊ မိုး အခုပဲ ပေါက်မြိုင်ကိုသွားပြီး အဘနဲ့ ညီမလေးကို မြင်ချင်လှပြီ”

ဇော်သစ်ဇော် ခေါင်းကုတ်ရတော့သည်။

မှန်တာပြောရလျှင် ဇော်သစ်ဇော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပေါက်မြိုင်သွားလျှင် ပို့ပို့နှင့် တွေ့ရမည်ကို အရမ်းလိုလှ သည်။ ကျောင်းကိစ္စရှိနေ၍သာ နွေကျောင်းပိတ်မှ သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ် ထားခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ချက်မှာ မြားကျည်တောက်ကံနှစ်ခုကို ခွဲခြား မရသလို တူညီလှသည့် ညီအစ်မကို ချက်ချင်းပင် ပေးတွေ့စေ ချင်သောဆန္ဒလည်း ရှိသည်။

နောက်ထပ်တစ်ချက်မှာ မိမိသည် ပို့ပို့ကိုသာ ချစ် သည်ကို ပေါ်လွင်စေချင်လှသည်။ မှန်စီရွှေချ မြားကျည်တောက် ကို မိမိမရွေးချယ်ကြောင်း အဘဦးလူမော်ကို လက်တွေ့ပြချင်လှပြီ။

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ် မို့မို့။ ပေါက်မြိုင်ကို မော်တော်ကားယူ သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ပျဉ်းမနားကနေ ပေါက်မြိုင်သွားတဲ့ လမ်းကျတော့ လှည်းလမ်းပဲရှိတယ်၊ လှည်းလမ်းက မော် တော်ကားလေးတွေနဲ့ ဘီးနှစ်ဖက် ခွင်မကျဘူး။ အဲ မော် တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဆိုရင်တော့ ဖြစ်မယ်။ ပေါက်မြိုင်ကလူ တွေ စက်ဘီးနဲ့ ပျဉ်းမနားကိုသွားတဲ့ မြေလမ်းလေးရှိတယ်။ ဒီမြေလမ်းကို မော်တော်ဆိုင်ကယ်မောင်းလို့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် မို့မို့အနေနဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နောက်က လိုက်စီးပို့ခင်ဌာန ဘူး။ ရန်ကုန်ကဆိုရင် မိုင်နှစ်ရာကျော်မယ်။ အရမ်းပင် ပန်းမှာ”

“အို ... ရတယ် ... ရတယ်။ မိုး လိုက်နိုင်ပါတယ်။ ပိုပြီး တောင် ပျော်ဦးမယ်။ မိုး မော်တော်ဆိုင်ကယ် လိုက်မင်း ဘူးတာ။ အသစ်အဆန်းတောင် ကြုံရသေးတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ နက်ဖြန်မနက်ခင်း သွားလိုက်ကြမယ်လေ။ မိုးမို့က အန်ကယ်လ်နဲ့ အန်တိုကို ခွင့်တောင်းထားပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... အခုပဲ သွားချင်တယ် ကိုဇော်၊ ဖေဖေကြီးနဲ့ မေမေကြီးဆီမှာ ခွင့်တောင်းနေရင် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြပြီး တားနေဦးမယ်။ အို ... ကိုဇော်ရယ်၊ အခုပဲလိုက်ဦး ပါလား။ မိုး ဖေဖေကြီးနဲ့ မေမေကြီးဆီကို စာတစ်စောင် ရေးထားခဲ့မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ဇော်သစ်ဇော် လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်သည်။ မွန်းလွဲ

(၁၂)နာရီ ခွဲလေပြီ။

“လွယ်တော့ မလွယ်ဘူး မိုးမို့။ တစ်နာရီခွဲ မိုင်လေးဆယ် နှုန်းလောက်မောင်းတောင် ပျဉ်းမနားကို ညနေငါးနာရီ ခြောက်နာရီမှရောက်မယ်၊ ပျဉ်းမနားက ပေါက်မြိုင်ကိုလည်း တဲ့ လမ်းကျတော့ တောလမ်းခရီး ဖြစ်နေတယ်။ ဆောင်းတွင်းမှာ နေဝင်မြန်တယ်။ တောလမ်းခရီး မှောင်ထဲမှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်မီးဖွင့်မောင်းဖို့ မလွယ်ဘူး။ ပေါက်မြိုင် တောင်တန်းတွေက သားကောင်တွေ ပေါတယ်။ ညဆိုရင် ထွက်ကြမှာ”

“ပျဉ်းမနားမှာ ညအိပ်ပြီး မနက်မှ ပေါက်မြိုင်ကို သွားရင် ကော”

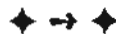
“ဖြစ်တော့ဖြစ်တယ်။ မကောင်းဘူး။ သိပ်ဆန္ဒမစောပါနဲ့ မိုးမို့။ နက်ဖြန်မနက် ရှစ်နာရီ မိုးမို့ကျောင်းကစောင့်။ တို့ လာခေါ်မယ်။ ဒါဆို ပိုပိုတို့ရော၊ အဘဦးလူမော်အတွက် ရော လက်ဆောင်လေး ဘာလေး ဝယ်သွားဖို့ ဒီနေ့အချိန် ရတယ်”

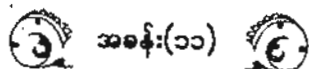
အဘဖို့နှင့် ညီမလေးဖို့ လက်ဆောင်ဆိုသော စကား လုံးက မိုးမို့ကို နားဝင်သွားစေသည်။

“အဲ ဟုတ်သားပဲ။ ညီမလေးနဲ့ အဘဖို့ အကောင်းဆုံး လေးတွေ ဝယ်သွားမှ”

“ကဲ ... ဒါဆို ဒီနေ့ စီစဉ်စရာလေးတွေ စီစဉ်ထားပေး တော့။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်မီးရင် လေတိုးတယ်နော်။ အနွေးထည်နဲ့ လေတိုးခံတဲ့အဝတ်မျိုးဝတ်နဲ့”

“အင်းပါ ... ဒီညတော့ မိုး အိပ်လို့တောင် ပျော်ပါ့မလားပဲ ကိုဇော်ရယ်”

အခန်း(၁၁)

ညနေ(၅)နာရီလောက်တွင် ပေါက်မြိုင်ရွာစွန့် အဘဦးလှမော် ခြံကြီးထဲသို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကြီးတစ်စီး ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက်လာသည်။

ရှေ့တွင် လုလင်တစ်ဦးကမောင်းပြီး နောက်တွင် လုမငယ်က လုလင်ကြီးပုခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဝင်ရောက်လာသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ဖိုက်ဘာဦးထုပ်ကြီးဖြင့် မောင်းဝင်လာသည်ကို ပို့ပို့သည် ငေးငေးလေး ရပ်ကြည့်နေသည်။

လုလင်ကြီးက ပို့ပို့ကို မြင်သည်နှင့် မောင်းလျက်ကပင် ဖိုက်ဘာဦးထုပ်ကြီးကို ဆွဲချွတ်ပြီး လက်ကိုင်တွင် ချိတ်လိုက်သည်။

“ဟယ် ... အစ်ကို အစ်ကို လာတယ်တော့၊ အဘရေ အဘ၊ ဒီမှာ ဒီကိုလာပါဦး၊ အစ်ကိုလာတယ် အဘရေ”

အိမ်လေး၏ ဖိနပ်ချွတ်မှ ဝမ်းသာအားရအော်ရင်း ပို့ပို့သည် လွှားစန့်ခုန်ဆင်းကာ ဆိုင်ကယ်ဆီ ပြေးလာသည်နှင့် ဇော်သစ်ဇော်က ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်ကာ စက်သတ်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ပို့ပို့သည် အနီးရောက်သည်နှင့် နောက်အစ်ကိုပုခုံးကိုင်းပြီး ပါလာသူသည် ရှုပ်အကျီ ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ထားစေကာမူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးမှန်း သိသာသဖြင့် ဟင်ခနဲ အာမေဇိုတ်သံ ထွက်ရင်း တန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကဲ ... မို့မို့။ အဲဒါ မို့မို့ရဲ့ညီမလေး ပို့ပို့ပဲ။ ပို့ပို့ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

ပြောပြောဆိုဆို ဇော်သစ်ဇော်ကပင် မို့မို့ခေါင်းမှ ဖိုက်ဘာဦးထုပ်မှန်ကို ချွတ်ပြလိုက်သည်။

“ညီမလေး ညီမလေး ... အံ့မာလေး ညီမလေး ပို့ပို့ရယ်။ ဒီတစ်သက်မှာ ကံကောင်းလို့ ညီမလေးနဲ့ ပြန်တွေ့ရတာ ပါလား။ ကြည့်စမ်း တူလိုက်တာ မမမို့နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ပါလား ညီမလေးရယ်”

မို့မို့က ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်းသည်နှင့် ပို့ပို့ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဖက်ကာ နှုတ်မှပြောရင်း မျက်ရည်တွေကျလာပေတော့သည်။

ပို့ပို့ရင်ထဲတွင် အံ့သြခြင်းအထွတ်အထိပ် ဖြစ်နေသဖြင့် မျက်နှာလေး ကြောင်စိစိ ဖြစ်နေသည်။ သူမအား လာဖက်ပြီး ညီမလေးဟု ခေါ်သူသည် မှန်ထဲမှ သူ့ပုံရိပ်ကပင် ထွက်လာပြီး လာဖက်တာလားဟုပင် ထင်ယောင်ဝိုးဝါး ဖြစ်ရပါ၏။

သို့သော် သွေးသည် စကားပြောစမြဲ။

ဘာမှန်းညာမှန်း မသိပါဘဲလျက်ပင် ပို့ပို့သည် မို့မို့အား ပြန်ဖက်ထားလိုက်မိပါ၏။

“အစ်ကို ... အစ်ကို ... အဲဒါတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲဟင်”

“အေး ... အဲဒါတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ လုံမလေးကို အဘက ဘာမှပြောမထားတော့ လုံမလေး ဘာမှမသိဘူးပေါ့ကွယ်။ ကဲ ... ကဲ ... ခုတော့ ပြောချိန်တန်ပါပြီလေ။ အိမ်ပေါ်ကိုတက်ကြ”

အဘဦးလူမော် ရောက်လာသည်။ မုဒုံစောင်အထူစားကို ခြုံထားသည်။

“မို့မို့ အဲဒါ မို့မို့ရဲ့အဘ ဦးလူမော်လေ”

မို့မို့သည် ညီမလေးပို့ပို့ကို ဖက်ထားလျက်ကပင် အဘဦးလူမော်ကို တစ်ချက်စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်ပြီး မြေပြင်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ အဘဦးလူမော်၏ ခြေသလုံးအစုံကိုဖက်ကာ

“အဘရယ် ... ကိုဇော် ပြောပြလို့သိရဦးတို့ ညီအစ်မအကြောင်းရော၊ အဘအကြောင်းရော သမီး အားလုံးသိပြီပါပြီ။ တစ်လောကလုံးမှာ သွေးရင်းသားရင်းဆိုလို့ အဘရယ်၊ ပို့ပို့ရယ်၊ မို့မို့ရယ် သုံးယောက်သာ ကျန်ခဲ့တာ အရွယ်ထိ မသေလို့ ပြန်တွေ့ရတာပါလား အဘရယ်”

ပြောရင်း ဝမ်းသာဝမ်းနည်း မျက်ရည်တို့သည် မို့မို့၏ပါးပြင်သို့ စီးမြီးကျလာပေသည်။

ကျားဆိုးကိုပင် တစ်ယောက်တည်း ဒူးလေးတစ်လက်ဖြင့် အသေတိုက်ခိုက် ပစ်ခတ်နိုင်ခဲ့သော အဘဦးလူမော်သည်ပင် မျက်ရည်များ ဝိုင်းလာတော့သည်။

“အဘကို ခွင့်လွှတ်ပါ လုံမလေး မို့မို့။ လောကကြီးမှာ ကိုယ့်သွေးအရင်းခေါက်ခေါက်ကို ကိုယ်တိုင်က မကျွေးမွေးနိုင်လို့ သူတစ်ပါးကိုပေးလိုက်တဲ့ အဘကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ အဘတစ်သက်မှာ ညီလေး သိဟဆုံးပြီး လုံမလေးမို့မို့ကို ဝန်ထောက်ကြီးလက်ထဲ ပေးအပ်လိုက်ရတုန်းက တစ်ကြိမ် မျက်ရည်ကျခဲ့ဖူးပါပြီ။ အခုလေ လုံမလေးမို့မို့ကို ပြန်တွေ့ရတော့လည်း အဘမျက်ရည်ကျမတတ် ခံစားရပါတယ် လုံမလေးရယ်”

“အို ... အဘမမှားဘူး၊ အဘမမှားဘူး။ အဘမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိတဲ့အပြင် အခုဆို သမီး မို့မို့ တစ်သက်လုံး ချမ်းချမ်းသာသာနေရတာ အဘ ကျေးဇူးတွေပါ။ အခု အဘနဲ့ညီမလေးကို ပြန်တွေ့ရတာပဲ မို့မို့ ဝမ်းသာလွန်းရပါတယ်။ အခု သမီးကျတဲ့မျက်ရည်တွေဟာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ကျတဲ့ မျက်ရည်တွေပါ အဘ”

အဘနှင့် မို့မို့ ပြောနေစဉ် ပို့ပို့သည် ဘာမျှနားမလည်နိုင်သလို ချစ်ရသော အစ်ကိုအား မော့ကြည့်နေမိသည်။

ဇော်သစ်ဇော်က ပို့ပို့၏ပခုံးလေးကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ပို့ပို့ရဲ့အမြွှာမွေးအစ်မပဲ ပို့ပို့၊ နာမည်က မို့မို့တဲ့ ပို့ပို့ထက် သူက အသက်လေးမိနစ် ပိုကြီးတယ်”

“အဲဒါတွေ ပို့ပို့ ဘာမှမသိဘူး အစ်ကို”

“အဘ ပြောပြမှာပေါ့”

အဘ ဦးလူမော်က ခြေသလုံးဖက်နေသည့် မိုးမိုးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကိုင်ကာ မတ်မတ်ရပ်ဆဲထူ လိုက်သည်။

“ကဲ ... အိမ်ထဲဝင်ကြစို့၊ လုံမလေးတို့ အမြှာညီအစ်မ အကြောင်း အဘ အားလုံးပြောပြမယ်”

ဇော်သစ်ဇော်က အိမ်လေး၏ ဖိနပ်ချွတ်ကပြင်လေး အထိ လိုက်လာသည်။

အိမ်ပေါ်သို့မူ မတက်တော့ပေ။

“ကဲ ... အဘ၊ ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ အဘကို ကျွန်တော် တစ်ခုပဲ ပြောပါမယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ဖုန်စီရွှေချမြားကျည်တောက်ကို မရွေးပါဘူး ဆိုတာပါပဲ”

“သာဓုပါ မောင်ရာ၊ သာဓုပါ။ အဘအဖို့ လုံမလေး ပိုးပိုး အတွက် စိတ်ချရရုံမကဘူး။ အခု လုံမလေးမို့မို့ ချမ်းချမ်း သာသာ ကျန်းကျန်းမာမာ ပြန်တွေ့ရလို့ သေမယ်ဆိုတောင် သေပျော်ပါပြီ”

ဇော်သစ်ဇော် ဆိုင်ကယ်ရှိရာသို့ ပြန်လှည့်လိုက်စဉ် မိုးမိုးကလှမ်းပြီး ...

“ကိုဇော် ... ပြန်လာမယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ပြန်လာမယ် မိုးမိုး။ အလွန်ဆုံး တစ်နာရီ နှစ်နာရီပေါ့။ ဒီမှာ အဘက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စဉ်တွေ ပြောအပြီးလောက် မှန်းပြီး တို့ပြန်လာမယ်။ ဘိုးဘိုးက သူ့မြေးနဲ့ပတ်သက် လာရင် ကလေးလိုပဲ စိတ်ကောက်တတ်တယ်။ ပေါက်မြိုင်

ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ဆီမလာကောင်းလားလို့ တို့ကို စိတ်ကောက်မှာစိုးလို့”

ဆိုင်ကယ်ကို ဇော်သစ်ဇော် ခွလိုက်သည်။

“အစ်ကို”

ပိုးပိုးက လှမ်းခေါ်ပြန်သည်။ သူမက စကားတွေ မပြော။ “အစ်ကို” ဟုခေါ်ပြီး မျက်ဝန်းစုံ မျက်တောင်ကော့လေး ဖြင့်ပင် လှမ်းကြည့်နေသည်။

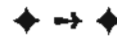
ချစ်စွာသော ပိုးပိုး၏အကြည့်ကို ဇော်သစ်ဇော် ကောင်းစွာနားလည်ပါ၏။ မြန်မြန်လာပါဟု သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံက စကားပြောနေသည် မဟုတ်လား။

“စိတ်ချ ပိုးပိုး၊ အစ်ကို တစ်အောင်နေရင် ပြန်လာမယ်။

ဒီမှာ ထမင်းစားမယ်လေ”

ပိုးပိုးကပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဇော်သစ်ဇော် ဆိုင်ကယ်စက်နိုးပြီး ပြန်ကွေ့မောင်း ထွက်သွားပေတော့သည်။

အခန်း(၁၂)

“ဟဲ ... ဟဲ ... လူလေး လာပြီလား”

ဘိုးဘိုးက အိမ်ပေါက်ဝတွင် ခါးကြီးထောက်ကာ ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

ဘိုးဘိုးမျက်နှာ ကြည့်ရသည်မှာ မချိုမချည်ဖြစ်နေရုံ မက၊ မိမိ ပေါက်မြိုင်ကို ရောက်လာကြောင်းလည်း တင်ကြိုသိနှင့် ပုံရနေသည်။

ဇော်သစ်ဇော် ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်းပြီး အာရပ်နိုင်ငံ သားတွေ နှုတ်ဆက်သလို အဘိုးကိုဖက်ကာ ဦးခေါင်းဟိုဘက် တစ်လှည့် ဒီဘက်တစ်လှည့် ပါးချင်းကပ်သည်။

“ဘိုးဘိုးက ကျွန်တော် ပေါက်မြိုင်ရောက်လာတာ သိနေ သလိုပဲ။ ဘိုးဘိုး မနောအာရုံရတယ်ထင်တယ်”

“ကြိုကြိဖန်ဖန် လူလေးရယ်။ နေ့တိုင်း ဝိစကီ၊ ဘရန်ဒီ သောက်ပြီး အိပ်ရာဝင်ခါနီးမှာ တစ်ကြိမ်ပဲ ဘုရားရှိခိုးတဲ့ ဘိုးဘိုးလိုလူလား မနောအာရုံရမှာ။ မနောအာရုံဆိုတာက ကျင့်နိုင်မှရတာမျိုးပါ လူလေးရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘိုးဘိုး ကျွန်တော့်မော်တော်ဆိုင်ကယ်သံကို ရွာ ထဲဝင်လာကတည်းက ကြားလိုလား”

“ဟာ ... မော်တော်ဆိုင်ကယ်သံကြားတိုင်း လူလေးပါလို့ ဘယ်မှာအတတ်ပြောနိုင်မှာလဲ။ နောက်ပြီး မြို့ကအကောင် တွေ တစ်ခါတလေ ပေါက်မြိုင်ကို မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ လာတတ်ကြတာပဲဟာ”

“ဒါဆို ဘိုးဘိုး ကျွန်တော်လာမှန်း ဘယ်လိုသိလဲ”

“ဟဲ ဟဲ ... လူလေးက ခက်ခဲတဲ့ပဟောဦး အောက်မေ့နေ သကိုး။ လူလေးတို့ ရန်ကုန်က ထွက်လာပြီဆိုကတည်းက ဘိုးဘိုး ဒီကနေသိတယ်။ လူလေးရဲ့အမေစောဥမ္မာက ပျဉ်းမနားက ကိုသော်တာကြီးရဲ့စတိုးဆိုင်ကို ဖုန်းဆက် တယ်။ ကိုသော်တာကြီးက သူ့တပည့်တစ်ယောက်ကို စက်ဘီးနဲ့ ပေါက်မြိုင်ကိုလွှတ်ပြီး ဘိုးဘိုးကို စောဥမ္မာဖုန်း ဆက်သမျှ ပြန်ပြောစေတယ်ကွာ။ လူလေးတို့ ပျဉ်းမနား မရောက်ခင် လမ်းမှာကတည်းက လူလေးမိန်းမခိုးလာပြီ၊ ပေါက်မြိုင်ကို လာတယ်လို့ ဘိုးဘိုး သိတယ်”

“ဟာ ... ဘိုးဘိုးကလည်း တောက်တီးတောက်တဲ့၊ ကျွန် တော် ဘယ်က မိန်းမခိုးလာရမှာလဲ၊ မဟုတ်က ဟုတ်က”

“ဟဲ ... လူလေးက အရေးပိုင်ဟောင်း ဦးရန်မျိုးလှိုင်နဲ့ ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးရဲ့သမီး မိုးကလျာကို မော်တော်ဆိုင် ကယ်နဲ့ ခိုးလာတာ မဟုတ်လား”

“ဟာ ... မှားကုန်ပြီ။ လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

“ဘိုးဘိုးက ဘာရယ်တာလဲ”

“ရယ်စရာမို့ ရယ်တာပေါ့ လူလေးရ။ လူလေး ဒီခင်ဘာ ကျောင်းပိတ်တုန်းက ဒီကိုလာတယ်။ လူမော်တူမလေး ပို့ပို့နဲ့ မေတ္တာရှိသွားတယ်။ အခု ဘာကြာသေးလို့လဲ။ လူလေးက နောက်တစ်ယောက် မိန်းမခိုးလာတယ်ဆိုတော့ လွန်တာပေါ့။ ငါ့မြေး အရမ်းစွဲတာ၊ ဘိုးဘိုးက သဘောကျ လို့ ရယ်တာလေ”

“ဟာ ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဘိုးဘိုးပြောတာတွေ ပို့ပို့ အဘ ဦးလူမော်သာကြားရင် ပြဿနာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့ မှာပဲ”

ဇော်သစ်ဇော် တော်တော် စိတ်အိုက်သွားသည်။ ရန်ကုန်က ဖေဖေနှင့် မေမေရော၊ အန်ကယ်လီဦးရန်မျိုးလှိုင်နှင့် အန်ဘီဘိုရော၊ ဘိုးဘိုးပြောသလိုသာ ယူဆလျှင် ပို့ပို့က မိမိကို သေချာပေါက် အသင်လွှဲတော့မည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ငါ့မြေး တော်တော်ရင်ကျပ်သွားသလား။ အလကားပါကွ၊ ဘိုးဘိုးက လူလေးကို တမင်နောက်ပြော နေတာပါ။ အခု လူလေးနဲ့လိုက်လာတဲ့ ပို့ပို့က သူ့အိမ် မှာ စာတစ်စောင်ရေးထားခဲ့တယ်တဲ့။ သူ့ရဲ့အမြွှာညီမလေး ပို့ပို့နဲ့ ဘကြီးအရင်းခေါက်ခေါက် အဘဦးလူမော် ပေါက် မြိုင်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိရလို့ သူ့ညီမလေးနဲ့ အဘက် အရမ်းတွေ့ချင်တာနဲ့ လူလေးကို မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက် ပို့ပို့ခိုးတယ်တဲ့။ သူ့အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့တဲ့။ ဗုဒ္ဓဟူး”

ကြာသပတေးနေ့ တစ်နေ့နေ့တော့ အရောက်ပြန်လာမယ် တဲ့။ မီးခံသေတ္တာထဲက ဖေဖေကြီး မေမေကြီးတို့ သူ့ကို မွေးစားတဲ့စာချုပ်လည်း သူမတ်ပြီးပြီတဲ့။ အဲဒီ မိုးကလျာ ရေးတဲ့စာကို ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးက ဈေးကအပြန်မှာ တွေ့တယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ စောဥမ္မာဆီပြေးပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောလို့ စောဥမ္မာက ပျဉ်းမနား ကိုသော်တာဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ဘိုးဘိုးကို အကြောင်းကြားပေးထားပါဆိုလို့ လာပြောတာ”

“တော်ပါသေးရဲ့ ဘိုးဘိုးရယ်”

“အေး ... နက်ဖြန်မနက် စောဥမ္မာရော၊ ဦးရန်မျိုးလှိုင်နဲ့ ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးရော၊ ပျဉ်းမနားကို အိမ်ကကားနဲ့ လာပြီး ပျဉ်းမနားက ပေါက်မြိုင်ကို ဒေါ့ဂျစ်ကားငှားပြီး ဆက်လာမယ်တဲ့”

“ပျဉ်းမနားက ဒီကိုကားလာလို့ရလို့လား ဘိုးဘိုး”

“အခုလို ဆောင်းနဲ့နွေမှာတော့ လော်လီကားကြီးတွေနဲ့ ဒေါ့ဂျစ်ကား လာမယ်ဆို လာလို့ရတယ်၊ အဲဒီကားကြီး တွေရဲ့ ဘီးနှစ်ခွင်နဲ့ လှည်းလမ်းဟာ အံကျမောင်းလို့ဖြစ် တယ်။ အေး ... ဘီးနှစ်ခုအလယ်က တောင်ပိုလိုမောက် နေတာတွေက ကားကြီးရဲ့အိပ်ဖယ်တို့၊ ဂျှိုင်းတို့၊ ကရောင်၊ တို့နဲ့မလွတ်ရင် ပေါက်တူး ပေါက်ပြားနဲ့တော့ ဆင်းဖို့ပေး ရတာမျိုး ရှိတာပေါ့လေ။ သိပ်အရေးကြီးကိစ္စရှိတဲ့လူ တွေ ဒီလိုပဲ ပေါက်မြိုင်နဲ့ပျဉ်းမနားကို ကားကြီးတွေနဲ့ကူး တာပဲဟာ”

“အဲဒီလို သွားလို့ရမှန်း မေမေ သိပါတယ်နော်”

“ဟာ ... စောဥမ္မာက ပေါက်မြိုင်သူစစ်စစ်ပဲ လူလေးနဲ့ ပေါက်မြိုင်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ ဖုန်းခြင် ဇော်နဲ့ရပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ ပေါက်မြိုင်သူ မဟုတ်သလိုလဲ ဘာလို့လို့နဲ့၊ နားရင်းအုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ဘိုးဘိုး ပြောသည်ကို ဇော်သစ်ဇော် ရယ်ပေသည်။

“နောက်တစ်ခုက လူလေး ဒီကပြန်သွားပြီး ဆယ်ရက် လောက်ကြာတော့ လူမော်တစ်ယောက် ဘိုးဘိုးဆီရောက် လာတယ်။ သူ့မှာလည်း ပြဿနာပေါ့ကွာ”

“ဘယ်လိုပြဿနာလဲ ဘိုးဘိုး”

“အောင်ကွန့်ဆိုတဲ့ ကောင်လေ။ လူလေးနဲ့ ပို့ပို့ ရှည် သွားတာကို ဒီကောင်က ရိပ်မိတယ်။ ဒီတော့ လူမော်ကို အကျပ်ကိုင်တယ်။ ပို့ပို့နဲ့ သူ့ကို အမြန်ဆုံး ပေးစားပါ။ မပေးစားရင် ဒီအလုပ်က သူထွက်မယ်။ လူမော်ဆိုတာ အနစ်နာခံပြီး လုပ်ကိုင်ပေးနေတာဟာ ပို့ပို့နဲ့ ပေးစားမယ် ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကြောင့် လုပ်နေတာလို့ ပြောတယ်။ မှန်တာပြောရရင် လူမော်က လုပ်ငန်းတွေ အောင်ကွန့်ကို ညာလက်ရုံးလို အားကိုးနေရတာ လူလေးရဲ့ ပို့ပို့ကလည်း လူလေးကတိပေးတဲ့အတိုင်း ကျောင်းပြီးတဲ့အထိ စောင့်မယ် ဆိုတဲ့ ပြဿနာပေါ့ကွာ”

“ဒီတော့ လူမော်က လူလေးဟာ ကတိတည်မှ တည်ပဲ မလားဆိုတာလည်း ဘိုးဘိုးဆီမှာ တီးခေါက်တယ်။ နောက်

ပြီး လူလေးကို ရန်ကုန် ရွှေတောင်ကြားလမ်းက အရေးပိုင် ပောင်း ဦးရန်မျိုးလှိုင်အိမ်ကိုလည်း သူ့ရင်ထဲက ရည်ရွယ် ချက်နဲ့ ညွှန်းလိုက်တဲ့အကြောင်းရော၊ ပို့ပို့နဲ့ အဲဒီက ဦးရန် မျိုးလှိုင်ရဲ့သမီးဟာ အမြှာညီအစ်မ ဖြစ်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြတယ်ကွာ၊ ပြောတာမှ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်လေးငါးနှစ် က ပျဉ်းမနားလက်ဝှေ့ပွဲမှာ သူ့ညီသိဟ သေဆုံးတာကစပြီး ပြောတာ။ လူမော်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ လူလေးက လူတန်းစားအနေ နဲ့ မြင့်လွန်းနေလို့ ပို့ပို့အပေါ် ကတိတည်မတည်၊ တကယ် ချစ်မချစ်ကို စမ်းတဲ့အနေနဲ့ ရွှေတောင်ကြားလမ်းအိမ်ကို ညွှန်လိုက်တာတဲ့။ အဲ ... ပို့ပို့ကလည်း သူ့အဘကို ပြော တယ်တဲ့။ လူလေးကတိအတိုင်း ကျောင်းပြီးလို့ လာချင်လာ၊ တကယ်လို့ မလာဘဲ လူလေးက တခြားသွေးတူရည်တူကို ယူလိုက်မယ်ဆိုလည်း ယူပလေစေတဲ့။ လူလေးနဲ့မှ လက်မ ထပ်ရရင် တစ်သက်လုံး ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မယူတော့ဘဲ အပျိုကြီးလုပ်ပြီး အဘနဲ့ပဲ သေတပန်နေမယ်တဲ့ကွ။ အာဂ ကောင်မလေး။ ဒီလောက် ချောလှလျက်နဲ့ တစ်သက်လုံး လင်မယူဘဲ အပျိုကြီးလုပ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် နှမြော စရာကောင်းသလဲ”

“ဘိုးဘိုးက ဘာကိုနှမြောတာလဲ”

ဇော်သစ်ဇော်၍ ကောင်ကာငင်ကာ မေးလိုက်ရာ ဦးစောဝဏ္ဏ ဘိုးဘိုးကြီး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ”

အာမေဇိုတ်သံလည်း ဦးစောဝဏ္ဏနှုတ်မှ ထွက်လာသည်။

“အေး ... ဟုတ်ပါ။ ငါ့မြေးမေးမှပဲ ဘိုးဘိုး ဘာကိုနှမြောတာလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရအောင် ဖြစ်သွားတယ်။ အင်း နှမြောတာတော့ နှမြောတာပဲ လူလေးရ။ ဒါပေမဲ့ ဘာကို နှမြောမှန်း မသိတော့ပါဘူးကွာ။ ဟား ဟား ဟား။”

ဘိုးဘိုး ရယ်သည်။ ဇော်သစ်ဇော်လည်း ရယ်သည်။ ဘိုးဘိုးနှင့် တွေ့လေတိုင်း ဇော်သစ်ဇော် အူမြူးစွာ ရယ်ရပါ၏။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီဘိုးဘိုးကို ဇော်သစ်ဇော်က အသည်း။

“နေဦး ... ဘိုးဘိုးဖို့ ကျွန်တော် လက်ဆောင်ဝယ်လာတယ်”

“ဘာလို့ဝယ်လာလဲ လူလေးရ။ အလကား မော်တော်ဆိုင်ကယ်လေးအောင်။ ဘိုးဘိုးတို့ ပျဉ်မနားမှာ ဘာယူမလဲ၊ အားလုံးရတယ်၊ နိုင်ငံခြားဝိစကီး ဘရန်ဒီ၊ ဒိန်ခဲဘူး၊ ဘီယာသံဘူး အားလုံးရနေတာပဲဟာ”

“အိုး ... ကျွန်တော် သိတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်လက်ဆောင်ကိုပဲ ကြည့်ပါဦး။”

ပြောပြောဆိုဆို ဇော်သစ်ဇော်က မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီယာမှ အိတ်အညို အထူစားကြီးများဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်ကြီးနှစ်ထုပ်ကို ဆွဲယူဖွင့်ပြလိုက်သည်။

“ဒါက သီဟိုဠ်စေ့လှော်၊ ဘီယာနဲ့မြည်းမြည်း၊ အရက်နဲ့မြည်းမြည်း သိပ်ကောင်း။ ဒါမျိုး ပျဉ်မနားမှာ လွယ်လွယ် ဝယ်လို့ရမတဲ့လား”

“အား ... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီမှာ ဘယ်ကလာ ဝယ်လို့လွယ်မလဲ။ နောက်ပြီး ဘိုးဘိုးသိပ်ကြိုက်တဲ့ အစာပဲ။ ငါ့မြေး တကယ်တော်တယ်”

“ဟောဒါက သြစတြေးလျကလာတဲ့ ပန်းသီးစစ်စစ်၊ ဒါကော ဒီမှာဝယ်လို့ရမလား။ ပန်းသီးကို ရေနဲ့မိပြီး ဘီယာအေးနဲ့သောက်ရင် ဘိုးဘိုး လောကကြီးကို မေ့သွားမယ်၊ ဘီယာနဲ့မသောက်လည်း နေ့ခင်းတစ်ရေးနီးရင် ကိုက်စားလိုက်၊ အမူးအမော် ပြေပျောက်သွားမယ်။ စိတ်ရွှင်သွားမယ်”

“အေး ... ဒါလည်း ဟုတ်တာပါပဲ၊ ငါ့မြေးကတော့ ခံပါပဲကွာ၊ ဒီမှာ ဒါမျိုးရဖို့ ဘာလွယ်မလဲ။ ဒီမှာ လွယ်လွယ် ရတာက ချင်းတောင်က ပန်းသီးမျိုးပဲ ရတယ် လူလေးရဲ့”

မြေးအဘိုး တစ်ယောက်ခါး ဟစ်ယောက်ဖက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။ သီဟိုဠ်စေ့အိတ်ကို ဘိုးဘိုးကဆွဲပြီး ဇော်သစ်ဇော်က ပန်းသီးအိတ်ကို ဆွဲခဲ့ကြသည်။

“ဒါဆို အခု ငါ့မြေးက ပို့ပို့နဲ့ပဲ လက်ထပ်မှာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ ဘိုးဘိုး။ ကျွန်တော် ချစ်တာက ပို့ပို့ပဲဟာ။ ဓမ္မတွေ၊ စိန်တွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ လည်းတစ်စီးတိုက်နဲ့တောင် ပို့ပို့ကို ကျွန်တော်က မလဲဘူး”

“တော်တယ်၊ ငါ့မြေးသိပ်တော်တယ်၊ လောကကြီးမှာ ငါ့မြေးလိုလူ ကမ္ဘာလူဦးရေထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတာတောင် တော်တော်ခက်ခက်ခဲခဲ ရှားရှားပါးပါး ရှာရမယ့်လူမျိုးပဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်က ဘိုးဘိုးရဲ့ မြေးပဲ ဘိုးဘိုးရ။ ဘိုးဘိုးလည်း ဘွားဘွားဆုံးတုန်းက အသက်လေးဆယ်တောင် မပြည့်သေးဘူးဆို၊ ပိုက်ဆံလည်း ဘိုးဘိုးချမ်းသာသားနဲ့၊ ဘွားဘွားအပေါ် သေတဲ့အထိ သစ္စာမပျက်ချင်လို့ နောက် အိမ်ထောင်မပြုတာလို့ မေမေက ပြောလေ့ရှိတယ်။ ဒါထက် ခုနစ်ကား ကျွန်တော် ပြန်မေးရဦးမယ်။ ပိုပိုက အောင်ကွန့်ကို မယူနိုင်ဘူးဆိုတော့ အောင်ကွန့်က တကယ်ထွက်သွားသလား ဘိုးဘိုး”

“အေး ... ထွက်သွားတယ်၊ ဘိုးဘိုးက လူမော်ကို အားမငယ်နဲ့ဆိုပြီး ဘိုးဘိုးဆီက စိန်ပန်းကို လွှဲပေးလိုက်တယ်။ စိန်ပန်းက အောင်ကွန့်ထက်တောင် လုပ်ငန်းမှာ အများကြီးသာသေးတယ်။ ငါ့မြေးမျက်နှာနဲ့ ဘိုးဘိုးက စိန်ပန်းကို လွှဲပေးလိုက်တယ်လေ”

“ဒါကြောင့် ဘိုးဘိုးကို ကျွန်တော် အရှမ်းချစ်တာပေါ့”
မြေးအဘိုး ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ကြပြန်ပါ၏။

အခန်း(၁၃)

ပြဿနာပါလား။

မော်တော်ဆိုင်ကယ် မယူတော့ဘဲ ဘိုးဘိုးအိမ်မှ အဘဦးလူမော်အိမ်သို့ စော်သစ်ဇော် လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။

ဘိုးဘိုး တစ်ယောက်တော့ သီဟိုဠ်စေ့လှော်ကို ပန်းကန်လှလှလေးတွင် ထည့်သည်။ ပန်းသီးကို အခွံမခွာဘဲ ရေဆေးပြီး အလုံးလိုက်(၃)လုံး ချထားသည်။

သီဟိုဠ်စေ့ငါးလိုက်၊ ဝိစကီသောက်လိုက်၊ ပန်းသီးကို အလုံးလိုက် ခလွပ်ခနဲကိုက်လိုက်၊ ဘီယာငုံလိုက်ဖြင့် ဖိမ်ကျနေသဖြင့် မြေးတော်မောင် အဘဦးလူမော်အိမ်သွားပြီး ညစာထမင်းစားမည်ကို လိုက်လျောလိုက်သည်။

အဘဦးလူမော်အိမ်ရှေ့ရောက်မှ ပြဿနာဖြစ်ရတော့သည်။

ပိုပိုနှင့် မိုမိုသည် ဖိနပ်ချွတ် ကပြင်လေးတွင် နှစ်ယောက်စလုံး ခြေတွဲလွဲချ ထိုင်နေကြသည်။

အင်္ကျီဆင်တူ။

ထဘီဆင်တူ။

ဆင်တူဝတ်ထားသော အဝတ်တို့မှာ အသစ်စက်စက်တွေ ဖြစ်နေသည်။ မနေ့က မိုးမို့ ရန်ကုန်မှ တမင်ဆင်တူဝယ်လာခြင်းဖြစ်ပေမည်။

ပိုးပိုးကို ဆံပင်ပုံချင်းတူအောင် မိုးမို့ကပင် ပြုပြင်ပေးထားသည်ဖြစ်မည်။

အဘဦးလူမော်သည် အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် မေးထောက်ပြီး အဖြေမထွက်သော သင်္ချာတစ်ပုဒ်ကို တွက်မရသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်နေသည်။

“လာ ... မောင်ရင်၊ အဲဒီမှာလေ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အဘကို စိတ်အိုက်အောင် လုပ်နေကြတယ်”

“ဘာလို့လဲ အဘရဲ့”

“အဘကိုယ်တိုင် သူတို့နှစ်ယောက်ထဲမှာ ဘယ်ဟာ ပိုးပိုး ဘယ်ဟာ မိုးမို့မှန်း မရွေးတတ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်လေ။ အဘက စကားတစ်ခွန်းမေးရင် သူတို့က သူတို့ဖြေနိုင်တာ ဆိုရင် ပြိုင်တူဖြေတယ်။ ပိုးပိုးသာ ဖြေတတ်ပြီး၊ မိုးမို့မဖြေတတ်တာမျိုးကိုမေးရင် နှစ်ယောက်လုံး အဖြေမပေးတော့ဘဲ မြဲနေကြတယ်။ ဒီတော့ အဘ ဘယ်သူပိုးပိုးမှန်း ဘယ်သူမိုးမို့မှန်း မခွဲတတ်တော့ဘူး။ ကဲ ... မောင်ရင်ကော ခွဲနိုင်မလား။ ခွဲကြည့်ပါဦး”

ဇော်သစ်ဇော်သည် အမြဲညီအစ်မရှေ့တွင် ရပ်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံးကို သေချာကြည့်သည်။

ခွဲခြားမရပေ။

ဇော်သစ်ဇော် အိတ်ထဲမှ ပိုးပိုးဖို့ တမင်ဝယ်ယူလာသော ရွှေချည်းသက်သက် လက်စွပ်ကွင်းလေး ထည့်ထားသည့် ဂွမ်းခံလတ်စတစ်ဘူးနီလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ အဖုံးဖွင့်ပြီး ဂွမ်းဖြူပေါ်ရှိနေသော လက်စွပ်ကိုပြသည်။

အမြဲညီအစ်မ ပြိုင်တူကြည့်ကြသည်။ မျက်နှာအမူအရာ၊ နှစ်ယောက်လုံး ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ။

“တို့ ပိုးပိုးကို ပေးဝတ်ဖို့ လက်စွပ်လေး ဝယ်လာဘယ်။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း အထိမ်းအမှတ်လက်စွပ်ပေါ့လေ။ ကဲ ... ပိုးပိုး လက်သူကြွယ်ချောင်းနဲ့ တော်မှတော်ရဲ့လား။ ပိုးပိုး လက်ဆန့်ပြစမ်း”

နှစ်ယောက်စလုံး၏ လက်ဝဲဘက်လက်ကိုယ်စီသည် ဒရိန်းပြသလို ပြိုင်တူဆန့်ထုတ်လိုက်ကြသည်။

“အဲ ... ဗျ၊ ပိုးပိုးသာ လက်ထုတ်ပါလို့ ပြောတာ”

နှစ်ယောက်စလုံး လက်ဆန့်ထားပြီး ပြန်ရုပ်သိမ်းသူ ခရှိ။

ဇော်သစ်ဇော်က လက်ယာဘက် အမြဲညီအစ်မ၏လက်ကို ထိုင်ပြီး လက်သူကြွယ်တွင် လက်စွပ်ဝတ်ပေးရင်း နှစ်ယောက်လုံး၏မျက်နှာကို ရှောင်တခင် အကဲခတ်သည်။

အကယ်၍ ...

မိုးမို့လက်ကိုစွပ်မိလျှင် ပိုးပိုးမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်ရမည်။ ကိုယ့်ချစ်သူက သူတစ်ပါးလက်ကို စွပ်ပေးနေသည်ဟုတ်လား။

အကယ်၍ပင် ...

ပို့ပို့လက်ကို စွပ်ပေးမိလျှင် ပို့ပို့မျက်နှာလေးတွင်
ကျေနပ်မှုများကြောင့် ပြုံးရိပ်သမ်းသည်မျိုး ထင်ဟပ်နိုင်သည်။

သို့သော် ...

နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာသည် ဒီအတိုင်း၊ ဒီအတိုင်း
သာ ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာပျက်ခြင်းမရှိ။ မျက်နှာပြုံးခြင်းမရှိ။

ဇော်သစ်ဇော် သက်ပြင်းချမိသည်။

“ကဲ ... လက်ညှောင်းပါတယ် ပြန်ချပါ။ အဲ ... မို့မို့ကို
တို့ စကားပြောစရာရှိတယ်၊ သေချာနားထောင်”

နှစ်ယောက်စလုံး ပြောမည့်စကားကို အာရုံစိုက်သည့်
အသွင်လေးတွေ ပြကြသည်။

“ပျဉ်းမနားက စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးသော်တာဆီကို မေမေ
က ဖုန်းဆက်တယ်တဲ့။ အဲဒီ စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးသော်တာက
မေမေဆက်သမျှစကားတွေကို စက်ဘီးနဲ့ ပေါက်မြိုင်က
ဘိုးဘိုးဆီလွှတ်ပြီး အကြောင်းကြားတယ်တို့။ မို့မို့ရေးခဲ့
တဲ့စာကို အန်တီထိပ်တင်က တွေ့ပြီးတာနဲ့ မေမေဆီသွား
ပြောလို့ မေမေက ဘိုးဘိုးဆီ ထပ်ဆင့်အကြောင်းကြား
ခိုင်းတာလေ”

“ဘယ်တုန်းက ဆက်တာလဲ၊ မေမေကြီးနဲ့ ဖေဖေကြီးက
ဘာတွေပြောသတဲ့လဲ”

ဟု မို့မို့က မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး မေးရမည်ဟု
ဇော်သစ်ဇော် တွက်ကိန်းချပြီး ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

ဘယ်အမြှာညီအစ်မကမှ ဇော်သစ်ဇော် တွက်ကိန်းသို့
မဝင်ပေ။ ဇော်သစ်ဇော် ပြောပြသည်ကို အရပ်လေးနှစ်ရပ်အလား
ငြိမ်ငြိမ်လေးပင် နားထောင်နေပေတော့သည်။

ဇော်သစ်ဇော် စကားရပ်လိုက်သည်။ ဒီနည်းလည်း
မဲအောင်မြင်ပါလားဟုသာ စိတ်ထဲတွင် မျက်ချက်ချရုံမက ပို့ပို့
ဘယ်သူလဲဆိုသည်ကို ဇော်သစ်ဇော် နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုစေ့ပြီး စဉ်းစား
ရင်း ခေါင်းထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ သတိတစ်ခုရလာသည်။

ဘာဘာညာညာ မပြောတော့ဘဲ ဇော်သစ်ဇော်သည်
ခြံထောင့်မှ ရေတွင်းဆီသွားသည်။ ရေတစ်ပုံးခပ်ယူပြီး အမြှာညီ
အစ်မရှိရာသို့လာကာ နှစ်ယောက်လုံး၏ ခါးအောက်ပိုင်းသို့ ရေပုံး
သွန်းလောင်းလိုက်သည်။

“အယ် ... အယ် ...”

ဟု နှစ်ယောက်စလုံး ခြေတွဲလွဲထိုင်ရာမှ ထရပ်ကာ
စိုသွားသော ထဘီကို ခါကြသည်။

ထဘီခါသည်မို့ ခူးဆစ်၊ ခူးကွေးအထိ ခြေသလုံး
သားများ ပေါ်သွားကြတော့သည်။

“လာခဲ့၊ ဟောဒါ ပို့ပို့မှ ပို့ပို့အစစ်”

နှစ်ယောက်ထဲမှ ပို့ပို့အစစ်ဟုပြောပြီး ဇော်သစ်ဇော်က
တစ်ယောက်ကို ဆွဲထုတ်၊ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း၊ ကိုဇော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ညီမလေးကို
ခွဲထုတ်နိုင်တာလဲဟင်”

ဇော်သစ်ဇော်က ပြုံးလိုက်ပါ၏။

“လွယ်ပါတယ် မို့မို့။ ပို့ပို့ရဲ့ ခူးဆစ်ဆေးမှာ ငါးပြားစေ့
လောက် စာနီမှတ်အဝိုင်းလေး ရှိနေတယ်လေ။ ခွေးရူးလိုက်
တုန်းက တို့ ပို့ပို့ကို ခြေထောက်ဆေးထည့်ပေးရင်း စာနီ
မှတ်လေး ရှိနေတာကို သတိပြုထားမိလို့ပဲ မို့မို့”

“တကယ် ... အစ်ကို အားကြီးတော်တာပဲ၊ ရှားတယ်”

အဘ ဦးလူမော်က ထိုင်ရာမှထသည်။ ပြီး တမင်
တကာ စိတ်ပျက်သော လေသံမျိုးလုပ်ပြီး ...

“အင်း ... မောင်ရင့်ဟာက လွယ်မလိုလိုနဲ့ မလွယ်ကြော
ကြီးပဲကွာ။ ဘယ်နှယ် သူတို့နှစ်ယောက် အတူရှိနေထိုင်
ခူးဆစ်အထိ လှန်ကြည့်ရမှာ ဘကြီးတွေ၊ အဖေတွေ
အဘိုးတွေအတွက် ဘယ်နှိပ်မလဲကွာ”

အားလုံး ရယ်မောကြပြီး ညီအစ်မနှစ်ယောက်
ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်ထားသော ညစာကို စားကြလေတော့သည်။

အိပ်ချိန်ရောက်သောအခါ ဧဝံသစ်ဇွေက ဘိုးဘိုး
အိမ်သို့ ပြန်အိပ်ပြီး အမြှာညီအစ်မက အဘအိမ်မှာပင် အတူဖက်၍
အိပ်ကြပေတော့သည်။

အခန်း(၁၄)

လာကြမည့်သူများထဲတွင် မေမေဒေါ်စောဥမ္မာက
ဦးဆောင်လာမည်ဖြစ်သဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူ ဘိုးဘိုးစောဝဏ္ဏအိမ်ကို
သာ တန်းလာကြမည်ဖြစ်သည်။

မို့မို့၊ ပို့ပို့နှင့် အဘဦးလူမော်တို့ တူဝရီး(၃)ယောက်
သည် ဘိုးဘိုးအိမ်သို့ လာရောက်စောင့်မျှော်ကြပေသည်။

ညနေ(၄)နာရီလောက်တွင် ဒေါ်ဂျစ်ကားကြီး ပေါက်
မြိုင်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး ဘိုးဘိုးစောဝဏ္ဏ ဖြစ်သည့် တိုက်ရိုက်မောင်း
ဝင်လာပေတော့သည်။

မို့မို့နှင့် ပို့ပို့သည် ထတိအင်္ကျီ ကွဲကွဲပြားပြား
အရှောင်ခွဲ၍ ဝတ်ဆင်ထားကြပေသည်။

မို့မို့က အဝါရှောင် ဝတ်ထားပြီး ပို့ပို့က အဖြူရှောင်
ဝတ်ထားသည်။

“ဖေဖေ နေကောင်းတယ်နော်”

“အေး ... ကောင်းတယ် စောဥမ္မာ”

စောဥမ္မာက ကားပေါ်မှဆင်းသည်နှင့် ဘိုးဘိုးစော
ဝဏ္ဏအနီးသို့ သွားပြီးနှုတ်ဆက်စကား ဆိုသည်။

ဘိုးဘိုးက ခပ်တည်တည်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြန်နှုတ်
ဆက်သည်။

မြေးရစ်ကြီး ဇော်သစ်ဇော်ကို ဆက်ဆံနည်းမျိုး
ဘိုးဘိုးက သမီးစောဥမ္မာကို မဆက်ဆံပေ။

မေမေ စောဥမ္မာက ပေါက်မြိုင်ကို ခြေကန်သွား
သဖြင့် ဘိုးဘိုးက မေမေကို စိတ်ဆိုးနေခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

စောဥမ္မာကပင် ဘိုးဘိုးနှင့် ဦးရန်မျိုးလှိုင်၊ ဒေါ်ထိပ်
တင်နွယ်အေးတို့လား မိတ်ဆက်ပေးပေသည်။

“ဖေဖေကြီး ... မေမေကြီး”

အဝါရောင်မိုးမိုးက သူမ၏မွေးစားဖေဖေနှင့် မေမေ
ကို လက်မောင်းတစ်ဖက်စီကိုင်ကာ ...

“သမီးကို စိတ်ဆိုးနေလားဟင်”

“ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ သမီးရဲ့၊ အခုလို သမီးဘာသာ
သိသွားတော့ ပိုပြီးတောင် ကောင်းသေးတယ်။ နို့မို့ရင်
ဖေဖေကြီးနဲ့ မေမေကြီးတို့ နှုတ်က သမီးကို မွေးစားတာလို့
မပြောရက်ဘူးလေ”

“ဒါဆို ... ညီမလေးပိုပိုနဲ့ အဘ ဟိုမှာလေ၊ ကြည့်စမ်းပါ
ဦး၊ ညီမလေးပိုပိုက သမီးနဲ့ရွှတ်စွပ်ပဲနော် ဖေဖေကြီးနဲ့
မေမေကြီး”

ဦးရန်မျိုးလှိုင်နှင့် ဒေါ်ထိပ်တင်နွယ်အေးကို ပိုပိုနှင့်
ဦးလူမော် ရပ်နေရာသို့ မိုးမိုးက ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“ဟုတ်ပါ၊ ကြည့်စမ်း၊ သမီးနဲ့ ဘယ်လိုမှခွဲမရဘူးနော်
မောင်တော်၊ ငယ်ငယ်က ဟို ... ပျဉ်းမနားမှာ ညီအစ်မတူ
တာထက်၊ အခု အပျိုလေးတွေဖြစ်မှ ပိုပြီးတောင် တူသေး
တယ်၊ ဘုရား ... ဘုရား ... ထဘီတွေ အင်္ကျီတွေ ဆင်
တူသာ ဝတ်ထားကြရင် မောင်တော် ကိုယ့်သမီး မိုးကလျာ
ကို ရွေးပြနိုင်ပါ့မလားဟင်”

“ဘာလို့မရမှာလဲ နှမတော်။ ကျုပ်တို့ဆယ့်လေးနှစ်ကျော်
ဆယ့်ငါးနှစ်နီးပါး မွေးလာတဲ့သမီးကို ဘယ်လောက်ဆင်
တူတူ ရွေးပြနိုင်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါမလား မောင်တော်ရယ်”

ဦးရန်မျိုးလှိုင်က ဦးလူမော်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်ကြသည်။

အဘဦးလူမော်က စတင်၍ နှုတ်မဆက်ပေ။

ဦးရန်မျိုးလှိုင်ကပင် စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ပြုံးရယ်
ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဘယ့်နှယ် နေကောင်းတယ်နော် ကိုလူမော်”

“နေကောင်းပါတယ်၊ နောက်ပြီး ကျုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ကတိလည်း
တည်ပါတယ်။ ဝန်ထောက်ကြီးတို့ မို့မို့ကို ခေါ်သွားတဲ့နေရာ
ဒေသတိုင်းကို ကျုပ်က စုံစမ်းသိရှိပေမယ့် ကတိအတိုင်း
တူမလေးမို့မို့ဆီ ကျုပ်မလာခဲ့ပါဘူး။ အခုလည်း သူတို့
လူငယ်တွေ သူတို့ဟာသူတို့ ညီအစ်မမှန်း ကျုပ်ကို အဘ
မှန်း သိသွားတာ”

ထိုစဉ် အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးသည် ခပ်ယိုယိုပုံစံ ဖြင့် အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“ကလေးတွေ သူတို့ဟာသူတို့ သိသွားတဲ့အထဲမှာ ကျွန်တော်က ဝံ့ရားခံပါ ဆရာကြီး။”

“ဟင် ... ကိုဖြိုးကြီး။ ပေါက်မြိုင်ကို ရောက်နေတယ် ဟုတ်လား။ မိုးကလျာကို ခွင့်လွှတ်နော်၊ ကိုဇော် ပြန်ပြောပြလို့ မိုးကလျာ အားလုံးသိပြီးပါပြီ။”

ဦးဖြိုးကြီးက သူသည် လက်ရေသမားဖြစ်ကြောင်း နှင့် ပျဉ်းမနားပွဲတုန်းက သူ ရောက်ရှိနေပြီး၊ အဖြစ်အားလုံးသိကြောင်း၊ ထိုအဖြစ်တို့ကို မောင်ဇော်သစ်ဇော်ကို ပြောမိကြောင်းများ ရှင်းပြသည်။

“အဲဒါ ဆရာကြီးအပြစ်ပေးလည်း ကျွန်တော်မျိုး ခံဖို့ အသင့်ပါ ဆရာကြီး။”

“ဟာ ... ဘာလို့ ခင်ဗျားကို အပြစ်ပေးရမှာလဲ ကိုဖြိုးကြီးရ၊ ဟိုတုန်းက ကိုလူမော်ဆီမှာ ကျုပ်မွေးစားဖို့တောင်းခဲ့တာ၊ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံးကို တောင်းခဲ့တာလည်း ခင်ဗျားမြင်မှာ ကြားမှာပေါ့။ ကိုလူမော်က မပေးလိုသာ။ အကြီးမလေး မိုးမိုးကို ကျုပ်ဇနီး မနီကံပြီး ရခဲ့တာ။ အခု သူတို့ညီအစ်မချင်းတွေပြီး ဝမ်းသာနေကြတဲ့အတွက် ဒီဇာတ်ကို ပြန်ဖော်ပေးတဲ့ ခင်ဗျားကိုတောင် ကျေးဇူးတင်သေးတယ်။ ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့။ ကျုပ်အိမ်မှာအလုပ် ပြန်ဝင်ပေါ့။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော်မျိုး မလိုက်တော့ပါဘူး။ ဒီက ဆရာကြီး ဦးစောဝဏ္ဏရဲ့ဥယျာဉ်မှာ ဥယျာဉ်မျိုးနေရာ ရထားပါပြီ။ ဒီမှာ ကျွန်တော်မျိုး ပျော်ပိုက်နေပါတယ် ဆရာကြီး။”

“ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားသဘောပဲ”

ဘိုးဘိုးစောဝဏ္ဏက ကောင်းဖြတ်ပြီး အသံကျယ်ကြီး နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ကဲ ... အားလုံး တိုက်ထဲဝင်ကြရအောင်။ မောပန်းလာကြတာ အပန်းဖြေရင်း စားကြသောက်ကြတာပေါ့။ ဟဲ့ ... စောဥဗ္ဗာ”

“ဖေဖေ ပြောပါ ဖေဖေ”

“နင်ဟာနင် နင်နယ်မြေမှာ ဘာကတော်ကြီးပဲဖြစ်နေနေ အခု ပေါက်မြိုင်မှာ နင်ဟာ ငါ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ ဒီအိမ်ဟာ နင်အိမ်၊ နင်ပဲ မီးဖိုဝင်ပြီး ဧည့်သည်တွေအတွက် အားလုံးစားဖို့သောက်ဖို့ရော၊ ညအိပ်ဖို့ရော အားလုံးစီစဉ်၊ နောက်ဖေးမှာ နင်နဲ့ကူလုပ်မယ့်ဟာတွေ တစ်ဖြုံကြီးရှိတယ် ကြားလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ သမီး အားလုံးလုပ်ပါ့မယ်”

“အေး ... ဒါဆိုရင် နင်ကို ငါကျေနပ်သွားပြီ။ လာဗျ ... ဦးမျိုးလှိုင်၊ ကျုပ်အိမ်မှာ ဧည့်သည်တစ်ရာ ရောက်လာပါစေ စားဖို့၊ နေဖို့ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်စေရမယ်၊ ဟဲ ဟဲ နေတောင်စောင်းသွားပြီ ဦးရန်မျိုးလှိုင်၊ အမောပြေ အပန်း

ပြေ တစ်ခွက် တစ်ဖလား ချတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ် အမြဲဆောင်ထားတယ်။ ရှက်နီဝါကားရှိတယ်။ ဂွိုက်လေ ဘယ်ရှိတယ်။ ဗက်စစ်စတီနိုင်းရှိတယ်။ ကျောက်ဆူးဘီယာ ရှိတယ်။ ခင်ဗျား ဘာချမလဲပြော”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဂွိုက်လေဘယ်က မဆိုးဘူး ကိုစောဝဏ္ဏ ရဲ့”

“ဒါဆို လာ ခြံထဲမှာပဲ ကိုလူမော်နဲ့ သုံးယောက်ဝိုင်းကြ မယ်။ စောဥမ္မာ ဖေဖေတို့ခြံထဲမှာ ဝိုင်းမယ်ဟေ့”

“ရတယ် ဖေဖေ ... ရပါတယ်။ ချက်ချင်း သမီးစိစဉ်ထေ ပါ့မယ်”

“အေး ... ခရီးရောက်မဆိုက်ဘဲ ဖေဖေ ပြောဦးမယ်။ ခုခု ကိုလူမော်ရဲ့တူမ၊ အဖြူရောင်ဝတ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးကို တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ နာမည်က ပို့ပို့တဲ့”

“တွေ့ပါတယ် ဖေဖေ”

“အေး ... ပို့ပို့နဲ့ လူလေးနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မေတ္တာရှိသွားတာ ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်တုန်းကပဲ။ အဲဒါ သမီးသိအောင် ပြောထားတာ၊ လူလေးက နင်တို့မိဘအရှိန် အဝါရော၊ ဟိုဘက် အဘိုးအဘွား အရှိန်အဝါရော ကြီး လွန်းလို့ သမီးတို့ကို ဖွင့်ပြောရဲချင်မှ ပြောရဲမှာ။ ဒါကို ငါ က လူလေးကိုယ်စား အသိပေးတာပဲ။ ငါကတော့ ငါ့ခြေ ချစ်တဲ့သူဆိုရင် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် သဘောတူတယ်၊ လူလေး စိတ်ဆင်းရဲတာမျိုး ငါ မလိုချင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ၊ ရန်ကုန်ရောက်ရင် သူ့အဖေကိုရှင်း ပြပါ့မယ်၊ သူ့အဖေကလည်း ပြောဖူးပါတယ်။ သားပညာ ဆုံးခန်းရောက်ပြီးသွားရင် သား လက်ထပ်မယ့်သူကို သားဘာသာ ရွေးချယ်ခွင့် ပေးရမယ်လို့”

“အေး ... ဒါဆို သမီးယောက်ျား လိမ္မာလာပြီပေါ့။ ကဲ ကဲ ... ဖေဖေ ခိုင်းတာလုပ်တော့”

ဆယ်မိနစ်ပင် မကြာပေ။ ခြံကြီးထဲတွင် ကြိမ်ထိုး ကုလားထိုင်၊ ကြိမ်ထိုးစားဝွဲဖြင့် ဝိုင်းကြပေတော့သည်။

“အဲ ... ကျုပ်ရင်ထဲ တထင့်ထင့် ဖြစ်နေတာတော့ သောက် ရင်းစားရင်းပဲ ပြောချင်တယ် ဦးရန်မျိုးလှိုင်”

အဘဦးလူမော် စကားစ၊လိုက်သည်။

“ပြောလေ ကိုလူမော်၊ ပြောစရာရှိရင် ပြောသာပြော၊ ရင် ထဲမှာ မထားနဲ့”

“ဒီလိုလေ ... မိုမိုနဲ့ ပို့ပို့ ပြန်တွေ့တဲ့ကိစ္စမှာ ဦးရန်မျိုးလှိုင် စိတ်ထဲမှာ သို့လော သို့လော အထင်မှားမှာ ကျုပ်စိုးရိမ် နေတယ်”

“ဘယ်လို သို့လောလဲ သို့လောလဲ ကိုလူမော်ရဲ့”

“ဪ ... ဦးရန်မျိုးလှိုင်တို့က သိပ်ချမ်းသာတယ် မဟုတ် လား၊ ဒါကို မျှော်ကိုးပြီး ပို့ပို့ကို မိုမိုနဲ့ ပြန်တွေ့အောင် ဖန်တီးတာလို့ ကျုပ်အပေါ် အထင်သေးမှာ သိပ်စိုးရိမ်တယ်”

“ဟာ ... အဲဒီလို ကိုရန်မျိုးလှိုင်ထင်ရင် ကိုရန်မျိုးလှိုင် အမှားကြီးမှားပြီပေါ့၊ ကိုလူမော်က အင်မတန် မာနထားတဲ့ လူမှန်း ကျုပ် အသိဆုံးပဲ ကိုရန်မျိုးလှိုင်၊ ပေါက်မြိုင်မှာ

ကျုပ်ဟာ အချမ်းသာဆုံးပါ။ ကိုလူမော် ပေါက်မြိုင်ကိုရောက်
လာတာ ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီ။ ကျုပ် ချမ်းသာတဲ့လူကို ဂရု
စိုက်တယ် ထင်သလား။ နည်းနည်းလေးတောင် ဂရုမစိုက်
တဲ့လူဗျာ။ အဲ ... သူ့တူမ ပို့ပို့နဲ့ လူလေးချစ်ကြိုက်သွားမှ
ကျုပ်ကို အခေါ်အပြောလုပ်တဲ့ ကိုလူမော်ဟာ အဲဒီလိုလူဗျာ”

ဟဲ ဟဲ ဟဲနှင့် ဦးရန်မျိုးလှိုင် ရယ်လိုက်သည်။
“ဒီမယ် ကိုလူမော်၊ အဲဒီကိစ္စ ခင်ဗျားခေါင်းထဲ လုံးဝမထား
နဲ့၊ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့နှမတော်က မိုးကလျာကို ချစ်တာမှ
အသည်းနှစ်အောင် ချစ်တာဗျာ။ ကျုပ်တို့ ချမ်းသာသရွေ့
မိုးကလျာကို အားလုံးအမွေလွှဲပေးဖို့တောင် ဝတ်လုံတော်ရ
နဲ့ တိုင်ပင်ထားပြီးသား။ အဲဒီတော့ သမီးမိုးကလျာ အမွေ
တွေ အားလုံးဆက်ခံပြီးလို့ သမီး စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆိုရင်
ရှိသမျှပစ္စည်းတွေ ရေထဲကို ပလုပ် ပလုပ်နဲ့ ပစ်ချပလေ့စေ။
ကျုပ်နဲ့ နှမတော်က ကျေနပ်ပြီးသား။ အဲဒါ အဓိက
ကျုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံ လိုချင်တာက သမီးလေးဟာ ရာသက်
ပန် ကျုပ်နဲ့ နှမတော်ကို အမြဲချစ်သွားတာပဲ လိုချင်တာ။
ကဲ ... ရှင်းပလား။”

“ကဲ ... ကြားလား အဘ။ အန်ကယ်က ရှင်းပလားလို့
မေးနေပြီ။ အဘက ပြန်ပြောလိုက်လေ။ ရှင်းပါဗျာ။ ရှင်း
တာမှ ဂျပန်ရေချိုးသလို ရှင်းတယ်လို့”

အနီးတွင်ရောက်လာသော ဇော်သစ်ဇော်က ဝင်ပြော
လိုက်ရာ ဂျပန်ခေတ်ကို မိလိုက်သော လူကြီးသုံးယောက်စလုံး
ဟားတိုက်ပွဲကျသွားတော့သည်။

“ကဲ ကဲ ... မောင်တောင် ကိုရန်မျိုးကြီး။ စောစောကအပြော
ကြီးလိုက်တာ၊ အခု ဒီမှာ ရွေးစမ်း၊ သမီးလေး မိုးကလျာ
ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ”

“ဟေ ...”

နှစ်ယောက်စလုံး ကြည်ပြာရောင်ဆင့်တူ ဝတ်ထား
ကြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး မပြုံးမရယ် တည်တည်တံ့တံ့
ဣန္ဒြေလေးနှင့် ရပ်နေကြသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသုံးဦးစလုံး ဟောခနဲ အာမေဍိတ်သံ
ထွက်လာပါ၏။

“နှမတော် ... ကျုပ်သောက်တာ နည်းနည်းများသွားပြီလား
မသိဘူး။ အဲဒါ သမီးလေးတစ်ယောက်တည်ကို ကျုပ်မူးပြီး
နှစ်ကိုယ်ခွဲမြင်နေတာလားမှ မသိတာ”

“ဘာဟုတ်လိမ့်မလဲ ကိုရန်မျိုးလှိုင်ရာ၊ အခုသောက်တာမှ
နှစ်ခွက်စီပဲ ရှိသေးတာ၊ ဘယ်ကလာ အမူးလွန်လို့ နှစ်
ကိုယ်ကွဲမြင်တာ ဟုတ်မလဲ၊ ကျုပ် ဘာမှမမူးသေးဘူး၊
သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမို့မို့ ဘယ်သူမို့မို့ ဆိုတာ
မရွေးနိုင်ဘူးဗျာ၊ ဒီတော့ ကိုလူမော်ပဲ ရွေးပြ၊ ပို့ပို့က
ခင်ဗျားနဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ ဆယ့်ကိုးနှစ် နေလာတာ”

“အံမာလေးလေး မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ မနေ့က ဒီလိုပဲ ကျုပ်
မရွေးနိုင်လို့ မောင်ဇော်သစ်ဇော်ကို ရွေးခိုင်းတာ၊ အာ
အာ သူရွေးပုံက ကျုပ်တို့အဖေအမေတွေ မကြည်ညိုဘဲနည်းနဲ့
ရွေးတာဗျာ၊ အခုလည်း ကျုပ် မရွေးတတ်ဘူး”

“ဒါဆို လူလေးကပဲ ရွေးပြလေကွာ”

“ရပါတယ် ဘိုးဘိုး၊ ဟောဒါ ပို့ပို့မှ ပို့ပို့အစစ်”

ဇော်သစ်ဇော်က ရဲရဲတင်းတင်းပင် ပို့ပို့ကိုလက်ဆွဲကာ ရွေးပြလိုက်ပေသည်။

မှန်လည်း မှန်နေပါ၏။

အဘဦးလူမော်က အံ့သြစွာ လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဟ ... အခုကျတော့ တန်းခနဲပါလား။ မနေ့ကလိုနည်းနဲ့ ရွေးတာမှ မဟုတ်တာ”

“အဲဒါ အဘတို့ည့်တာ၊ မနေ့က ကျွန်တော် သေချာကရထားကြည့်ပြီး မှတ်ထားတယ်။ မို့မို့က ထဘီဝတ်ရင် လက်ယာဘက်ဖုံးပြီးဝတ်တယ်၊ ပို့ပို့က ထဘီဝတ်ရင် လက်ဝဲဘက်ဖုံးဝတ်တယ်။ ဘယ်လောက်ရုပ်တူတူ ထဘီဝတ်တာကျတော့ ကိုယ့်အကျင့်နဲ့ကိုယ် ကွဲသွားတယ်လေ အဘရ”

“ဟ ... ဒါဆို မင်းအမှတ်အသားက ထဘီအမှတ်ချည်းဟလားကွ။ မလွယ်ပါလား မောင်ရာ”

အားလုံး အားရပါးရ ရယ်မောသံ ထွက်လာပေတော့သည်။

နားကြဦးစို့

တက္ကသိုလ်တင်မြှင့်

